„O poveste încântătoare și seducătoare,
care ajunge direct la rădăcinile periculoase
ale suferinței și ale răzbunării.“
ROBIN HOBB

Aleasa Dragonului

NAOMI NOVIK

NAUTILUS
fantasy

Naomi Novik s-a născut în 1973, la New York, într-o familie de imigranți polonezi. A studiat literatura engleză la Universitatea Brown, pe care a absolvit-o în 1995. A urmat un masterat în informatică la Universitatea Columbia și a lucrat o vreme ca programator. Scris în doar două luni, la începutul anului 2004, primul ei roman, *His Majesty's Dragon* (*Dragonul Maiestății Sale* – Nemira, 2010), care deschide seria *Temeraire*, a fost publicat în martie 2006. A fost urmat de *Throne of Jade* (*Tronul de jad* – Nemira, 2011), *Black Powder War* (*Războiul pulberii negre* – Nemira, 2013), *Empire of Ivory* (2007 – *Imperiul de fildeș*, Nemira, 2015), *Victory of Eagles* (2008), *Tongues of Serpents* (2010), *Crucible of Gold* (2012) și *Blood of Tyrants* (2013), *League of Eagles* (2016).

În anul 2007, Naomi Novik a obținut Premiul John W. Campbell pentru cel mai bun tânăr autor, precum și premiile Compton Crook și Locus, pentru cel mai bun roman de debut. În același an, a fost nominalizată și pentru Premiul Hugo. Încă din anul 2006, Peter Jackson, cunoscutul regizor al trilogiei *Stăpânul inelelor,* a achiziționat drepturile de adaptare cinematografică pentru seria *Temeraire.*

Naomi Novik locuiește în Manhattan împreună cu soțul ei, scriitorul și editorul Charles Ardai, cu care deține un număr impresionant de computere – opt până în prezent.

Romanul *Aleasa Dragonului* va fi adaptat pentru marele ecran de Compania Warner Bros.

Aleasa Dragonului

NAOMI NOVIK

Traducere din limba engleză
OANA IONAȘCU

NEMIRA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
NOVIK, NAOMI
Aleasa Dragonului / Naomi Novik; trad.: Oana Ionașcu. – București: Nemira Publishing House, 2017
ISBN print: 978-606-758-903-0
ISBN epub: 978-606-758-993-1
ISBN mobi: 978-606-758-994-8

I. Ionașcu, Oana (trad.)

821.111

Naomi Novik
UPROOTED
Copyright © Temeraire LLC, 2015
This translation published by arrangements with Del Rey, an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC.

© Nemira, 2009, 2017
Coperta: Cristian FLORESCU, Ana NICOLAU
Ilustrația copertei: Tudor POPA
Redactor: Cristina NAN
Tehnoredactor: Magda BITAY
Lector: Ecaterina DERZSI
Tehnoredactor ebooks: Mihai Eftimescu

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

CUPRINS

- Despre autor
- Capitolul 1
- Capitolul 2
- Capitolul 3
- Capitolul 4
- Capitolul 5
- Capitolul 6
- Capitolul 7
- Capitolul 8
- Capitolul 9
- Capitolul 10
- Capitolul 11
- Capitolul 12
- Capitolul 13
- Capitolul 14
- Capitolul 15
- Capitolul 16
- Capitolul 17
- Capitolul 18
- Capitolul 19
- Capitolul 20
- Capitolul 21
- Capitolul 22
- Capitolul 23
- Capitolul 24
- Capitolul 25
- Capitolul 26
- Capitolul 27
- Capitolul 28
- Capitolul 29
- Capitolul 30
- Capitolul 31
- Capitolul 32
- Note

CAPITOLUL 1

Dragonul nu mănâncă fetele pe care le ia cu el, în ciuda poveștilor care se spun la noi în Vale. Le auzim uneori de la călătorii care ne calcă pragul. Vorbesc de parcă noi am face sacrificii umane, iar el ar fi un dragon adevărat. Bineînțeles că nu-i așa: o fi el vrăjitor și nemuritor, dar tot om rămâne, iar tații noștri s-ar duce în ceată să-l omoare dacă Dragonul și-ar manifesta dorința de a o gusta pe vreuna dintre noi o dată la zece ani. De fapt, el ne apără împotriva Codrului, iar noi îi suntem recunoscători, dar nu chiar atât de mult.

Nu le devorează cu adevărat, doar că așa pare. Duce o fată în turnul lui și după zece ani îi dă drumul, numai că ea se întoarce o cu totul altă persoană. Straiele îi sunt prea elegante, vorbește ca o doamnă de la Curte și, pe deasupra, a locuit totuși singură cu un bărbat vreme de zece ani, deci normal că este o ruină, deși toate fetele spun că el nu s-a atins de ele nici măcar cu un deget. Dar ce-ar putea și ele să spună? Însă nu ăsta este necazul cel mare – până la urmă Dragonul le dă tuturor fetelor o pungă plină cu arginți drept zestre atunci când le trimite acasă, astfel că oricine ar fi bucuros să le ia de soție, ruinate sau nu.

Doar că ele nu vor să se mărite. Nici măcar nu vor să rămână în Vale.

– Au uitat cum este să trăiești pe-aici, mi-a zis tata cândva, din senin.

Stăteam lângă el pe capră, când ne întorceam acasă cu căruța goală după ce livraserăm lemnele de foc pentru săptămâna aceea. Locuiam în Dvernik, care nu era nici cel mai mare, dar nici cel mai mic sat din Vale, nici măcar cel mai aproape de Codru: ne aflam la unsprezece kilometri depărtare. Drumul traversa pe coama unui deal înalt și, într-o zi senină, din vârf puteai vedea de-a lungul râului până la fâșia aceea cenușie de pământ ars de la capătul lui și zidul întunecat format din copacii deși de dincolo de el. Turnul Dragonului era hăt-departe în direcția opusă, ca o bucată de calcar înfiptă la poalele munților dinspre apus.

Eram încă micuță, nu mai mult de cinci ani, cred. Dar deja știam că nu trebuie să vorbim despre Dragon sau despre fetele luate de el, așa că mi-a rămas întipărit în minte momentul în care tata a încălcat regula.

– Își amintesc cum este să le fie frică, a continuat tata.

Și asta a fost tot. Apoi a îndemnat caii, iar ei au tras căruța în josul dealului și înapoi printre copaci.

Pe atunci toate acestea nu însemnau nimic pentru mine. Tuturor ne era frică de Codru. Dar Valea era casa noastră. Cum să-ți părăsești casa? Și totuși fetele nu se întorceau de la Dragon ca să rămână în sat. El le dădea drumul din turn și ele veneau acasă la familiile lor, unde stăteau o scurtă vreme – o săptămână, câteodată o lună, dar niciodată mai mult. Apoi își luau arginții și duse erau. Majoritatea plecau la Kralia și se înscriau la Universitate. Unele se măritau cu vreun bogătan de la oraș, altele intrau în învățământ sau își deschideau câte o prăvălie. Unii săteni șopteau pe la colțuri că Jadwiga Bach, care fusese luată în urmă cu șaizeci de ani, devenise curtezană, fiind amanta unui baron și a unui duce. Când m-am născut eu, nu era decât o femeie bătrână și bogată, care le trimitea daruri prețioase nepoatelor și nepoților ei, dar care nu venea niciodată în vizită la noi în Vale.

Așadar nu putem spune că îți trimiți fata să fie mâncată de Dragon, totuși nici prea plăcut nu este. Nu sunt multe sate în Vale, prin urmare nu prea are de unde alege – ia numai o fată care are șaptesprezece ani împliniți, între octombrie și octombrie anul următor. Acum, din anul nașterii mele suntem unsprezece, ceea ce face ca sorții să fie mai puțin favorabili chiar și decât ai da cu zarul. Toată lumea zice că fetele născute în anul Dragonului sunt iubite diferit față de alte fete pe măsură ce cresc. Nu te poți abține, știind că le poți pierde.

Dar în cazul meu nu a fost așa, părinții mei s-au purtat altfel. La vremea când am ajuns suficient de mare ca să înțeleg că aș putea fi eu cea aleasă, cu toții știam că o va lua pe Kasia.

Numai călătorii care treceau prin sat – și care nu știau cum stă treaba – îi felicitau pe părinții Kasiei și le spuneau cât de frumoasă, cât de deșteaptă și cât de bine-crescută este fata lor. Dragonul nu alegea întotdeauna fata cea mai drăguță, dar cu siguranță o lua pe cea mai deosebită. Dacă era vreo fată de departe cea mai frumoasă sau cea mai deșteaptă sau cea mai bună dansatoare sau nemaipomenit de bună, cumva, nu se știe cum, pe ea punea ochii, cu toate că abia schimba o vorbă cu candidatele înainte să-și numească aleasa.

Iar Kasia era întruparea tuturor acestor calități. Avea un păr des și blond ca spicul grâului, strâns într-o coadă lungă, împletită până la talie. Avea ochii căprui și o privire caldă, iar

râsul ei era precum un cântecel pe care doreai să-l auzi neîncetat. Întotdeauna născocea cele mai bune jocuri, inventa povești și dansuri noi. Putea găti singură pentru o întreagă petrecere, iar când torcea lâna de la oile tatălui său, firul ieșea subțire și fin, fără noduri și fără să se încurce.

Știu că pare ca un personaj de poveste, însă pentru mine era tocmai invers. Când mama îmi spunea povești cu frumoasa adormită sau cu păzitoarea de gâște ori cu zâna apelor, în mintea mea toate arătau asemenea Kasiei. Așa o vedeam eu. Și nu eram suficient de mare ca să fiu înțeleaptă, astfel că o iubeam mai mult, nu mai puțin, căci știam că va fi luată curând de lângă mine.

Dar ea nu se necăjea. Pe deasupra era și neînfricată. Wensa, mama ei, avusese grijă să o crească așa. „Trebuie să fie curajoasă“, i-a spus odată Wensa mamei mele când, după ce o provocase pe Kasia să se cațere într-un copac de care o agățase, a lăsat-o să se descurce singură. Mama a îmbrățișat-o cu lacrimi în ochi.

Locuiam la o distanță de trei case una față de alta și eu nu aveam soră, ci doar trei frați mult mai mari decât mine. Așa că la Kasia țineam cel mai mult pe lumea asta. Ne-am jucat împreună încă din leagăn, apoi am trecut cu joaca la bucătărie, ferindu-ne din picioarele mamelor noastre, și în sfârșit pe stradă, în dreptul caselor noastre, până când ne-am mărit suficient cât să putem hoinări singure prin pădure. Nu-mi doream să mă duc în altă parte când puteam să alergăm ținându-ne de mână pe sub crengile copacilor. Îmi imaginam cum copacii își apleacă ramurile ca să ne ocrotească. Mă îngrozea gândul că Dragonul o va lua de lângă mine.

Părinții mei nu și-ar fi făcut griji pentru mine chiar dacă nici n-ar fi existat Kasia. La șaptesprezece ani eram încă o slăbănoagă, cu picioare mari și cu părul castaniu, încurcat nevoie-mare. Singurul meu dar, dacă-l poți numi așa, era să rup, să pătez sau să pierd tot ce aveam pe mine într-o zi. Disperată, mama s-a lăsat păgubașă și, pe când aveam doisprezece ani, mă lăsa să umblu cu zdrențele fraților mei, mai puțin în zilele de sărbătoare, când eram silită să mă schimb în hainele curate cu doar douăzeci de minute înainte să ieșim din casă. Iar atunci trebuia să stau pe o bancă până când mergeam la biserică. Dar chiar și atunci se putea întâmpla ca, până să ajung la praznicul ținut pe imaș, să mă agăț în vreo creangă sau să mă murdăresc de noroi.

– Ar trebui să te măriți cu un croitor, micuța mea Agnieszka, îmi zicea tata râzând, când venea seara de la pădure, iar eu îl întâmpinam murdară pe față, cu cel puțin o gaură în haine și fără băsmăluță. Mă ridica în brațe oricum și mă săruta. Mama

ofta încet: căror părinți le-ar părea rău că nu au crescut cum se cade o fată născută în Anul Dragonului?

Ultima vară înainte de alegere a fost una lungă, toridă și plină de lacrimi. Kasia n-a plâns deloc, dar eu, da. Hoinăream până târziu prin pădure, încercând să lungim cât mai mult fiecare zi însorită. Apoi veneam acasă înfometată și obosită și mă băgam direct în pat în odaia întunecată. Mama venea la mine și mă mângâia pe păr încetișor până ce adormeam plângând și îmi lăsa o farfurie cu mâncare lângă pat, în cazul în care mă trezeam în toiul nopții cu o foame de lup. Dar altfel nu mă alina: și cum ar fi putut-o face? Amândouă știam că, indiferent cât de mult ar fi iubit-o pe Kasia și pe mama fetei, n-avea cum să nu simtă un pic de bucurie – nu va fi fata mea, nu singura mea fată! Și bineînțeles că nu aș fi vrut să se simtă altfel.

Prin urmare, aproape toată vara mi-am petrecut-o alături de Kasia. Dar așa fusese mereu. Când eram mici, alergam cu ceata de copii din sat, dar, pe măsură ce ne măream, Kasia se făcea tot mai frumoasă. Mama ei îi spunea: „N-ar trebui să te mai vezi cu băieții. E mai bine și pentru tine, și pentru ei.“ Dar eu mă țineam scai de ea, iar mama le iubea pe Kasia și pe mama ei într-atât, încât nu încerca să ne despartă cu forța, deși știa că într-un final voi suferi nespus.

În ultima noastră zi găsiserăm o poieniță în pădure, unde copacilor încă nu le căzuseră frunzele, care străluceau aurii sau roșii ca o vâlvătaie deasupra noastră, și unde erau împrăștiate pe jos o grămadă de castane. Am făcut un foc din surcele și frunze uscate și am copt câteva castane. A doua zi era întâi octombrie, când avea loc marea serbare ținută în cinstea patronului și stăpânului nostru. A doua zi avea să vină Dragonul.

– Cred că e frumos să fii trubadur, a zis Kasia, stând întinsă pe spate, cu ochii închiși.

Fredona ceva. Un menestrel venise special pentru serbare și repetase toată dimineața cântecele pe imaș. Întreaga săptămână sosiseră căruțe încărcate cu tributul datorat stăpânului.

– Să mergi până la Polnya și să-i cânți regelui.

A spus-o conștientă, nu ca un copil cu capul în nori. Mai degrabă ca un om care se pregătește să părăsească Valea pentru totdeauna. Am luat-o de mână.

– Și ai veni acasă în miez de iarnă și ne-ai cânta toate cântecele pe care le-ai învățat, am completat eu.

Ne țineam strâns, iar eu nu voiam să mă gândesc la faptul că fetele luate de Dragon nu-și doreau să se mai întoarcă niciodată.

Bineînțeles că în clipa aceea îl uram de moarte. Însă nu era un stăpân rău. De cealaltă parte a munților de la miazănoapte, Baronul Mlaștinilor Galbene avea mereu pregătită o armată de cinci mii de oameni care să participe la războaiele Polnyei. Mai avea și un castel cu patru turnuri și o soție care purta podoabe de culoarea sângelui și o mantie din blană de vulpe polară, deși domeniul lor nu este mai bogat decât Valea noastră. Bărbații lor trebuiau să muncească o zi pe săptămână pe câmpurile baronului, care erau cele mai fertile, și toți feciorii erau chemați la oaste. Iar cu atâția ostași umblând de colo până colo, fetele erau nevoite să stea ascunse în case și să iasă însoțite odată ce capătă forme de femeie. Dar nici măcar acesta nu era un stăpân rău.

Dragonul nostru avea numai un turn și niciun străjer. Nu-l slujea nici măcar un servitor în afara fetei pe care o lua cu el. Dar nici nu avea nevoie de vreo oaste, căci serviciul pe care-l datora regelui consta în munca sa, în magia sa. Din când în când trebuia să meargă la Curte ca să reînnoiască jurământul de loialitate și bănuiesc că regele l-ar fi putut chema oricând la război, numai că treaba lui era să stea aici, să supravegheze Codrul și să protejeze regatul în fața răului ce vine dintr-acolo.

Singura lui ciudățenie erau cărțile. Judecând după canoanele sătenilor, eram oameni cultivați, deoarece el plătea în aur pentru un singur cărțoi. Astfel că negustorii ambulanți băteau drumul până aici, deși Valea se afla la hotarele Polnyei. Și atunci când veneau, umpleau desagii măgarilor cu te-miri-ce cărți jerpelite sau de duzină și ni le vindeau nouă pentru câțiva bănuți. Până și cei mai săraci dintre noi aveau cel puțin două-trei cărți pe care le etalau cu mândrie pe pereții casei lor.

Pentru cineva care nu locuiește foarte aproape de Codru, toate astea pot părea lucruri neînsemnate, un motiv prea mărunt pentru a renunța la propria fiică. Dar eu am prins acea Vară Verde, când un vânt fierbinte ce bătea din apus a purtat cu el polenul din Codru peste câmpurile și grădinile din Valea noastră. Plantele cultivate au crescut din abundență, luând forme care mai de care mai ciudate. Și oricine mânca din ele se purta ca apucat de streche, își bătea familia și apoi fugea în Codru, unde dispărea dacă nu era legat fedeleș.

Aveam șase ani la vremea aceea. Părinții încercaseră să mă țină la adăpost, dar, chiar și așa, amintirile mele sunt vii în legătură cu senzația rece, de groază ce cuprinsese tot satul, spaima tuturor și foamea nesfârșită din burtica mea. Deja terminaserăm toată recolta din anul trecut, căci ne bazam pe venirea primăverii. Înnebunit de foame, un vecin mâncase câteva boabe de mazăre. Îmi aduc aminte țipetele ce au răzbătut din casa lui în acea noapte și cum trăgeam cu ochiul

pe fereastră când tatăl meu a alergat să dea o mână de ajutor, luând cu el și furca ce stătea sprijinită de hambar.

Într-una din zilele acelei veri, prea crudă ca să înțeleg pe deplin pericolul, am evadat de sub privirea obosită a mamei și am fugit în pădure. Am descoperit o tufă de mure pe jumătate uscată, într-o văgăună ferită de bătaia vântului. Am îndepărtat crengile tari și uscate, până ce am ajuns la inima tufei și am adunat ca prin magie un pumn plin de mure, nu din cele diforme, ci întregi și zemoase, perfecte. Fiecare dintre ele a fost o explozie de bucurie în gura mea. Am mâncat doi pumni și mi-am umplut poalele fustei. M-am grăbit acasă, fructele întinzând pete mov pe fustă. Când mama mi-a văzut fața mânjită, s-a pornit groaznic pe plâns. Nu m-am îmbolnăvit: murul scăpase cumva de blestemul Codrului, iar murele fuseseră chiar bune. Însă lacrimile ei m-au înspăimântat de-a dreptul. Nu m-am mai atins de mure ani în șir.

Dragonul fusese chemat la Curte în anul acela. S-a întors mai devreme decât era așteptat și a plecat călare direct către câmpuri, asupra cărora a abătut un pârjol magic care să ardă toată recolta otrăvită. Asta era singura lui datorie, dar el a mers din casă în casă, acolo unde existau oameni atinși de streche, cărora le-a dat să bea dintr-o poțiune magică, având ca efect limpezirea minții.

A dat ordine ca satele aflate mai la vest și care scăpaseră de molimă să împartă recolta cu noi, ba chiar a renunțat la tributul său pe anul acela numai ca noi să nu murim de foame. În primăvara următoare, chiar înainte de începerea semănăturilor, a mai mers o dată pe ogoare ca să ardă și ultimele rămășițe otrăvite, astfel ca pământul să fie curățat cum trebuie pentru noua recoltă.

Însă, deși ne-a salvat, noi nu-l iubeam. Niciodată nu cobora din turnul lui ca să închine o cupă cu bărbații la vremea culesului recoltei așa cum făcea Baronul Mlaștinilor Galbene. Sau să cumpere vreo podoabă măruntă din târg, așa cum făceau adesea soața și fetele baronului. Uneori trupe ambulante dădeau reprezentații sau veneau cântăreți prin trecătoarea din munți tocmai din Rosya. Dar el nu asista niciodată. Când carele încărcate cu tributul datorat ajungeau în fața porții turnului, acestea se deschideau singure, iar ei lăsau toate produsele în pivniță fără a da ochii cu Dragonul. Abia schimba două vorbe cu conducătoarea satului nostru sau cu primarul din Olshanka, cel mai mare orășel din Vale, situat foarte aproape de turnul său. Dar nici nu încerca să ne cucerească inima; pentru noi era un necunoscut.

Și, desigur, era un maestru al magiei negre. În nopțile senine, chiar și iarna, fulgere străbăteau cerul de deasupra

turnului. Fuioare de fum străvezii, pe care el le trimitea de la fereastră, pluteau noaptea de-a lungul drumurilor și deasupra râului și se îndreptau patrulând către Codru. Și uneori, când Codrul răpea pe câte cineva – vreo păstoriță care s-a apropiat prea mult de lizieră, urmându-și turma, sau vreun vânător care a băut dintr-un izvor fermecat sau vreun călător fără noroc, coborât din munți, fredonând o melodie de care nu mai putea să scape – ei bine, Dragonul cobora din turnul său pentru a-i salva și a-i duce de acolo. Iar aceștia nu mai reveneau niciodată.

Nu era malefic, însă era foarte distant și înfricoșător. Și se pregătea s-o ia cu el pe Kasia, deci îl uram. Îl uram, de fapt, de ani și ani.

Sentimentele mele nu se schimbaseră în această ultimă noapte. Kasia și cu mine mâncam castane. Soarele a apus și focul s-a stins, însă noi am lenevit în poieniță atâta vreme cât jarul încă ardea mocnit. N-aveam prea mult de mers a doua zi dimineață. Serbarea Recoltei se ținea de obicei în Olshanka, dar în anul alegerii fetei se ținea într-unul din satele unde locuia cel puțin o posibilă aleasă, asta pentru a înlesni transportul familiilor implicate. Iar satul nostru o avea pe Kasia.

A doua zi mă gândeam cu și mai multă ură la Dragon, în vreme ce mă îmbrăcam cu noua mea rochie verde. Mamei îi tremurau mâinile când încerca să-mi împletească părul. Știam că o va alege pe Kasia, dar asta nu însemna că nu ne era teamă. Mi-am ridicat poalele rochiei și m-am urcat în căruță cu mare grijă, uitându-mă de două ori pe unde calc și lăsându-l pe tatăl meu să mă ajute. Eram hotărâtă să fiu cât se poate de atentă. Știam că e inutil, dar doream ca prietena mea să afle cât de mult o iubeam, acordându-i o șansă. Nu aveam de gând să arăt dezordonată sau sașie sau cocoșată, așa cum se prefăceau câteodată unele fete.

Ne-am adunat pe imașul satului, toate cele unsprezece fete alcătuind o singură linie. Mesele erau așezate în careu și împovărate din greu, deoarece nu erau suficient de mari pentru a susține tributul întregii Văi. Toată lumea se înghesuise în spatele lor. Pe la colțuri, saci cu grâu și ovăz erau aranjați în piramide. Numai noi stăteam pe iarbă, alături de familiile noastre și de Danka, mai-marea satului, care pășea agitată încoace și încolo, buzele mișcându-i-se tăcute în timp ce repeta în gând discursul de întâmpinare.

Pe celelalte fete nu le cunoșteam prea bine. Nu erau din Dvernik.

Toate stăteam mute și țepene în veșmintele noastre frumoase, cu părul împletit, și ne uitam lung la drum.

Deocamdată, nici urmă de Dragon. Prin minte îmi treceau tot felul de fantezii sălbatice. Îmi imaginam că mă arunc în fața Kasiei atunci când vine Dragonul și că-i spun acestuia să mă ia pe mine în locul ei sau că-l înștiințez că prietena mea nu vrea să meargă cu el. Dar știam că nu sunt suficient de curajoasă s-o fac.

Apoi Dragonul și-a făcut apariția într-un mod teribil. N-a venit deloc de pe drum, ci pur și simplu a coborât din văzduh. Eu tocmai mă uitam spre cer în momentul acela: mai întâi niște degete, apoi o mână și un picior, după care o jumătate de om. Mi se părea atât de imposibil și de nelalocul lui, încât nu-mi puteam lua privirea de la el, cu toate că mi se întorcea stomacul pe dos. Celelalte au fost mai norocoase. Nici măcar nu l-au observat până când a făcut primul pas spre noi și toată lumea din jur s-a străduit să nu se arate uimită.

Dragonul nu se asemăna cu niciun om din satul nostru. Ar fi trebuit să fie bătrân, cocoșat și cu părul cărunt. Trăia în turnul lui de un secol, însă era înalt, drept ca bradul, imberb, fără riduri. Dacă l-aș fi întâlnit pe stradă, la prima vedere aș fi zis că este un tânăr puțin mai mare decât mine: cineva căruia i-aș fi adresat un zâmbet la o serbare câmpenească și care m-ar fi invitat la dans. Însă era ceva nefiresc la chipul său: un mănunchi de linii fine lângă ochi, ca și cum trecerea anilor nu i-ar fi atins, însă folosirea lor, da. Nu era urât, ba dimpotrivă, însă răceala îl făcea respingător. Totul la el spunea: nu sunt unul de-ai voștri și nici nu vreau să fiu.

Avea haine scumpe, bineînțeles. Numai brocartul din care era făcut caftanul său ar fi putut hrăni o familie întreagă timp de un an, și asta fără să punem la socoteală butonii de aur. Numai că el era la fel de slab ca un om căruia i se mănase recolta trei ani din patru. Era foarte încordat ca un câine de vânătoare, ca și cum nu-și dorea altceva decât să scape mai repede din toată tevatura asta. Era cea mai proastă zi din viața noastră, iar el nu avea deloc răbdare cu noi. Când Danka a făcut o plecăciune și i-a zis: „Domnul meu, dă-mi voie să ți le prezint pe...“, el a întrerupt-o și a spus: „Da, hai să trecem peste asta.“

Simțeam palma caldă a tatei odihnindu-se pe umărul meu, pe când făcea plecăciunea de rigoare. De cealaltă parte, mama mă ținea strâns de mână. Apoi, împotriva voinței lor, s-au retras alături de ceilalți părinți.

Din instinct, toate unsprezece ne-am aliniat, înghesuite una într-alta. Kasia și cu mine ne aflam aproape de capătul rândului. Nu îndrăzneam s-o iau de mână, dar stăteam suficient de aproape cât brațele noastre să se atingă. Îl observam pe Dragon și îl uram. Îl uram când făcea câte un pas și ridica

bărbia fiecărei fete în parte, ca să se uite mai bine la ea. Nu ne vorbea tuturor. Fetei de lângă mine, cea din Olshanka, nu i-a adresat niciun cuvânt, deși tatăl ei, Borys, era cel mai mare crescător de cai din Vale, iar ea era îmbrăcată cu o rochie de lână fină, vopsită roșu-aprins și părul ei negru era pieptănat în două cozi lungi și frumoase, legate cu panglică roșie. Când mi-a venit rândul, m-a privit încruntat – ochi negri și reci, gura pungă – și mi-a zis:

– Numele tău, fată?

– Agnieszka, am răspuns eu sau cel puțin am încercat, căci gura îmi era uscată. Apoi am înghițit și am spus din nou, șoptit: Agnieszka, stăpâne.

Eram roșie ca racul. Am coborât privirea și am văzut că, deși umblasem cu grijă, fusta mea avea trei pete mari de noroi care se întindeau pe la tiv.

Dragonul a trecut mai departe. S-a oprit să se uite la Kasia într-un fel în care nu a făcut-o cu niciuna dintre noi. A rămas așa, cu mâna sub bărbia ei, și un zâmbet de mulțumire i-a împodobit gura acră. Kasia i-a înfruntat curajoasă privirea fără să clipească. Nu a încercat să-și înăsprească sau să-și pițigăieze glasul, ci a răspuns calm și melodios:

– Kasia, stăpâne.

El i-a zâmbit din nou, dar nu amabil, ci mai degrabă ca o pisică satisfăcută. A înaintat de-a lungul rândului mai mult de formă, căci abia dacă le-a observat pe ultimele două fete rămase. Am auzit-o pe Wensa în spatele meu cum și-a tras răsuflarea, încet, ca un suspin atunci când Dragonul s-a întors să se uite din nou la Kasia, cu aceeași expresie de mulțumire pe față. După care s-a încruntat și a privit direct spre mine.

M-am fâstâcit și am luat-o pe Kasia de mână. O strângeam atât de tare, de parcă încercam să-i iau toată vlaga, iar ea îmi răspundea asemenea. Apoi mi-a dat drumul cu repeziciune, iar eu mi-am împreunat mâinile, cu obrajii îmbujorați, temătoare. S-a mai uitat cu ochii mijiți la mine câteva clipe, după care a ridicat mâna și între degetele sale s-a format un mică minge de foc alb-albăstrui.

– N-a vrut! a intervenit Kasia curajoasă, curajoasă, curajoasă, așa cum eu nu făcusem pentru ea.

Vocea îi tremura, dar se putea face bine înțeleasă, în timp ce eu mă înfioram ca un iepure fricos și mă holbam la mingea de foc.

– Te rog, stăpâne!

– Liniște, fată! i-a strigat Dragonul și a întins mâna spre mine. Ia-o!

– Eu... ce să...? am întrebat, mai năucită decât dacă mi-ar fi aruncat flacăra în față.

– Nu mai sta acolo ca o cretină! *Ia-o!*

Mâna îmi tremura atât de tare încât, atunci când am ridicat-o să apuc mingea, i-am atins degetele, împotriva voinței mele. Pielea îi ardea, însă mingea era rece ca marmura și nu simțeam nicio durere la contactul cu ea. Răsuflând ușurată, am luat-o între degete și am cercetat-o. M-a privit vădit iritat.

– Ei bine, mi s-a adresat el grosolan, atunci presupun că tu ești aceea.

Mi-a luat mingea de foc din mână și a strâns-o în pumn. A dispărut la fel de repede cum apăruse. S-a întors spre Danka și i-a spus:

– Trimite-mi tributul când poți.

Încă nu-mi era limpede. Cred că nimănui nu-i era, nici măcar părinților mei. Totul se întâmplase atât de repede și eram uluită că reușisem să-i atrag atenția până la urmă. N-am mai avut ocazia să-mi iau la revedere, căci el s-a răsucit pe călcâie și m-a apucat de încheietura mâinii. Numai Kasia a schițat un gest. Am întors capul și am văzut-o cum întinde brațele spre mine, protestând. Dar Dragonul m-a smucit nerăbdător și m-a tras după el în văzduh.

Cu cealaltă mână mi-am astupat gura, căci îmi venea să vomit, atunci când am pășit prin aer la aterizare. Când mi-a dat drumul din încleștare, m-am lăsat în genunchi și am vomitat, fără să mă uit în jurul meu. El a icnit dezgustat. Îi stropisem bombeul cizmelor elegante, din piele.

– E inutil! Încetează, fată, și adună mizeria asta odată!

Apoi s-a îndepărtat, ecoul pașilor lui răsunând pe pardoseală, și în clipa următoare a dispărut.

Am rămas nemișcată, tremurând, până ce m-am încredințat că senzația de vomă s-a mai domolit, apoi mi-am șters gura cu dosul palmei și am ridicat capul ca să mă uit prin jur. Stăteam pe o pardoseală din piatră, dar nu orice fel de piatră, ci marmură de un alb imaculat, străbătută de vinișoare verde-aprins. Era o încăpere mică și rotundă, cu ferestre înalte și înguste, situate prea sus pentru a putea privi afară, în schimb tavanul se ascuțea deasupra capului. Mă aflam chiar în vârful turnului.

În încăpere nu se găsea nicio piesă de mobilier, nimic cu care să șterg pe jos. Până la urmă am folosit poalele fustei. Oricum era murdară. După ce am mai zăbovit o vreme, din ce în ce mai înfricoșată, și am văzut că nu se întâmplă nimic, m-am ridicat și am pornit-o timid pe coridor. Dacă ar fi existat o altă ieșire din cameră, n-aș mai fi luat-o pe cea pe care plecase el, dar nu mai exista niciuna.

Totuși, el nu mai era de găsit. Micul coridor era pustiu. Era pavat cu aceeași pardoseală de marmură dură și rece și lămpi agățate de pereți aruncau o lumină difuză, albă și neprietenoasă. De fapt, nici nu erau lămpi adevărate, ci bucăți șlefuite de rocă ce luminau din interior. În capăt era o singură ușă, apoi o galerie cu arcade care conducea la scări.

Am împins ușa și m-am uitat înăuntru agitată, căci e mai bine să vezi întâi și nu să intri direct, fără să știi peste ce dai acolo. Însă ușa dădea într-o cămăruță pustie, având doar un pat îngust, o măsuță și un lavoar. O fereastră mare se afla chiar în fața mea și prin ea se zărea cerul. Am dat fuga până la ea și m-am aplecat peste pervaz.

Turnul Dragonului se înălța pe dealul de la hotarul vestic al moșiei sale. Lunga noastră vale se întindea la est, cu toate satele și fermele ei, și, stând așa la fereastră, puteam vedea râul Spindle, o panglică de un albastru-argintiu șerpuind prin mijlocul Văii, însoțită de drumul maro-prăfuit. Drumul și râul străbăteau împreună, de la un capăt la altul, tot ținutul Dragonului, pierzându-se în petice împădurite, apoi revenind printre casele următorului sat, până când drumul se îngusta, ca să nu se mai zărească deloc acolo de unde începea Codrul negru și des. Râul înainta singur în adâncul pădurii și dispărea, fără a mai ieși vreodată la lumină.

Iată Olshanka, cel mai apropiat oraș, acolo unde se ținea Marele Târg de duminică. Tata mă dusese acolo în două rânduri. Mai încolo se vedea Poniets, apoi Radomsko se curba împrejurul malurilor micului său lac. Se zărea și sătucul meu Dvernik, cu imașul lui pătrat. Puteam distinge până și mesele albe, întinse pentru serbarea la care Dragonul nu catadicsise să rămână. M-am lăsat în genunchi, cu fruntea pe pervaz și am izbucnit în plâns ca un copil.

De data aceasta mama n-a mai venit să mă mângâie pe cap, tata nu m-a mai luat în brațe ca să mă facă să râd până mi se usucă lacrimile. Am bocit până m-a apucat durerea de cap, după care am resimțit frigul și amorțeala ce mă cuprinseseră stând așa nemișcată pe podeaua dură. Îmi curgea nasul și nici măcar nu aveam cu ce să-l șterg. Astfel că am folosit o altă parte din poalele rochiei. M-am așezat pe pat, încercând să mă gândesc la ce am de făcut.

Camera era goală, dar aerisită și curată, ca și cum tocmai ar fi ieșit cineva din ea. Probabil că așa se și întâmplase. O altă fată trăise aici vreme de zece ani, singură-singurică, privind înspre Vale. Dar plecase de-acum să-și ia rămas-bun de la părinți, iar camera rămăsese toată numai pentru mine.

Un tablou era agățat într-o ramă mare și aurie pe peretele opus patului. Dar n-avea nicio noimă. Era prea mare pentru o

cameră atât de mică și, de fapt, nici măcar nu era un tablou, ci doar niște pete verzui, mărginite cu gri și maro, cu o linie șerpuită, albastră-argintie, exact prin centrul imaginii, iar pe margini mai erau desenate niște linii subțiri ce ajungeau să se unească cu ea. Am cercetat-o îndelung și m-am întrebat dacă este vorba tot despre magie. Nu mai văzusem niciodată o asemenea grozăvie.

Mai erau și niște cerculețe pictate la intervale regulate de-a lungul liniei argintii și, într-o clipă, mi-am dat seama că pictura reprezintă Valea, numai că turtită, așa cum ar vedea-o o pasăre din înalt. Dunga aceea argintie era râul Spindle, ce curge din munți către Codru, iar cercurile erau satele noastre. Culorile erau strălucitoare, vopseaua lucioasă și pe alocuri în relief, având mici vârfuri ascuțite. Aproape că vedeam undele râului și sclipirea razelor de soare în apă. A fost de-ajuns o privire și acum nu-mi mai puteam lua ochii de la tablou. Dar în același timp nu-mi plăcea deloc ce văd. Pictura era ca o cutie desenată în jurul Văii pline de viață, o împresura și, doar uitându-mă la ea, mă simțeam eu însămi împresurată.

Am privit în altă parte. Se părea că nu era chip să stau în acea cămăruță. Nu mâncasem nimic la micul dejun, dar nici la cina de aseară; în gura mea toate se transformau în cenușă. Probabil că acum ar fi trebuit ca apetitul să piară cu totul, când trăiam cel mai urât coșmar, în schimb aveam o foame de lup, iar în Turn nu existau slujitori, prin urmare nu avea cine să-mi aducă prânzul. Apoi cel mai rău gând mi-a trecut prin minte: dacă Dragonul se aștepta ca eu să-i duc prânzul?

După care un gând și mai rău: ce se va întâmpla *după*? Kasia întotdeauna a spus că le crede pe cele care s-au întors și care ziceau că Dragonul nu le-a atins niciodată: „Deja sunt o sută de ani de când tot ia fete. *Una* dintre ele măcar să fi recunoscut, și vorba s-ar fi răspândit iute“, zicea ea cu fermitate.

Însă cu câteva săptămâni în urmă, o întrebase pe mama, între patru ochi, ce se întâmplă când o fată se căsătorește – o rugase să-i spună ceea ce propria mamă i-ar fi spus în noaptea dinaintea nunții. Le auzisem din întâmplare, de la fereastră, pe când mă întorceam din pădure, și am rămas acolo să ascult. Lacrimile îmi șiroiau fierbinți pe obraji, furioasă, atât de furioasă de dragul Kasiei.

Iar acum *eu* eram în locul ei. Și nu eram deloc curajoasă – nu mă vedeam în stare să respir adânc și să nu mă încordez, așa cum o sfătuise mama pe Kasia, ca să nu simtă durerea. M-am trezit imaginându-mi momentul înfricoșător când fața Dragonului se va apropia atât de mult de a mea, mult mai mult decât s-a întâmplat în clipa când m-a cercetat și m-a ales –

ochii lui negri, reci și lucioși ca piatra, degetele lui tari ca fierul, și totuși atât de calde în timp ce-mi scot rochia, dezvelindu-mi pielea, zâmbetul lui viclean și satisfăcut. Dacă întregul lui trup arde ca un tăciune când se așază peste mine și...?

M-am scuturat de gândurile astea negre și m-am ridicat. M-am uitat la pat, apoi de jur împrejur la cămăruța unde nu exista niciun loc în care te puteai ascunde. Apoi am ieșit valvârtej din încăpere și m-am întors pe coridor. La capătul lui se aflau scările, care coborau în spirală, astfel încât nu puteai vedea ce te pândește de după următoarea cotitură. Pare o prostie să te temi de niște scări, dar eu eram de-a dreptul îngrozită. Mai că-mi venea să mă întorc în cameră. Până la urmă m-am sprijinit de peretele neted și am coborât încetișor, treaptă cu treaptă, oprindu-mă să ascult la fiecare pas.

După ce am făcut astfel o rotire completă și nimic n-a sărit pe mine, am început să mă simt ca o proastă și am luat-o la goană pe scări. Și am mai făcut o rotire, dar tot n-am ajuns la următorul nivel. După încă una, frica îmi dădea ghes din nou, de data aceasta crezând că scările sunt vrăjite și că voi coborî la nesfârșit. Așa că, ei bine, am luat-o în jos din ce în ce mai repede și am alunecat trei trepte până când am ajuns la catul următor și am dat nas în nas cu Dragonul.

Eram slăbănoagă, dar tata era cel mai înalt om din sat și eu îi veneam până la umeri, iar Dragonul nu era chiar un uriaș. Aproape că ne-am prăvălit pe scări împreună. S-a prins repede cu o mână de balustradă și m-a apucat de braț cu cealaltă. Cumva a reușit să împiedice să ne dăm de-a dura pe pardoseală. M-am trezit sprijinindu-mă de el, agățată de hainele lui și holbându-mă la chipul său uimit. Pe moment, era prea năucit ca să gândească. Părea un om obișnuit, luat prin surprindere de cineva care l-a atacat: un pic caraghios, un pic moale, cu gura căscată și ochii mari.

Eram eu însămi atât de mirată, încât nu mă puteam mișca. Stăteam și mă uitam ca proasta la el, neajutorată. Însă el și-a revenit repede. Mânia i-a pus stăpânire pe chip și s-a eliberat din strânsoarea mea. Abia acum realizam ce făcusem și m-a cuprins dintr-odată frica, spunând repede, înainte ca el să apuce să rostească vreun cuvânt:

– Căutam bucătaria!

– Chiar așa? a zis el blând.

Însă fața lui nu era deloc blândă, ci dură și plină de furie. Și nu-mi slăbea strânsoarea brațului. Încleștarea era chiar dureroasă. Până și prin mânecă simțeam arșița pielii sale. M-a înhățat și m-a tras mai aproape de el, aplecându-se asupra mea – cred că voia să se năspustească cu totul asupra mea și,

pentru că nu o putea face, asta îl înfuria și mai tare. Dacă aș fi avut răgaz să gândesc puțin, m-aș fi înclinat pe spate și m-aș fi făcut mică, numai că eram prea obosită și speriată. Astfel că fața lui se afla atât de aproape de a mea, încât îi simțeam pe buze răsuflarea, dar și vorbele pe care l-am auzit șoaptindu-le răutăcios și rece:

– Atunci, poate ar fi mai bine să-ți arăt unde este.

– Dar pot... pot..., am încercat eu să spun, tremurând și lăsându-mă pe spate.

S-a îndepărtat puțin și m-a tras după el pe scările în spirală, cinci cotituri de data aceasta până să ajungem la următorul nivel, apoi încă trei rotiri și lumina pierzând din strălucire, până când am dat de cel mai de jos nivel al turnului, o pivniță largă, cu pereții săpați în piatră, cu o vatră uriașă ca o gură răsturnată, în care jucau flăcările iadului.

Mă trăgea spre foc și, într-o clipă de frică oarbă, mi-am dat seama că vrea să mă arunce în el. Dragonul era atât de puternic, mult mai puternic decât o arăta înfățișarea sa, și m-ar fi târât ușor pe scări după el. Dar n-aveam de gând să-l las să mă azvârle în flăcări. Nu eram genul de duduiță cuminte și ascultătoare. Toată viața mi-o petrecusem în pădure, cățărându-mă în copaci, croindu-mi drum prin desișuri, iar panica de-acum îmi sporea puterea. Am început să urlu când el m-a adus mai aproape de cuptor. M-am pus pe luptă, pe zgâriat și pe zvârcolit, așa că de data asta chiar l-am doborât la podea.

Ne-am prăvălit amândoi pe trepte. Ne-am lovit cu capul de dalele de piatră și, câteva clipe, am rămas acolo amețiți, într-o încrengătură de brațe și picioare. Focul ardea și trosnea lângă noi și, pe măsură ce panica dispărea, începeam să observ că de-a lungul peretelui învecinat se înșirau ușițe de cuptor, din fier, iar înaintea vetrei se afla un proțap și deasupra, o poliță lată și lungă, cu tot felul de oale de gătit. Chiar era o bucătărie!

După o clipă, Dragonul a rostit pe un ton aproape uluit:

– Ești dusă cu pluta?

– Credeam că vrei să mă arunci în vatră! i-am răspuns eu, încă amețită, apoi am izbucnit în râs.

Dar nu era un râs adevărat, ci, mai degrabă, isteric: mă simțeam ca o rufă stoarsă de șase ori, eram înfometată, cu gleznele și genunchii juliți de la târâtul pe scări, cu o durere de cap de parcă mi l-aș fi spart. Și totuși nu mă puteam abține.

Însă *el* n-avea de unde să știe asta. Tot ce vedea era că o gâsculiță de la țară, pe care tocmai o alesese, râdea de el, Dragonul, cel mai mare vrăjitor din regat, stăpânul și domnul ei. Nu cred că mai cutezase cineva vreme de un secol să râdă de el. S-a ridicat, eliberându-și picioarele, apoi s-a uitat de sus la mine, scos din sărite ca o pisică furioasă. Însă m-a făcut să

râd și mai abitir. Atunci el s-a răsucit brusc pe călcâie și m-a lăsat să râd ca proasta pe podea, ca și cum nu știa ce să-mi facă.

După ce a plecat, hohotele s-au mai domolit, simțindu-mă mai puțin secătuită și temătoare. Nu mă aruncase în foc, până la urmă, nici măcar nu mă plesnise. M-am săltat în picioare și am început să cercetez bucătăria. Nu se vedea prea bine, căci focul din vatră era foarte strălucitor și nu existau alte surse de lumină. Apoi m-am întors cu spatele la flăcări și, treptat, lucrurile au prins contur în uriașa sală. Era împărțită în alcovuri cu pereți joși, cu rafturi pline de sticle lucitoare – vin, din câte mi-am dat seama. Odată, în toiul iernii, unchiul meu îi adusese bunicii o sticlă de vin.

Erau provizii de jur împrejur: butii cu mere învelite cu paie, saci cu cartofi, morcovi și păstârnac, funii împletite de ceapă. Pe o masă aflată în mijlocul încăperii am găsit un catastif, alături de care mai erau o lumânare neaprinsă, o călimară și o pană. Când l-am deschis, am descoperit o listă cu toate proviziile, notată cu un scris apăsat. În josul primei pagini era un mesaj scris mărunt. Am văzut să citesc după ce am aprins lumânarea și m-am apropiat:

Micul dejun la opt, prânzul la unu, cina la șapte. Lasă mâncarea în bibliotecă, cu cinci minute înainte, dacă nu vrei să-l vezi – știi tu pe cine – *în fiecare zi. Curaj!*

Un sfat neprețuit. Și acel *Curaj!* era ca o mângâiere din partea unui prieten. Am strâns la piept registrul, sentimentul de singurătate care mă urmărise întreaga zi fiind ușor alinat. Părea că ne aflam pe la ceasul amiezii și, cum Dragonul nu mâncase nimic la petrecerea câmpenească, m-am gândit să încropesc un prânz. Nu eram o bucătăreasă prea grozavă, însă mama mă ținuse pe lângă ea în bucătărie până ce se încredințase că pot să gătesc ceva. Mă punea să adun cele trebuincioase gătitului, așa că știam să deosebesc o legumă proaspătă de una putrezită sau când un fruct este copt și dulce. Dar n-am avut niciodată la dispoziție atâtea provizii: erau până și sertare cu mirodenii care miroseau a tort de Crăciun și un butoi întreg cu sare fină, proaspătă.

La capătul sălii era un loc ciudat de rece, unde am găsit atârnată carne de vânat: o căprioară întreagă și doi iepuri de câmp. Mai era și un coș cu ouă. Lângă vatră am descoperit o bucată de pâine învelită într-un ștergar și o oală plină cu mâncare de iepure cu hrișcă și mazăre. Am gustat-o: ca pentru

un festin, sărată, dar ușor dulceagă și ți se topea în gură. Încă un dar din partea mâinii nevăzute care îmi lăsase mesajul. Habar n-aveam să fac o mâncare ca asta și îmi închipuiam că nici Dragonul nu se aștepta să știu. Totuși eram nespus de recunoscătoare că găsisem bucatele gata preparate. Am pus oala deasupra vetrei ca să se mai încălzească un pic – cu ocazia asta mi-am pătat și rochia – și am pus două ouă într-o tigaie. Am mai găsit și o tavă, un castron, o farfurie și o lingură. Când mâncarea de iepure s-a încălzit suficient, am pus-o pe tavă, apoi am tăiat pâinea. A trebuit s-o tai, pentru că îi rupsesem colțul și îl mâncasem în vreme ce așteptam să se încălzească iepurele. Am uns feliile cu unt. Am copt până și un măr, pe care am presărat mirodenii. Mama mă învățase asta când pregăteam cina de duminică în anotimpul geros. Pe de altă parte, erau atât de multe cuptoare, încât puteam găti totul în același timp. M-am simțit chiar mândră când am așezat totul pe tavă: era ca o sărbătoare, deși una ciudată, pentru un singur mesean.

Am luat-o pe scări în sus, cu grijă, dar mi-am dat seama prea târziu că nu știu unde este biblioteca. Dacă m-aș fi gândit din capul locului, probabil că mi-ar fi dat prin minte că n-avea cum să fie în pivniță – și într-adevăr nu era acolo –, dar asta am descoperit-o după ce am umblat ca bezmetica, ducând tava printr-un uriaș hol circular, ce avea draperiile trase și un scaun solid ca un tron la un capăt. În capătul îndepărtat mai era o ușă, dar când am deschis-o, am dat direct în antreu și am văzut imensele porți de intrare ale turnului: de trei ori mai înalte decât mine și blocate cu un drug de lemn întărit cu fier.

Am făcut cale-ntoarsă pe coridor și m-am îndreptat către scări. Am urcat la următorul etaj, unde pardoseala de marmură era acoperită cu un covor ca o blăniță moale. Nu mai văzusem în viața mea un astfel de covor, de aceea n-am auzit pașii Dragonului apropiindu-se. Am înaintat precaută și îngrijorată pe hol și am tras cu ochiul prin prima ușă. M-am dat imediat înapoi: camera era plină cu mese lungi, pe care stăteau înșirate sticle ciudate și poțiuni ce părea că fierb, și scântei nefirești, multicolore, care nu proveneau de la niciun foc. N-aveam de gând să-mi mai petrec o clipă acolo, dar am reușit să-mi prind rochia în ușă și să o sfâșii.

În sfârșit, în spatele următoarei uși am descoperit o încăpere plină cu cărți. Rafturi ce se înălțau de la podea până la tavan, ticsite cu mii de volume. Mirosea a praf și nu erau decât câteva ferestre înguste care să lase lumina să treacă. Eram atât de bucuroasă că am găsit biblioteca, încât n-am observat prezența Dragonului. Stătea într-un scaun mare și avea alături o măsuță ce-i venea până la coapse. Pe ea era o carte atât de mare, încât

o pagină a ei era cât brațul meu, iar de copertă atârna un lacăt de aur.

Am înghețat când l-am văzut, simțindu-mă trădată de sfatul din registru. Îmi închipuisem că Dragonul va sta cumințel deoparte până când reușeam eu să-i aduc prânzul. Nici măcar n-a ridicat capul să se uite la mine, iar eu, în loc să mă duc liniștită și să las tava pe masa din mijlocul camerei și apoi să mă retrag repede, am rămas în pragul ușii, rostind:

– Am... am adus prânzul.

Nu îndrăzneam să intru până ce nu-mi dădea el voie.

– Adevărat? mi-a răspuns el tăios. Fără să cazi pe drum în vreun puț? Sunt uluit!

Abia apoi mi-a adresat o privire încruntată:

– Sau ai căzut?

M-am uitat la rochie: pe poale erau o enormă pată scârboasă de vomă – o ștersesem eu cât de bine putusem în bucătărie, dar tot se vedea – și o alta acolo unde îmi suflasem nasul. Mai erau câțiva stropi de sos de friptură și alte câteva pete căpătate când ștersesem oalele. Tivul păstra noroiul de dimineață și, pe deasupra, mai erau niște găurele făcute cine știe când. Mama îmi împletise cozile în zori și le prinsese frumos cu agrafe la tâmple, însă acum alunecaseră și arătau ca o claie de păr înnodat, atârnându-mi pe la jumătatea gâtului.

Nici nu observasem, căci pentru mine era ceva obișnuit, cu excepția rochiei bune.

– Am... gătit și am făcut curat... am încercat eu să explic.

– Cel mai murdar lucru din acest turn ești *tu*! mi-a zis el.

Adevărat, totuși nepoliticos. Am roșit și, cu capul plecat, m-am îndreptat spre masă. Am lăsat tava jos și m-am uitat la ea. Abia atunci mi-am dat seama cu groază că, în tot timpul cât bântuisem pe coridoare, totul se răcise, cu excepția untului, care se înmuiase și alunecase de pe feliile de pâine. Până și mărul meu minunat se întărise.

Mă uitam la el descurajată, încercând să mă hotărăsc ce să fac. Să le iau pe toate jos? Sau poate nu îl deranja atât de tare? M-am întors și aproape că am țipat: stătea chiar în spatele meu și trăgea cu ochiul la mâncare.

– Acum înțeleg de ce te temeai că am să te prăjesc, a zis el și s-a înclinat ca să ridice o lingură plină cu mâncare, spărgând pojghița de grăsime sleită ce se formase deasupra, după care i-a dat drumul la loc. Cred că ai fi mai bună de mâncat decât asta.

– Nu sunt o bucătăreasă desăvârșită, dar... am dat eu să spun, încercând să-i explic că nu sunt atât de groaznică la gătit, doar că m-am rătăcit, neștiind drumul.

Însă el m-a întrerupt:

– Dar există ceva ce *știi* să faci? m-a întrebat el în batjocură. Dacă aș fi învățat și eu mai bine să servesc la masă, dacă aș fi luat și eu în calcul că aș putea fi aleasa, aș fi fost mai pregătită pentru toate astea. Dacă aș fi fost mai puțin jalnică și mai puțin obosită și dacă nu aș fi fost atât de mândră de mine în bucătărie. Dacă nu m-ar fi șicanat că sunt o zdrențăroasă, așa cum de altfel făceau cei care mă iubeau, dar el o făcuse cu răutate, nu cu afecțiune. Și dacă nu m-aș fi izbit de el pe scări și apoi n-aș fi descoperit că nu *intenționează* să mă arunce în foc, probabil că m-aș fi făcut roșie ca racul și aș fi luat-o la goană.

În schimb, am dat cu tava de masă, cu sete, și am țipat:

– De ce m-ai ales pe mine, atunci? De ce n-ai luat-o pe Kasia?

Am închis gura imediat ce am rostit acele cuvinte rușinată și îngrozită. Voiam să-mi retrag vorbele și să-mi cer iertare, că n-am vrut să spun asta, că n-am vrut s-o ia pe Kasia. Că mă voi duce să-i pregătesc altă tavă cu mâncare...

Dar el m-a întrerupt enervat:

– Pe cine?

M-am uitat uluită la el:

– Pe Kasia!

M-a privit de parcă îi dădeam încă un motiv care să-mi scoată în evidență prostia, iar eu am uitat cu totul de bunele intenții și am continuat:

– Aveai de gând s-o alegi pe ea! Ea este... este mai deșteaptă, mai curajoasă și o bucătăreasă desăvârșită și...

Mă privea din ce în ce mai enervat:

– Da! m-a oprit el. Îmi amintesc fata; n-avea nici față de cal și nici nu arăta atât de neîngrijit și îmi imaginez că nici nu s-ar fi rățoit la mine în clipa asta. Destul! Fetele de la țară ca tine la început arată toate îngrijit, apoi se dovedesc adevărate nepricepute.

– Atunci, înseamnă că nu este nevoie să mă păstrezi! i-am strigat eu mânioasă și rănită – o *față de cal* atinsă în orgoliul propriu.

– Spre regretul meu, aici te înșeli.

M-a înșfăcat de mână și m-a scuturat. Stătea în spatele meu și mi-a întins brațul deasupra mâncării de pe masă:

– *Lirintalem!* a rostit el, un cuvânt care parcă i s-a scurs de pe limbă și mi-a sunat ascuțit în urechi. Spune odată cu mine!

– Ce? am spus eu uluită, căci nu mai auzisem vreodată cuvântul acela.

Dar el s-a lipit de mine și, cu gura la urechea mea, șoapta lui mi-a dat fiori:

– Rostește!

Tremuram și nu-mi doream decât să-mi dea drumul, așa că am rostit odată cu el: *Lirintalem!* în vreme ce el îmi ținea mâna deasupra tăvii.

Aerul a început să se vălurească deasupra mâncării, ceva înspăimântător, ca și cum întreaga lume era un iaz în care el arunca pietricele. Când totul a revenit la normal, mâncarea nu mai era aceeași. În locul ouălor era un pui fript; în locul castronului cu friptură de iepure era o grămăjoară de fasole păstăi, cu toate că de șapte luni se încheiase sezonul ei; în locul mărului copt era o tartă cu felii de măr subțiri ca hârtia, împănată cu stafide rotunjoare și cu glazură de miere.

Mi-a dat drumul. M-am clătinat, fără sprijinul lui, și m-am prins de marginea mesei, iar plămânii mi s-au golit de parcă s-ar fi așezat cineva pe pieptul meu. Mă simțeam ca o lămâie stoarsă. Vedeam stele verzi în colțul ochilor și m-am îndoit de spate, gata să leșin. Am văzut ca prin ceață cum cercetează tava cu mâncare și o încruntătură ciudată arăta cât este de uimit, dar enervat totodată.

– Ce mi-ai făcut? am bălmăjit eu când am fost în stare să respir din nou.

– Nu te mai văicări! mi-a tăiat-o el. Este doar o vrajă nevinovată.

Orice urmă de surpriză a dispărut de pe chipul lui. A arătat ușa, apoi s-a așezat la masă să mănânce.

– Bine, acum pleacă! Văd că o să-mi cam pierd vremea cu tine, dar pentru astăzi mi-a ajuns.

Eram bucuroasă să mă supun poruncii sale, de data asta. Nici n-am mai îndrăznit să iau tava goală, doar am pășit cu grijă afară din bibliotecă, ținându-mi brațele strâns în jurul corpului. Eram slăbită și ametită. Mi-a luat o jumătate de oră să mă târăsc până la ultimul etaj al turnului. Am intrat în cămăruța mea și am închis ușa, am împins dulăpiorul ca să o blochez și apoi m-am prăbușit pe pat. Dacă Dragonul a apărut la ușa mea în timp ce dormeam, nu am auzit nimic.

CAPITOLUL 2

Patru zile au trecut de când nu l-am mai văzut pe Dragon. Le-am petrecut în bucătărie de dimineață până seara: am găsit câteva cărți de bucate și le-am încercat una câte una, cu frenezie, căci doream să devin cea mai bună bucătăreasă din câte s-au auzit. Erau atât de multe provizii în cămară, că nu-mi păsa de risipa făcută. Dacă nu-mi ieșea ceva, mâncam eu. Am urmat sfatul și i-am dus mâncarea exact cu cinci minute înainte de ora stabilită: o acopeream și plecam imediat. Nu era niciodată acolo când soseam eu, ceea ce mă mulțumea pe deplin. Și nici n-am auzit vreo plângere din partea lui. Într-o ladă din camera mea am găsit niște haine de casă, care mi se potriveau mai mult sau mai puțin: de la genunchi în jos, picioarele îmi erau dezvelite, mânecile îmi veneau până la cot, iar în talie trebuia să le leg, dar eram la fel de îngrijită ca de obicei.

Nu voiam neapărat să-i fiu pe plac, dar cu siguranță nu voiam să-mi mai facă vreodată ce îmi făcuse atunci cu vraja. Mă trezeam de patru ori pe noapte, simțind pe buze și pe limbă cuvântul *lirintalem*, ca și cum acolo îi era locul, și mâna lui fierbinte pe brațul meu.

În calitate de companioni, frica și munca nu erau chiar atât de rele. Erau chiar mai bune decât singurătatea și cele mai adânci temeri, cele mai urâte, despre care știam că se vor adeveri: că nu-mi voi mai vedea părinții vreme de zece ani, că nu voi mai locui niciodată în casa lor, că nu voi mai alerga nestingherită prin pădure, că vraja ciudată care le învăluise până atunci pe fetele Dragonului va pune în curând stăpânire și pe mine și că mă va transforma într-o persoană pe care nici eu n-o voi mai recunoaște la încheierea celor zece ani. Cel puțin, atât timp cât tocam și îmi făceam de lucru în fața cuptoarelor, nu mai eram nevoită să mă gândesc la toate acestea.

După câteva zile, când mi-am dat seama că Dragonul n-avea de gând să folosească vraja la fiecare masă, febra gătitului m-a mai lăsat. Dar curând am descoperit că nu aveam altceva mai bun de făcut, chiar dacă am căutat. Pe cât era turnul de mare,

n-avea nevoie de curățenie: praful nu se aduna pe la colțuri sau pe pervazurile ferestrelor, nici măcar în micile adâncituri ale ramelor aurite.

Încă nu-mi plăcea harta pictată din camera mea. În fiecare noapte îmi imaginam că aud dinspre ea un bolborosit, ca apa ce curge printr-un burlan, și în fiecare zi stătea acolo pe perete, dezvelindu-se în toată gloria sa, încercând să mă facă să mă uit la ea. După ce i-am aruncat o privire încruntată, am coborât la bucătărie. Am golit un sac de napi în cămară, l-am desfăcut la cusături și apoi am acoperit harta cu el. Dintr-odată camera mea a căpătat un aspect mai prietenos fără aurul și splendoarea picturii acum ascunse.

Mi-am petrecut restul dimineții privind pe fereastră la Valea întinsă, simțindu-mă cuprinsă de dor și singurătate. Era o zi de muncă obișnuită: pe câmpuri bărbații strângeau recolta, iar femeile spălau rufele la râu. Până și Codrul părea liniștit, cu vastitatea lui impenetrabilă și neagră: o constantă neschimbată. Uriașa turmă de oi din Radomsko păștea la poalele munților de la capătul nordic al Văii. Semăna cu un nor alb, rătăcitor. Le-am urmărit o vreme cum se mișcă de colo până colo și chiar mi-au dat lacrimile, însă și durerea are limitele ei. Pe la ora prânzului eram deja teribil de plictisită.

Familia mea nu era nici săracă, nici bogată; aveam șapte cărți acasă. Nu citisem decât patru dintre ele. Îmi petrecusem aproape fiecare zi din viață pe afară, chiar și iarna sau pe ploaie și vânt. Dar acum n-aveam unde să merg, așa că, atunci când i-am dus tava cu prânzul în bibliotecă, am aruncat o privire la rafturile cu cărți. Cu siguranță nu era niciun bai să iau și eu una din ele. Cred că și celelalte fete luaseră cărți de acolo din moment ce toată lumea constata cât de citite erau când se întorceau de la Dragon. Prin urmare m-am dus cu îndrăzneală la un raft și am scos o carte care parcă mă îndemna s-o ating. Era minunat legată în piele tăbăcită de culoarea grâului copt și strălucea puternic și ademenitor în lumina lumânărilor. Dar după ce am luat-o de acolo, am șovăit un pic. Era mai mare și mai grea decât orice carte pe care o avea familia mea acasă, iar coperta avea desene nemaipomenit de frumoase, pictate cu aur. Nu avea încuietoare, așa că am luat-o cu mine sus, simțindu-mă pe jumătate vinovată pentru fapta mea, dar în același timp încercând să mă conving singură că sunt o proastă dacă asemenea sentimente îmi dau ghes.

Apoi am deschis-o și prostia s-a dovedit și mai mare, pentru că nu pricepeam o iotă din ea. Nu e vorba că nu cunoșteam cuvintele sau nu le cunoșteam în mare parte înțelesul, căci le recunoșteam pe toate, însă după ce am citit primele trei pagini m-am oprit și m-am întrebat despre ce era cartea aceea. Și nu

mi-am putut răspunde. Habar n-aveam despre ce tocmai citisem.

Am reluat lectura, încercând din nou, și încă o dată am fost convinsă că pricep, că totul are un înțeles clar, ba chiar mai mult de-atât: aveam impresia că totul era adevărat, că era ceva ce știusem dintotdeauna, numai că nu exprimasem niciodată în cuvinte sau nu-mi putusem lămuri limpede și pe de-a-ntregul ceva ce nu-mi era clar. Dădeam din cap satisfăcută, întrucât totul mergea ca pe roate. De data aceasta ajunsesem la pagina 5 când mi-am dat seama că n-aș fi putut spune cuiva ce-am citit pe prima pagină sau pe următoarea.

M-am uitat furioasă la carte, apoi am deschis-o din nou la prima pagină și am început să citesc cu voce tare, cuvânt cu cuvânt. Acestea parcă ciripeau ca păsările când ieșeau din gura mea, minunate, și se topeau ca fructele zaharisite. Încă nu le puteam ține șirul în minte, însă citeam în continuare, ca într-un vis. Deodată ușa s-a izbit de perete.

Nu-mi mai blocam ușa cu mobila. Stăteam pe pat, pe care-l trăsesem lângă fereastră pentru mai multă lumină, iar Dragonul se ivise chiar în fața mea, în pragul ușii. Am înghețat, uluită, și m-am oprit din citit, cu gura căscată. Era în culmea mâniei, ochii îi luceau îngrozitor. A întins o mână spre mine și a tunat:

– *Tualidetal!*

Cartea a dat să sară din mâinile mele și să traverseze camera în zbor către el. Am înhățat-o orbește, mânată de un instinct prostesc. Cartea a încercat să se elibereze, dar eu am ținut de ea cu încăpățânare și am reușit să o prind din nou în brațe. S-a holbat la mine și mai furios, chiar cu sălbăticie, s-a năpustit în cămăruța mea, în vreme ce eu mă dădeam înapoi cu încetinitorul, ghemuită, dar nu mai aveam unde să mă ascund. Într-o clipă a fost deasupra mea, trântindu-mă peste perne.

– Așadar, a zis el mieros, dar cu mâna înfiptă în gâtul meu, țintuindu-mă de pat.

Îmi simțeam inima lovindu-se când de osul pieptului, când de șira spinării și mă cutremuram cu fiecare bătaie. Mi-a smuls cartea cu o mână – cel puțin de data aceasta n-am mai fost atât de proastă să țin cu dinții de ea – și a azvârlit-o cu o așa îndemânare, încât a aterizat ușor pe măsuță.

– Agnieszka, nu-i așa? Agnieszka din Dvernik.

Părea că așteaptă un răspuns.

– Da, am îngăimat eu.

– Agnieszka... a murmurat el și s-a aplecat încetișor asupra mea și-atunci mi-am spus că vrea să mă sărute. Eram îngrozită, dar, pe de altă parte, doream s-o facă să terminăm odată și să scap de frică, numai că lui nici prin gând nu-i trecea așa ceva.

Chipul lui era atât de aproape de al meu, încât îmi puteam vedea ochii reflectați într-ai lui.

– Ia spune-mi, dragă Agnieszka, de unde ești tu de fapt? Te-a trimis cumva Șoimul? Sau poate regele însuși?

Mi-am înălțat privirea îngrozită de la gura lui amenințătoare la ochii săi:

– Eu... ce să fac?!

– O să aflu și singur. Oricât de pricepută ar fi vraja stăpânului tău, tot trebuie să aibă hibe. Familia ta, a spus el cu un zâmbet batjocoritor, și-ar putea închipui că are amintiri legate de tine, numai că nu păstrează și lucruri de-ale tale din copilărie. O pereche de mănuși sau o căciulă purtate de tine, câteva jucării stricate... nu-i așa că nu aș găsi toate astea în casa voastră?

– Toate jucăriile mele erau stricate? am întrebat eu neajutorată, agățându-mă de singura parte a spuselor lui care avea o noimă pentru mine. Chiar așa sunt! Toate hainele mele erau întotdeauna rupte. Sunt o grămadă de saci plini cu zdrențe...

M-a țintuit din nou de pat și s-a aplecat:

– Nu-ndrăzni să mă minți! a șuierat el. O să-ți smulg adevărul din gură!

Stătea cu degetele încleștate pe gâtul meu, cu genunchii pe pat, între ai mei. Mânată de groază, am pus mâinile pe pieptul lui, mi-am luat avânt și ne-am răsturnat amândoi din pat. Am căzut cu o bufnitură la podea, eu peste el, apoi am țâșnit ca un iepure și am zbughit-o spre ușă.

Am alergat pe scări. Nu știu încotro mă gândeam atunci să o apuc, căci n-aveam cum să ies pe poarta mare, iar în altă parte nu aveam unde să mă duc. Dar am fugit oricum. Am coborât împleticindu-mă vreo două etaje și, auzind pașii lui în urma mea, m-am strecurat în laboratorul slab luminat, printre toate poțiunile acelea care bolboroseau și scoteau fum. M-am târât în patru labe și m-am ascuns sub o masă într-un colț întunecat, în spatele unui dulap înalt. M-am ghemuit acolo cu genunchii la piept.

Închisesem ușa, dar se pare că asta nu l-a împiedicat să-și dea seama unde mă aflu. A deschis-o și a cercetat camera. Eu îi vedeam ochii reci și mânioși peste tăblia unei mese, printre două pahare de laborator. Pe chip îi jucau lumini în mai multe nuanțe de verde, aruncate de focurile aprinse. S-a apropiat cu pas greu și sigur și, fără grabă, a dat ocol mesei. Când a ajuns în capătul ei, eu am luat-o de-a bușilea, încercând să ajung la ușă. Mă gândeam să-l încui înăuntru. Însă în trecere am atins micul raft de lângă perete și unul dintre flacoanele de pe el mi-

a căzut pe spate și s-a rostogolit, căzând pe podea și făcându-se țăndări la picioarele mele.

Un fum gri m-a învăluit, pătrunzându-mi în nări și în gură, sufocându-mă, paralizându-mă. Mă usturau ochii, dar nu puteam să clipesc. Nu puteam nici să mă frec, deoarece brațele refuzau să mă asculte.

Tusea mi s-a oprit în gâtlej, întregul corp parcă devenea o stană de piatră, lăsându-mă ghemuită pe podea. Însă nu-mi mai era frică și, peste câteva clipe, chiar am început să mă simt mai bine. Mă simțeam cumva neînchipuit de grea și totuși ușoară ca un fulg și parcă pluteam undeva, departe. Distingeam cu greu pașii Dragonului ca o șoaptă îndepărtată. A ajuns lângă mine, dar nu-mi mai păsa de ce mi-ar fi putut face.

Stătea acolo și mă privea cu o nerăbdare de gheață. Nici măcar nu încercam să ghicesc ce pedeapsă mi-ar putea da, căci nu mai puteam să gândesc sau să mă minunez. Lumea devenise ștearsă și încremenită.

– Nu! a exclamat el. N-ai cum să fii iscoadă!

S-a răsucit pe călcâie și m-a lăsat singură o vreme, n-aș putea spune cât: o oră, o săptămână sau un an – deși mai târziu am aflat că fusese doar o jumătate de zi. Când în sfârșit s-a întors, avea gura schimonosită de dezgust. Ținea în mână un lucru ponosit, ceva ce fusese cândva un purceluș tricotat din lână și umplut cu paie, înainte să-l fi târât eu prin pădure în primii șapte ani de viață.

– Așadar, nu ești iscoadă, ci doar săracă cu duhul.

Apoi mi-a pus mâna pe cap și a rostit:

– Tezavon tahozh, tezavon tahozh kivi, kanzon lihush.

Nu recita cuvintele, ci mai degrabă le cânta ca pe un cântec. Și, pe măsură ce rostea, culorile, timpul și răsuflarea reveneau la viață. Mi-am simțit capul eliberat și m-am retras de sub mâna lui. Îmi simțeam carnea despietrindu-se. Brațele nu s-au înmuiat, zbătându-se pentru a se agăța de ceva, în vreme ce picioarele încă de piatră mă țintuiau locului. M-a prins de încheieturi, astfel încât, atunci când tot corpul și-a recăpătat vigoarea, să nu am prilejul să scap.

Deși eu nici n-aș fi încercat să fug. Gândurile deodată dezlănțuite îmi alergau în toate direcțiile, ca și cum ar fi vrut să recupereze timpul pierdut. Însă știam cumva că, dacă ar fi vrut să-mi facă ceva înspăimântător, m-ar fi lăsat stană de piatră. Cel puțin nu mă mai considera o iscoadă. Nu înțelegeam de ce și-ar fi dorit cineva să-l spioneze, cu atât mai puțin regele – era, totuși, vrăjitorul regelui, nu-i așa?

– Și acum îmi vei spune ce făceai acolo! mi-a poruncit el, cercetându-mă cu ochi suspicioși, reci și strălucitori.

– Voiam doar o carte să citesc, am răspuns eu. Nu m-am... nu m-am gândit că fac vreun rău.

– Și întâmplător ai ales de pe raft pentru o mică lectură tocmai *Invocația lui Luthe*, a zis el tăios și sarcastic. Și a fost pur și simplu din întâmplare...

Dar probabil că uitătura mea speriată și inexpresivă l-a convins și s-a oprit. S-a uitat la mine cu o iritare nestăpânită:

– Ai un nemaipomenit dar de a provoca dezastre!

Apoi și-a îndreptat privirea către podea, iar eu i-am urmărit-o – la picioarele noastre zăceau împrăștiate cioburile flaconului spart. A expirat șuierat printre dinți și mi-a ordonat:

– Curăță mizeria asta și apoi vino în bibliotecă! Și nu mai atinge nimic altceva!

A plecat, iar eu m-am dus la bucătărie după niște cârpe cu care să adun cioburile și după o găleată. Am spălat și podeaua, deși nu era nici urmă de lichid vărsat, ca și cum poțiunea magică ar fi fost absorbită precum lichiorul într-o budincă. Pipăiam podeaua, întorcând mâna când pe o parte, când pe cealaltă, să mă conving că nu se lipește nimic de degetele mele. Mă tot întrebam de ce păstra pe raftul lui o astfel de poțiune și dacă o folosise vreodată pe cineva – cineva care să fi devenit stană de piatră, cu ochii privind fix, timpul ocolind-o. M-a luat cu fiori.

Am avut mare, mare grijă să nu mai ating nimic prin încăpere.

Când mi-am luat inima în dinți și m-am ridicat să mă duc în bibliotecă, am văzut că volumul pe care îl alesesem era acum înapoi pe raft. Dragonul măsura camera în lung și-n lat când am intrat, iar cartea lui zăcea deschisă și uitată pe măsuța de lucru. S-a încruntat la mine, iar eu am coborât privirea: rochia mea era udă de la spălatul pe jos și mai era și scurtă pe deasupra. Abia dacă îmi acoperea genunchii. Dar mânecile erau într-o stare și mai jalnică: când îi preparasem micul dejun, reușisem să le mânjesc cu ou la manșete și să ard una la cot când luasem de pe grătar felia de pâine prăjită.

– Ei bine, atunci vom începe cu asta, a zis Dragonul. Nu trebuie să mă simt jignit de câte ori te văd.

Mi-am ținut gura. Dacă m-aș fi scuzat pentru faptul că eram atât de murdară, înseamnă că ar fi trebuit s-o țin așa toată viața. Din cele câteva zile petrecute în turn îmi dădusem deja seama că îi plac lucrurile frumoase. Nici măcar sutele de cărți de pe rafturi nu semănau una cu cealaltă. Cotoarele din piele erau de diferite culori, încuietorile și balamalele erau din aur și unele erau chiar bătute cu pietre prețioase. Oriunde ți-ai fi aruncat privirea – de la micul pocal din sticlă suflată ce se odihnea pe pervazul bibliotecii până la tabloul din camera

mea – totul era minunat și așezat cu grijă la locul lui, de unde să strălucească fără să fie umbrit de altceva. Prin urmare, eu eram o pată țipătoare ce murdărea perfecțiunea. Dar nu-mi păsa. Nu consideram că-i sunt datoare cu frumusețe.

Mi-a făcut semn să intru, nerăbdător, iar eu, temătoare, am înaintat un pas. Mi-a luat mâinile și mi le-a încrucișat pe piept, cu degetele pe umărul opus, și a spus:

– Și acum, *vanastalem*!

Mă holbam la el cu încăpățânare mută. Cuvântul îmi suna la fel ca vraja pe care o folosise pe mine data trecută. Mă simțeam de parcă vorba aceea își dorea să-mi iasă din gură și să mă secătuiască de puteri.

Dragonul și-a înfipt degetele atât de puternic în umărul meu, încât mă durea cumplit. I-am simțit dogoarea fiecărui deget trecând prin pânza cămășii.

– Pot să trec cu vederea nepriceperea, dar nu pot îngădui lașitatea. Rostește odată!

Mi-am amintit cum era când mă transformasem în stană de piatră. Ce altceva mi-ar mai fi putut face? Tremurând, am șoptit încetișor, ca și cum șoapta l-ar fi putut împiedica să pună stăpânire pe mine:

– *Vanastalem!*

Toată puterea s-a adunat într-un șuvoi și a țâșnit prin gura mea. Imediat aerul din jurul meu s-a tulburat și m-a învăluit în spirale. M-am prăbușit la podea, abia respirând în nenumăratele straturi de mătase foșnitoare, verde și maro-roșcat. Se revărsau în jurul taliei și îmi înveleau picioarele fără să se mai oprească. Iar capul mi s-a înclinat mult în față sub greutatea podoabelor: un voal ce cădea învălurit pe spate, brodat cu flori de aur. Mă holbam ca proasta la cizmele Dragonului, la pielea lor măiestrit tăbăcită, împodobită cu un model de viță-de-vie.

– Uită-te la tine! Și să nu mai faci vreodată altă vrajă fără motiv! mi-a zis el, supărat mai mult din cauza propriei greșeli făcute. Cel puțin înfățișarea ta s-a îmbunătățit. Încearcă să fii mai îngrijită de acum încolo. Mâine vom încerca o altă vrajă.

S-au răsucit și s-a îndepărtat de mine. S-a așezat în fotoliul lui, cred, și s-a întors la lectura de mai înainte, dar nu sunt sigură că asta a făcut cu adevărat. După o vreme m-am târât în genunchi afară din bibliotecă, în rochia aceea minunată, fără să ridic capul din pământ.

Următoarele săptămâni parcă au trecut de-a valma. În fiecare dimineață mă trezeam puțin înaintea zorilor și stăteam întinsă în pat până ce fereastra începea să se lumineze, încercând să găsesc un mijloc de scăpare. Și cum dădeam greș de fiecare dată, îi duceam tava cu micul dejun în bibliotecă, iar

el îmi mai făcea o vrajă. Dacă nu reușeam să mă păstrez curată – și de obicei nu se întâmpla asta –, mai întâi folosea *vanastalem* asupra mea, apoi rostea o alta. Toate straiele mele de casă dispăreau unul după altul din cameră, înlocuite de grămezi de rochii pompoase. Erau atât de grele și de țepene, cu tot brocartul și broderiile lor, încât puteau sta în picioare fără ca eu să fiu îmbrăcată cu ele. Abia reușeam să ies din ele seara la culcare, iar corsetul lor mă strângea până la sufocare.

Ceața dureroasă nu mă părăsea nicio clipă. După ce dimineața trecea, mă strecuram frântă în camera mea. Presupun că Dragonul se servea singur la prânz, căci cu siguranță eu nu făceam nimic pentru el. Stăteam în pat până pe la ora cinei, când eram în stare să mă târăsc înapoi la bucătărie și să încropesc ceva de mâncare, mânată mai mult de propria foame, decât de grija de a-i satisface nevoile culinare ale Dragonului.

Cel mai rău era că nu înțelegeam de ce mă folosea în felul acela. Noaptea, înainte să adorm, îmi imaginam că prind viață cele mai înfricoșătoare povești și basme: vampiri și incubi care lăsau fecioarele fără suflare. Și-atunci îmi spuneam cu legământ că în dimineața următoare voi găsi o cale de scăpare. Dar, bineînțeles, n-o găseam niciodată. Singura mea alinare era că nu eram eu prima. Îmi spuneam că tot așa le făcuse tuturor fetelor dinaintea mea și că ele reușiseră să depășească această perioadă. Însă nu era cine știe ce mângâiere. Zece ani păreau o veșnicie. Totuși, mă agățam de orice gând care să mă mai scape un pic de nefericirea mea.

Căci el nu-mi oferea nicio vorbă bună. Mă privea mânios ori de câte ori intram în bibliotecă, chiar și în puținele zile când reușeam să nu mă murdăresc. Se purta de parcă eu mă duceam să-l enervez și să-l întrerup, și nu invers – el să mă chinuie și să se folosească de mine. Iar după ce termina de făcut vrăji prin intermediul meu, de mă lăsa să zac neputincioasă pe podea, se încrunta la mine și-mi spunea că-i sunt inutilă.

Într-o zi am încercat să nu mă arăt deloc în calea sa. Am crezut că, dacă-i pregătesc micul dejun mai devreme, o să uite de mine o zi întreagă. I-am lăsat micul dejun pe masă de cum au crăpat zorii, apoi m-am grăbit și m-am ascuns în bucătărie. Dar exact la ora șapte, unul dintre roiurile lui – le mai văzusem câteodată plutind deasupra râului Spindle și îndreptându-se către Codru – și-a făcut apariția alunecând pe scări. Văzut de aproape, părea o creatură fără formă, făcută din baloane de săpun, unduindu-se și schimbându-și conturul, aproape invizibilă dacă lumina nu s-ar fi reflectat în pielea ei iridescentă. Roiul a cercetat, plutind, toate cotloanele, până când m-a dibuit și s-a oprit lângă genunchii mei. Am privit de

sus și deodată mi-am văzut chipul fantomatic reflectat în el. Am ieșit din ascunzătoare și am urmat roiul până în bibliotecă, unde Dragonul mă aștepta cu cartea alături. M-a privit insistent și a spus:

– Oricât de bucuros aș fi să renunț la îndoielnica plăcere de a te urmări cum te prăbușești ca un țipar obosit după cel mai neînsemnat dintre farmece, am văzut deja ce înseamnă să te las de capul tău. Ia să vedem cât de șleampătă ești astăzi?

Făcusem eforturi disperate să mă păstrez curată, astfel încât să evit măcar prima vrajă. Astăzi căpătasem doar niște pete mici și o dâră de ulei în timpul pregătirii micului dejun. Dar le mascam cu o cută a rochiei. Totuși, el se uita la mine cu dezgust. I-am urmărit privirea și, spre marea mea dezamăgire, am descoperit că o pânză de păianjen se agățase de rochie câtă vreme eu stătusem în ascunzătoarea din bucătărie – singura pânză din întregul turn, probabil, care acum atârna de poalele rochiei, la spate, ca un văl sfâșiat.

– *Vanastalem!* am repetat eu resemnată odată cu el și am văzut cum valuri minunate de mătase portocaliu cu galben se învârtejesc în jurul meu pornind de la podea, ca frunzele toamnei stârnite de un vânticel pe o cărare din pădure.

M-am legănat amețită, abia trăgându-mi răsuflarea, în timp ce el s-a așezat la loc pe scaun.

– Ia să vedem… a spus Dragonul.

Pe masă aranjase un teanc de cărți. Acum, cu un ghiont, le-a dărâmat. Cărțile zăceau alandala într-o movilă.

– Pentru a le ordona, trebuie să rostești: *darendetal*.

A fluturat o mână deasupra mesei.

– *Darendetal!* am murmurat eu odată cu el, simțind vraja cum mă gâtuie.

Cărțile au început să se cutremure și, una câte una, s-au ridicat și și-au găsit singure locul, în copertele lor roșii, galbene, albastre sau maronii, ca niște păsări confecționate din pietre prețioase.

De data asta nu m-am mai prăvălit la podea, doar m-am apucat strâns de marginea mesei și m-am sprijinit să nu cad. El îmi cerceta încruntat grămada astfel formată:

– Ce prostie mai e și asta? Nu-i nicio ordine aici, uită-te și tu!

Și m-am uitat. Cărțile erau adunate într-un singur teanc, destul de ordonat, aranjat după culoare.

– După culoare?! a strigat el. După culoare?! Idioa…!

Era atât de furios pe mine de parcă ar fi fost vina mea. Poate că se întâmplase ceva cu magia lui când se folosise de puterea mea ca s-o alimenteze.

– Of, ieși afară! a izbucnit el mânios.

Iar eu am tulit-o plină de satisfacție. Eram bucuroasă că reușisem să-i stric cumva vraja. Pe la mijlocul scărilor a trebuit să mă opresc să-mi trag sufletul așa încorsetată cum eram. Și atunci mi-am dat seama dintr-odată că nu mă mai târam pe trepte. Da, eram obosită, dar nu mai aveam mintea încețoșată. Ba chiar am reușit să urc până în capătul scărilor fără să mai fac o pauză și, deși am picat pe pat ca un bolovan și am moțăit toată după-amiaza, cel puțin acum nu mă mai simțeam ca o zdreanță fără minte.

Și ceața s-a ridicat din ce în ce mai mult, pe măsură ce treceau săptămânile, ca și cum practica mă întărea și mă pregătea să îndur mai bine tot ce-mi făcea el. Și anotimpurile au devenit, încet-încet, nu mai plăcute, ci mai puțin înfricoșătoare. Simțeam doar o oarecare oboseală, ca atunci când freci mizeria de pe oale cu apă rece. Reușeam din nou să dorm noaptea și starea de spirit mi se îmbunătățea. Pe zi ce trecea mă simțeam mai bine, dar în același timp mai furioasă.

Nu era chip să mă îmbrac la loc cu acele rochii caraghioase. Mă străduiam, dar nici măcar nu puteam să ajung la năstureii și la șireturile de dantelă de la spate. Și, de fapt, numai ca să ies din ele trebuia să le destram și să le boțesc. Așa că în fiecare noapte le aruncam într-un morman, într-un colț al camerei, iar a doua zi îmbrăcam o altă rochie de casă și încercam să mă păstrez curată pe cât posibil. Dar de fiecare dată Dragonul își pierdea cumpătul din cauza petelor de pe rochie și o transforma și pe aceea. Iar acum ajunsesem la ultima rochie de casă din dulap.

Țineam în mână rochița din lână nevopsită de parcă ar fi fost o funie de care mă agățasem și apoi, dintr-un imbold de sfidare, am lăsat-o pe pat și m-am strecurat într-o rochie verde cu maro.

N-am reușit să-mi închei nasturii la spate, așa că am luat voalul de la o podoabă de cap și l-am înfășurat de două ori în jurul taliei, făcând un nod – suficient cât să nu cadă hainele de pe mine. După care am coborât în grabă la bucătărie. De data asta nici măcar n-am mai încercat să nu mă pătez. Am cărat tava până în bibliotecă, cu poalele mânjite sfidător cu ou, grăsime de la șuncă și stropi de ceai, cu părul încâlcit. Arătam ca o nobilă nebună care rătăcește prin pădure, după ce a fugit de la un bal.

Bineînțeles că sfidarea mea n-a durat prea mult. Îndată ce, plină de ură, am rostit vraja *vanastalem* odată cu el, magia lui m-a învăluit și mi-a îndepărtat petele, strivindu-mă într-un corset, mi-a adunat părul într-un coc și m-a transformat într-o păpușă cu care se joacă de obicei prințesele.

Însă în acea dimineață m-am simțit mai veselă decât fusesem de săptămâni bune și, de atunci, atitudinea aceasta a devenit arma răzbunării mele. Voiam să-l necăjesc amarnic de câte ori s-ar fi uitat la mine, iar el mă recompensa de fiecare dată cu o încruntătură neîncrezătoare.

– Cum de reușești să-ți faci singură toate astea? m-a întrebat el odată uluit, când umblam de colo până colo cu un dumicat de budincă de orez prins în păr, tocmai în creștetul capului. Din greșeală lovisem o lingură cu cotul și conținutul ei zburase prin aer, iar o dâră roșie de gem îmi pătase frumoasa mea rochie din mătase crem.

Ultima rochie de casă o păstram în dulap. În fiecare zi, după ce termina cu mine, mă duceam sus, mă luptam să ies din rochia de bal cu care eram îmbrăcată, îmi eliberam părul din cocul ca un cuib de pasăre și din parurile incomode, aruncând pe jos toate agrafele bătute în pietre prețioase, apoi îmi puneam rochița de casă, moale și ușor de purtat, peste care atârnam șorțul. Pe acestea le tot spălam și le curățam cu mâinile mele. Apoi coboram la bucătărie și îmi frământam o pâine și stăteam să mă odihnesc lângă vatră cât timp ea se cocea, fără să-mi pese de cele câteva pete de cenușă sau de făină de pe poale. Treptat îmi recăpătam energia pentru a face față plictiselii. Totuși, nici prin gând nu-mi trecea să mai iau vreo carte din bibliotecă să citesc. În schimb, am căutat un ac, oricât de mult disprețuiam cusutul. Atâta vreme cât mă chinuiam dimineața să-mi încropesc o rochie, m-am gândit că la fel de bine aș putea să le sfâșii și să fac ceva folositor din ele: cearșafuri sau, poate, batiste.

Coșul cu lucrul de mână zăcea neatins în cufărul din cameră. Altceva în castelul ăsta nu aveam ce să repar în afară de hainele mele, pe care până acum fusesem bucuroasă să le port rupte. Dar când l-am deschis, am găsit înăuntru o singură hârtiuță pe care fusese scris ceva cu o bucată de cărbune – era scrisul prietenei mele din bucătărie.

„Dacă ți-e teamă, n-ai de ce! Nu se va atinge de tine. Vrea doar să te faci frumoasă. Nici prin gând nu-i trece să-ți ofere ceva, dar îți poți alege o rochie frumoasă dintr-una din camerele de oaspeți, pe care să o ajustezi pe tine. Când te cheamă, cântă-i sau spune-i o poveste. Își dorește companie, dar nu prea multă. Du-i tava cu mâncare și evită-l pe cât posibil și, astfel, nu-ți va mai cere nimic altceva.“

Cât de neprețuite ar fi fost aceste vorbe dacă aș fi deschis coșul în prima noapte. Acum stăteam cu bilețelul în mână, trecându-mă toți fiorii la gândul vocii sale suprapunându-se peste glasul meu pierdut, scoțând cu forța din mine vrăjile și

vlaga, îmbrăcându-mă în valuri de mătase și catifea. Mă înșelasem amarnic. Nu-i mai făcuse asta niciunei alte femei.

CAPITOLUL 3

M-am zvârcolit în pat toată noaptea, fără să dorm, cuprinsă de disperare. Dar evadarea din turn nu devenea mai ușoară doar pentru că mi-o doream cu ardoare. În zori m-am dus la porțile de intrare în turn și am încercat pentru prima oară să ridic uriașul drug ce le ținea încuiate, deși îmi dădeam seama de ridicolul situației. Bineînțeles că n-am putut să-l mișc nici cinci milimetri.

Jos în cămară, folosind o cratiță cu mâner lung pe post de pârghie, am îndepărtat puțin capacul greu de metal ce acoperea haznaua și m-am uitat înăuntru. În adâncurile lui lucea un foc. Prin urmare, nu aveam cale de scăpare. Am împins la loc capacul, cu oarece efort, și apoi am cercetat cu palmele de-a lungul pereților, în fiecare cotlon întunecat, căutând vreo deschizătură, vreo intrare. Și chiar de-ar fi fost, tot n-am găsit-o. Lumina aurie a dimineții a sosit ca un musafir nepoftit, furișându-se pe scări în jos. Trebuia să prepar micul dejun și să duc tava în locul meu de tortură.

Pe când așezam mâncarea – ouăle, pâinea prăjită, gemul – mă tot uitam la satârul lucitor din oțel, cu coada lungă îndreptată spre mine. Îl folosisem să tai carnea; știam cât de rapid își făcea treaba. Părinții mei creșteau un porc în fiecare an. Eu ajutam la tăiere, țineam găleata în care se scurgea sângele animalului, însă gândul de a băga un cuțit într-un om era de neimaginat. Așa că am încetat să-mi imaginez. Doar am pus satârul pe tavă și am urcat scările.

Când am ajuns în bibliotecă, l-am găsit pe Dragon stând la fereastră, cu spatele la mine și cu umerii încordați, nervos. Am așezat farfuriile pe masă, una câte una, până ce pe tavă n-a mai rămas nimic, cu excepția cuțitului. Aveam rochia pătată de terci și de ouă; din clipă în clipă ar fi trebuit să spună...

– Termină odată și du-te sus! mi-a ordonat el.

– Poftim? am zis eu zăpăcită.

Satârul era încă sub șervet, captându-mi toată atenția, de aceea mi-a luat o clipă să înțeleg că mă scutea de pedeapsă.

– Ai surzit dintr-odată? a venit întrebarea lui ca o palmă. Nu te mai moșmondi cu farfuriile alea și dispari de-aici! Și stai în camera ta până te chem eu!

Rochia mea era pătată și mototolită, cu panglicile încâlcite, dar nici măcar nu s-a întors să mă privească. Am înhățat tava și am zbughit-o din încăpere, fără să fiu nevoită să-mi cer iertare. Am fugit pe scări de parcă zburam, fără să mai simt oboseala aceea ciudată în călcâie. Am intrat în cameră, am închis ușa și am smuls de pe mine straiele de mătase. Am îmbrăcat rochia de casă și m-am strecurat în pat, îmbrățișându-mă singură, ca un copil care tocmai a scăpat de pedeapsa cu biciul.

Apoi am văzut tava aruncată pe jos și satârul lucios, dezvelit. Vai! Vai, ce proastă am fost să mă gândesc la așa ceva! Era totuși stăpânul meu. Dacă s-ar fi întâmplat nenorocirea să-l *omor*, cu siguranță aș fi fost osândită la moarte, alături de părinții mei. A ucide un om nu era deloc o cale de scăpare. Mai bine m-aș fi aruncat pe fereastră.

M-am întors chiar rușinată să mă uit pe fereastră, și am văzut la ce privea Dragonul cu atâta dezgust. Pe drumul către turn se apropia un nor de praf. Nu era o simplă căruță, ci o trăsură acoperită, aproape ca o casă pe roti, trasă de o pereche de cai ce scoteau aburi pe nări, cu doi călăreți galopând înaintea vizitiului, toți îmbrăcați în haine gri cu verde strălucitor. Alți patru călăreți o urmau, purtând aceleași veșminte. Caleașca a tras în fața porților turnului. Avea un blazon verde, un monstru cu multe capete. Toți călăreții și străjile care o însoțeau au descălecat și au început să forfotească în jurul ei. S-au dat puțin înapoi când porțile turnului s-au deschis cu mare ușurință, aceleași porți pe care eu nu reușisem nici măcar să le clintesc. Mi-am lungit gâtul să văd ce se petrece jos și l-am văzut pe Dragon ieșind din turn și rămânând în prag. Un om a coborât din burta trăsurii: înalt, cu părul de aur, cu umeri lați, cu o pelerină lungă, de asemenea de un verde strălucitor. A sărit peste scara ce-i fusese pregătită, a luat cu o mână sabia pe care unul dintre servitori i-o oferise cu palmele întinse și a trecut repede printre oamenii săi, îndreptându-se către porți în timp ce-și potrivea sabia la centură, fără nicio ezitare.

– Detest o călătorie cu trăsura mai mult decât o himeră, i-a spus el Dragonului, atât de tare și de clar încât am auzit și eu de la fereastră, acoperind până și fornăitul cailor obosiți. O săptămână închis în chestia asta! De ce nu poți veni și tu o dată la Curte?

– Înălțimea Ta va trebui să mă ierte, însă datoria mă ține ocupat aici, a replicat Dragonul cu răceală.

Mă aplecasem atât de mult peste pervaz, încât aș fi putut cădea cu ușurință și, astfel, să uit de teamă și de amărăciune printr-un simplu accident. Regele Polnyei avea doi fii, însă prințul moștenitor, Sigmund, era un tânăr cât se poate de inteligent. I se dăduse o educație aleasă și se însurase cu fiica unui conte din Nord, însoțire ce ne adusese un aliat și un port important. Deja își asigurase succesiunea la tron având un băiat și o fată. Se spunea că este un nemaipomenit administrator și că va ajunge un rege nemaipomenit. În rest, nu-i păsa nimănui despre viața lui privată. În schimb, prințul Marek avea o altă reputație. Auzisem cel puțin zece povești și cântece despre cum omorâse hidra din Vandalus. Nicio poveste nu semăna cu alta, însă se susținea cu tărie că toate sunt adevărate în cel mai mic amănunt. Pe deasupra, mai omorâse și cel puțin trei sau patru sau nouă uriași în ultimul război împotriva Rosyei. Odată chiar se încumetase să pornească la vânătoare de dragoni adevărați, numai că se dovedise că, de fapt, niște țărani minţiseră că un dragon le mâncase oile, însă ei le ascunseseră ca să scape de tribut. Marek nici măcar nu i-a osândit cu moartea pe țărani, ci l-a pedepsit pe stăpânul lor pentru că a impus un bir atât de mare.

Prințul a intrat în turn împreună cu Dragonul și porțile s-au închis în urma lor. Însoțitorii lui s-au pornit să-și pregătească tabăra pe câmpul de la poalele turnului. Iar eu am început să fac ture prin cămăruța mea. Până la urmă am ieșit și m-am dus în capul scărilor ca să trag cu urechea, am coborât până ce le-am auzit vocile răzbătând din bibliotecă. Abia reușeam să disting un cuvânt din cinci, dar mi-am dat seama că vorbeau despre un război cu Rosya și despre Codru.

Dar nu m-am străduit prea tare să aud tot ce vorbesc. De fapt, nici nu-mi păsa atât de mult. Pentru mine mai important era firicelul de speranță că voi putea fi salvată. Orice ar fi făcut Dragonul cu mine, această secătuire de vlagă care mă îngrozea, cu siguranță nu respecta legile regelui. Îmi spusese să mă țin departe de privirea prințului. Și dacă nu-mi zisese asta doar pentru că arătam rușinos de neîngrijit, ceea ce ar fi putut fi schimbat printr-o singură vrajă, ci pentru că nu dorea ca prințul să afle ce făcea el cu adevărat? Dacă m-aș arunca la picioarele prințului și i-aș cerși mila, iar el m-ar lua de aici...?

– Destul! a strigat prințul Marek, vocea lui întrerupându-mi șirul gândurilor.

L-am auzit limpede, căci se apropiase de ușă. Părea furios.

– Tu și tata și Sigmund, toți behăiți ca niște oi. Gata, destul! N-am de gând să trec peste asta!

Am zbughit-o pe scări în sus, desculță, în vârful picioarelor, făcând cât mai puțin zgomot cu putință. Camerele de oaspeți

erau la etajul al treilea, între cel la care se afla camera mea și cel cu biblioteca. Am rămas în capătul scărilor și le-am ascultat zgomotul pașilor grei până ce sunetul s-a pierdut în întuneric. Nu eram sigură că am destulă îndrăzneală să ies din cuvântul Dragonului. Dacă m-ar fi prins că mă duc să bat la ușa prințului, cred că mi-ar fi făcut ceva îngrozitor. Dar el deja îmi făcea ceva îngrozitor. Kasia nu ar fi pierdut ocazia, n-aveam nicio îndoială. Dacă ar fi fost aici, s-ar fi dus, ar fi deschis ușa și ar fi îngenuncheat la picioarele prințului, rugându-l să o salveze, nu ca un copil bocind înspăimântat, ci ca o fecioară din povești.

M-am întors în camera mea ca să pregătesc scena, rostind în șoaptă replicile pe când soarele cobora spre asfințit. Târziu, după lăsarea întunericului, m-am strecurat pe scări, cu inima bătând să-mi sară din piept. Dar încă îmi era frică. Mai întâi m-am dus jos și m-am asigurat că luminile sunt stinse în bibliotecă și în laborator. Prin urmare, Dragonul nu era treaz. La etajul al treilea, strălucirea slabă a unui foc arunca lumini portocalii pe sub ușa primei camere de oaspeți, însă ușa de la odaia Dragonului nu se distingea deloc. Era pierdută în umbrele de la capătul coridorului. Am șovăit o clipă, apoi m-am dus la bucătărie. Mi-am spus că mi-e cam foame. Am luat câțiva dumicați de pâine cu brânză, ca să prind putere un pic, în vreme ce stăteam tremurând lângă foc, apoi am urcat pe scări până în camera mea.

Nu reușisem să mă imaginez la ușa prințului, ploconindu-mă și vorbind grațios. Nu eram Kasia, nu eram vreo fată deosebită. Probabil că aș fi izbucnit în lacrimi și aș fi arătat ca o lunatică, iar el m-ar fi dat afară sau, mai rău, l-ar fi chemat pe Dragon ca să mă pedepsească așa cum se cuvine. Și de ce m-ar fi crezut? O țărăncuță în straie de casă și cu șorț, o servitoare amărâtă în casa Dragonului care să-l trezească în toiul nopții cu o poveste năucitoare despre marele vrăjitor care o supune la cazne?

M-am întors mâhnită în camera mea și am rămas înlemnită. Prințul Marek stătea în mijlocul încăperii și se uita la tablou. Trăsese pânza cu care eu îl acoperisem. S-a întors și m-a privit cu o expresie de îndoială.

– Înălțimea voastră... am spus eu sau mai degrabă am încercat să spun, însă cuvintele au ieșit ca niște șoapte pe care el le-a perceput cel mult ca pe niște zgomote fără noimă.

Dar se pare că nu-i păsa.

– Măi, măi, nu prea ești una dintre frumusețile lui, nu-i așa?

A traversat odaia. Nu i-a luat decât doi pași, făcând-o astfel să pară mai mică prin simpla lui prezență. M-a luat de bărbie și mi-a întors fața într-o parte și-n alta, cercetându-mă. Mă uitam

la el ca proasta. Era ciudat să-l văd atât de aproape, copleșitor chiar. Era mai înalt decât mine, lat în umeri, având statura unui bărbat obișnuit cu armura, frumos ca un portret; era proaspăt ras și îmbăiat, iar părul lui blond-auriu părea mai închis acum și se ondula umed la baza gâtului.

– Poate că ai vreo însușire deosebită, dulce, care să compenseze? Cam așa le alege el, nu?

Nu părea crud, doar mă tachina, iar zâmbetul pe care mi-l adresa era de cârdășie. Nu mă simțeam deloc jignită, ci doar amețită de la atâta atenție din partea lui, ca și cum fusesem deja salvată fără să scot o vorbă. Apoi a izbucnit în râs și m-a sărutat, după care mi-a căutat cu îndemânare fustele.

Am sărit ca un pește care încearcă să iasă din năvod și am început să mă lupt. Era ca și cum m-aș fi războit cu porțile de la intrare – o strădanie imposibilă. Dar el abia dacă a observat zbuciumul meu. A râs din nou și mi-a sărutat gâtul.

– Nu-ți face griji, n-are cum să mă refuze! m-a liniștit el, de parcă ăsta ar fi fost singurul motiv pentru care mă împotriveam. Este încă vasalul tatălui meu, chiar dacă îi place să stea aici, în adâncul țării, și să domnească singur peste voi.

Nu că ar fi simțit o plăcere deosebită să pună stăpânire pe mine. Eu eram încă mută de uimire, iar rezistența mea era confuză. Clipeam des spunându-mi în sinea mea: sigur că n-ar putea, prințul Marek n-ar putea, tocmai el, eroul; de fapt, nici n-ar putea cu adevărat să mă dorească. N-am țipat, nu l-am rugat să mă lase în pace și cred că nici prin gând nu-i trecea că mă voi împotrivi. Bănuiesc că în orice casă de nobili există servitoare mai mult decât doritoare, care deja s-au strecurat în patul lui și l-au scutit de corvoada de a mai merge în căutarea lor. La o adică, probabil că și eu aș fi procedat la fel dacă m-ar fi întrebat direct și mi-ar fi lăsat suficient timp să trec peste surpriza clipei ca să-i dau un răspuns. Acum mă zbăteam mai mult din reflex decât din dorința de a-l respinge.

Dar el m-a luat de-a dreptul cu asalt și-atunci mi s-a făcut cu adevărat frică și tot ce doream era să scap. I-am împins mâinile și am țipat:

– Prințe, nu vreau! Te rog, oprește-te!

Și, deși nu aștepta rezistență din partea mea, când a întâmpinat-o, nici că i-a păsat în vreun fel. A devenit și mai nerăbdător.

– Hei, hei, stai ușurel! a spus el de parcă eu aș fi fost un cal nărăvaș pe care încerca să-l domolească.

Mi-a prins mâna pe lângă corp. Rochia mea era legată doar cu o fundă, pe care deja o desfăcuse, apoi a început să-mi ridice poalele.

Eu mă străduiam să le trag înapoi în jos și să-l îmbrâncesc ca să mă eliberez. Totul era în van. Strânsoarea lui era prea puternică. Apoi și-a dus mâna la pantaloni, iar eu am strigat disperată, fără să gândesc:

– *Vanastalem!*

O putere s-a revărsat în valuri din mine. Perle dure și corsaje țepene mi-au încins ca o armură trupul sub palmele lui. El și-a retras imediat mâinile și a sărit ca ars, în vreme ce un zid de catifea se învălurea între noi. M-am lipit de perete, tremurând și încercând să-mi trag sufletul. Prințul stătea și se holba la mine.

Apoi a rostit pe un ton diferit, nu știu de ce:

– Ești o vrăjitoare!

Fugeam de el ca un animal speriat, iar capul mi se învârtejea. Nu reușeam să-mi recapăt răsuflarea. Rochia mă salvase, dar corsetul era atât de strâns, fustele măturau pământul și erau foarte grele, ca și cum singure își doriseră să fie cu neputință de îndepărtat. A înaintat spre mine cu prudență și cu mâna întinsă, spunând:

– Ia ascultă...

Dar eu nu aveam nici cea mai mică intenție să ascult. Am înșfăcat tava de la micul dejun, care zăcea pe dulăpior, și i-am dat cu ea în cap cu sălbăticie. Marginea s-a izbit cu zgomot de craniul său. Izbitura l-a dezechilibrat și l-a răsturnat. Am apucat tava cu ambele mâini și l-am lovit iar și iar, orbește, cu disperare. Încă mai dădeam când ușa s-a deschis brusc și în prag a apărut Dragonul, îmbrăcat într-un halat lung, minunat, peste cămașa de noapte. Avea ochii ca o fiară. A făcut un pas în cameră și s-a oprit uimit. M-am oprit și eu, gâfâind, cu tava în aer. Prințul căzuse în genunchi în fața mea. Firicele de sânge îi brăzdau chipul și vânătăi însângerate îi înfloreau pe frunte. Ținea ochii închiși, apoi s-a prăbușit fără simțire pe podea.

Dragonul a măsurat scena cu privirea, apoi s-a uitat la mine și a zis:

– Idioato, ce-ai mai făcut de data *asta*?

Ne-am opintit amândoi și l-am așezat pe prinț pe patul meu îngust. Fața lui deja se înnegrise de la atâtea vânătăi. Tava aruncată pe jos era ondulată pe margini și purta urma capului său.

– Splendid! a exclamat Dragonul printre dinți, în timp ce-l cerceta pe prinț.

I-a ridicat pleoapele, iar acesta a părut că se holbează la noi cu o privire stranie, tâmpă. Când i-a ridicat mâna și a eliberat-o, aceasta a căzut fără vlagă la loc pe pat, după care a alunecat într-o parte.

Eu stăteam și mă uitam, gâfâind în corsetul meu. Furia disperată se topise, înlocuită de un sentiment de groază. Oricât de ciudat ar părea, nu-mi era teamă doar pentru ce aveam să pățesc în continuare. Nu-mi doream ca prințul să moară. În mintea mea încă mai dăinuia imaginea eroului viteaz din legende, împletită cu cea a bestiei care voia să pună laba pe mine.

– Doar nu este... nu este...

– Dacă nu vrei ca un om să moară, atunci nu-l mai lovi de atâtea ori în cap, m-a mustrat Dragonul. Du-te jos, în laborator, și adu-mi elixirul galben din flaconul transparent aflat pe raftul din spate. Dar *nu* pe cel roșu și *nici* pe cel violet. Și încearcă pe cât cu putință să nu-l spargi când urci, asta dacă nu vrei să-l convingi singură pe rege că virtutea ta este mai prețioasă decât viața fiului său.

Și-a lăsat palmele pe capul prințului și a început să incanteze încetișor niște cuvinte care îmi dădeau fiori pe șira spinării. Am alergat pe scări cu poalele ridicate ca să nu mă împiedic. M-am întors cu elixirul cât ai zice pește, abia trăgându-mi sufletul în rochia strânsă, și l-am găsit pe Dragon încă murmurându-și vrăjile. Nu și-a oprit incantația, ci doar a întins nerăbdător mâna, făcându-mi semn să-i dau flaconul. I l-am pus în palmă. Cu degetele de la o mână a scos dopul și a turnat în gura prințului un strop din conținutul sticluței.

Mirosea îngrozitor, a pește putred. Aproape că m-am înecat, venindu-mi să vomit. Dragonul mi-a înapoiat sticluța și dopul fără să se uite la mine. A trebuit să-mi țin respirația ca să pot s-o închid la loc. El ținea strâns cu ambele mâini fălcile prințului. Chiar și inconștient și rănit, Marek tot încerca să scuipe poțiunea, care începuse să-i strălucească atât de tare în gură, încât îi puteam vedea dinții și maxilarele, ca ale unui craniu descărnat.

Am reușit să pun dopul fără să dau toată mâncarea afară și apoi i-am sărit Dragonului în ajutor. L-am ținut pe prinț de nas și, până la urmă, a înghițit licoarea. Strălucirea aceea i s-a scurs prin gâtlej și a ajuns în stomac. Vedeam cum i se răspândește prin tot corpul, o luminiță pe sub hainele sale, ramificându-se și pălind pe măsură ce ajungea în brațe și în picioare, până când a devenit prea slabă ca să mai poată fi observată.

Dragonul și-a retras mâinile și a încetat incantația. S-a sprijinit cu spatele de perete și a închis ochii. Părea vlăguit, așa cum nu-l mai văzusem niciodată. M-am aplecat nerăbdătoare deasupra patului, peste ei amândoi, și am strigat:

– Va trăi?

– Nu datorită ție, a răspuns Dragonul.

Dar pentru mine era suficient. M-am lăsat lent pe podea, în valurile de catifea gălbuie, și mi-am îngropat fața în saltea, acoperind-o cu brațele învelite în dantela brodată cu fir de aur.

– Și acum presupun că te vei pune pe bocit. Unde ți-a fost capul? De ce te-ai îmbrăcat cu rochia asta caraghioasă dacă n-ai vrut să-l seduci?

– Mai bine așa decât să fi stat în cea pe care mi-a sfâșiat-o, am țipat eu, ridicând privirea, fără pic de lacrimi.

Lacrimile secătuiseră deja și tot ce-mi mai rămăsese era furia.

– Nu eu am ales să mă îmbrac așa!

M-am oprit, cu mâna încleștată pe un volan de mătase. Stăteam cu ochii ațintiți la pânza fină, uitând că Dragonul era lângă mine sau că tocmai făcuse un act de magie. Apoi am șoptit:

– Ce mi-ai făcut? El mi-a zis... m-a făcut vrăjitoare! De fapt, tu m-ai făcut vrăjitoare!

Dragonul a pufnit plin de dispreț:

– Dacă aș putea face vrăjitoare, cu siguranță n-aș alege o țărăncuță pe jumătate nătângă. Nu ți-am făcut nimic. Doar am încercat să-ți bag în capul ăla aproape impenetrabil câteva amărâte de vrăji inofensive.

S-a ridicat de pe pat, șuierând amețit, cu mari eforturi, așa cum mă chinuisem și eu în cele câteva săptămâni de groază în timp ce el îmi dădea... lecții de magie. Încă în genunchi, m-am uitat în sus la el, năucă și totuși, fără să vreau, începând să-l cred.

– Și-atunci de ce te-ai mai obosit să mă înveți?

– Aș fi fost încântat să te las să-ți irosești viața în sătucul tău cât o monedă, însă din păcate opțiunile mele au fost dureros de limitate.

Am făcut ochii mari, iar el a continuat, o expresie crâncenă întipărită pe chip:

– Cele care au harul trebuie învățate. Așa cere porunca regelui. În orice caz, aș fi dat dovadă de prostie să te las să stai acolo ca o pană jumulită până când vreo creatură ar fi ieșit din Codru și te-ar fi mâncat, după care s-ar fi transformat ea însăși în ceva cu adevărat de coșmar.

Am clipit îngrozită la spusele sale, iar el și-a mutat căutătura încruntată asupra prințului, care tocmai scosese un geamăt și se întorsese pe partea cealaltă. Începea să se trezească. Apoi, cu o mână tremurândă, s-a frecat la față. Am sărit în picioare și m-am îndepărtat precaută de pat, ducându-mă lângă Dragon.

– Așa! a rostit Dragonul. *Kalikual!* Este mai bine așa decât să-ți bați amorezii până-i lași în nesimțire.

S-a uitat la mine așteptând să spun ceva. Eu i-am întors privirea, apoi am mutat-o asupra prințului, după care am revenit asupra lui.

– Dacă n-aș mai fi o vrăjitoare... dacă n-aș mai fi o vrăjitoare, m-ai lăsa... aș putea pleca acasă? Nu mă poți dezvrăji?

Tăcea. Eram obișnuită deja cu nepotrivirea de pe chipul lui de vrăjitor: tânăr și bătrân totodată. La vârsta lui atât de înaintată nu avea decât câteva riduri la ochi, o singură cută între sprâncene și linii fine, de nemulțumire, în jurul gurii. Nimic altceva. Avea mișcări de tinerel și, dacă oamenii se mai îmblânzesc odată cu trecerea anilor, el cu siguranță nu a făcut-o. Însă acum, pentru o clipă, ochii lui erau cu adevărat bătrâni și foarte stranii.

– Nu! a venit răspunsul Dragonului, iar eu l-am crezut.

Apoi s-a scuturat de momentul de slăbiciune și mi-a arătat ceva în spatele meu. Când m-am întors, l-am văzut pe prinț sprijinit în coate, clipind năuc spre noi. Era amețit, neștiind ce se petrece cu el, dar când mi-a întâlnit privirea, scânteia recunoașterii i s-a aprins în ochi, amintindu-și de mine. Atunci am șoptit repede:

– Kalikual!

Am simțit o putere ieșind din mine. Prințul Marek s-a cufundat din nou în somn, punând capul pe pernă cu ochii închiși. M-am lipit de perete și m-am lăsat să alunec pe podea. Satârul încă zăcea pe jos, acolo unde căzuse mai devreme. L-am ridicat și în sfârșit i-am dat o întrebuințare: am început să tai corsajul rochiei împodobit cu straturi de dantelă. Rochia s-a desfăcut larg pe o parte, dar măcar acum puteam să respir.

O clipă am rămas sprijinită de perete, cu ochii închiși. Apoi am înălțat privirea la Dragon, care mi-a întors spatele, scos din fire din cauza oboselii mele. Se uita iritat la prinț.

– Și oamenii lui n-o să întrebe mâine-dimineață de el?

– Tu-ți imaginezi că l-am putea ține pe prințul Marek închis în turn la nesfârșit? mi-a aruncat Dragonul peste umăr.

– Și-atunci, când se va trezi... am dat eu să spun, dar m-am oprit. Poți... poți să-l faci să uite totul?

– Bineînțeles. Nici nu va observa ceva nefiresc când se va trezi cu o durere sfâșietoare de cap și cu o uriașă gaură în memorie.

– Și dacă își va aminti altceva? am zis eu, ridicându-mă și ținând încă în mână satârul. Poate cum s-a dus frumos în camera lui să se culce...

– Încearcă să nu mai fii atât de proastă. Ai zis că nu tu l-ai sedus, ci a venit intenționat la tine în dormitor. Când i-a venit oare această idee? Așa, stând întins în pat? Sau a plănuit asta

încă de pe drum – un culcuș călduț, niște brațe primitoare – da, bine, știu că ale tale nu sunt, că doar am suficiente dovezi pentru contrariu, mi-a azvârlit el vorbele, când am dat să protestez. Din câte știm, a plănuit asta încă înainte de a se porni la drum, ca un fel de insultă la adresa mea.

Mi-am amintit cum prințul a pomenit de „alegerea“ Dragonului, de parcă s-ar fi gândit la asta dinainte, de parcă la asta s-ar fi așteptat.

– Să te insulte?

– El își închipuie că iau femei și le oblig să se culce cu mine. Așa fac majoritatea curtenilor de câte ori au ocazia. Probabil că și-a imaginat că astfel îmi pune coarne. Ar fi fost o încântare pentru el să răspândească vorba pe la Curte, sunt sigur de asta. Este genul de îndeletnicire cu care nobilii preferă să-și piardă timpul.

Acum vorbea cu dispreț, dar când intrase ca o furtună în cameră era mai mult decât furios.

– De ce ar vrea să te insulte? am întrebat eu sfioasă. N-a venit la tine să... să-l ajuți cumva cu vreo vrajă?

– Nu, a venit să admire priveliștea asupra Codrului! Bineînțeles că a venit să-l ajut cu vrăji, iar eu l-am trimis să-și vadă de treburi, adică să se lupte cu cavalerii inamicului și nu să-și bage nasul în lucruri pe care nu le cunoaște, a zis Dragonul, pufăind batjocoritor. A început să-și creadă pe cuvânt trubadurii, iar acum dorește să încerc să o salvez pe regină.

– Dar regina e moartă! am spus eu uimită.

Tocmai aceasta fusese pricina războiului. Prințul moștenitor Vasily al Rosyei sosise în vizită în Polnya în urmă cu douăzeci de ani. Și se îndrăgostise de regina Hanna. Fugiseră împreună și, când cavalerii regelui îi încolțiseră, s-au adăpostit în Codru.

Acesta a fost sfârșitul poveștii. Nimeni care a intrat în Codru nu s-a mai întors vreodată, sau cel puțin nu întreg la minte și la trup. Câteodată ieșeau orbi și țipând sau diformi, atât de strâmbi, încât nu mai puteau fi recunoscuți. Dar cel mai rău era când ieșeau cu propriul chip, dar cu crima în minte și cu un rău îngrozitor în suflet.

Însă regina și prințul Vasily n-au mai ieșit niciodată. Regele Polnyei l-a învinuit pe moștenitorul Rosyei că a răpit-o pe regină, iar regele Rosyei a acuzat Polnya de moartea moștenitorului său. Și de atunci s-au purtat războaie după războaie, întrerupte doar de armistiții ocazionale și de câteva tratate de scurtă durată.

La noi în Vale, nimeni nu înghițea astfel de povești, căci eram cu toții de acord că aici era vorba despre influența Codrului. Regina, cu doi copii mici acasă, să fugă în lume?! Să

pornească război cu propriul soț?! Însăși căsnicia lor fusese faimoasă. Zeci de cântece fuseseră compuse cu ocazia nunții lor. Mama chiar îmi cânta unul, atât cât își amintea. Desigur, niciun menestrel nu le mai cânta acum.

În spatele tuturor acestor lucruri se afla Codrul, cu siguranță. Poate că îi otrăvise cineva cu apă din râu, acolo unde intra în Codru. Poate că vreun curtean care mersese prin munți prin trecătoarea către Rosya își petrecuse din greșeală noaptea la adăpostul vreunui copac întunecat de la marginea Codrului și s-a întors la Curte posedat. Noi știam că la mijloc se află Codrul, dar asta nu mai conta. Regina Hanna era în continuare dispărută, laolaltă cu prințul din Rosya, și astfel ne aflam în război, iar Codrul înainta prin ținuturile noastre puțin câte puțin, în fiecare an, hrănindu-se cu moartea războinicilor și cu toate decesele petrecute de atunci.

– Nu, regina nu e moartă! a spus Dragonul. Este încă în Codru, captivă.

M-am uitat mirată la el. Părea atât de sigur pe el și totuși eu nu auzisem niciodată o asemenea grozăvie. Dar era un fapt destul de înfiorător ca să-l cred: să fii captivă în Codru preț de douăzeci de ani, închisă pentru totdeauna, era ceva ce-i stătea în fire Codrului.

Dragonul a ridicat din umeri și a făcut în fața prințului un semn de neputință:

– Nu avem cum s-o scoatem de-acolo, iar el n-ar face decât să stârnească un rău și mai mare, dar nu vrea să țină seama de asta. Își închipuie că, dacă a omorât o hidră în vârstă de o zi, asta l-a transformat într-un erou, a comentat el pufnind pe nas.

Niciunul din cântece nu pomenea de vârsta fragedă a hidrei vandaluze. Asta i-ar fi diminuat meritele cu vârf și îndesat.

– În orice caz, a continuat Dragonul, presupun că într-adevăr sufletul lui este pustiit. Nobilii și prinții disprețuiesc oricum magia, și asta cu cât au mai mult nevoie de ea. Da, probabil că a fost o răzbunare prostească de felul acesta.

Era lesne de crezut și am înțeles unde bate Dragonul. Dacă prințul avusese de gând să se bucure de dama de companie a Dragonului, oricine ar fi fost ea – și am simțit un val de indignare imaginându-mi-o pe Kasia în locul meu, fără a fi în stare să facă apel la magie, fie ea nedorită cum era în cazul meu –, atunci probabil că nu s-ar fi dus direct la culcare. Ceea ce însemna că amintirea falsă nu s-ar fi potrivit perfect în mintea sa, la fel ca o piesă de puzzle greșită.

– Totuși, a adăugat Dragonul cu o umbră de superioritate în glas, ca și cum aș fi fost un cățeluș care se abținuse să roadă un papuc, ideea ta nu este chiar nefolositoare. Aș putea încerca să-

i modific amintirea și s-o îndrept în altă direcție, a zis el, ridicând mâna.

– În altă direcție? am întrebat eu nedumerită.

– Îi voi oferi o amintire în care s-a bucurat de favorurile tale. Cu un deplin entuziasm din partea ta și cu satisfacția de a-și fi bătut joc de mine. Sunt sigur că nu-i va fi greu să înghită gălușca.

– Poftim!? Ce-o să faci?! Nu! O să… O să...

– Adică, vrei să-mi spui că-ți pasă de ce crede el despre tine? a spus Dragonul, privindu-mă cu o sprânceană ridicată.

– Păi, dacă-și închipuie că s-a culcat cu mine, ce l-ar mai împiedica să… și-o dorească din nou?

Dragonul a alungat ideea cu un gest din mână.

– Atunci îi voi oferi o amintire neplăcută: numai coate și țipete feciorelnice, o întâlnire încheiată în grabă. Sau ai tu cumva altă propunere? a întrebat el înțepător. Poate ai vrea în schimb să-și aducă aminte cum ți-ai dat toată silința să-l omori?

În dimineața următoare, am avut parte de o experiență profund neplăcută când l-am văzut pe prințul Marek stând în poarta castelului și trimițându-mi bezele fără nicio jenă. Eu doar dorisem să mă asigur că pleacă. Cu greu m-am stăpânit să nu-i arunc cu ceva în cap, și nu mă refer aici la vreun flecușteț ca aducere-aminte.

Însă Dragonul avusese toate motivele să se îngrijoreze, căci, în ciuda falsei amintiri întipărite în mintea lui, prințul a șovăit totuși pe treptele calești și mi-a aruncat o privire ușor încruntată, ca și cum ceva îl tulbura. Apoi a urcat în trăsură și a pornit la galop.

Am rămas la fereastră, urmărind norul de praf stârnit în urma alaiului, până ce acesta a dispărut cu totul pe după dealuri. Abia atunci m-am retras și m-am simțit în siguranță – un sentiment absurd, având în vedere că mă aflam într-un turn vrăjit, alături de un vrăjitor întunecat și cu magia lui curgându-mi prin vene.

Am îmbrăcat pe dată rochia ocru cu verde și am luat-o ușurel pe scări în jos, către bibliotecă. Dragonul stătea în fotoliul lui, cu cartea deschisă în poală. Când a dat ochii cu mine, mi-a spus, acru ca întotdeauna:

– Foarte bine… Astăzi vom încerca…

– Stai! l-am întrerupt eu. Poți să-mi spui cum să fac din rochia asta ceva pe care să-l port purta?

– Dacă n-ai folosit *vanastalem* până acum, cu altceva n-am cum să te ajut. De fapt, înclin să cred că ești cam deranjată la cap.

– Nu! Nu mai vreau vraja asta! am rostit eu repede. Nici măcar nu pot să mă mișc în rochiile astea sau să mă închei singură sau chiar să le curăț.

– Și de ce nu folosești o mică vrajă de curățare? Te-am învățat cel puțin cinci dintre ele.

Însă eu făcusem tot ce-mi stătuse în putință să le uit.

– Osteneala este mai mică dacă le spăl de mână.

– Da. Văd că vei deveni celebră făcând asta, m-a înțepat el.

Numai că vorbele lui n-au avut tăria să mă rănească. Orice fel de magie era suficient de rea, iar eu nu aveam nici cea mai mică dorință de a deveni o vrăjitoare puternică.

– Ce făptură ciudată mai ești și tu! Nu toate țărăncuțele visează la prinți și rochii de bal? Atunci încearcă să o faci mai simplă.

– Cum anume?

– Nu mai rosti o silabă din ea. Doar o bolborosești, o mormăi, vezi tu.

– Chiar orice silabă? am spus eu neîncrezătoare, totuși am încercat: *Vanalem?*

Cuvântul, acum mai scurt, a ieșit mai bine din gura mea: mai mic și, cumva, mai prietenos, deși probabil asta s-a întâmplat doar în imaginația mea. Rochia a fremătat și poalele s-au dezumflat, veșmântul transformându-se într-o rochie de casă, până mai jos de genunchi, din lână nevopsită, toarsă fin. Peste ea a apărut un șorț maro, legat cu o panglică verde. Am tras aer în piept, plină de bucurie: nu mai aveam acea greutate pe care o simțeam de la umeri până la glezne și care mă împovăra atât de tare; nu mai aveam nici trena aceea nesfârșită. Era un veșmânt confortabil, ușor de purtat. Până și vraja aceasta nu m-a mai secătuit atât de rău. De fapt, nu mă obosise deloc.

– Dacă te-ai gătit după plac…, a rostit Dragonul în bătaie de joc.

Apoi a întins o mână și o carte s-a desprins de pe raft, venind în zbor către noi.

– …vom începe cu compunerea silabelor.

CAPITOLUL 4

Chiar dacă nu mă omoram după faptul că aveam darul magiei, mă bucuram totuși că nu mai aveam acea stare permanentă de teamă. Dar nu eram o elevă eminentă: atunci când nu uitam cuvintele vrăjite pe care mi le spunea, ele luau o altă întorsătură în gura mea. Le bolboroseam și le mormăiam și le amestecam, astfel încât o mică vrajă ce ar fi trebuit să transforme cele câteva ingrediente într-o simplă plăcintă le preschimba într-un terci tare ca piatra, pe care nici măcar eu nu-l puteam mânca. „Cu siguranță nu te voi învăța să faci otrăvuri“, mi-a zis el odată în bătaie de joc. Altă dată, o vrajă care ar fi trebuit să aprindă focul în vatra din bibliotecă a părut că nu dă niciun rezultat, până când am auzit un trosnet îndepărtat, dar puternic și am dat fuga la etajul superior. Acolo, exact în camera de oaspeți de deasupra, flăcări verzui lipăiau din vatră, iar draperia dantelată a baldachinului era deja arsă până sus.

A mârâit la mine furios vreo zece minute după ce reușise să stingă vâlvătaia nărăvașă și m-a făcut odrasla nătângă a unor crescători de porci. „Tatăl meu e tăietor de lemne!“ l-am înfruntat eu. „Da, unul care-și agită neîndemânatic toporul!“ a comentat el. Dar, chiar și așa, nu-mi mai era frică de el. Bombănea până se sătura și apoi mă trimitea de acolo, iar pe mine nu mă mai deranjau țipetele lui, căci știam că nu are colți să mă muște.

Aproape că-mi părea rău că nu sunt mai bună, căci acum îmi dădeam seama că nemulțumirea lui era aceea a unui iubitor de frumusețe și perfecțiune. Nu-și dorise un învățăcel, dar, dacă tot s-a trezit cu mine pe cap, și-a pus în gând să mă transforme într-o vrăjitoare deosebită și îndemânatică, să-mi împărtășească arta sa. Mi-am putut da seama – pe când îmi dădea exemple din înalta sa artă, prin gesturi mărețe, ce se împleteau de la sine cu vorbele care, ieșind din gura lui, păreau niște cântece minunate – că își iubea meseria. Ochii îi sclipeau tulburați în lumina vrăjii, iar chipul lui, chiar frumos, părea că

este dintr-un alt tărâm. Își iubea la nebunie magia și era dispus să-și împărtășească această dragoste cu mine.

Însă eu mă mulțumeam să îngaim niște amărâte de vrăji și să-mi ascult nelipsita porție de lecție, după care să cobor voioasă în bucătărie și să curăț cu mâna mea ceapa pentru masa de prânz. Îl necăjea nespus, dar eu consideram că astfel se face dreptate. Știu că mă purtam prostește, însă nu eram obișnuită să mă consider o persoană importantă. E adevărat că acasă eu eram cea care aduna cele mai multe nuci, ciuperci sau fructe, chiar și într-o porțiune de pădure care fusese cercetată de câteva ori. Puteam găsi plante aromatice târziu în toamnă și prune primăvara. După cum spunea mama, orice implica o treabă murdară. Dacă trebuia să sap după ceva sau să mă bag prin tufișuri sau să mă cațăr prin copaci, mă întorceam acasă cu un coș plin de roade culese și o mituiam, astfel încât țipetele de mustrare la adresa înfățișării straielor mele se preschimbau în simple suspine.

Dar până aici se întindeau înzestrările mele, sau cel puțin așa îmi închipuisem. Era ceva ce conta doar pentru familia mea. Încă nu-mi dădeam seama cam ce înseamnă magia, în afară de a face rochii caraghioase sau mici trebușoare pe care le puteam face și singură.

Nu mă deranja lipsa de progres sau cât de mult îl enerva situația. Ba chiar eram mulțumită de cum mergeau lucrurile, asta până când zilele s-au scurs și s-au apropiat sărbătorile de iarnă.

De la fereastra mea vedeam brazii luminați în fiecare sătuc, mici felinare împodobind valea întunecată până la marginea Codrului. Acasă, mama împăna un rasol cu slănină și întorcea cartofii în tava peste care se scurgea grăsimea topită. Tata și frații mei duceau la fiecare gospodărie care se pregătea de sărbătoare încărcături de lemne de foc, deasupra cărora așezaseră cetini de brad. Deja tăiaseră probabil bradul pentru satul nostru – înalt, drept și bogat.

Alături, Wensa cocea castane, prune uscate și morcovi, peste care așezase o fleică fragedă. Iar Kasia… Kasia era și ea probabil acolo și învârtea un minunat *senkach* [1] deasupra focului, la fiecare răsucire turnând încă un strat de aluat, care să imite cât mai bine acele bradului. Învățase să-l prepare încă de la doisprezece ani. În schimbul voalului de mireasă, din dantelă fină, având de două ori înălțimea ei, Wensa o rugase pe o femeie din Smolnik să o învețe pe Kasia secretul acestei prăjituri. Căci Kasia trebuia să fie pregătită să gătească pentru un nobil.

Încercam să mă bucur pentru ea, dar mai mult îmi plângeam mie de milă. Era greu să fii singură și înfrigurată, închisă în

cea mai înaltă cameră a turnului.

Dragonul nu ținea sărbătorile. Din câte îmi puteam da seama, nici nu știa în ce zi eram. M-am dus ca de obicei în bibliotecă, am mai mormăit o vrajă, iar el a țipat la mine o vreme, după care m-a alungat de-acolo.

Încercând să mă vindec de singurătate, am coborât în bucătărie și mi-am încropit un mic festin: șuncă, terci de hrișcă și mere umplute. Însă, când le-am pus pe tavă, aceasta mi s-a părut în continuare goală și, pentru prima oară, am folosit *lirintalem* doar pentru mine, căci tânjeam după o sărbătoare în toată regula. Aerul a fremătat și, dintr-odată, a apărut o minunată porție de porc la frigare, fierbinte, roz și zemoasă; alături, ciulamaua mea preferată, cu un polonic de unt topit și pesmet bine rumenit deasupra și o grămăjoară de boabe proaspete de mazăre, ceva ce oamenii din satul meu ar fi mâncat abia la primăvară. Și o prăjitură taigla, de care mai mâncasem o singură dată, atunci când conducătoarea noastră ne invitase la masă de Ziua Recoltei, căci era rândul nostru în acel an. Fructele confiate erau ca niște nestemate, iar nodurile din aluat dulce erau de culoarea aurului brun, alunele de pădure, mici și delicate, toate fiind glazurate strălucitor cu sirop de miere. Numai că nu era o masă de sărbătoare obișnuită. Nu simțeam foamea aceea dureroasă după o zi de gătit și de făcut curățenie. Nu era hărmălaia veselă când oamenii se înghesuiau în jurul mesei, râzând și întinzându-se după platourile cu mâncare. Uitându-mă la micul meu festin, m-am simțit și mai singură și deznădăjduită. M-am gândit la mama gătind singurică, fără ajutorul mâinilor mele neîndemânatice. Și ochii mi s-au umplut de lacrimi când mi-am afundat capul în pernă, lăsând tava neatinsă pe masă.

După două zile, încă aveam ochii umflați și plânși, mai mult decât de obicei. Un călăreț și-a făcut apariția în tropăit de copite și a bătut puternic la porțile Turnului. Dragonul a lăsat jos cartea din care încerca să mă învețe câte ceva și a coborât scările, cu mine pe urmele lui. Porțile s-au deschis singure înaintea lui și mesagerul mai-mai că s-a prăvălit înăuntru. Purta veșmintele galben-închis ale Mlaștinilor-galbene și chipul îi era scăldat în sudoare. A îngenuncheat, palid și gâfâind, dar nu a așteptat ca Dragonul să-i acorde permisiunea să vorbească:

– Stăpânul meu, baronul, te roagă să vii degrabă. O himeră s-a abătut asupra noastră dinspre trecătoarea din munți.

– Ce? a țipat Dragonul. Dar nu e vremea ei! Ce fel de bestie este? Oare nu a confundat vreun idiot un amărât de balaur cu o himeră, răspândind zvonul astfel?

Mesagerul a clătinat din cap ca o greutate pe o sfoară:

– Coadă de șarpe, aripi de liliac, cap de țap. Am văzut-o cu ochii mei, stăpâne Dragon, de aceea m-a trimis baronul.

Dragonul a șuierat enervat. Cum îndrăznea să-l deranjeze o himeră, ieșind când încă nu-i sosise vremea. În ce mă privește, nu înțelegeam de ce himera ar fi avut o vreme a ei. Cu siguranță era o bestie fermecată, și atunci, nu putea ea oare să facă ce vrea?

– Încearcă să nu te porți ca o nătângă, mi-a zis el, în timp ce-l urmam în bibliotecă.

A deschis un cufăr și mi-a poruncit să-i aduc un flacon sau altul. Am făcut-o fără nicio plăcere, dar foarte grijulie.

– Himera este plăsmuită prin magie neagră, dar asta nu înseamnă că nu e o fiară vie, având propria fire. Ies din ouă ca șerpii, au sângele rece. Își petrec iernile nemișcate, stând întinse la soare cât de mult cu putință. Doar vara zboară.

– Și atunci asta de ce a venit tocmai acum? am spus eu, încercând să înțeleg.

– Probabil că nici nu a venit, iar țărănoiul ăla de jos s-a speriat de o umbră.

Numai că țărănoiul ăla de jos nu arăta deloc a tăntălău, nici a laș și cred că nici Dragonul nu credea în propriile cuvintele.

– Nu, nu cel roșu, idioato, ăla e o inimă-de-foc! O himeră ar bea cu găleata dacă ar avea ocazia și s-ar transforma într-un dragon adevărat. Adu-l pe cel violet, al doilea de pe raft.

Pentru mine, ambele arătau roșu-violet, dar m-am grăbit să schimb flacoanele și i l-am dat pe cel pe care-l ceruse.

– Bine, a zis el închizând cufărul. Să nu citești nicio carte, nu pune mâna pe nimic din camera asta și abține-te să atingi ceva în orice altă cameră! Și încearcă să nu dărâmi turnul până mă întorc eu!

Abia atunci mi-am dat seama că avea să mă părăsească. M-am uitat la el deznădăjduită.

– Și ce o să fac eu singură aici? Nu pot… să vin cu tine? Cât o să lipsești?

– O săptămână, o lună sau pentru totdeauna, dacă sunt deranjat și fac ceva ce nu trebuie și mă trezesc sfâșiat în două de o himeră. Ceea ce înseamnă că răspunsul e *nu*, nu poți să vii cu mine. Iar tu nu trebuie să faci absolut nimic, pe cât posibil.

Apoi și-a luat tălpășița. Am fugit în bibliotecă și m-am uitat pe fereastră. Porțile s-au închis în urma lui, imediat ce el le-a călcat pragul. Mesagerul a sărit în picioare.

– Îți iau calul, l-am auzit pe Dragon spunându-i. Vino pe jos până la Olshanka. O să ți-l las acolo și o să iau altul, odihnit.

A încălecat și a făcut un semn cu mâna, murmurând o vrajă. O minge de foc a apărut înaintea lui și s-a rostogolit pe drumul

acoperit de zăpadă, topind o cărare exact prin mijloc. A luat-o la galop, în ciuda neliniștii armăsarului. Bănuiesc că vraja care l-a purtat până la Dvernik și înapoi nu era potrivită pentru o distanță atât de lungă sau poate că n-o putea folosi decât pe pământurile sale.

Am rămas în bibliotecă și l-am urmărit până ce a dispărut din vedere. Nu era ca și cum compania lui mi-ar fi făcut plăcere, însă turnul era atât de gol fără el! Mi-am spus că ar trebui să consider absența lui o vacanță, numai că nu eram chiar atât de obosită. Am mai cusut pe ici, pe colo la păturica mea, apoi m-am așezat la fereastră și am privit Valea: ogoarele, satele și pădurile pe care le iubeam. Mă uitam cum cirezile și turmele se duceau să se adape, cum sănii sau câte un călăreț singuratic trecea pe drum, stârnind pulberea zăpezii. Și până la urmă am adormit sprijinită de rama ferestrei.

Era deja întuneric când m-am trezit, speriată, și am văzut în depărtare un șirag de focuri de semnalizare ce se întindeau pe lungimea întregii Văi. Am rămas cu ochii la ele, buimacă de somn. O clipă am crezut că fuseseră aprinse felinarele din pomi. În Dvernik văzusem focul aprins doar de trei ori în viața mea: cu ocazia Verii Verzi; la vârsta de nouă ani, când au dat năvală din Codru iepele zăpezii; și la paisprezece ani, când peste noapte patru case aflate la marginea satului au fost înghițite cu totul de vițe șerpuitoare. Dragonul venise de fiecare dată, respinsese asaltul Codrului, după care plecase înapoi la turnul său.

Cu teamă crescândă, am numărat focurile în ordine inversă, ca să văd de unde pornise și am simțit cum mi se răcește sângele în vene: erau nouă în linie dreaptă, de-a lungul râului Spindle. Al nouălea foc era cel din Dvernik. Semnalul venise chiar din satul meu. Stând așa și uitându-mă la focuri, mi-am dat seama dintr-odată că Dragonul nu era aici. De-acum era probabil la trecătoarea montană, traversând Mlaștinile Galbene. Și n-ar fi putut vedea de acolo focurile și, chiar dacă cineva i-ar fi adus vorbă, mai întâi trebuia să alunge himera, iar asta îi lua o săptămână. Și aici nu mai era nimeni care să-i ajute pe oameni. Abia atunci am înțeles cât de proastă fusesem. Niciodată nu am socotit magia, magia mea, ceva de folos. Iar acum stăteam neputincioasă, știind că trebuie să mă descurc de una singură, știind că, orice s-ar fi găsit în mine, oricât de puțin și neșlefuit ar fi fost, însemna mai multă magie decât se găsea în oricine din satul meu. Ei aveau nevoie de ajutor, iar eu eram singura care îl putea oferi.

După o clipă în care am rămas paralizată de frică, am zburat pe scări în jos până la laborator. Am intrat temătoare și am luat poțiunea gri, cea care mă prefăcuse în piatră. Am mai luat

poțiunea inima-focului și elixirul pe care Dragonul i-l dăduse prințului pentru a-i salva viața. Am mai ales și o poțiune verde, despre care știam că face plantele să crească rapid. N-aveam habar la ce mi-ar putea folosi, dar măcar știam care este puterea lor. Despre celelalte nu știam nici măcar cum se numesc, de aceea n-am îndrăznit să le ating.

Am dus sticluțele în camera mea și am început să sfâșii cu disperare rochiile adunate într-un maldăr, după care am împletit fâșiile de mătase într-o funie. Când a devenit suficient de lungă, sau cel puțin așa speram, am coborât-o pe fereastră și am urmărit până unde ajunge. Era întuneric beznă. Nicio lumină nu-mi putea arăta dacă frânghia a atins pământul. N-aveam de ales, trebuia să aflu pe pielea mea.

În momentele mele de hărnicie, cususem câteva săculețe din mătasea unei rochii. Am folosit acum unul pentru sticluțele cu poțiuni, pe care le-am înfășurat în cârpe, ca să nu se spargă. Mi-am atârnat pe spate săculețul și am încercat să nu mă gândesc deloc la ce urma să fac. Simțeam un nod uriaș în gât. Am prins cu ambele mâini frânghia și am încălecat pervazul.

În copilărie mă cățărasem în copaci bătrâni: îmi plăceau la nebunie stejarii aceia mari, în care mă puteam sui cât ai zice „peșteˮ, ajutându-mă doar de o frânghie veche, aruncată peste o cracă.

Acum nu era deloc la fel. Pietrele din care era clădit turnul erau neobișnuit de netede. Până și îmbinările lor erau abia vizibile și umplute cu mortar, care nu se deteriorase cu timpul. Mi-am scos pantofii și i-am lăsat să cadă, dar nici măcar cu picioarele goale nu puteam găsi un punct de sprijin. Toată greutatea mea atârna de funia de mătase, mâinile îmi erau ude de transpirație, iar umerii mă ardeau de durere.

Mă unduiam și mă răsuceam și, din când în când, mă lăsam pur și simplu să atârn, cu sacul balansându-se pe spate, licorile din sticluțe clipocind agitate. Îmi continuam coborârea, deoarece nu mai aveam încotro. Să mă cațăr la loc ar fi fost și mai greu. Începeam deja să-mi închipui cum dau drumul frânghiei, căci mă simțeam la capătul puterilor. Aproape că mă convinsesem că n-ar fi chiar atât de rău să cad de acolo, când, pe neașteptate, talpa s-a cutremurat dureros, izbindu-se de pământul înghețat, deși se depusese un strat subțire de zăpadă pufoasă, bătută de vânt la baza turnului. Mi-am scos pantofii din omăt și am luat-o la goană pe poteca făcută de Dragon când plecase către Olshanka.

Când am ajuns acolo, n-au știut ce să facă cu mine. Am dat buzna în tavernă, îmbrobonată de sudoare, dar și înghețată în același timp, cu părul lipit de cap și câteva șuvițe răzlețe și transformate în țurțuri, acolo unde îmi ieșiseră aburii din gură.

În tavernă nu era nimeni cunoscut. L-am văzut pe primar, dar niciodată nu vorbisem cu el. Probabil că mă considerau o lunatică, însă de față se afla și Borys, tatăl Martei, una dintre fetele născute în același an cu mine. Fusese și el prezent la alegerea mea.

– Este fata Dragonului! Uitați-o pe fiica lui Andrew!

Niciuna dintre fetele alese nu părăsise turnul înainte de împlinirea celor zece ani. Oricât de mare ar fi fost necazul care aprinsese focurile de semnalizare, cred că ar fi fost mai bucuroși să se confrunte singuri cu năpasta venită din partea Codrului, oricare ar fi fost aceea, decât să mă vadă pe mine intrând valvârtej – o problemă în plus pe capul lor, fără nicio îndoială, iar nu o mână de ajutor. Le-am spus că Dragonul plecase în Mlaștinile Galbene și că acum aveam nevoie să mă ducă cineva în Dvernik. Au acceptat cu inima îndoită prima informație, în schimb mi-am dat seama că n-aveau nicio intenție să mă ajute, în ciuda faptului că le-am spus că luasem lecții de magie.

– Vino să-ți petreci noaptea la noi. Soția mea va avea grijă de tine, mi-a zis primarul, apoi s-a întors către un localnic: Danushek, du-te degrabă la Dvernik și spune-le să reziste, orice-ar fi, și că trebuie să ne spună cu ce-i putem ajuta. Vom trimite și un om în munți…

– Nu-mi petrec noaptea în casa dumitale! Și, dacă nu vreți să mă duceți, o să merg pe jos! Oricum voi ajunge mai repede așa.

– Ajunge! a strigat primarul la mine. Ascultă, prostuțo…

Se temeau, bineînțeles. Credeau că fugisem și că încercam să ajung acasă. Nu doreau să mă audă milogindu-mă de ei să mă ajute, și asta pentru că se simțeau rușinați că trebuiseră să-i ofere pe tavă Dragonului o fată de-ale lor. Știau că nu e corect, dar o făcuseră pentru că nu avuseseră de ales și nu era ceva atât de strigător la cer încât să pornească o răscoală.

Am tras aer adânc în piept și am folosit încă o dată arma mea secretă *vanastalem*. Dragonul cred că ar fi fost mândru de mine pentru cum am rostit fiecare silabă: ascuțit ca tăișul unei lame proaspăt meșterite.

S-au îndepărtat de mine când vraja s-a învârtejit în jurul meu, atât de strălucitoare, încât focul din vatră parcă începuse să pălească în comparație cu ea. Când puterea ei s-a încheiat, eram cu câțiva centimetri mai înaltă și cu hainele înfoiate. Purtam cizme elegante, cu toc și eram îmbrăcată ca o regină în doliu. O rochie din catifea neagră, tivită cu dantelă cernită și brodată cu mici perle, tot negre, în contrast cu pielea mea albă, care nu mai văzuse soarele de o jumătate de an. Mânecile se încheiau cu panglici aurii. Peste ea, o și mai elegantă haină,

brodată cu fir de aur strălucitor și mătase roșie, având un guler de blană neagră și prinsă în talie cu o cingătoare aurie. Părul era aranjat într-un coc, prins în panglici aurii, bătute cu pietre prețioase.

– Nu sunt nici proastă, nici mincinoasă! Și chiar dacă nu reușesc să fac nimic, măcar eu fac ceva. Aduceți-mi o căruță!

CAPITOLUL 5

Bineînțeles că ei nu aveau de unde să știe că folosisem o simplă vrajă, căci nu văzuseră în viața lor prea multă magie adevărată. Și nici n-am vrut să-i luminez în privința asta. Au înhămat patru armăsari la cea mai ușoară sanie și m-au dus în goana cailor chiar pe râul înghețat bocnă, iar eu stăteam cocoțată, în straiele mele prostești, dar călduroase.

A fost o călătorie rapidă, dar neconfortabilă, trecând ca-n zbor peste drumul de gheață, totuși, nu atât de rapidă și de neconfortabilă, încât să nu am vreme să mă gândesc la puțina șansă pe care o aveam de a face ceva mai mult decât de a-mi pierde viața, și nici măcar cu folos.

Borys se oferise să mă conducă – era un soi de vină pe care am înțeles-o chiar și fără cuvinte. Eu fusesem cea luată, nu fiica lui. Ea se afla în siguranță acasă, fiind probabil curtată sau deja logodită. Iar eu abia ce fusesem luată în urmă cu patru luni și eram deja de nerecunoscut.

– Știi cumva ce s-a petrecut în Dvernik? l-am întrebat eu, cuibărită în sanie sub un maldăr de pleduri.

– Nu. N-am încă nicio veste, mi-a spus el peste umăr. Focurile de avertizare abia ce au fost aprinse. Mesagerul este probabil pe drum, asta dacă…

Nu și-a mai continuat ideea. Dacă a mai rămas vreun om pe care să-l trimită ca mesager – asta a vrut să spună.

– Ne vom întâlni cu el pe la mijlocul drumului, așa cred, a zis el în schimb.

Cu caii puternici ai tatei și cu căruța lui mare, pe timp de vară, drumul de la Olshanka la Dvernik dura o zi întreagă, cu un popas la jumătatea lui. Însă în miez de iarnă pe drum se așternuse o pătură de omăt de treizeci de centimetri grosime, acoperită cu o pojghiță de gheață. Era o noapte senină, iar caii purtau potcoave speciale de mers pe gheață. Am gonit toată noaptea și, cu câteva ore înaintea zorilor, am schimbat caii la Vyosna, fără să facem un popas mai lung. Nici măcar nu m-am dat jos din sanie. Nici oamenii de acolo n-au pus întrebări. Borys le-a spus doar atât:

– Mergem la Dvernik.

Ei m-au măsurat cu interes și curiozitate, dar fără să pună la îndoială vorbele lui Borys și, cu siguranță, fără să mă recunoască. În vreme ce înhămau caii, soția proprietarului animalelor mi-a adus o plăcintă cu carne și o cană cu vin fiert. Era învești mântată cu o mantie groasă, din blană.

– Nu vrei să-ți încălzești mâinile, domniță?

– Mulțumesc, am zis eu, simțindu-mă totuși ca o impostoare, aproape ca o hoață.

Totuși asta nu m-a împiedicat să devorez plăcinta din zece îmbucături, după care am dat pe gât vinul, căci nu știam ce altceva aș fi putut face cu el ca să nu pară o insultă.

Dar m-a luat cu amețeală, iar totul în jur a devenit mai moale, mai călduros și mai confortabil. Dintr-odată, grijile parcă nu mai erau atât de mari, ceea ce însemna că băusem prea mult. Însă eram recunoscătoare pentru asta. Borys mâna mai repede, acum, cu caii schimbați, și după o oră, având soarele în față, am zărit în depărtare un bărbat ce mergea anevoios pe drum. Când ne-am apropiat, am văzut că nu era bărbat. Era însăși Kasia, în haine de băiat și cu cizme grele. Venea direct spre noi, căci eram singurii care se îndreptau către Dvernik.

S-a sprijinit de latura saniei, gâfâind, a făcut o mică reverență, apoi a spus:

– A intrat în vite… a luat toate vitele și, dacă-și înfig dinții într-un om, intră și în el. Aproape că le-am înțărcuit pe toate și le ținem acolo, dar asta înseamnă să ținem ocupați toți bărbații…

Atunci am dat pledurile la o parte și am întins mâna spre ea.

– Kasia, am zis eu, înecându-mă de lacrimi.

Ea s-a oprit să se uite la mine și am rămas așa, privindu-ne în ochi în tăcere vreme îndelungată.

– Haide, grăbește-te și urcă! Îți povestesc pe drum.

A suit și s-a ghemuit lângă mine, sub maldărul de pături. Făceam o pereche caraghioasă: ea, în hainele jegoase ale unui porcar, cu părul ei lung îndesat sub o căciulă și cu cojocul din blană de oaie; eu, în cele mai scumpe straie. Amândouă arătam ca zâna cea bună coborând la Masha, care mătura cenușa din cămin. Stăteam ținându-ne strâns de mână, un semn al prieteniei adevărate, și pe măsură ce sania aluneca pe potecă, i-am împărtășit frânturi din întreaga poveste: primele zile, în care mă simțisem mizerabil; lungile și epuizantele săptămâni în care Dragonul începuse să mă oblige să fac vrăji; lecțiile desfășurate de atunci încoace.

În tot acest timp Kasia nu mi-a dat drumul la mână și, când în sfârșit i-am spus că pot face câte o magie, ea a zis ceva care

m-a lăsat fără grai:

– Trebuia să ghicesc. Întotdeauna ți se întâmplau lucruri ciudate. Când te duceai în pădure, veneai de-acolo cu fructe, deși încă nu era vremea lor, sau cu flori pe care nimeni nu le mai văzuse vreodată. În copilărie mereu îndrugai povești pe care ți le spuneau pinii, asta până când fratele tău te-a acuzat că sunt minciuni sfruntate și atunci te-ai oprit. Chiar și felul în care îți zdrențuiai hainele, nici dacă doreai nu puteai să le murdărești în halul ăla. Odată chiar am văzut cum o creangă s-a întins ca să-ți agațe poalele rochiei, pur și simplu s-a întins…

Am privit într-o parte, am dat să protestez, dar ea m-a împiedicat. Nu voiam să aud. Nu voiam să-mi spună că magia fusese tot timpul în mine, fiind astfel imposibil să scap din ghearele ei.

– Atunci, înseamnă că nu folosește la nimic altceva decât la a mă menține într-o stare de permanentă mizerie, am zis eu, încercând o glumă. Am venit aici numai pentru că el este plecat. Acum spune-mi ce s-a întâmplat.

Și Kasia mi-a povestit: vitele s-au îmbolnăvit peste noapte. Primele purtau semne de colți, ca și cum fuseseră atacate de niște lupi uriași, deși întreaga iarnă nu fusese văzut picior de lup.

– Erau vitele lui Jerzy. Și nu le-a sacrificat pe dată, a comentat Kasia cu gravitate.

Am aprobat-o înțelegător.

Jerzy ar fi trebuit să știe. Ar fi trebuit să le scoată din cireadă și să le taie imediat beregata, în momentul în care a văzut urmele de colți, dar el le-a lăsat printre celelalte animale. Niciun lup obișnuit nu ar fi putut face așa ceva. Numai că el era prea sărac. Nu avea pământ, nu avea vreun negoț, nu avea nimic altceva în afara vitelor sale. Nu o dată soția lui a venit la noi să ne roage să-i dăm niște făină și de câte ori mă întorceam de la pădure cu o recoltă bogată, mama mă trimitea la ei cu un coș plin. Se zbătuse ani de-a rândul să strângă bani pentru o a treia vacă, ceea ce însemna ieșirea din sărăcie. Și abia în urmă cu doi ani reușise să o cumpere. La Sărbătoarea Recoltei, Krystyna, soția sa, avea un batic nou, roșu, brodat cu dantelă, iar el era îmbrăcat cu o vestă roșie și amândoi le purtau cu mândrie.

Pierduseră patru prunci înainte de botez. Acum ea era din nou însărcinată. De aceea nu a omorât el vitele suficient de repede.

– L-au mușcat și au dat iama și printre celelalte vite, a zis Kasia. Și acum s-au îmbolnăvit toate și sunt mult prea periculoase chiar și doar să te apropii de ele, Nieshka. Ce ai de gând să faci?

Dragonul probabil că ar fi știut cum să scoată boala din vaci, dar eu nu știam.

– Va trebui să le dăm foc. Sper că el își va reveni, dar acum chiar nu știu ce altceva să facem.

S-o spun p-a dreaptă, în ciuda terorii și a năpastei, mă bucuram foarte tare. Cel puțin nu era vorba de vreun monstru care scuipă flăcări sau vreo molimă mortală, iar eu chiar știam ce să fac. Am scos din săculeț poțiunea inima-focului și i-am arătat-o Kasiei.

Nimeni nu s-a împotrivit ideii mele când am ajuns la Dvernik. Căpetenia noastră, Danka, a fost la fel de surprinsă ca bărbații din Olshanka sau Kasia când am sărit din sanie, însă ea avea treburi mai importante de care să aibă grijă.

Fiecare bărbat în putere, ba chiar și femeile mai zdravene trebuiau să vegheze cu schimbul bietele animale turbate, folosind furci și torțe, alunecând pe gheață, cu mâinile înțepenite de frig. Restul sătenilor încercau să le asigure căldură sau mâncare. Parcă ar fi fost o întrecere: cine cedează primul, iar satul nostru era cel care pierdea. Încercaseră și ei să ardă vitele, numai că afară era prea frig. Lemnul nu se aprindea prea tare până când vitele împrăștiau grămăjoarele cu foc. Imediat ce Danka a aflat despre poțiune, a aprobat propunerea mea și i-a trimis pe cei care nu făceau de strajă lângă țarc să aducă târnăcoape și cazmale, pentru a săpa un șanț în jurul țarcului.

Apoi s-a întors spre mine:

– Vom avea nevoie de tatăl și de frații tăi ca să ne aducă multe lemne de foc. Sunt acasă, au stat aici toată noaptea. Te-aș putea trimite să-i aduci, dar asta v-ar răni și mai tare, căci va trebui să te întorci totuși la turn. Vrei să te duci?

Mi s-a pus un nod în gât. Avea dreptate, dar nu puteam să zic „nu“. Kasia încă mă ținea de mână și, alergând către casa mea, i-am zis:

– Vrei, te rog, să intri tu prima și să-i avertizezi?

Astfel că mama deja plângea când am apărut în pragul ușii. N-a avut ochi pentru veșminte, ci doar pentru mine și ne-am prăvălit pe podea într-un morman de catifea, îmbrățișându-ne. Așa ne-au găsit tata și frații mei când au intrat în cameră, buimaci de somn. Am plâns cu toții, deși ne spuneam unii altora că nu e vreme de bocete. Printre lacrimi, i-am zis tatălui meu ce urma să facem. Au pornit-o prin zăpadă să înhame caii, care, slavă Domnului!, erau la adăpost în grajdul de lângă casă. M-am agățat de aceste ultime clipe și am stat la masa din bucătărie alături de mama. Mă mângâia întruna pe față, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji.

– Să știi că nici nu s-a atins de mine, mămico! i-am spus eu, dar nu i-am pomenit nimic despre prințul Marek. Este cumsecade.

Dar ea nu mi-a răspuns, ci doar mă mângâia pe păr.

Tata și-a băgat capul pe ușă și a zis:

– Suntem gata!

Trebuia să plec, dar mama m-a oprit puțin:

– Stai o clipă!

Și a dispărut în dormitor. A revenit cu o bocceluță cu haine și lucruri de-ale mele.

– M-am gândit că poate cineva din Olshanka ți le-ar fi putut aduce cândva, în primăvară, când îi duc daruri de la serbare.

M-a sărutat și m-a strâns încă o dată în brațe, apoi mi-a dat drumul. Asta chiar că m-a rănit. Și mai mult.

Tata a mers la fiecare casă din sat, iar frații mei s-au dus și au golit fiecare magazie de lemne pe care cândva o umpluseră tot ei. Au stivuit multe brațe de lemne pe sanie și, când aceasta s-a umplut, au mânat către țarcuri. Abia atunci am văzut și eu bietele animale.

Nici măcar nu mai arătau a vaci. Aveau trupurile umflate și deformate, coarnele crescuseră lungi, răsucite și groase, unele având un fel de săgeți ieșite din ele, altele având chiar vreo două sulițe ieșite prin piele ca niște țepi înfiorători. Creaturile ieșite din Codru erau greu de ucis, și asta doar prin foc sau decapitare. Simpla lor rănire nu făcea decât să le turbeze și mai tare. Multe dintre ele aveau picioarele din față și piepturile înnegrite acolo unde stinseseră focurile dinainte. Împungeau cu coarnele lor uriașe gardul țarcului, făcut din trunchiuri groase de copac. Mugeau atât de gros, încât scoteau niște sunete ce-ți înghețа sângele în vine. O ceată de bărbați și femei se adunase cu furci, sulițe și țepușe ascuțite, încercând să respingă atacul vitelor.

Câteva femei începuseră deja să sape un șanț în jurul țarcului. Goliseră terenul de zăpadă și acum îndepărtau stratul de iarbă uscată. Danka supraveghea lucrările. I-a făcut semn tatălui meu, care se străduia să strunească armăsarii ce nechezau speriați pe măsură ce se apropiau și adulmecau răul din aer.

– Foarte bine! Vom fi gata înainte de prânz. Vom face niște legături de lemne cu paie la mijloc, apoi le vom aprinde ca pe niște torțe cu poțiunea magică și le vom arunca înăuntru. Vezi să nu o consumi pe toată, în caz că vom avea nevoie de o a doua încercare, mi-a spus ea.

Am încuviințat.

Au sosit mai multe ajutoare pe măsură ce sătenii se trezeau, unindu-și forțele pentru acțiunea finală. Toți știau că vitele vor încerca să calce focul în picioare ca să scape de acolo. De aceea fiecare om care putea ține măcar o țepușă se așezase în linia de atac pentru a împinge animalele înapoi. Alții aruncau baloți de paie în țarc, cu legăturile tăiate, astfel încât să se împrăștie când cădeau pe pământ, iar frații mei azvârleau grămăjoare de vreascuri. Stăteam nerăbdătoare în spatele Dankăi, cu poțiunea în mână, simțind cum puterea ei magică se învârtejește și devine fierbinte sub degetele mele, pulsând, de parcă știa că în curând va fi eliberată ca să-și îndeplinească menirea. Când Danka a fost mulțumită de pregătiri, mi-a întins prima legătură de lemne și paie ca s-o aprind: era un buștean lung, despicat pe mijloc, umplut cu bețe și paie și legat bine cu sfoară.

Inima-focului a încercat să iasă vuind din sticlă imediat ce i-am scos dopul. De aceea a trebuit să înfig repede dopul la loc. Poțiunea a alunecat încet înapoi. Am îndepărtat ușor dopul și am turnat o picătură – cea mai mică, cea mai firavă picătură – la capătul bușteanului cu paie. Lemnul a fost atât de rapid cuprins de flăcări, încât Danka abia a avut timp să-l arunce peste gard, după care s-a întors și și-a băgat mâinile în zăpadă, clipind năucită: degetele îi erau roșii și pline de bășici. M-am chinuit să înfig dopul în sticluță și, când în sfârșit am apucat să mă uit, jumătate din țarc era cuprins de flăcări, iar vacile mugeau furioase.

Am fost luați prin surprindere de ferocitatea vrăjii, deși auziserăm cu toții povești despre inima-focului. Era proslăvită în nenumărate balade ce vorbeau despre războaie și asedii, dar și povești despre cum este ea fabricată, din 450 de kilograme de aur obținându-se o singură sticluță, cum trebuie ea pregătită în cazane din piatră pură de un maestru vrăjitor. Am avut grijă să nu pomenesc nimănui că n-am primit *permisiunea* de a o scoate din turn. Dacă Dragonul avea să se înfurie pe cineva, atunci eu trebuia să fiu singura persoană.

Însă poveștile nu erau totuna cu a o vedea în fața ochilor. Nu eram pregătiți, iar vacile nebune erau deja turbate de furie. Zece dintre ele s-au adunat laolaltă și aproape că au dărâmat gardul din spate, neținând seama de țepușe și de uneltele ascuțite. Toți eram îngroziți că putem fi împunși cu coarnele sau mușcați, ne temeam chiar să le atingem în vreun fel. Răul Codrului se putea răspândi cu ușurință. Ceata de apărători a dat înapoi, iar Danka a strigat furioasă când a văzut că gardul a început să cedeze.

Cu multă muncă și cu determinare oțelită, Dragonul mă învățase câteva mici vrăji de reparat, dar pe niciuna dintre ele

nu o stăpâneam. Totuși disperarea m-a făcut să încerc. M-am urcat în sania goală a tatălui meu, am arătat către gard și am rostit:

– Paran kivitash farantem, paran paran kivitam!

Scăpasem o silabă pe undeva, îmi dădeam seama de asta, dar cred că fusesem pe-aproape. Cea mai mare bârnă, făcută țăndări, a sărit întreagă la locul ei și, brusc, i-au crescut și crenguțe cu frunze pe ele, iar cei doi drugi de fier, așezați în cruce, au întărit din nou gardul.

Bătrâna Hanka ținuse piept bestiilor de una singură – „Sunt prea încăpățânată ca să mor", a spus ea după aceea, respingând laudele pentru vitejia ei – având în mâini doar coada ruptă a unei greble, al cărei fier stătea deja înfipt între coarnele unui bou. Coada ruptă s-a transformat într-o suliță lungă din oțel strălucitor, iar Hanka nu a stat pe gânduri și a înfipt-o între fălcile căscate ale unei vite ce împingea gardul. Sulița a pătruns adânc și a ieșit prin ceafa vacii, iar uriașa fiară s-a prăbușit peste gard, după care a căzut ca secerată la pământ, blocându-le drumul celorlalte vite.

Asta a fost cea mai grea parte a luptei. Am reușit să le ținem la distanță din toate părțile și munca a devenit mai ușoară: de-acum toate bestiile erau cuprinse de foc și un miros scârbos îți întorcea stomacul pe dos. Își pierduseră îndrăzneala din cauza panicii și redeveniseră simple animale, îngrămădindu-se toate în gardul înconjurător până ce flăcările le-au doborât.

Am mai folosit vraja de reparat de încă două ori și la final stăteam sprijinită de Kasia, care se suise în căruță ca să mă susțină. Copiii mai mari alergau care-ncotro cu găleți cu zăpadă pe jumătate topită ca să stingă orice scânteie care ar fi căzut pe pământ. Bărbați și femei laolaltă se munceau până la epuizare, ținând piept bestiilor cu armele lor improvizate, cu fețele roșii de sudoare, cu spinările înghețate în aerul rece. Dar împreună am reușit să ținem animalele în țarc și astfel nici focul, nici răul nu s-a putut răspândi.

Până la urmă s-a prăbușit și ultima vită. Un fum gros se ridica și grăsimea sfârâia în foc. Ne-am așezat în cerc în jurul țarcului, epuizați, ferindu-ne de fum, urmărind cum inima-focului mistuie rămășițele și arde mocnit, transformând totul în cenușă. Mulți dintre noi tușeau. Nimeni nu vorbea și nu se veselea. Nici n-aveam motiv de sărbătoare. Eram bucuroși să vedem cum cel mai mare pericol fusese îndepărtat, însă prețul era uriaș. Și Jerzy nu era singurul ajuns la sapă de lemn din cauza focului.

– Jerzy mai este în viață? am întrebat-o încet pe Kasia.

A șovăit o clipă, după care a încuviințat:

– Am auzit că a fost grav lovit de năpastă.

Boala Codrului nu era tocmai incurabilă: Dragonul îi salvase pe mulți din ghearele ei, știam asta. Acum doi ani un vânt ce bătea dinspre răsărit a prins-o pe Trina în timp ce spăla rufe pe malul râului. S-a întors de-acolo împleticindu-se bolnavă, iar rufele din coș erau acoperite cu un polen gri-argintiu. Mama ei nu a lăsat-o să intre în casă. I-a aruncat hainele în foc și a dus-o pe Trina la râu, unde a spălat-o iar și iar, în vreme ce Danka a trimis pe dată un mesager către Olshanka.

Dragonul a venit în noaptea aceea. Îmi amintesc că mă dusesem la Kasia și, din curtea din spate, urmăream ce se petrece. Nu l-am văzut atunci pe Dragon, ci am zărit doar o lumină albăstruie, rece, care lumina fereastra de la etaj a Trinei. Dimineața, mătușa fetei mi-a spus, când ne-am întâlnit la fântână, că Trina se va face bine. Două zile mai târziu, Trina era din nou cum o știam noi, poate un pic obosită, ca atunci când cineva tocmai a scăpat de o răceală puternică. Era chiar fericită, căci tatăl ei săpa o fântână lângă casă, astfel încât să nu mai fie nevoită să meargă vreodată la râu să spele rufe.

Însă nu fusese vorba decât de o pală de vânt, un strop de polen. Dar acum era altceva – cea mai rea posedare din câte îmi aminteam. Atât de multe vite îmbolnăvite și o putere mare de răspândire a molimei: iată un semn că era ceva foarte grav.

Danka ne auzise vorbind despre Jerzy. A venit la noi și m-a privit direct în față:

– Poți face ceva pentru el? m-a întrebat ea fără ocolișuri.

Știam ce voise să spună de fapt. Dacă răul nu era scos din el, îl aștepta o moarte lentă și îngrozitoare. Codrul te mistuia ca putregaiul care distruge un copac doborât la pământ, lăsându-te găunos pe dinăuntru, apoi umplându-te cu otravă: un monstru căruia nu-i pasă decât să răspândească la rândul lui otrava. Dacă aș fi zis că nu pot face nimic, dacă aș fi admis că nu știu nimic, dacă aș fi recunoscut că eram secătuită – cu Jerzy lovit atât de rău și Dragonul aflat la o depărtare de cel puțin o săptămână –, atunci Danka ar fi dat un ordin. Ar fi trimis câțiva oameni acasă la Jerzy. Aceștia ar fi dus-o mai întâi pe Krystyna în celălalt capăt al satului, apoi s-ar fi întors și ar fi intrat în casă. Ar fi ieșit de acolo cu un giulgiu îngreunat, ar fi adus aici trupul neînsuflețit și l-ar fi aruncat în vâlvătaia focului, alături de bestiile arse.

– Aș putea să încerc, am răspuns eu, ceea ce a fost de-ajuns pentru Danka.

Am coborât încet și greoi din căruță.

– Vin cu tine, a spus Kasia.

Și și-a înlănțuit brațul de al meu ca să mă sprijine. Știa că am nevoie de ajutor chiar și fără ca eu să fi scos un cuvânt. Am

luat-o încetișor către casa lui Jerzy.

La gospodăria lui Jerzy se ajungea cu greu, căci se afla la marginea satului, în direcția opusă față de țarcul cu vite, înghesuită chiar la lizieră. Drumul era neobișnuit de liniștit pentru o după-amiază, cu toată lumea adunată încă în jurul țarcului. Pașii scârțâiau pe zăpada proaspăt căzută peste noapte. Înotam prin omăt pe drumul sinuos, incomodată de rochia bogată, însă nu mai aveam puterea să o transform în ceva mai comod. Când ne-am apropiat de casă, l-am auzit, un mormăit neîntrerupt, din ce în ce mai tare pe măsură ce micșoram distanța. De aceea bătăile noastre în ușă nu puteau fi percepute.

Era o casă mică, totuși am așteptat mult până ce ne-a deschis cineva. Krystyna a crăpat în sfârșit ușa și a tras cu ochiul afară. Se uita uimită la mine, fără să mă recunoască, ea însăși de nerecunoscut: cearcăne vinețiii sub ochi și burta la gură. Apoi s-a uitat la Kasia.

– Agnieszka a venit de la turn ca să ne ajute, a lămurit-o Kasia.

Krystyna s-a uitat din nou la mine și, după o clipă interminabilă, a zis:

– Intrați!

Stătuse pe un balansoar lângă foc, în apropierea ușii. Mi-am dat seama că aștepta ca Jerzy să fie luat pe sus și scos de acolo. Casa mai avea o singură încăpere, cu o draperie pe post de ușă. Krystyna s-a întors și s-a așezat din nou pe balansoar. Nu tricota și nici nu cosea. Nici măcar nu ne-a oferit o cană cu ceai. Pur și simplu stătea lângă foc și se legăna. Gemetele erau mai sonore aici, în casă. Am apucat-o strâns pe Kasia de mână și ne-am îndreptat amândouă către draperie. Kasia a tras-o în lături.

Jerzy zăcea întins într-un pat asamblat grosolan din bușteni prinși unul de altul. Însă în cazul de față tot răul era spre bine. Mâinile și picioarele îi fuseseră țintuite de țăruși, iar corpul îi era legat cu o sfoară petrecută pe sub rama patului. Degetele de la picioare i se înnegriseră și unghiile îi erau rupte din carne. Avea răni deschise acolo unde frânghiile îi rodeau pielea. Trăgea de ele și scotea tot soiul de sunete, iar limba îi era umflată, vânătă și aproape că nu-i mai încăpea în gură. S-a oprit din urlat când am intrat noi. A ridicat capul și și-a fixat ochii galbeni asupra mea, dezvelindu-și dinții însângerați. A început să râdă:

– Ia uite la tine, vrăjitoare mică, ia uite la tine! a intonat el cu glas înfiorător.

Apoi s-a încordat atât de tare, smucindu-se în strânsoarea funiilor, încât patul a sărit în sus câțiva centimetri. În tot

timpul acesta a continuat să rânjească la mine.

– Vino mai aproape, vino, vino, vino, micuță Agnieszka, vino, vino, *vino*! cânta el, o imitație îngrozitoare a unui cântec de copii.

Patul sălta ritmic pe podea, iar eu, cu mâini tremurătoare, am deschis săculețul cu poțiuni, încercând să nu mă uit la Jerzy. Nu mai fusesem niciodată atât de aproape de cineva posedat de Codru. Kasia stătea cu mâinile pe umerii mei, dreaptă și calmă. Cred că, dacă n-ar fi fost ea lângă mine atunci, aș fi dat bir cu fugiții.

Nu-mi aduceam aminte vraja pe care o folosise Dragonul în cazul prințului, însă tot el mă învățase un mic farmec de vindecare a tăieturilor și arsurilor pe care eu le căpătam mereu când găteam sau făceam curățenie. M-am gândit că nu i-ar face rău lui Jerzy. Am început să incantez în șoaptă, în timp ce turnam o înghițitură din elixir într-o lingură mare. Mirosea a pește putrezit de-ți muta nasul. Apoi Kasia și cu mine ne-am îndreptat cu mare grijă către bolnav. A încercat să mă apuce cu dinții. Își răsucea mâinile însângerate în strădania de a se elibera și de a mă zgâria. Am șovăit un pic. Nu îndrăzneam să mă las mușcată.

– Stai puțin! a zis Kasia.

S-a întors cu un vătrai și cu mănușa grea, din piele groasă, folosită la vânturarea tăciunilor. Krystyna o privise cum intră și iese din cameră cu o expresie tâmpă, lipsită de interes.

Am apucat vătraiul, fiecare de un capăt, și l-am apăsat pe gâtul lui Jerzy, țintuindu-l de pat, apoi neînfricata Kasia și-a pus mănușa și i-a prins nasul. Îl ținea bine, deși Jerzy își mișca întruna capul, însă până la urmă a trebuit să deschidă gura ca să ia o gură de aer. I-am strecurat pe gâtlej înghițitura de elixir și am sărit înapoi exact la țanc, căci a reușit să-și închidă maxilarul, apucând cu dinții o fâșie de dantelă, aplicată pe mâneca hainei mele de catifea. Am tras de mânecă și m-am eliberat, după care m-am îndepărtat, dar nu am încetat să incantez cu voce tremurătoare mica vrajă de vindecare. Kasia i-a dat și ea drumul și a venit lângă mine.

Nu mai era scânteia aceea strălucitoare pe care mi-o aminteam, dar cel puțin cântecelul îngrozitor pe care îl îngâna Jerzy încetase. Am văzut cum lucirea poțiunii îi coboară pe gâtlej. S-a trântit din nou pe pat și a început să se zvârcolească într-o parte și-n alta, scoțând gemete de protest. Eu nu mă opream din incantație. Pe obraji îmi curgeau șiroaie de lacrimi. Eram atât de *obosită*! Mă simțeam la fel de rău ca în primele zile petrecute în turnul Dragonului – ba mai rău, însă nu mă opream din intonarea micii vrăji, deoarece chiar credeam că ar putea să schimbe în bine grozăvia din fața mea.

Auzindu-mă incantând, Krystyna s-a ridicat cu greu din balansoarul ei și a venit spre ușă, pe chipul ei citindu-se speranța. Strălucirea elixirului se cuibărise în vintrele lui Jerzy precum un tăciune aprins și câteva dintre cicatricele însângerate de pe piept și brațe începuseră deja să se vindece. Dar în timp ce cântam, aburi de un verde întunecat acopereau scânteia, asemenea norilor ce ascundeau fața lunii pline. Se adunau din ce în ce mai mulți, până ce luminița a fost înghițită cu totul. Ușor-ușor Jerzy a încetat să se mai vaite și trupul și-a pierdut încordarea, lăsându-se moale pe pat. Incantația mea a amuțit în cele din urmă. M-am apropiat puțin, plină de speranță, dar… dar el a ridicat capul, cu ochi galbeni și bulbucați, de nebun, și a scos un hohot de râs de te băga în sperieți.

– Mai încearcă, micuță Agnieszka! a zis el, apoi a mușcat aerul ca un câine turbat. Vino și încearcă din nou, vino aici, vino aici!

Krystyna a gemut puternic, apoi a leșinat în pragul ușii, căzând grămadă la podea. Lacrimile îmi înțepau ochii. Mă simțeam rău, doborâtă de înfrângere. Jerzy scotea din nou acele hohote înfricoșătoare și făcea patul să salte pe picioarele lui din bușteni, înaintând puțin câte puțin pe dușumeaua de lemn. Nimic nu se schimbase. Codrul câștigase bătălia. Răul era prea puternic, prea înrădăcinat în bietul om.

– Nieshka!? m-a strigat încetișor Kasia.

Am dus mâna la nas, apoi cu cealaltă am început să scormonesc cu îndârjire prin săculeț.

– Scoate-o pe Krystyna din casă! i-am cerut eu.

Am așteptat până ce Kasia a ajutat-o pe femeie să iasă. Aceasta se văita cu glas pierdut. Kasia mi-a aruncat o ultimă privire neliniștită, iar eu m-am străduit să-i răspund cu un surâs, dar nu am reușit să-mi fac gura să mă asculte.

Înainte să mă apropii iar de pat, mi-am scos primul strat al rochiei, cel de catifea groasă. Mi l-am înfășurat de trei-patru ori în jurul nasului și a gurii, până ce aproape că m-am sufocat. Apoi am tras adânc aer în piept și am rupt sigiliul sticluței cu lichid cenușiu și l-am stropit pe Jerzy cu vraja stanei de piatră. I-am azvârlit-o pe față, peste rânjetul cu colți fioroși.

Am pus repede dopul și am sărit înapoi cât am putut de repede. Deja trăsese o gură de aer, iar fumul i se strecura în nări și în gură. Pe chip i se citea uimirea, apoi pielea i-a devenit treptat cenușie și s-a întărit. A amuțit cu gura și cu ochii deschiși, cu întregul trup înțepenit, cu mâinile încremenite. Duhoarea putreziciunii nu se mai simțea atât de puternic. Încetul cu încetul, ca un val, corpul i-a fost transformat în stană de piatră. Când totul a luat sfârșit, m-a

cuprins un fior de ușurare amestecată cu groază. Pe pat zăcea o statuie pe care numai un om care nu era în toate mințile ar fi sculptat-o, o statuie având fața schimonosită de o furie neomenească.

M-am asigurat că flaconul este bine închis și l-am băgat în sac, înainte să deschid ușa. Kasia și Krystyna stăteau în curte, în zăpada până la glezne. Pe chipul transpirat al Krystynei se citea disperarea. Le-am invitat să intre în casă. Krystyna s-a dus până în pragul strâmt al ușii și a privit stăruitor statuia de pe pat, a cărei viață fusese cumva pusă la păstrare.

– Nu simte nicio durere, am liniștit-o eu. Crede-mă, nu simte nici măcar cum trece timpul. În felul ăsta, dacă Dragonul știe o cale de a scoate răul din Jerzy...

Krystyna se prăbușise moale în scaun, ca și cum nu-și mai putea duce propria greutate. Stătea acum cu capul plecat. Nu eram sigură dacă îi făcusem cu adevărat un bine sau mai degrabă mă scutisem pe mine de o corvoadă. Nu mai auzisem până atunci ca vreo persoană afectată în așa hal cum era Jerzy să fi fost vindecată.

– Nu știu cum să-l salvez, am admis eu încet. Dar... dar poate Dragonul va reuși, când se va întoarce. M-am gândit că merită să încercăm.

Măcar în casă se așternuse liniștea, fără urlete și fără putoarea răului. Rătăcirea ce-i învăluise chipul femeii începea să pălească. Înainte parcă nu fusese în stare nici să gândească. După ce s-a dezmeticit, și-a pus o mână pe pântece și l-a privit. Sorocul era atât de aproape, încât chiar am văzut prin haine fătul mișcându-se. A ridicat privirea la mine și m-a întrebat:

– Și vitele?

– Au ars. Toate, am spus eu.

A lăsat capul în jos. Fără soț, fără vite, cu un copil ce trebuia să se nască în curând.

Danka se va strădui să o ajute, bineînțeles, însă va fi un an greu pentru toată lumea din sat. Deodată mi-a venit o idee:

– Ai o rochie să-mi dai în schimbul celei pe care o port acum?

S-a holbat la mine, dar eu am continuat:

– Nu mai suport să fac un pas în ea!

Neîncrezătoare, a scos din ladă o rochie de casă, veche și peticită, și o sarică de lână aspră. Am dezbrăcat bucuroasă rochia grea, din catifea, mătase și dantelă și am aruncat-o grămadă lângă masă. Costa cel puțin cât o vacă, iar în sat prețul laptelui va fi ridicat o vreme.

Deja se întunecase când Kasia și cu mine am plecat din casa lui Jerzy. Focul din țarc încă ardea, luminând cerul în portocaliu la celălalt capăt al satului. Toate casele erau pustii.

Vântul rece trecea prin hainele mele subțiri, iar eu eram sleită de puteri. Mă împleticeam în urma Kasiei, care bătătorea zăpada în fața mea și se mai întorcea din când în când să mă ia de mână și să mă ajute să înaintez. Un singur gând mă încălzea: nu mă puteam întoarce la turn. Așa că aveam să mă duc la mama și să stau la ea până ce Dragonul venea să mă ia. Ce adăpost mai bun puteam găsi?

– Va mai fi plecat cel puțin o săptămână și poate că s-o fi săturat și el de mine și mă va lăsa să rămân, i-am mărturisit eu Kasiei, deși n-ar fi trebuit s-o spun nici măcar în gând. Să nu mai zici nimănui, i-am zis eu grăbită.

Ea s-a oprit, s-a răsucit spre mine, m-a cuprins cu brațele și m-a strâns cu putere.

– Eram pregătită să plec, a început ea. Toți anii ăștia n-am făcut decât să mă pregătesc să fiu curajoasă și să plec, dar m-am simțit groaznic când te-a ales pe tine. Era ca și cum tot ce făcusem fusese în van, iar viața avea să-și urmeze cursul de parcă tu n-ai fi existat niciodată...

A tăcut. Stăteam amândouă ținându-ne de mână, plângând și zâmbindu-ne. Apoi s-a schimbat la față. M-a apucat de braț și m-a tras în spate. M-am întors.

Ieșeau din pădure încet, cu pași măsurați, cu labele abia sfărâmând pojghița de zăpadă înghețată. Lupii care hălăduiau prin pădurile noastre erau rapizi, slabi și cenușii. Puteau lua cu ei o oaie rănită, dar fugeau din calea vânătorilor. Însă ăștia nu erau lupi. Spatele lor învelit în blană albă, groasă îmi ajungea la nivelul taliei și limbi roz le ieșeau printre fălcile uriașe, cu colți ascuțiți și înghesuiți. Se uitau la noi – se uitau la *mine* – cu niște ochi mari și galbeni. Mi-am amintit ce îmi spusese Kasia: prima vită care căzuse bolnavă fusese mușcată de un Lup.

Lupul care-i conducea era puțin mai mic decât ceilalți. A adulmecat aerul înspre mine, apoi a plecat capul într-o parte, fără să mă piardă o clipă din ochi. Încă doi au ieșit dintre copaci. Haita s-a împrăștiat ca și cum conducătorul ei ar fi făcut un semn anume. M-au înconjurat, împiedicându-mi înaintarea. Vânau. Mă vânau pe *mine.*

– Kasia! Kasia, *fugi*, acum! am strigat, cu inima mai-mai să-mi sară din piept.

Mi-am smuls brațul din strânsoarea ei și am băgat mâna în sac.

– Kasia, du-te! am țipat eu, apoi am scos dopul și l-am stropit pe conducătorul haitei chiar în momentul în care a făcut saltul asupra mea.

Ceața cenușie l-a împresurat și statuia măreață a unui Lup a căzut la picioarele mele ca un bolovan. Fălcile lui încă încercau să mă apuce de gleznă, deși erau aproape înțepenite. Un alt Lup fusese în bătaia ceții și un val de împietrire îl cuprindea în vreme ce încerca să evadeze, scormonind zăpada cu labele din față.

Kasia n-a fugit. M-a apucat de braț și m-a ridicat de jos, trăgându-mă către cea mai apropiată casă – căminul Evei. Lupii au scos la unison un urlet de protest, amușinând apoi temători cele două statui. După care unul dintre ei a lătrat, iar ceilalți l-au imitat. S-au întors și au pornit împleticindu-se către noi.

Kasia m-a tras prin poarta grădinii din fața casei Evei, după care a trântit-o în urma ei. Lupii au sărit gardul la fel de ușor precum un cerb sprinten. N-am îndrăznit să-i stropesc cu inima-focului, căci riscam să se întindă vâlvătaia, mai ales după cele întâmplate mai devreme. Ar fi ars întregul sat, ba poate întreaga Vale, dar cu siguranță pe noi ne-ar fi făcut scrum. În schimb am scos din sac flaconul verde, sperând să le distrag atenția măcar cât să reușim noi să intrăm în casă.

– Asta face să crească plantele, îmi spusese Dragonul când îl întrebasem.

Culoarea ei caldă, sănătoasă îmi păruse prietenoasă, nu rece ca ale altor sticluțe cu vrăji din laboratorul său.

– Cu un număr rezonabil de semințe. O poți folosi numai dacă ai fost nevoită să cureți prin foc un câmp, m-a lămurit el.

M-am gândit că aș putea-o folosi în urma incendiului provocat de inima-focului, pentru a reîmprospăta imașul. Am scos dopul cu degete tremurânde, dar am vărsat poțiunea în palme. Mirosea minunat, a curat și a proaspăt, era ușor lipicioasă, ca iarba sau frunzele primăvara, când sunt pline de sevă. Am stropit cu ea grădina acoperită de zăpadă.

Lupii alergau spre noi. Vrejuri de un verde-crud au început să crească din stratul de plante uscate de dedesubt și să se năpustească asupra bestiilor, încolăcindu-se în jurul labelor acestora și târându-i departe de noi. Dintr-odată toată recolta pe un an întreg creștea într-un minut: mazăre, hamei și dovleci se întindeau de-a lungul și de-a latul, neînchipuit de mari. Împiedicau fiarele să ne ajungă, chiar dacă acestea se zbăteau, le rodeau și le rupeau. Vrejurile creșteau neîncetat și mai viguroase, cu ghimpi de mărimea unui cuțit. Un Lup a fost încolăcit de o tulpină groasă cât un copac, iar un altul s-a făcut una cu pământul sub greutatea unui dovleac uriaș.

Kasia m-a tras de mânecă în vreme ce mă minunam ca proasta și, când m-am întors spre ea, ne-am împiedicat una de cealaltă. Ușa casei nu se deschidea, deși Kasia împingea în ea

cu putere. Am făcut un ocol și ne-am dus la micul staul acum pustiu – de fapt, o cocină – și ne-am baricadat înăuntru. Acolo n-am găsit nicio furcă. Fusese dusă în cotețul găinilor. Singura unealtă rămasă, pe care s-o putem folosi ca armă, era o toporișcă de tăiat lemne de foc. Am apucat-o cu disperare, în timp ce Kasia fixa o scândură pe post de zăvor. Restul haitei reușise să scape din strânsoarea vrejurilor și venea către noi. Lupii s-au ridicat în două labe și au început să zgârie ușa cu ghearele și să muște, când deodată s-au oprit. I-am auzit mișcându-se, apoi unul dintre ei a scos un urlet din spatele cocinei, chiar în dreptul ferestruicii înalte. Speriate, ne-am întors la timp să vedem cum trei bestii au pătruns prin ea, una după alta, dintr-un salt. Ceilalți au răspuns la urlet de cealaltă parte a ușii.

Rămăsesem fără idei. Am încercat să mă gândesc la un farmec sau o vrajă învățate, la orice care ar fi putut fi de ajutor împotriva Lupilor. Poate că poțiunea avusese același efect asupra mea ca în cazul grădinii sau poate că frica o făcuse, însă nu mai eram deloc slăbită și mă simțeam în stare să fac alte vrăji, dar numai dacă aș fi găsit una potrivită.

Mă întrebam cu disperare dacă *Vanastalem* ar putea face o armură, apoi am rostit:

– *Rautalem?* scurtând-o și amestecând-o cu o vrajă pentru ascuțit cuțitele de bucătărie, în vreme ce țineam în mâini un lighean făcut din tablă.

Nu prea aveam habar ce ar fi putut face vraja mea, dar speram din tot sufletul. Poate că magia ce-mi curgea în vene încerca ea însăși să mă salveze, căci ligheanul s-a făcut plat și s-a transformat într-un uriaș scut, din oțel dur. M-am ghemuit împreună cu Kasia într-un cotlon, la adăpostul scutului, în timp ce Lupii veneau în salturi spre noi.

Mi-a luat din mână toporișca și a început să le ciopârțească ghearele și boturile ce se iveau la marginea scutului în încercarea de a-l distruge și de a-l îndepărta de noi. Ne luptam amândouă pentru viața noastră, ținându-ne cu disperare de scut, apoi spre oroarea mea unul dintre Lupi – un Lup! – s-a dus la ușă și a ridicat cu botul bârna ce o baricada, deschizând-o larg.

Restul haitei a năvălit înăuntru. Nu mai aveam unde să fugim, nici vreo capcană rătăcită prin sacul meu. Ne-am înghesuit una într-alta, lipite de scut, când, dintr-odată, întregul perete din spatele nostru s-a năruit. Ne-am prăvălit pe spate în zăpadă chiar la picioarele Dragonului. Haita și-a reunit forțele și a făcut un salt către el, urlând. Însă Dragonul a înălțat o mână și a rostit o lungă incantație fără să facă o pauză de

respirație. În același timp Lupii s-au *spart* în aer, cu un sunet înfiorător de crengi frânte. Au căzut morți în zăpadă.

Kasia și cu mine încă stăteam agățate una de alta când leșurile Lupilor picau unul câte unul în jurul nostru. Ne holbam la Dragon, iar el a coborât privirea la mine, încordat și furios, și a țipat:

– Dintre toate neroziile pe care le-ai fi putut face, lunatico fără minte ce ești…

– Ferește-te! a strigat Kasia, dar prea târziu.

Un ultim Lup, șchiopătând, cu blana pătată de dovleac, făcuse un salt peste gardul grădinii și, cu toate că Dragonul a apucat să zică o vrajă în timp ce se întorcea, bestia i-a zgâriat brațul cu o gheară încovoiată, așa muribund cum era. Trei picături strălucitoare de sânge au înflorit în zăpada de la picioarele lui.

S-a lăsat în genunchi, apucându-și strâns brațul lângă cot. Mâneca tunicii din lână neagră îi atârna sfâșiată. Carnea i se înverzea deja, putreziciunea codrului începând să sape în jurul zgârieturii. Culoarea bolii s-a oprit acolo unde degetele sale, strălucind slab, cuprindeau brațul. Însă venele antebrațului se umflau rapid. Am scotocit în săculeț după elixir.

– Toarnă-l! mi-a strigat el printre dinți, atunci când eu am vrut să-i dau să bea.

Am turnat lichidul peste rană, toți trei ținându-ne respirația, însă pata neagră nu se dădea dusă, doar a încetat să se mai extindă atât de repede.

– La turn! a zis el.

Broboane de sudoare îi împodobeau fruntea. Avea maxilarele atât de încleștate, încât abia mai putea să vorbească.

– Ascultă! *Zokinen valisu, akenezh hinisu, kozhonen valisu!*

Am făcut ochii mari. Asta însemna că avea încredere în mine s-o fac, adică să rostesc vraja care să ne ducă înapoi la turn?

Însă el n-a mai reușit să spună nimic. Toată puterea rămasă o păstra pentru a opri înaintarea putreziciunii Codrului. Mi-am amintit prea târziu ce îmi spusese cândva: că dacă ar fi pus gheara pe mine, așa o vrăjitoare nepregătită și nefolositoare cum eram, Codrul m-ar fi transformat într-o bestie cu adevărat înfricoșătoare. Însă ce ar fi făcut din *el*, cel mai mare vrăjitor din ținuturile astea?!

M-am întors spre Kasia, am scos din sac flaconul cu inima-focului și i l-a pus în mâini.

– Spune-i Dankăi să trimită pe cineva la turn, i-am zis eu disperată. Dacă niciunul dintre noi nu iese să spună că suntem

sănătoși, dacă există vreo urmă de îndoială, atunci să ardă turnul din temelii.

În ochii ei se citea îngrijorarea pentru mine, dar a încuviințat. M-am răsucit spre Dragon și am îngenuncheat pe zăpadă lângă el.

– Bine! a îngăimat el, săgetând-o totuși rapid cu privirea pe Kasia.

Am știut atunci că cele mai urâte temeri ale mele se adevereau. L-am prins de braț, am închis ochii și m-am gândit la camera din turn, apoi am rostit cuvintele vrăjite.

CAPITOLUL 6

L-am ajutat pe Dragon să se târască pe coridor scurta distanță până la dormitorul meu. Frânghia din rochii de mătase încă atârna la fereastră. N-aveam speranță să-l duc în camera lui. Era îngrozitor de greu chiar și pentru a-l pune în pat. Încă ținea degetele încleștate pe braț, împiedicând răspândirea putreziciunii, însă strălucirea degetelor sale pălea neîncetat. L-am întins cu capul pe perne și l-am vegheat nerăbdătoare o clipă, ca să spună ceva, ce să fac, dar el n-a scos o vorbă. Ochii lui fixați în tavan deja nu mai vedeau nimic. Mica lui zgârietură se umflase ca mușcătura celui mai veninos păianjen. Răsuflarea îi era întretăiată, iar antebrațul, mai jos de strânsoarea degetelor sale, era îngrozitor și bolnăvicios de verde – aceeași culoare care pătase și pielea lui Jerzy. Unghiile mâinii vătămate se înnegriseră deja.

Am dat fuga până în bibliotecă, alunecând pe scări atât de rău, încât mi-am julit gambele până la sânge. Dar nici măcar n-am simțit. Cărțile stăteau așezate ca întotdeauna în rafturile lor elegante și frumos ordonate, calme și indiferente la nevoile mele. Unele dintre ele îmi deveniseră familiare: le-aș fi putut numi chiar dușmani vechi, pline de vrăji și incantații, care în gura mea ar fi ieșit negreșit exact pe dos, și ale căror pagini deveneau extrem de țepoase sub atingerea mea. M-am suit pe scara mobilă și le-am dat jos, le-am deschis una după alta, m-am uitat pe cuprins, dar degeaba: distilarea esenței de mirt o fi fost ea folositoare în multe alte întrebuințări, dar pe mine nu mă ajuta cu nimic acum și înnebuneam de furie dacă mai iroseam o singură clipă pentru a cerceta șase rețete de a plămădi un sigiliu potrivit pentru un flacon de poțiune. Dar aceste eforturi deșarte m-au încetinit suficient cât să-mi îngăduie să mă gândesc mai bine la ce era de făcut. Mi-am dat seama că n-aveam speranță să găsesc răspunsul în cărțile de vrăji neînsemnate pe care încercase Dragonul să mă învețe. Așa cum el însuși îmi spusese de nenumărate ori, conțineau doar farmece și mărunțișuri, lucruri pe care orice vrăjitor

începător le-ar fi putut îndeplini pe dată. M-am uitat nesigură la rafturile de jos, unde ținea volumele pe care le studia el și de care mă avertizase să stau departe. Unele erau legate în piele nouă, necrăpată, cu scris auriu, altele erau vechi și aproape că se fărâmițau; unele erau cam de mărimea brațului meu, altele erau atât de mici, încât îmi încăpeau în palmă. Mi-am trecut mâna peste cotoarele lor și, dintr-un imbold, am ales una dintre cele mici. Din ea ieșeau alte foi de hârtie. Avea o copertă uzată, netedă și printre filele ei erau băgate scrisori.

Era, de fapt, un jurnal, scris cu litere mărunte, înghesuite, greu de citit, plin de prescurtări. Foile erau note scrise de mâna Dragonului și aproape la fiecare pagină găseai îndesate una sau chiar mai multe. Pe ele scrisese diferite moduri de a folosi o vrajă, cu lămuriri în privința pașilor urmați de el: asta cel puțin mi se părea de ajutor, ca și cum glasul lui ar fi răzbit din foile de hârtie.

Erau o duzină de vrăji de vindecare și de curățare a rănilor, numai că de puroi sau gangrenate, nu de putreziciunea Codrului, dar cel puțin merita să încerc. Am citit o vrajă în care se spunea că trebuie să faci o incizie, apoi să badijonezi rana cu rozmarin și coajă de lămâie. Pe lângă asta trebuia să pui suflare peste ea, după cum se exprima autorul. Dragonul umpluse patru pagini de scris buchisit în care trăsese o grămadă de linii. Sub fiecare linie notase aproape cinci duzini de variante: atâta rozmarin, uscat sau proaspăt; atâta lămâie, cu miez sau fără; un cuțit de oțel, altul de fier; o incantație, altă incantație.

Numai că nu scrisese care încercare avusese mai mult succes și care mai puțin, dar, dacă s-a străduit atât, probabil că erau bune la ceva. Tot ce trebuia acum era să-i îmbunătățesc starea măcar atât cât să-mi poată adresa o mână de cuvinte, să-mi dea câteva indicații. M-am dus repede la bucătărie și am găsit un mănunchi de rozmarin și o lămâie. Am luat și un cuțitaș de curățat, câteva cârpe de in curate și o oală cu apă fierbinte.

Apoi am șovăit puțin. Ochii mi-au căzut pe satârul mare, care zăcea pe piatra de ascuțit. Dacă nu aveam încotro, dacă nu-i puteam oferi suficientă vigoare să vorbească… nu știam dacă sunt în stare s-o fac, să-i tai mâna de tot. Dar îl văzusem pe Jerzy în patul său, cotcodăcind monstruos, transformat pe de-a-ntregul față de omul liniștit și trist care mă saluta doar cu o înclinare a capului. Am văzut și chipul desfigurat al Krystynei. Am înghițit în sec și am luat satârul.

Am ascuțit bine ambele cuțite, fără să mă gândesc, apoi am cărat sus toate aceste lucruri. Lăsasem ușa și fereastra

deschise, dar chiar și așa duhoarea putreziciunii începuse să învăluie întreaga odăiță. Mi-a întors stomacul pe dos, și de miros, dar și de frică. Nu-mi închipuiam că aș putea îndura să-l văd pe Dragon ros de putreziciune, cu trăsăturile lui aspre mâncate de putregai, limba lui ascuțită redusă la urlete și mârâieli. Abia mai răsufla, iar ochii îi erau pe jumătate închiși. Chipul îi era îngrozitor de palid. I-am așezat cârpele sub braț și le-am legat cu o sforicică. Am curățat coaja de lămâie în fâșii mai late, am rupt frunzele de rozmarin de pe crenguțe, le-am strivit și le-am aruncat în apa fierbinte, astfel încât mirosul dulceag și puternic s-a ridicat și a alungat duhoarea. Apoi mi-am mușcat buza și, cu o hotărâre oțelită, am crestat rana umflată cu cuțitul de curățat. Din ea a ieșit un puroi verde. Am turnat cană după cană din licoarea fierbinte peste rană, până ce s-a curățat. Mi-am umplut pumnii cu planta mărunțită amestecată cu lămâie, apoi am presărat pe rană și am legat-o strâns.

Notițele Dragonului nu spuneau nimic despre ce însemna să pui suflare peste rană, așa că m-am aplecat și am început să suflu și să rostesc totodată incantații, una după alta, cu glasul întrerupt de emoție. Dar toate sunau greșit în gura mea, de-a-ndoaselea și aspre, și oricum nu se întâmpla nimic. Nădăjduită, m-am uitat la scrisul original, mărunt al carnetului și pe un rând era însemnat: „*Kai și tihas*, cântat atât cât trebuie, ar trebui să dea rezultate deosebite.“ Toate incantațiile Dragonului foloseau aceste silabe în diferite combinații, dar atașate altor cuvinte sau în alcătuirea unor fraze lungi și complicate care îmi împleticeau limba. În schimb m-am aplecat și am început să cânt *Tihas, tihas, kai tihas, kai tihas*, iar și iar, și m-am trezit că fredonez melodia de „La mulți ani!“ pentru sărbătorirea de o sută de ani.

Pare absurd, însă ritmul îmi era familiar, ușor de folosit, mângâietor. M-am oprit să mă gândesc la aceste cuvinte – îmi umpleau gura, apoi se revărsau ca apa dintr-o ceașcă. Dar uitasem de râsetul de nebun al lui Jerzy și de ceața verde care învăluise lumina din el. Mă concentram doar asupra cadenței și a amintirii unor chipuri vesele, adunate în jurul unei mese, râzând. Apoi, în sfârșit magia a început să curgă, dar nu în același fel ca la lecțiile Dragonului, când ieșea dând năvală din mine. Acum, părea un sunet fermecat care devenea un șuvoi ce purta cu el magia, iar eu stăteam la mal, ținând în mâini un urcior care nu seca niciodată, și turnam din el în curentul năvalnic, formând pe suprafața lui o dungă fină.

Din mâinile mele, aroma dulceagă de rozmarin și lămâie se ridica puternică, acoperind duhoarea putreziciunii din cameră. Din ce în ce mai mult puroi curgea din rană și mi-aș fi făcut

griji dacă n-aș fi văzut că mâna Dragonului arăta mai bine. Verdele îngrozitor pălea, iar venele negre și umflate se retrăgeau.

Nu mai aveam suflu și, pe de altă parte, simțeam cumva că am terminat, că munca mea s-a sfârșit. Astfel că mi-am încheiat cântecul într-un mod simplu, urcând și coborând o notă, după care doar am fredonat puțin. Strălucirea apărută în locul unde își ținea încleștate degetele, lângă cot, devenea din ce în ce mai puternică, mai intensă și, dintr-odată, linii fine de lumină au pornit să se răspândească din strânsoare, curgându-i prin vene și întinzându-se ca niște ramuri. Putregaiul dispărea, carnea se însănătoșea, pielea i se vindeca, revenind la obișnuita ei paloare de la lipsa soarelui – totuși propria-i paloare.

Îl urmăream cu răsuflarea tăiată, abia îndrăznind să sper, apoi întregul lui trup s-a mișcat. A respirat prelung și adânc, clipind spre tavan conștient, iar degetele lui, unul câte unul, au dat drumul încleștării de fier din jurul cotului. Probabil că am răsuflat de ușurare. Nevenindu-mi să cred și plină de speranță, m-am uitat la chipul lui. Un zâmbet îmi înflorea pe buze, dar el mi-a aruncat o privire uluită și, totuși, plină de furie.

S-a ridicat cu greu dintre perne. Și-a îndepărtat rozmarinul și cojile de lămâie de pe braț, păstrând câteva în pumn. S-a uitat la plantele mărunțite, apoi s-a întins după micul jurnal abandonat pe cuvertura de la picioarele lui. O pusesem acolo ca să pot urmări rândurile cât timp îmi duceam la îndeplinire magia. S-a holbat la vrajă, apoi a întors cartea ca să-i vadă cotorul, de parcă nu-i venea să-și creadă ochilor, după care a urlat:

– Contradicție, nonsens, bătută-n cap ce ești, ce-ai mai făcut de data asta?

M-am ridicat, dreaptă, plină de indignare: asta primeam eu pentru că tocmai îi salvasem viața și nu numai atât, ci ceea ce reprezintă el, ba chiar și întregul regat, îl salvasem de ce ar fi putut să devină sub vraja Codrului?

– Ce anume am făcut? m-am rățoit eu. Și mai ales cum puteam ști ce fac? Dar a mers, nu?

Din nu știu ce motiv, asta l-a îndârjit și mai rău. S-a ridicat din patul meu, a aruncat cât colo cartea, de s-au împrăștiat toate notițele și a ieșit valvârtej din cameră fără să mai scoată o vorbă.

– Puteai măcar să-mi mulțumești! am strigat în urma lui, furioasă la rândul meu.

Zgomotul pașilor a dispărut înainte de a-mi trece prin minte că el fusese rănit în vreme ce-mi salva viața, că se străduise să străbată atâta drum ca să-mi vină mie în ajutor. Gândul ăsta m-a făcut să mă simt și mai plouată, bineînțeles. Așa că m-am pus

pe curățat amărâta de cameră și am schimbat așternuturile. Dar petele nu ieșeau și duhoarea nu se lăsa dusă, deși nu se mai simțea miros de putreziciune. Până la urmă m-am hotărât să folosesc totuși o mică vrajă. Am început să rostesc una învățată de la Dragon, în schimb m-am trezit că adun de pe jos, dintr-un cotlon, jurnalul pe care-l azvârlise el. Le eram recunoscătoare cărții și vrăjitorului sau vrăjitoarei care o scrisese, deși nu același lucru se putea spune despre Dragon. M-am bucurat să găsesc în paginile ei, chiar pe la început, un farmec de curățire a camerei: „Cântați Tishta, în timp ce vă mișcați prin cameră, indicând locul de curățat. Am cântat-o pe jumătate în gând în timp ce întorceam salteaua pătată. Aerul s-a răcit în jurul meu, devenind chiar înghețat, dar fără să simt mușcătura neplăcută a gerului. Când am terminat, așternuturile erau curate și strălucitoare, de parcă ar fi fost proaspăt spălate, iar salteaua mirosea a fân proaspăt. Mi-am aranjat patul, apoi m-am lăsat grea pe el, aproape uimită, ca și cum ultimele urme de disperare mă părăsiseră și, odată cu ele și toată vlaga. M-am întins pe spate și abia am reușit să mă învelesc cu pătura înainte să adorm buștean.

M-am trezit încetișor, împăcată, liniștită, mângâiată de razele soarelui ce-mi intrau pe geam. Abia după aceea mi-am dat seama că Dragonul era lângă mine. Stătea lângă fereastră, așezat pe scaunul meu de lucru, și mă urmărea. M-am ridicat și m-am frecat la ochi, apoi m-am uitat la el cu atenție. Ținea în mână micul jurnal.

– Ce te-a făcut să-l alegi tocmai pe ăsta?

– Era plin de notițe! Mi-am închipuit că era important.

– Nu e important deloc! a replicat el, deși, la cum fusese de furios, îmi era greu să cred că era sincer.

– Este inutil și a fost așa de cinci sute de ani de când a fost scris, iar un secol de studiu nu l-a transformat în ceva folositor!

– Ei bine, azi n-a fost deloc inutil! am zis eu cu brațele încrucișate la piept.

– De unde ai știut cât rozmarin să folosești? Și câtă lămâie?

– În tabelele tale ai folosit tot felul de cantități. M-am gândit că nu prea contează asta.

– Toate tabelele alea erau numai eșecuri, imbecilă ce ești! Niciunul dintre ele nu a avut vreun efect, nici separat, nici amestecate, nici însoțite de vreo incantație. Ce ai făcut?

Mă holbam uluită.

– Am folosit atât cât să miroasă frumos și le-am strivit ca parfumul să fie mai puternic. Și am folosit vraja scrisă acolo.

– Dar acolo nu este nicio incantație! Doar două silabe prostești, fără nicio putere…

– Când le-am cântat suficient de mult, magia a început să curgă. Le-am cântat pe melodia „Mulți ani să trăiești“, am adăugat.

Asta l-a făcut să i se urce sângele la cap de indignare.

Următoarele ore le-am petrecut răspunzându-i în detaliu la fiecare întrebare legată de felul în care am rostit vraja. Dar, pe măsură ce timpul trecea, devenea din ce în ce mai supărat, căci eu nu eram în stare să-i ofer răspunsuri potrivite. El dorea să audă cu exactitate ordinea silabelor și a repetițiilor, să afle cât de aproape stătusem de brațul lui, câte crenguțe de rozmarin și câte coji de lămâie folosisem. Am făcut tot ce mi-a stat în putință să-i spun, dar, chiar în momentul rostirii, îmi dădeam seama că am greșit. Până la urmă am răbufnit, pe când el își nota nervos pe foaie:

– Dar nu contează nimic din toate astea!

A ridicat capul și m-a cercetat amenințător, dar eu am continuat, bâlbâindu-mă, și totuși cu convingere:

– Este doar… un fel de a proceda. Dar nu există doar unul singur, am zis și am arătat spre notițele lui. Tu cauți să găsești un drum acolo unde nu există niciunul. Este ca și cum ai culege fructe prin pădure. Trebuie să te strecori printre desișuri și copaci și de fiecare dată o iei prin altă parte.

Am terminat triumfal, mulțumită că găsisem o explicație ce părea satisfăcător de clară. Și-a azvârlit creionul și s-a lăsat nervos pe spătarul fotoliului.

– Ăsta-i un nonsens! a exclamat el aproape melancolic, apoi și-a cercetat brațul enervat, ca și cum mai degrabă ar fi vrut să fie din nou bolnav decât să accepte că a greșit.

S-a uitat cu ură la mine după ce i-am spus toate aceste cuvinte, eu însămi ieșită din fire, însetată și cu o foame de lup. Purtam încă rochia ponosită a Krystynei, care-mi atârna la umeri și care nu-mi ținea deloc de cald. Sătulă de ceartă, m-am ridicat și, neluând în seamă felul în care mă privea, l-am anunțat:

– Mă duc la bucătărie.

– Bine, mi-a aruncat el și a ieșit ca o furtună, îndreptându-se către biblioteca lui.

Doar că nu suporta ca întrebarea lui să rămână fără răspuns. Înainte chiar ca supa mea de pui să fie gata, a apărut la bucătărie, aducând cu el un volum îmbrăcat în piele albastru-pal, decorată cu argint, mare și elegantă. S-a așezat la masă alături de fundul de tocat și a zis hotărât:

– Bineînțeles. Tu ai o înclinație către vindecare și ea te-a lăsat să intuiești adevărata vrajă, chiar dacă nu-ți amintești în amănunt. Asta ar explica incompetența ta generală: vindecarea este o ramură distinctă a artelor magiei. Mă aștept să

progresezi mult, odată ce ne vom concentra asupra disciplinelor vindecării. Vom începe cu farmecele lui Groshno.

A pus palma pe cartea groasă.

– Ba n-o vom face până nu-mi iau prânzul! am replicat eu fără să mă opresc din tocat morcovii.

A mormăit ceva în barbă despre idioții recalcitranți. Nu l-am băgat în seamă. Dar s-a bucurat când i-am dat și lui un castron de supă, cu o felie zdravănă de pâine țărănească, pe care o copsesem alaltăieri, din câte-mi aminteam. Părăsisem turnul doar de o zi și o noapte, dar părea c-ar fi trecut o mie de ani.

– Ce s-a întâmplat cu himera? am întrebat eu în timp ce duceam lingura la gură.

– Din fericire, Vladimir nu e prost, mi-a răspuns Dragonul în timp ce se ștergea la gură cu un șervet dobândit prin magie.

Mi-a luat o clipă să-mi dau seama că vorbea despre Baron.

– După ce și-a trimis mesagerul, a momit bestia aproape de graniță, cu viței la frigare și punând sulițașii să o îndrepte într-acolo. A pierdut opt oameni, dar a reușit s-o prindă la nici o oră depărtare de trecătoarea montană. Am putut s-o omor repede. Era una mică, abia de mărimea unui poney.

Părea destul de supărat.

– Ești sigur că asta e bine?

S-a uitat enervat la mine:

– Era o capcană! mi-a aruncat el vorbele, deși acest lucru era limpede pentru oricine. Trebuia să fiu ținut ocupat acolo câtă vreme răul Codrului punea stăpânire peste Dvernik, înainte ca eu să revin.

Și-a cercetat apoi brațul, închizând și deschizând pumnul. Își schimbase cămașa cu una din lână verde, prinsă cu aur la încheieturi. Îi acoperea toată mâna. Mă întrebam dacă îi rămăsese vreo cicatrice.

– Atunci, înseamnă că am făcut bine că am plecat? am întrebat eu cu speranță.

Chipul lui era la fel de acru precum laptele uitat la soare într-o zi de vară.

– Dacă ar putea spune cineva asta după ce ai irosit în mai puțin de o zi cincizeci de ani de muncă depusă pentru obținerea unei poțiuni valoroase. Nu ți-a trecut prin cap că, dacă mi-aș fi permis să o consum atât de ușor, i-aș fi dat fiecărei căpetenii din Vale câte o duzină de sticluțe și m-aș fi scutit de corvoada de a mai pune piciorul pe acolo?

– Dar nu poate să valoreze mai mult decât viața oamenilor! am ripostat eu.

– Deci pentru tine o viață salvată acum merită mai mult decât o sută salvate în altă parte, peste trei luni. Ascultă,

neroado! Mai am o singură sticluță de inima-focului la care lucrez acum. Am început-o în urmă cu șase ani, atunci când regele și-a permis să-mi dea aurul necesar, și va fi gata peste încă patru. Dacă irosim toată poțiunea până atunci, crezi că Rosya se va abține înțelegătoare de la a ne incendia lanurile, știind că vom muri de foame dacă nu le cerem pace înainte de a le răspunde cu aceeași monedă? Același lucru pot să spun și despre celelalte poțiuni pe care le-ai folosit. Ba mai mult, Rosya are trei maeștri vrăjitori care pot obține poțiuni, pe când noi avem doar doi.

– Dar nu suntem în război! am protestat eu.

– Vom fi la primăvară dacă ei aud cumva vreun cântec al inimii-focului, al împietririi și al risipei și consideră că de-acum se află în avantaj. S-a oprit, apoi a continuat cu voce gravă: Sau dacă aud cântecul unei vrăjitoare atât de puternice, încât să scoată răul Codrului dintr-un om și-atunci își închipuie că balanța se va înclina în curând de partea noastră, când vei fi îndeajuns de pregătită.

Am înghițit încă o lingură de supă și am coborât privirea la castronul din fața mea. Mi se părea de necrezut ca Rosya să declare război din cauza mea, din cauza a ceea ce făcusem sau ce și-ar fi închipuit ei că aș putea face. Însă mi-am amintit groaza pe care o simțisem când văzusem focurile de avertizare cât timp Dragonul era plecat, știind cât de puține cunoștințe am care să le fie de folos celor dragi. Încă nu-mi părea rău că luasem toate acele poțiuni, dar nu mai puteam pretinde că vrăjile învățate până acum n-aveau nicio însemnătate pentru mine.

– Crezi că l-aș putea vindeca pe Jerzy, odată ce voi fi pregătită?

– Să ajuți un om care deja a fost atins în totalitate de răul Codrului? s-a minunat Dragonul, apoi a recunoscut împotriva voinței sale: De fapt, în mod normal nici pe mine n-ai fi putut să mă vindeci.

Am cuprins castronul cu palmele și am sorbit ce mai rămăsese din supă, apoi l-am pus deoparte și m-am uitat la el peste masa crestată și găurită.

– Bine! am spus eu nervoasă. Hai să trecem la treabă!

Din păcate, dorința de a învăța magia nu era același lucru cu a fi bună la așa ceva. Mă poticnem până și la micile vrăji ale lui Groshno, iar invocațiile Metrodorei rămâneau fără niciun rezultat. După alte trei zile în care l-am lăsat pe Dragon să mă învețe vrăji de vindecare, pe toate simțindu-le ciudate și nepotrivite, m-am dus hotărâtă în bibliotecă. Țineam în mână micul jurnal ponosit, pe care l-am trântit în fața lui pe masă, în vreme ce el mă privea încruntat.

– De ce nu-mi predai din asta?

– Pentru că nu poate fi predată. Abia am reușit să transpun cea mai mică vrajă într-o formă de care să te poți servi cât de cât, darămite vrăjile mai puternice. În ciuda faimei, cartea asta nu e bună de nimic în practică.

– Ce vrei să spui cu faima ei? am zis eu curioasă și m-am uitat din nou la carte. Cine a scris-o?

– Iaga, a răspuns el încruntat, iar eu am înghețat de frică.

Bătrâna Iaga murise cu multă vreme în urmă, însă despre ea nu se păstraseră prea multe cântece, iar barzii le interpretau precauți doar vara, în miezul zilei. Murise și fusese îngropată acum cinci sute de ani, dar asta nu o împiedicase să apară în Rosya în urmă cu patruzeci de ani, la botezul micului prinț. Pe cele șase gărzi care au încercat s-o oprească le-a transformat în broaște râioase, pe alți doi vrăjitori i-a trimis în lumea somnului, după care s-a dus direct la copil și s-a uitat încruntată la el. Apoi s-a îndreptat de spate și a rostit supărată:

– S-a scurs timpul!

Și a dispărut într-un nor de fum.

Deci moartea nu o putea ține departe să se întoarcă și să-și ceară cartea înapoi, însă Dragonul s-a enervat și mai tare când mi-a citit groaza pe chip.

– Nu te mai holba ca un copil de șase ani! Contrar credinței populare, este moartă și, oricât de mult ar fi rătăcit prin timp, te asigur că avea un scop mult mai important decât să tragă cu urechea la bârfele despre ea. Cât privește cartea, am obținut-o cu mari eforturi și cu o uriașă sumă de bani și mă felicitam singur pentru achiziționarea ei până când mi-am dat seama cât de incompletă este. O folosea doar ca să-și reîmprospăteze memoria. Nu conținea detaliile unor vrăji adevărate.

– Ba cele patru pe care le-am folosit eu au mers strună! am spus eu, iar el m-a privit uluit.

Și nu m-a crezut până ce nu m-a făcut să folosesc vreo șase din vrăjile Iagăi. Erau toate la fel; câteva cuvinte, câteva gesturi, câteva fărâme de ierburi sau de alte lucruri. Niciuna din ele nu conta prea mult. Am văzut de ce el le numise de nepredat: nici măcar nu-mi puteam aminti ce făcusem când le-am rostit, darămite să explic fiecare pas. Pentru mine ele însemnau o nespusă ușurare după toate vrăjile alea stricte, mult prea complicate pe care încerca să mă învețe.

Prima mea descriere s-a dovedit a fi adevărată: mă simțeam de parcă îmi găseam drumul printr-o pădure în care nu mai pusesem niciodată piciorul. Cuvintele ei erau ca ale unui căutător de fructe experimentat care se află înaintea mea și care strigă: „Vezi că sunt afine pe coasta nordică!“ sau „Ciuperci bune lângă mestecenii aceia!“ sau „Poți să culegi

mai lesne din murul acela dacă o iei la stânga!“ Nu-i păsa cum ajung la afine, ci îmi arăta direcția potrivită și mă lăsa pe mine să-mi găsesc calea, simțind doar pământul sub picioare.

Ura treaba asta atât de mult, încât aproape că îmi era milă de el. Până la urmă s-a ridicat și m-a privit de sus când făceam ultima vrajă, notând fiecare lucru mărunt pe care-l făceam, chiar și strănutul cauzat de scorțișoară. Când am terminat, a încercat s-o facă și el. Era ciudat să-l urmăresc, era ca o oglindă care întârzie mișcările și mărește totodată. A făcut totul exact așa cum făcusem eu, dar cu mai multă grație, cu precizie perfectă, pronunțând clar fiecare silabă pe care eu o mormăisem, însă nu era nici la jumătate când mi-am dat seama că n-avea să meargă. L-am tras de mânecă să-l opresc, dar el mi-a aruncat o privire furioasă, așa că am renunțat și l-am lăsat să-și ducă la capăt munca mult prea complicată. Iar când a terminat și a văzut că nu s-a întâmplat nimic, i-am spus:

– N-ar fi trebuit să rostești *miko* acolo.

– Dar tu ai făcut-o!

Am ridicat din umeri neajutorată. Nu mă îndoiam că așa făcusem, deși, ca să fiu sinceră, nici măcar nu-mi aminteam. Doar că nu era ceva atât de important, încât să-l rețin.

– Când am spus-o eu era bine, dar când ai spus-o tu era greșit. Ca și cum ai fi mers pe o cărare, dar un trunchi de copac a căzut între timp peste ea sau a crescut un tufiș, iar tu te-ai încăpățânat să păstrezi drumul drept, în loc să ocolești puțin.

– Dar nu-i niciun tufiș aici! a mârâit el.

– Bănuiesc că ți se trage de la faptul că-ți petreci prea mult timp închis în turn și uiți că făpturile vii nu rămân întotdeauna acolo unde le pui, am zis eu gânditoare.

Cuprins de o furie clocotitoare, mi-a ordonat să ies din cameră.

Dar trebuie să recunosc că a făcut și un lucru bun: nu s-a arătat toată săptămâna, după care a scos de pe raft câteva cărți de vrăji, prăfuite și nefolosite, pline cu vrăji scrise neîngrijit, precum cele din jurnalul Iagăi. Au venit toate în mâinile mele ca niște prieteni vechi și bucuroși de revedere. Se uitase prin ele și consultase zeci de referințe din alte cărți și, bazându-se pe aceste cunoștințe, mi-a încropit un curs teoretic și practic. M-a avertizat de pericolul magiei înalte: cum vrăjile pot să scape de sub control în mijlocul lucrării și să facă ravagii în jur; cum te pot absorbi în ele, iar tu să rătăcești ca într-un vis viu, în vreme ce trupul tău moare însetat; sau cum o vrajă îți poate întrece limitele și te secătuiește de ultimele puteri. Deși încă nu înțelegea cum vrăjile care mi se potriveau puteau avea un efect, s-a transformat într-un critic feroce și îmi cerea să-i spun dinainte ce intenționam să fac. Iar când n-am reușit să-i

prevăd rezultatul cum trebuie, m-a silit să repet totul, iar și iar, până când am fost în stare s-o fac.

Pe scurt, a încercat să mă învețe cât de bine a putut și să-mi călăuzească pașii în rătăcirile mele prin noua mea pădure, deși pentru el era ca o țară străină. Totuși nu-mi gusta succesul, și asta nu pentru că era invidios, ci, așa, din principiu. Faptul că lucrările mele dezlânate dădeau rezultate îi jignea simțul ordinii. Se încrunta în aceeași măsură și când îmi ieșea ceva, și când făceam o greșeală evidentă.

După o lună de studiu, mă privea cu atenție în timp ce mă străduiam să realizez iluzia unei flori.

– Nu înțeleg, am zis eu.

Drept să spun, mă plângeam întruna, căci era nemaipomenit de greu. Primele trei încercări arătaseră ca niște cârpe de bumbac. De data aceasta reușisem să creez un trandafir destul de convingător, atâta vreme cât nu încerca nimeni să-l miroasă.

– Este mult mai ușor să crești o plantă. De ce să ne mai chinuim cu asta?

– Este o chestiune de textură. Te asigur că e mult mai ușor să creezi iluzia unei armate, decât să s-o clădești în realitate. Ce părere ai despre asta? a izbucnit el, așa cum o făcea câteodată când își ieșea din fire din cauza neîndemânării mele în momentul actului magiei. Nu vezi că nu respecți deloc instrucțiunile – nu tu incantație, nu tu vreun gest cu mâna?

– Totuși, este magie. O grămadă de magie, am adăugat eu nefericită.

După primele dăți, când magia era scoasă din mine cu forța, iar scoaterea unui dinte stricat era o ușurare în comparație cu actul magic, acum că înțelegeam cum funcționează magia – în ciuda a ceea ce considera Dragonul –, totul mi se părea mult mai ușor. Ei bine, cu timpul am învățat și mai mult. Disperarea și teroarea îmi însoțiseră primele încercări, apoi următoarele încercări s-au rezumat la cele câteva farmece pe care s-a străduit să mă învețe, micile vrăji pe care se aștepta să le mânuiesc fără efort. Acum ajunsesem cu adevărat să le stăpânesc fără efort. Apoi m-a trecut fără milă la vrăjile adevărate și totul a devenit, dacă nu de nesuportat, ca la început, cel puțin neînchipuit de dificile.

– Cum îi dai magia? m-a întrebat el printre dinți.

– Am găsit deja calea! am răspuns eu. Pur și simplu stau pe ea, nu simți? am spus eu și, brusc, am luat în palme floarea și i-am oferit-o.

S-a încruntat, dar a primit-o în mâinile sale, după care a rostit:

– Vadiya rusha ilikad tuhi!

Și iluzia creată de el a învăluit-o pe a mea: doi trandafiri ocupând același spațiu. Floarea lui, după cum puteam să ghicesc, avea trei inele de petale perfecte și un miros delicat.

– Încearcă să le potrivești, a zis el absent.

Își mișca degetele încet și, treptat, am apropiat atât de mult iluziile una de alta, încât era aproape imposibil să le deosebim.

–Ah!

Deodată am început să trag cu ochiul la vraja sa, așa cum o făcusem cu ceasornicul de pe masa din bibliotecă, urmărindu-i toate piesele lucitoare aflate în mișcare. Din impuls, am încercat să combin lucrările: pe a lui mi-am închipuit-o ca pe o moară de apă, iar pe a mea, ca pe un pârâu grăbit care o pune în mișcare.

– Ce ai de gând să… a dat el să spună.

Acum aveam un singur trandafir care începea să crească. Dar nu era numai trandafirul: mlădițe se cățărau pe rafturi în toate direcțiile, înmulțindu-se printre cărți, și se îndreptau către fereastră. Cele două coloane antice care formau arcada ușii se pierduseră în desișul verde, din care se răspândeau rămurele subțiri. Pe podea se răspândeau mușchi și violete, precum și ferigi ce-și deschideau frunzele delicate. Peste tot erau plante înflorite: flori de care nu mai văzusem în viața mea, unele dintre ele atârnând la niște clopoței, altele cu petale ascuțite, în culori strălucitoare. Camera era învăluită în mirosul lor, al frunzelor strivite și al plantelor aromatice.

Eu însămi priveam în jur, minunându-mă, magia încă curgând nestingherită.

– Asta ai intenționat să fac? l-am întrebat eu.

De fapt, îmi fusese la fel de ușor să fac toate astea ca atunci când creasem o singură floare. Însă el se holba la vegetația înflorită din jur, la fel de uimit ca mine. S-a uitat la mine, năucit și pentru prima dată nesigur, de parcă s-ar fi împiedicat de ceva fără să fie pregătit. Palmele lui lungi și subțiri le înconjurau pe ale mele, ținând amândoi trandafirul. Magia cânta în mine, prin mine. Am simțit murmurul puterii sale cântând la unison același cântec. Dintr-odată m-a cuprins un val de arșiță și am devenit conștientă de mine. Mi-am eliberat mâinile.

CAPITOLUL 7

L-am evitat a doua zi, prostește, dar mai târziu mi-am dat seama că o putusem face doar pentru că el mă evitase, în condițiile în care până atunci nu pierdusem nicio lecție. Dar nu-mi păsa să-i aflu motivul. Încercam să pretind că nu înseamnă nimic, că amândoi pur și simplu doriserăm o vacanță după pregătirea mea laborioasă. Numai că în noaptea aceea n-am prea dormit, iar în dimineața următoare am coborât în bibliotecă având nisip în ochi și simțindu-mă cu nervii la pământ.

Nu mi-a aruncat nici măcar o privire când am intrat.

– Începem cu *Fulmkea*, la pagina patruzeci și trei.

Era o vrajă cu totul diferită, iar el ținea capul aplecat asupra propriei cărți. Eu m-am cufundat bucuroasă în muncă, astfel simțindu-mă în siguranță.

Patru zile au trecut într-o tăcere aproape mormântală și probabil că am fi rămas așa o lună întreagă, fără să schimbăm mai mult de două vorbe, fiecare cu jucăria lui. Însă în dimineața celei de-a patra zile o sanie a apărut la porțile turnului. M-am uitat pe fereastră și am văzut că era Borys, dar nu singur, ci însoțit de Wensa, mama Kasiei. Stătea ghemuită în sanie, iar chipul ei rotund și palid, ascuns de broboadă, era îndreptat spre fereastra mea.

Nu mai văzusem pe nimeni din Dvernik din noaptea aceea de foc.

Danka trimisese inima-focului înapoi la Olshanka, cu o escortă adunată din fiecare sat prin care a trecut mesagerul. Veniseră în marș la patru zile după ce îl adusesem pe Dragon. Dovediseră curaj acești fermieri și meșteșugari să vină să înfrunte cel mai urât coșmar pe care și l-ar fi putut închipui cineva. Aveau îndoieli în privința vindecării Dragonului.

Primarul din Olshanka avusese chiar curajul să-i ceară Dragonului ca doctorul orașului să-i examineze rana. Dragonul a acceptat până la urmă și și-a sumecat mâneca, arătându-le cicatricea albă care abia se mai distingea – doar atât mai rămăsese din rană. Ba chiar a îndemnat oamenii să-i ia câteva

picături de sânge din deget: sângele a țâșnit limpede și roșu. Însă ei veniseră însoțiți de bătrânul preot îmbrăcat în roba lui violet, ca să rostească o binecuvântare asupra lui, fapt care l-a enervat la culme.

– De ce naiba trebuie să apelați la tâmpenia asta? l-a întrebat pe preot, pe care se pare că-l știa de o vreme. Te-am lăsat să le acorzi absolvirea de păcate mai multor suflete atinse de putreziciunea Codrului. Oare a dat cumva roade și vreunul dintre ei s-a declarat salvat și purificat? Ce bine îți închipui că mi-ar face rostind o binecuvântarea dacă aș fi într-adevăr corupt?

– Deci ești bine, să înțeleg, a spus sec preotul.

Și-atunci și-au îngăduit cu toții să creadă asta, astfel că primarul i-a încredințat cu mare ușurare sticluța cu inima-focului.

Bineînțeles că tatăl și frații mei nu fuseseră lăsați să vină la turn, ca de altfel nimeni din satul meu care ar fi suferit să mă vadă arzând. Iar pe chipurile celor care veniseră și mă văzuseră stând alături de Dragon se citea ceva ce nici nu pot să numesc. De-acum eram din nou îmbrăcată într-o rochie confortabilă, iar privirea pe care mi-o adresaseră la plecare fusese nu ostilă, ci total diferită față de cea pe care i-ar fi adresat-o fetei unui tăietor de lemne din Dvernik. La fel mă uitasem și eu la prințul Marek, la început. Vedeau în mine pe cineva dintr-o cu totul altă poveste, cineva pe lângă care ar fi trecut și s-ar fi minunat, dar care nu făcea parte din viața lor. M-am ferit de privirile lor. Eram bucuroasă că mă pot refugia în turn.

Aceea a fost ziua în care am dus jurnalul Iagăi în bibliotecă și i-am cerut Dragonului să înceteze să pretindă că aș avea mai mult har în ale vindecării decât în ceea ce privește alte feluri de vrăji și să mă lase să învăț magia la care mă pricep.

Nu am încercat să trimit o scrisoare, deși bănuiesc că Dragonul mi-ar fi îngăduit s-o trimit. Dar ce puteam să spun? Fusesem acasă, ba chiar o salvasem, însă locul meu nu mai era acolo. Acum nu mă mai puteam duce la un bal cu prietenii, așa cum în urmă cu șase luni n-aș fi putut da buzna în biblioteca Dragonului și să mă așez la masa lui de lucru.

Totuși, când am zărit chipul Wensei, chiar și de la fereastra bibliotecii, nimic din toate astea nu mi-au mai trecut prin minte. Mi-am lăsat vraja la care lucram suspendată în aer, neterminată, exact așa cum îmi ceruse să nu o fac niciodată, și am luat-o la goană pe scări. A strigat după mine, dar vocea lui n-a mai ajuns la urechile mele, căci Wensa n-ar fi fost aici dacă fiica ei ar fi fost în stare să vină și singură. Am sărit ultimele trepte și am aterizat pe pardoseala holului de la intrare. În fața porților am zăbovit doar o clipă:

– *Irronar, irronar!* am țipat eu.

Era doar o mică vrajă de desfăcut sfori înnodate prea tare, dar, pe lângă asta am mai murmurat și o vrajă interzisă, ca și cum aș fi vrut să-mi croiesc drum cu toporul prin desișul pădurii, în loc să caut o cale ocolitoare. Porțiile parcă au sărit din țâțâni și s-au deschis în fața mea.

În pragul lor, genunchii mi-au slăbit și am căzut. Dragonul mă prevenise răutăcios că vrăjile mai puternice erau și mai complicate și că exista un motiv întemeiat pentru asta. Dar m-am ridicat imediat, la timp ca să-i apuc mâinile Wensei pe când ea se pregătea să bată la porți. Fața ei, văzută mai de aproape, era umflată de plâns. Părul îi atârna pe spate, într-o coadă groasă și răvășită. Hainele îi erau sfâșiate și pline de noroi. Era îmbrăcată în cămașă de noapte, peste care luase un capot.

– Nieshka! a strigat ea și mi-a strâns mâinile atât de tare, încât nu le mai puteam mișca, iar unghiile ei mi se înfipseseră în carne. Nieshka, a trebuit să vin!

– Spune-mi ce s-a întâmplat.

– Au luat-o azi-dimineață când s-a dus după apă. Trei erau, trei Umblători, a adăugat ea cu glas pierdut.

Era considerată o primăvară rea chiar și atunci când numai un Umblător ieșea din Codru și culegea oameni din pădure, ca pe fructe. Odată văzusem unul în depărtare, printre copaci. Era ca o gânganie uriașă ce imita ramurile copacilor, astfel fiind aproape imposibil s-o zărești prin desișurile cu care își împletea brațele. Dar când s-a mișcat, m-am retras din calea ei, tulburată. Aceste creaturi aveau brațe și picioare ca niște crengi, cu degete lungi, în formă de vrejuri. Își făceau drum prin pădure și se ascundeau la marginea potecilor, lângă apă sau lângă luminișuri, apoi așteptau în tăcere. Dacă cineva se apropia de ei la o distanță de un braț, nu mai avea scăpare decât dacă avea alături o ceată de voinici cu topoare și făclii.

Când aveam doisprezece ani, au găsit unul la vreo doi kilometri de Zatochek, ultimul sătuc din Vale, învecinat cu Codrul. Umblătorul răpise un copil, un băiețel, care-i ducea maică-sii o găleată de apă pentru spălat. Ea a văzut cum este înhățat și a strigat. Erau destule femei prin preajmă care să țipe și să facă tămbălău, astfel încât l-au încetinit.

În cele din urmă l-au oprit cu foc, dar le-a luat o zi întreagă să-l taie în bucățele. Umblătorul îi rupsese copilului brațul și picioarele când îl înhățase și nu-i dăduse drumul până când bărbații nu i-au separat membrele de trunchi. Chiar și atunci trei oameni vânjoși s-au chinuit să-i desfacă degetele încleștate pe corpul băiatului, care îi lăsaseră pe piele cicatrici precum scoarța de stejar.

Însă cei pe care Umblătorii reușiseră să-i care în Codru fuseseră mai puțin norocoși. Nu știam ce se întâmplase cu ei, dar câteodată reveneau din Codru, atinși de răutatea acestuia în cel mai crunt mod posibil: râdeau veseli, nevătămați. Păreau a fi ei înșiși pentru cineva care nu-i cunoscuse prea bine. Îți puteai petrece și jumătate de zi vorbind cu unul dintre ei fără să-ți dai seama că ar fi ceva în neregulă, până când te trezeai că apuci un cuțit și îți retezi singur mâna, îți scoți ochii sau îți tai limba, în vreme ce ei continuă să vorbească, zâmbind înfricoșător. Apoi ei luau cuțitul și se duceau acasă la tine, la copiii tăi, iar tu stăteai afară orb, înecându-te neajutorat, fără să poți țipa. Dacă cineva drag ne era luat de Umblători, tot ce puteam spera pentru ei era moartea, însă era doar o speranță. Nu știam niciodată sigur până când nu se întorceau și astfel se dovedea că nu au murit. Și-atunci trebuia să-i vânăm.

– Nu Kasia! am strigat eu. Nu Kasia!

Wensa a plecat capul. Plângea în mâinile mele, pe care încă le strângea ca într-o menghină.

– Te rog, Nieshka! Te rog!

Nu mai avea pic de vlagă în glas și nici speranță. Știam că n-ar fi venit niciodată la Dragon să-i ceară ajutorul. O știa și ea prea bine. Însă venise la mine.

Nu se oprea din plâns. Am băgat-o în sălița de la intrare. Dragonul a intrat agitat în cameră și i-a oferit o licoare. Ea s-a făcut mică și și-a ferit fața de el. A luat cana abia după ce i-am înmânat-o eu. S-a liniștit imediat după ce a băut-o, iar chipul său s-a dezumflat. M-a lăsat s-o duc sus în cămăruța mea, unde s-a întins ușor pe pat, dar a rămas cu ochii deschiși.

Dragonul stătea în prag și ne urmărea. Am luat pandantivul de la gâtul Wensei.

– În el este o șuviță din părul Kasiei, l-am lămurit eu pe Dragon.

Știam că o tăiase cu o noapte înainte de alegere, în ideea că nu va mai avea nimic altceva care să-i amintească de propria-i fiică.

– Dacă folosesc *loytalal*…

El m-a dezaprobat:

– Ce-ți închipui că vei găsi acolo, în afară de un cadavru zâmbitor? Fata nu mai este!

Mi-a făcut semn din bărbie spre Wensa, ai cărei ochi se închiseseră ușor.

– Va fi mai liniștită după ce se trezește. Spune-i vizitiului să vină mâine-dimineață și s-o ducă acasă.

S-a răsucit și a plecat. Dar cele mai dureroase erau siguranța și calmul cu care vorbise. Nu țipase la mine, nu-mi spusese că

sunt nebună sau că viața unei fete de la țară nu merită riscul ca eu să fiu prinsă și adăugată listei de răpiți ai Codrului. Nu pretinsese că sunt o idioată îmbătată de succes în a arunca cu poțiuni și a smulge flori apărute din senin, care-și închipuie brusc că poate salva pe cineva răpit de Codru. *Fata nu mai este.* Părea chiar că-i pare rău, în felul lui ciudat.

M-am așezat lângă Wensa, care dormea mută și rece, și i-am ținut în poală mâna roșie și aspră. Afară se întuneca. Dacă prietena mea era încă în viață, acum se afla în Codru, urmărind asfințitul, lumina stingându-se printre frunze. Cât timp îi lua oare sufletului să se pustiască? Mi-am imaginat-o pe Kasia în strânsoarea Umblătorilor, cu degetele lor lemnoase încolăcite în jurul brațelor și picioarelor ei, permanent conștientă de ce se petrece și ce avea să i se întâmple.

Am lăsat-o pe Wensa să doarmă și am coborât în bibliotecă. Dragonul era și el acolo, consultând un catastif în care-și făcuse diverse notițe. M-am oprit în prag, urmărindu-l.

– Știu că îți era dragă, mi-a spus el peste umăr. Dar a da speranțe deșarte nu este o dovadă de bunătate.

Nu i-am dat nicio replică. Jurnalul Iagăi stătea deschis pe masă, mic și ponosit. Săptămâna aceasta studiasem vrăji ale pământului: *fulmkea, fulmedesh, fulmishta*, vrăji solide, nesupuse transformării, cât se poate de diferite față de iluziile de aer și foc. Am luat cartea și am strecurat-o în buzunar pe la spatele Dragonului, apoi am ieșit și am coborât scările în tăcere.

Borys era încă afară, cu chipul lung și înnegurat. A ridicat privirea de la caii lui înveliți în pături când am ieșit din turn.

– Mă duci la Codru? l-am întrebat.

A dat din cap și eu m-am urcat în sanie și m-am înfășurat în pături cât timp el pregătea caii de drum. S-a suit pe capră și le-a vorbit, scuturând hățurile cu clopoței, iar sania a prins să alunece pe zăpadă.

În noaptea aceea luna strălucea pe cer, o lună plină, minunată, aruncând o lumină albastră asupra întinderii de nea. Am deschis cartea Iagăi și am găsit o vrajă pentru alergare rapidă. Le-am cântat încetișor cailor, care și-au ciulit urechile spre mine ca să asculte. Apoi am simțit cum vântul ne izbește mai tare, înțepându-mă în obraji și începoșându-mi privirea. Înghețat, râul Spindle, arăta ca un drum argintiu, ce șerpuia paralel cu noi. O umbră a început să crească undeva înaintea noastră, mai la est. Și a crescut tot mai mare până ce caii, neliniștiți, au încetinit și în cele din urmă s-au oprit, clopoțeii amuțindu-și clinchetul. Lumea s-a oprit din mișcare.

Caii au poposit lângă un pâlc de pini. Codrul se întindea în fața noastră, dincolo de o fâșie de teren acoperită cu troiene neumblate.

O dată pe an, când pământul se dezgheța, Dragonul îi lua cu el pe toții tinerii necăsătoriți, trecuți de vârsta de cincisprezece ani și mergeau la hotarul cu Codrul. Ardea o fâșie de-a lungul hotarului, lăsând câmpul gol și negru. În urma lui vin voinicii și împrăștie sare, astfel încât nimic să nu mai crească acolo și să prindă rădăcină. În toate satele Văii vedeam vălătucii de fum înălțându-se spre cer. La fel, și dincolo de Codru, departe în Rosya, și mi-am dat seama că și ei făceau același lucru. Însă focurile se stingeau mereu când ajungeau la umbrele dintre copacii întunecați.

Am coborât din sanie. Borys s-a uitat la mine cu o expresie tensionată și temătoare.

– Voi aștepta aici, mi-a spus el, deși știa că nu are cum s-o facă.

Să mă aștepte pentru câtă vreme? Pentru ce? Să rămână aici, la umbra Codrului?

M-am dus cu gândul la tatăl meu așteptând-o pe Marta, dacă ar fi fost să schimbăm locurile. Am scuturat din cap. Dacă reușeam s-o scot pe Kasia de acolo, aș fi putut-o duce singură la turn. Speram ca vraja Dragonului să funcționeze.

– Du-te acasă, l-am îndemnat, după care l-am întrebat curioasă: Marta e bine?

A încuviințat ușor:

– S-a măritat, a spus, șovăind puțin. Așteaptă un copil.

Mi-o amintesc în ziua alegerii, în urmă cu cinci luni: rochie roșie, părul negru împletit în cosițe minunate, chipul ei subțiratic, palid de frică. Acum nu mai părea posibil să stăm una lângă alta ca atunci – ea, Kasia și cu mine în același rând. Răsuflarea mi-a devenit grea și dureroasă când mi-am imaginat-o stând în propriul cămin, deja o tânără căsătorită, deja cu un prunc în pântece.

– Mă bucur, am rostit eu cu mare efort, refuzând să-mi țin gura închisă de invidie.

Nu era că mi-aș fi dorit un soț și un copil, căci nu era adevărat. Sau, mai degrabă, îmi doream la fel cum îmi doream să trăiesc o sută de ani: adică într-o bună zi, într-un viitor îndepărtat, fără să mă gândesc la amănunte. Numai că asta însemna viață trăită: ea o făcea, eu nu. Chiar dacă aș fi reușit să ies vie din Codru, nu aș fi avut niciodată ce avea ea. Iar Kasia… Kasia era posibil să fie deja moartă.

Dar nu puteam să intru în Codru cu resentimente. Am tras aer adânc în piept și m-am silit să spun:

– Îi doresc naștere ușoară și un prunc sănătos!

Și chiar am vorbit serios, căci nașterea era înfricoșătoare, cu toate că era firească.

– Mulțumesc, am adăugat, apoi m-am răsucit și am pornit-o peste câmpul sterp către zidul de copaci întunecați. Am auzit clopoțeii harnașamentului în urma mea când Borys a întors caii și au luat-o din loc. Ritmul clopoțeilor s-a întețit, după care s-a auzit din ce în ce mai înfundat. N-am privit în jur, ci am mers pas cu pas până m-am oprit sub primele ramuri.

Ningea încetișor, cu fulgi moi, în tăcere. Pandantivul Wensei era rece în mâna mea când l-am desfăcut. Iaga scrisese în jurnal șase vrăji de găsire diferite, scurte și ușoare. Se părea că avusese un obicei în a rătăci lucrurile.

– *Loytalal!* am rostit încet peste șuvița încolăcită din părul Kasiei.

În notița scrijelită scria că *o parte este de-ajuns pentru găsirea întregului*. Răsuflarea s-a transformat într-un norișor firav, care a plutit în aer ca să-mi conducă pașii printre copaci. Am luat-o printre două trunchiuri și l-am urmărit în adâncul Codrului.

Mă așteptasem să fie mai înspăimântător decât era. La început păruse o simplă pădure foarte bătrână. Copacii erau ca niște coloane înalte într-o sală nesfârșită și întunecată, depărtați unul de altul, cu rădăcinile noduroase și răsucite, acoperite cu mușchi verde. Ferigi pitice își cârlionțau frunzele, pregătindu-se pentru noapte. Ciuperci înalte și gălbui, ce păreau soldăței de jucărie aflați în marș, parazitau copacii. Zăpada nu atinsese pământul de sub copaci, chiar și acum, în toiul iernii. Țurțuri fini atârnau de frunze și crenguțe. O bufniță se auzea în depărtare, în vreme ce eu înaintam cu grijă.

Luna era încă sus pe cer, lumina ei albă pătrunzând printre ramurile golașe. Am urmat ceața palidă a propriei răsuflări și mi-am imaginat că sunt un șoricel care se ascunde de bufnițe, un șoricel care caută câteva boabe de porumb sau o nucă ascunsă. Pe vremea când hoinăream prin pădure, visam adeseori cu ochii deschiși: îmi închipuiam că mă contopesc în verdele umbros și răcoritor, în cântecele păsărilor sau orăcăitul broaștelor, în susurul izvorului printre stânci. Am încercat să mă contopesc la fel și acum, să fiu una cu pădurea, să mă fac nevăzută.

Dar ceva mă urmărea. O simțeam mai intens cu fiecare pas în adâncul Codrului. O povară ce-mi apăsa umerii ca un jug de fier. Când venisem, mă așteptasem să văd cadavre atârnate de fiecare creangă, Lupi sărind la mine din umbre. Dar curând am început să-mi doresc să văd Lupi. Acolo însă era ceva mult mai rău. Fiara pe care o zărisem uitându-se prin ochii lui Jerzy

era aici, vie, iar eu eram prizonieră într-o cameră fără aer, alături de ea, înghesuită într-un colțișor. Exista și un cântec al pădurii, numai că unul sălbatic, șoapte de nebunie, sfâșietoare și mânioase. Cu toate acestea am continuat să merg, gârbovită, încercând să mă fac mică.

Apoi am dat peste un râuleț, mai degrabă un pârâu, cu gheață groasă pe ambele maluri și apă neagră curgând între ele, în care se oglindea lumina lunii, strecurată printre ramurile copacilor. Pe malul celălalt am zărit un Umblător. Capul lui ciudat, ca un lujer, era aplecat deasupra șuvoiului. Avea gura ca o despicătură de topor. A ridicat privirea și s-a uitat direct la mine, bălind. Ochii lui erau ca niște noduri în lemn, scorburi rotunde și întunecate, în care ar fi putut trăi câte un animal micuț. O fâșie de țesătură din lână verde îi atârna de un picior, prinsă într-un ciot de la încheietură.

Ne-am măsurat din priviri peste panglica îngustă și repede a pârâului.

– *Fulmedesh!* am spus cu glas tremurând.

O gaură s-a căscat sub Umblător și i-a înghițit picioarele din spate. A început să scormonească în pământul de pe mal cu restul membrelor lungi și lemnoase, zbătându-se pe mutește și împroșcând apa, însă pământul se închisese pe la mijlocul trupului și el nu putea să iasă din strânsoare.

M-am îndoit de spate și mi-am înghițit un țipăt de durere. Părea că mă pălise cineva peste umeri cu un ciomag: Codrul îmi simțise magia. Eram sigură de asta. De-acum mă căuta. Mă căuta și în curând avea să mă găsească. M-am silit să merg mai departe. Am făcut un salt peste pârâu și am alergat după norișorul vrăjit, care încă plutea înaintea mea. Umblătorul a încercat să mă agațe cu degetele lui lungi ca niște vreascuri, când am pășit pe lângă el, însă nu a reușit. Am trecut printr-un cerc format din trunchiuri mai groase de copaci și am nimerit într-un spațiu deschis în jurul unui copăcel. Aici zăpada se așternuse din abundență.

Un arbore căzut se întindea în acest luminiș, uriaș, având grosimea mai mare decât înălțimea mea. Căderea lui deschisese accesul în poieniță, însă în mijlocul ei un nou copac se ramifica și îi lua locul. Numai că nu era același soi de arbore. Toți ceilalți pe care-i văzusem în Codru erau din specii cunoscute, în ciuda scoarței pătate și a crengilor nefiresc răsucite: stejar, mesteacăn negru și pini înalți. Însă acesta era de un soi pe care nu-l mai întâlnisem vreodată.

Deja nu l-aș fi putut cuprinde cu brațele, deși arborele uriaș nu căzuse de prea multă vreme. Copăcelul avea o scoarță cenușie, netedă, crescută peste un trunchi ciudat de noduros, cu ramuri dispuse în cercuri egale în jurul lui, începând de sus,

ca o zadă. Crengile nu erau goale acum, în iarnă, ci purtau niște plante parazite cu frunze uscate, argintii, care foșneau în vânt. Era un sunet ce parcă venea din altă parte, ca și cum oameni nevăzuți își vorbeau încet unul altuia.

Norișorul se evaporase. M-am uitat la stratul gros de zăpadă și am văzut urmele lăsate de picioarele și de burțile Umblătorilor, toate ducând la copăcel. Amețită, am făcut un pas prin troiene, apoi altul și m-am oprit. Kasia era legată de pomul acela, cu spatele atingând scoarța și brațele imobilizate în jurul trunchiului.

Nu o văzusem de la bun început deoarece scoarța deja crescuse, acoperind-o.

Fața încă i se mai distingea puțin și, pe sub pojghița lemnoasă, îi puteam vedea gura deschisă. Probabil că țipase în momentul în care scoarța o acoperise. Mi-am înăbușit un strigăt, neajutorată, dar am înaintat și am întins mâinile s-o ating. Scoarța se întărise deja, o simțeam astfel sub degetele mele. Pielea îi devenise gri, netedă și dură, de parcă de-acum făcea în întregime parte din copac, din Codru.

Nu aveam cum să apuc scoarța ca să trag de ea, deși am încercat nebunește să o zgârii și s-o cojesc. În cele din urmă am reușit să smulg o așchie de pe obrazul ei și, dedesubt, am găsit pielea ei adevărată, moale, caldă, încă vie. Însă, chiar când o atingeam cu degetul, scoarța a început să crească la loc, așa că a trebuit să-mi retrag mâna, ca să nu fiu și eu prinsă. Mi-am acoperit gura, cu disperare crescândă. Știam atât de puține; nicio vrajă nu-mi venea în minte, nimic s-o pot scoate pe Kasia de acolo, nici măcar un farmec care să-mi pună un topor sau un cuțit în mână, dacă ar fi fost timp să o eliberez crestând în scoarța copacului.

Codrul știa că mă aflam acolo. Chiar în acel moment creaturile lui se îndreptau către mine, furișându-se prin pădure: Umblători, Lupi și alte lighioane mult mai fioroase. Dintr-odată aveam convingerea că erau creaturi care nu părăsiseră niciodată Codrul, atât de înfricoșătoare cum nu văzuse nimeni niciodată. Și veneau spre mine.

„Cu picioarele goale în țărână, de zece ori *Fulmia* cu hotărâre dacă spui, pământul se va cutremura la rădăcină, putere de-ai avea.“ Astfel mă învăța jurnalul Iagăi, iar Dragonul era convins de reușita vrăjii, din moment ce nu mă lăsase s-o încerc niciunde în preajma turnului. În privința hotărârii avusesem îndoieli: nu-mi închipuisem că aș fi avut vreodată nevoie să cutremur pământul la vreo rădăcină. Însă acum m-am lăsat în genunchi și am început să sap prin zăpadă, apoi prin stratul de frunze uscate sau putrezite, prin pătura de mușchi, până ce am dat peste țărâna înghețată bocnă. Am

înșfăcat o piatră mare și m-am apucat să sfarm pământul, iar și iar, mărunțindu-l și suflând asupra lui ca să-l înmoi, presărându-l cu zăpada care se topea la atingerea mea sau cu lacrimile fierbinți ce-mi curgeau șiroaie. Kasia era deasupra mea, cu chipul schimonosit și gura deschisă într-un strigăt mut, precum o statuie din biserică.

– *Fulmia!* am rostit, cu degetele adânc înfipte în țărână, sfărâmând bulgării tari. *Fulmia, fulmia!* am incantat neîncetat, sângerând cu unghiile rupte, și am simțit că pământul începea să mă asculte, tulburat.

Până și el era atins de răutate aici, otrăvit, dar am scuipat în țărână și am strigat:

– *Fulmia!* Mi-am imaginat cum magia se scurge în pământ ca apa, găsind crăpături și fisuri, împânzindu-se sub palmele mele, sub genunchii mei reci și uzi.

Pământul a început să se scuture și să se răscolească. Un cutremur s-a pornit din locul în care palmele mele erau afundate în țărână și m-a urmat când m-am apropiat de rădăcinile copacului. Pământul înghețat se desfăcea în bucățele în jurul lor, iar tremurul se răspândea ca undele apei.

Deasupra capului, crengile se agitau sălbatic, alarmate, foșnetul frunzelor devenind un muget înfundat. Rămânând în genunchi, mi-am îndreptat spatele.

– Las-o să iasă! i-am strigat copacului și am început să bat cu pumnii plini de noroi în trunchiul său. Las-o să iasă sau te dobor! *Fulmia!*

Cuprinsă de mânie, m-am aruncat la pământ, iar acolo unde loveau pumnii mei, bolovanii se ridicau și se umflau precum un râu ieșit din matcă după ploaie. Magia se scurgea din mine ca un torent. Orice avertisment pe care mi-l dăduse Dragonul era acum uitat și neglijat. Aș fi irosit și ultima picătură de viață și aș fi murit acolo doar ca să dobor acel copac. Nu-mi puteam închipui o lume în care să trăiesc, știind că am lăsat așa ceva în urma mea: creatura aia monstruoasă hrănindu-se cu viața și inima Kasiei. Mai bine muream, strivită în cutremurul pe care eu însămi îl provocasem, dar luând cu mine și copacul.

Zgârmam pământul, gata să deschid un puț care să ne înghită pe amândoi.

Apoi, cu un sunet ca de gheață crăpată primăvara, scoarța s-a fisurat, desfăcându-se în sus și-n jos de-a lungul trupului Kasiei. Am făcut un salt din țărâna în care stăteam și mi-am introdus repede degetele în crăpătură, trăgând cu putere de margini. Am prins-o pe Kasia de mijloc și de un braț vlăguit și greu și am tras. A căzut din gaura căscată și s-a îndoit din talie precum o păpușă din cârpe. M-am dat înapoi și am eliberat-o, târându-i trupul greu, ca de mort, prin zăpadă, ținându-mi

ambele mâini strâns înfășurate în jurul taliei sale. Avea pielea străvezie, bolnăvicioasă, de parcă n-o văzuse soarele niciodată. Sevă mirosind a ploaie de primăvară se prelingea de pe ea în șiroaie verzi, însă ea rămânea nemișcată.

Am căzut în genunchi lângă ea.

– Kasia! am spus eu plângând. Kasia!

Scoarța se închisese deja precum o cusătură în locul unde fusese ea. I-am cuprins mâinile cu palmele mele pline de noroi și le-am apăsat de obrajii mei, de buzele mele. Erau reci, dar nu atât de reci ca ale mele. Era o urmă de viața rămasă în ea. M-am aplecat și am suit-o pe umeri.

CAPITOLUL 8

Spre dimineață am ieșit împleticindu-mă din pădure, cu Kasia atârnată pe umerii mei ca o legătură de lemne. Codrul se retrăgea din calea mea pe măsură ce mergeam, ca și cum i-ar fi fost frică să nu mă aducă din nou în starea în care să mai arunc o vrajă asupra lui. *Fulmia* îmi suna în minte ca un clopot, cu fiecare pas pe care-l făceam, suportând greutatea Kasiei, ținându-i brațele și picioarele palide cu mâinile mele încă murdare de noroi. Într-un final am răzbit printre copaci și m-am prăbușit în zăpada adâncă de la graniță. M-am târât să ies de sub Kasia și am întors-o cu fața în sus. Avea încă ochii închiși, iar părul încâlcit și lipicios din cauza sevei îi încadra chipul. I-am sprijinit capul de umărul meu, am închis ochii și am rostit vraja.

Dragonul ne aștepta în camera de la ultimul etaj al turnului. Avea chipul mai întunecat și mai aspru decât îl văzusem vreodată. M-a apucat de bărbie și mi-a ridicat capul. I-am susținut privirea, așa obosită și vlăguită cum eram, când el m-a studiat cu atenție și mi-a căutat ochii. În mână ținea o sticluță cu o licoare și, după ce m-a cercetat vreme îndelungată, a scos dopul și mi-a întins licoarea.

– Bea-o! Pe toată!

Apoi s-a dus la Kasia, care zăcea nemișcată pe podea. Și-a ținut mâinile deasupra ei și m-a privit insistent când eu am dat să mă împotrivesc și să-l opresc.

– Acum, s-a răstit el, dacă nu vrei s-o ard pe loc, astfel încât să mă ocup de tine!

A așteptat să vadă că beau, apoi a murmurat o vrajă rapidă și a presărat o pudră peste trupul ei. O plasă aurie, strălucitoare s-a format deasupra ei, ca o colivie. Dragonul s-a întors spre mine să se asigure că am băut tot.

Prima gură a fost nemaipomenit de bună, ca o linguriță de miere călduță cu lămâie ce-ți alină gâtul inflamat. Dar, pe măsură ce beam, stomacul a început să se revolte de la atâta

dulceață. A trebuit să mă opresc când mai aveam de înghițit jumătate din licoare.

– Nu pot, am protestat înecându-mă.

– Bea-o pe toată! Și, dacă este necesar, o vei bea și pe a doua! Bea!

M-am silit să mai iau o înghițitură, apoi încă una și încă una, până la ultima picătură.

M-a apucat de încheietură și a zis:

– *Ulozishtus sovjenta, megiot kozhor, ulozishtus megiot!*

Am început să zbier. Simțeam ca și cum mi-ar fi dat foc pe interior. Vedeam cum o lumină îmi strălucește pe sub piele, transformându-mi trupul într-un felinar scânteietor. Când am ridicat mâna, am constatat cu groază cum niște umbre străvezii mi se mișcă de colo până colo pe sub piele. Uitând de arșița dureroasă, mi-am apucat rochia și am tras-o peste cap. El a îngenuncheat pe podea lângă mine. Luminam ca un soare, iar umbrele făceau un du-te-vino prin mine ca peștii iarna, pe sub pojghița de gheață.

– Scoate-le!

Acum că le văzusem, dintr-odată le și simțeam în mine cum lasă urme noroioase. În prostia mea crezusem că sunt în siguranță, deoarece nu mă alesesem cu nicio zgârietură, tăietură sau mușcătură. Crezusem că el este doar prevăzător. Abia acum înțelesesem: sub ramurile Codrului, fiecare răsuflare însemna că trag în piept aerul malefic și nu simțisem umbrele deoarece pătrunseseră în mine alunecând ușor, mici și firave.

– Scoate-le!

– Da. Încerc, a spus el printre dinți, apucându-mi strâns încheieturile.

A închis pleoapele și a început să rostească rar o incantație lungă, repetând-o și alimentând cu ea focul din mine. Mă uitam fix pe fereastră cum primele raze ale soarelui își făceau apariția și încercam să respir în vreme ce ardeam pe dinăuntru. Lacrimi fierbinți îmi curgeau șiroaie pe obraji. Palmele lui încleștate pe brațele mele păreau răcoritoare de această dată. Umbrele de sub piele se micșorau, marginile lor se risipeau în lumină, precum nisipul în apă. Fugeau care-ncotro, încercând să găsească un loc să se ascundă, numai că Dragonul nu lăsa lumina să slăbească nicăieri în trupul meu. Îmi puteam vedea oasele și organele ca niște forme strălucitoare, unul dintre ele fiind chiar inima care îmi bătea în piept. Încetinea, îngreunată cu fiecare bătaie. Am înțeles până la urmă că întrebarea se punea dacă el reușea să ardă răul din mine înainte ca trupul meu să cedeze. M-am clătinat moale în mâinile sale. M-a scuturat și, când am deschis ochii, i-am surprins privirea

insistentă: nu-și încetase nicio clipă incantația și nu era nevoie să-mi spună cu voce tare: Nu mă face să-mi pierd timpul, idioată nesuferită, îmi transmiteau ochii săi. Iar eu mi-am mușcat buza și am mai rezistat puțin.

Ultimii pești-umbre s-au preschimbat în niște fire șerpuite, apoi au devenit atât de subțiri, încât nu mai puteau fi văzute cu ochiul liber, dispărând cu totul. Dragonul a încetinit ritmul incantației, apoi s-a oprit. Focul ardea mocnit – o nerostită ușurare. M-a întrebat mohorât:

– Suficient?

Am deschis gura să spun „da, te implor!“

– Nu! a venit răspunsul meu șoptit, îngrozită de moarte.

Puteam simți urma de argint-viu a umbrelor înlăuntrul meu. Dacă ne-am fi oprit acum, ele ar fi săpat adânc, ascunzându-se în venele și în pântecele mele. Ar fi prins rădăcini și ar fi crescut neîncetat până ce m-ar fi năpădit cu totul.

A încuviințat, a întins o mână, a murmurat un cuvânt și o altă sticluță a apărut ca din senin. M-am cutremurat. A trebuit să mă ajute să iau o înghițitură. M-am înecat, iar el a reluat incantația. Vâlvătaia focului m-a cuprins iar pe interior, neîngrădită, orbitoare, arzătoare.

După alte trei înghițituri, fiecare din ele întețind focul, am simțit că umbrele s-au dus. M-am silit să mai beau o gură, ca să fiu sigură, apoi, în sfârșit, aproape în hohote de plâns, am spus:

– Destul! E destul!

Dar el m-a luat prin surprindere și m-a forțat să mai beau una. În timp ce încercam să scuip, mi-a astupat nasul și gura și a folosit o altă vrajă, una nearzătoare de data aceasta, ci care-mi bloca plămânii. Timp de cinci bătăi de inimă înspăimântătoare n-am mai putut să respir. Mă agățam de el, căci simțeam că mă înec în aer. Era mai rău decât înainte. Mă holbam la el, văzându-i ochii negri cum îi fixează pe ai mei, neînduplecați, scrutători. Au început să înghită întreaga lume; privirea mi s-a întunecat, iar încleștarea mâinilor mi-a slăbit. Când în sfârșit s-a oprit, plămânii mei înnebuniți s-au umflat ca niște foale. Am strigat odată cu ei, un strigăt furios, fără cuvinte, și l-am împins pe Dragon, care a venit pe spate pe pardoseală.

S-a răsucit și a reușit să nu verse sticluța. Ne priveam unul pe altul la fel de mânioși.

– Dintre toate prostiile de care ai dat vreodată dovadă… mi-a urlat el.

– Trebuia să-mi fi spus! am țipat la rândul meu.

Îmi țineam de cald cu brațele, căci încă tremuram după toată oroarea prin care trecusem.

– O suportasem pe toată, puteam să mai suport încă o înghițitură din ea…

– Nu și dacă încă ai fi fost atinsă de rău, m-a contrazis el sec. Dacă era adânc înrădăcinat în tine, ai fi dorit să fugi dacă ți-aș fi spus dinainte.

– Atunci, oricum ți-ai fi dat seama!

Buzele sale au devenit o linie subțire. Și-a ferit îmbufnat privirea.

– Da. Mi-aș fi dat seama.

Și ar fi fost nevoit să mă omoare. Probabil că m-ar fi secerat în vreme ce eu îl imploram să mă cruțe, pretinzând și chiar crezând că sunt curățată. Am rămas în tăcere, recăpătându-mi treptat suflul, trăgând aer adânc în piept.

– Și-acum… sunt curățată? am bâiguit eu într-un final, așteptând temătoare răspunsul.

– Da. Niciun fel de rău nu s-ar fi putut ascunde de ultima vrajă. Dacă aș fi făcut-o mai devreme, ai fi murit. Umbrele erau nevoite să respire prin sângele tău ca să trăiască.

M-am prăbușit vlăguită și mi-am acoperit fața. Dragonul s-a ridicat în picioare și a pus la loc capacul sticluței, apoi a murmurat:

– *Vanastalem!*

Și-a agitat mâinile și a venit lângă mine. Din senin a apărut o pelerină cu falduri îngrijite, din catifea de mătase verde-închis, brodată cu fir de aur. M-am uitat la ea absentă, apoi am ridicat privirea la el și, abia când și-a ferit din nou privirea, enervat și înțepat, mi-am dat seama că ultimii tăciuni se stingeau în mine, iar eu eram încă goală.

M-am ridicat imediat de jos, ținând strâns pelerina, dar ignorând-o.

– Kasia? am zis eu și m-am dus repede în locul în care fata zăcea fără cunoștință în colivia vrăjită.

N-a spus nimic. M-am uitat cu disperare la el.

– Du-te și îmbracă-te! Acum nu mai e nicio grabă.

Mă supraveghease fără încetare din clipa în care pusesem piciorul în turn.

– Trebuie să fie o cale, am spus eu. Trebuie să existe! Au răpit-o numai. Nu avea cum să fie în copacul acela de prea multă vreme.

– Poftim? a sărit el.

A ascultat apoi încruntat când i-am povestit toată întâmplarea, despre nenorocirea din luminiș și despre copac. Am încercat să-i spun despre greutatea înspăimântătoare a Codrului care mă urmărea, despre sentimentul de a fi vânată. Mă împleticeam întruna, căci vorbele nu-mi păreau suficiente.

Chipul lui s-a întunecat tot mai mult, până când în sfârșit am ajuns la partea cu împiedicatul când am ieșit din Codru și am ajuns în zăpada curată.

– Nici nu-ți pot spune cât de norocoasă ai fost, dar și cât de smintită, deși în cazul tău cele două par să însemne același lucru. Nimeni nu s-a mai avântat atât de adânc în Codru și să iasă întreg de-acolo, nu de când…

A tăcut, dar cumva am știut și fără să-i rostească numele că era vorba despre Iaga. Ea intrase în Codru și izbutise să se întoarcă. A văzut că mi-am dat seama și m-a privit încruntat.

– Iar pe atunci… ea avea vreo sută de ani și era atât de îmbibată de magie, încât ciuperci negre apăreau pe unde călca ea, a zis el rece. Dar nici ea nu era atât de neroadă, încât să facă o vrajă așa de mare în mijlocul Codrului, deși, trebuie să recunosc, cred că tocmai asta te-a salvat, a spus el clătinând din cap. Trebuia să te fi înlănțuit de perete în clipa în care a venit țăranca aia să-ți plângă pe umăr.

– Wensa! am rostit eu, mintea mea obosită agățându-se de un singur lucru acum. Trebuie s-o văd pe Wensa.

M-am uitat în lungul holului, dar el s-a băgat în fața mea.

– Și ce-ai putea să-i spui?

– Că fiica ei trăiește. Că a scăpat din Codru…

– Și că va trebui să moară? a zis el răutăcios.

Din instinct, m-am retras către Kasia, punându-mă între ei cu mâinile ridicate. Gest inutil, dacă ar fi avut de gând să treacă de mine. Dar el doar a clătinat din cap.

– Nu te mai agita pe lângă mine ca un cocoș! mi-a spus, mai mult obosit decât iritat.

Tonul vocii lui mi-a strâns inima ca într-o gheară.

– Ultimul lucru de care avem nevoie acum este să-mi demonstrezi că ai merge până-n pânzele albe ca s-o salvezi. Poți s-o păstrezi în viață atâta vreme cât reușim s-o ținem inconștientă. Dar la un moment dat o să ți se facă milă.

Și i-am spus Wensei, când s-a trezit puțin mai târziu în acea dimineață. Mi-a cuprins mâinile, făcând ochii mari.

– Lasă-mă s-o văd! m-a rugat ea.

Însă Dragonul îmi interzisese categoric: „Nu! N-ai decât să te supui chinurilor, dacă asta dorești, dar până aici! Nu-i da speranțe deșarte femeii și nu o lăsa să se apropie. Eu te sfătuiesc să-i spui că a murit și s-o lași să-și vadă de viața ei.“

Dar eu m-am oțelit și i-am spus adevărul. M-am gândit că e mai bine să știe că fata ei a ieșit din pădure, că nu mai este chinuită acolo, chiar dacă acum nu există vindecare. Și nu eram convinsă că ăsta este adevărul. Wensa s-a jelit și-a plâns

și m-a implorat. Dacă aș fi putut, i-aș fi încălcat porunca Dragonului și aș fi dus-o la Kasia. Numai că Dragonul nu avusese încredere în mine și o dusese deja într-o celulă pe undeva prin adâncurile turnului. Mă avertizase că nu-mi va arăta unde a ascuns-o până ce nu voi învăța o vrajă de protecție, care să mă apere de răul Codrului.

Prin urmare, a trebuit s-o refuz pe Wensa, dar am fost nevoită să-i jur cu mâna pe inimă, de nenumărate ori, înainte să mă creadă.

– Nu știu unde a dus-o! am zis eu pentru ultima oară, cu glas ridicat. Nu știu!

A încetat ruga și s-a uitat uluită la mine, gâfâind, cu mâinile încleștate pe brațele mele.

– Rea și geloasă! Întotdeauna ai urât-o, întotdeauna! Ți-ai dorit ca ea să fie aleasa! Tu și Galinda știați că el o va lua și vă bucurați, iar acum o urăști că te-a luat pe tine în locul ei…

Mă scutura puternic și mă smucea. N-am putut s-o împiedic, căci eram îngrozită să aud cum împroașcă toate aceste vorbe otrăvite, pe când eu căutam s-o menajez cu sinceritate. Eram atât de obosită, simțindu-mă rău chiar după propria vindecare din zori, cu puterea slăbită în urma aducerii Kasiei. M-am eliberat din încleștarea ei și am fugit din cameră, nemaiputând suporta. M-am lipit de peretele coridorului, plângând în hohote, prea vlăguită să-mi mai pot șterge lacrimile de pe obraji.

Wensa a ieșit repede după mine, plângând și ea.

– Iartă-mă, Nieshka, iartă-mă! N-am vrut să spun asta. N-am vrut.

Știam că n-a vrut, totuși, într-o oarecare măsură era adevărat. Îmi dăduse în vileag propria vină tăinuită, strigătul meu: „De ce n-ai luat-o pe Kasia?“ În toți anii ăștia, mama și cu mine eram bucuroase gândindu-ne că nu voi fi eu aleasa. După care am suferit că m-a luat pe mine, chiar dacă niciodată n-am urât-o pe Kasia pentru asta.

Nu mi-a părut rău când Dragonul a trimis-o acasă pe Wensa. Nici măcar n-am protestat când el a refuzat să mă învețe vraja de protecție în acea zi.

– Încearcă să nu fii mai proastă decât ești. Ai nevoie de odihnă și, dacă nu vrei să dormi, te forțez eu s-o faci înainte să treci prin tortura de a-ți vârî în cap vorbele necesare protecției. Nu e nicio grabă. N-o să se schimbe nimic între timp.

– Dar dacă și ea este infestată așa cum am fost eu…

Însă n-am mai continuat, căci el mă contrazicea printr-o clătinare din cap.

– Câteva umbre se strecuraseră printre dinții tăi. Faptul că te-am supus pe dată vrăjilor curățirii le-a împiedicat să pună

stăpânire pe tine. Cu ea este cu totul altceva. Nu e nici măcar infestare de gradul trei, ca în cazul văcarului pe care l-ai transformat aiurea în stană de piatră. Înțelegi că acel copac este una dintre inimile Codrului? Acolo unde prinde rădăcină, granițele Codrului se lărgesc, iar Umblătorii se hrănesc cu roadele lui. Kasia s-a aflat pe deplin în puterea Codrului. Așa că du-te și odihnește-te. Câteva ore în plus sau în minus n-au nicio importanță pentru ea, însă pe tine te-ar împiedica să mai faci vreo nebunie.

Eram atât de obosită și știam că are dreptate, deși nu voiam să recunosc și simțeam în mine ghimpele împotrivirii. Dar l-am lăsat pentru mai târziu. Dacă l-aș fi ascultat de la bun început și aș fi fost precaută, Kasia ar fi fost și acum prizonieră în copacul-inimă, fiind devorată de vie. Dacă aș fi înghițit tot ce m-a învățat el despre magie, și acum aș fi rămas tot la farmece care ar fi stors toată vlaga din mine. El însuși îmi spusese că nimeni nu mai fusese scos vreodată dintr-un copac-inimă, ba mai mult, nimeni nu mai ieșise vreodată din Codru. Însă Iaga o făcuse. Și eu la fel. Deci era posibil să se înșele. Cu Kasia s-a înșelat.

Eram trează înainte de prima geană de lumină. În jurnalul Iagăi am găsit o vrajă care te făcea să poți să miroși putreziciunea. Era o simplă incantație, *Aish aish aishimad*, și am încercat-o în bucătărie, alegând un loc în care putregaiul se formase în spatele unui butoi, o pată de mucegai pe perete, mere putrezite și o varză stricată care se rostogolise sub un raft cu sticle de vin.

Când razele soarelui au luminat scările, am urcat în bibliotecă și am început să arunc cu zgomot cărțile de pe rafturi până când el și-a făcut apariția. Avea ochii obosiți și era irascibil, dar nu m-a luat la rost. Doar s-a încruntat puțin, după care mi-a întors spatele fără să-mi zică o vorbă. Aș fi preferat să țipe la mine.

În schimb, a luat o cheiță de aur și a descuiat un scrin de abanos, aflat în cel mai îndepărtat colț al camerei. Am tras cu ochiul. Era plin de casete plate de sticlă, în care erau presate pergamente. A luat unul dintre ele și mi l-a adus.

– Îl păstrasem mai mult din curiozitate, dar se pare că este mai potrivit pentru tine.

L-a depus pe masă, încă în caseta de sticlă. Era o pagină umplută cu un scris neîngrijit, multe dintre litere având forme ciudate, alături de care era ilustrată grosolan o ramură de pin din care se ridica un fum ce intra în nasul cuiva. O duzină de variații ale vrăjii erau înșirate una sub alta: *suoltal videl, suoljata akorata, videlaren, akordel, estepum* și altele.

– Pe care să o folosesc?

– Poftim? a sărit el indignat când i-am spus că sunt vrăji separate și nu o incantație lungă, așa cum crezuse el. N-am nicio idee, a adăugat apoi. Alege-o pe oricare și încearc-o.

În taină, mă bucuram la culme: încă o dovadă că aveau limite și cunoștințele lui. M-am dus în laborator să caut ace de pin, pe care apoi le-am aprins într-un bol de sticlă pe masa din bibliotecă. M-am aplecat nerăbdătoare asupra pergamentului și am încercat:

– *Suoltal!* am rostit, simțind cum capătă o formă în gura mea, însă mi-am dat seama că nu era ce trebuie și aluneca pieziș în mine.

– *Valloditazh aloito, kes vallofozh!* a spus el, un sunet dur și amar, care a intrat în mine precum cârligul în pește, apoi a înălțat un deget, iar mâinile mele s-au ridicat singure de pe masă și s-au lovit una de alta de trei ori. Nu era vorba că-mi pierdusem de tot controlul, ca atunci când dai involuntar din picioare când visezi că aluneci. Puteam simți intenția din spatele mișcării, sforile de marionetă ce-mi pătrunseseră prin piele. Cineva îmi mișcase brațele, dar nu fusesem eu. Eram pe punctul de a-l lovi cu o vrajă, dar el a îndoit degetul și cârligul de pește s-a retras, iar incantația rostită de mine a ieșit șerpuind din gura mea.

Stăteam în picioare, la jumătate de cameră depărtare de el, trăgându-mi cu greu răsuflarea. Mă uitam insistent la Dragon, dar el nu mi-a oferit nicio scuză:

– Când o va face Codrul, nu vei simți niciun cârlig. Mai încearcă.

Mi-a luat o oră să găsesc o incantație potrivită. Niciuna dintre ele nu ieșea cum trebuie, nu așa cum era scrisă pe hârtie. A trebuit să le încerc pe toate pe limbă, să le rostogolesc în gură, până ce mi-am dat seama că unele litere nu trebuiau să sune așa cum crezusem eu la început. Am încercat să le schimb până când m-am oprit la o silabă pe care am simțit-o corectă în gură; apoi alta și alta, până când le-am reunit. M-a pus să exersez asta câteva ore. Trăgeam pe nas fumul de ace de pin și expiram cuvintele. După care mi-a împuns mintea cu o vrajă năucitoare, apoi cu încă una.

La prânz m-a lăsat în sfârșit să mă odihnesc. M-am trântit pe un scaun, amorțită și epuizată. Barierele de protecție țineau, însă mă simțeam de parcă cineva mă împunsese în mod repetat cu niște țepușe foarte ascuțite. M-am uitat în jos la pergamentul acela vechi, atât de bine păstrat în caseta sa, cu literele cu formă ciudată. Am întrebat cât de vechi era.

– Foarte vechi. Mai vechi decât Polnya. E posibil să fie mai vechi chiar decât Codrul.

Am făcut ochii mari. Nu-mi trecuse niciodată prin minte că a existat o perioadă în care Codrul să nu fi existat aici, să nu fi fost ceea ce este acum.

A ridicat din umeri:

– Din câte știm, așa a fost. Cu siguranță este mai vechi decât Polnya și Rosya. A fost aici înainte ca în Vale să se stabilească oricare dintre noi.

A bătut cu degetele în caseta de sticlă a pergamentului.

– Se pare că ei au fost primii oameni care au trăit în această parte de lume, în urmă cu o mie de ani. Regii lor vrăjitori au adus cu ei limbajul magiei din Vest, din ținuturile sterpe de la hotarele îndepărtate ale Rosyei, atunci când s-au stabilit în Vale. Apoi Codrul a năvălit peste ei, le-a slăbit apărarea și le-a pustiit câmpurile. Lucrările lor sunt pierdute în mare parte.

– Dar, dacă la venirea lor în Vale Codrul nu era aici, de unde a venit?

– Dacă te duci în capitală, vei găsi nenumărați trubaduri care cântă despre apariția Codrului. Este un subiect popular, mai ales atunci când găsesc ascultători care știu mai puține decât ei, căci le oferă șansa uriașă de a-și exersa creativitatea. Bănuiesc că printre aceste cântece este strecurată și adevărata poveste. Acum aprinde focul și hai să reluăm.

Abia seara târziu, la lăsarea întunericului, a fost mulțumit de munca mea. A încercat să mă trimită la culcare, dar n-a fost chip cu mine. Vorbele Wensei încă persistau și săpau în adâncul minții mele. M-am gândit că Dragonul vrea să mă obosească tocmai ca să mă mai amâne cu o zi. Doream să o văd pe Kasia și să știu cu ce mă confrunt, răul Codrului cu care trebuia să mă lupt.

– Nu! Nu! Ai zis că am voie să o văd atunci când sunt în stare să mă protejez singură.

A înălțat mâinile în semn de capitulare.

– Bine. Urmează-mă.

M-a condus până în capătul scărilor, apoi am trecut prin cămara de lângă bucătărie. Îmi amintesc cu ce disperare cercetasem zidurile acelea când îmi închipuiam că stoarce toată vlaga din mine prin vrăjile lui. Pipăisem pereții, îmi vârâsem degetele în toate crăpăturile și trăsesem de fiecare cărămidă ieșită în afară, în încercarea de a găsi o cale de scăpare.

Am ajuns în dreptul unei porțiuni lustruite fin, un bloc mare de piatră albă, nepătată de mortar. A atins-o încetișor cu vârful degetelor, imitând mersul păianjenului. Am simțit ușor fiorul magiei sale. Blocul de piatră s-a retras în perete și a scos la iveală alte scări, ce duceau undeva în adâncuri, făcute din aceeași piatră, având o strălucire vagă.

L-am urmat prin acel pasaj secret. Era diferit față de restul turnului: mai vechi și mai straniu. Treptele aveau muchii ascuțite de o parte și de alta, însă pe mijloc erau tocite până la luciu. La baza ambilor pereți erau săpate litere ce formau o linie neîntreruptă, dar caracterele nu erau ca ale noastre, nici ca ale Rosyei, ci se asemănau mai degrabă cu cele din pergamentul ce conținea vraja de protecție. Coboram deja de o vreme și simțeam din ce în ce mai mult apăsarea pietrei din jurul nostru și a tăcerii, de parcă ne-am fi aflat într-un mormânt.

– Este un mormânt, mi-a confirmat el.

Când am ajuns în capătul scărilor, am nimerit într-o sală mică și circulară. Aici aerul părea mai dens. Scrisul cobora de pe peretele scării și înconjura sălița până ajungea în punctul diametral opus treptelor, unde se ridica într-o boltă, după care cobora și făcea cale-ntoarsă pe celălalt perete al pasajului. În interiorul bolții, către bază, se zărea un petic de marmură și mai deschisă la culoare, ca și cum ar fi fost adăugat acolo după ce se construise peretele. Prin acea deschizătură ar fi încăput un om târâș.

– Mai este cineva... îngropat aici? am întrebat eu timid, cu jumătate de gură.

– Da. Dar nici măcar regii nu se împotrivesc să-și împartă locul de veci odată ce au murit. Acum ascultă-mă! N-am de gând să te învăț vraja care să te facă să treci prin pereți. Te voi duce eu de câte ori vrei s-o vezi. Dacă încerci s-o atingi, dacă vrei s-o primești în brațele tale, te iau imediat de-aici. Acum fă-ți vraja de protecție dacă insiști în continuare s-o vezi.

Mă făcuse să mă tem de ce era mai rău: Kasia în chinuri precum Jerzy, cu spume la gură și sfâșiindu-și propria piele; Kasia invadată de umbrele mișcătoare ale răului, mâncând-o de vie. Eram pregătită pentru orice; m-am strâns singură în brațe pentru îmbărbătare. Odată trecută prin zid, am văzut-o într-un colț, ghemuită și mică pe un pat scund, de scânduri, cu genunchii la piept și brațele încolăcite în jurul lor. Lângă ea pe podea se afla o tavă cu mâncare și apă, din care chiar mâncase și băuse. Se spălase pe față, iar părul îi era pieptănat în cosițe îngrijite. Părea obosită și înspăimântată, însă era ea însăși. S-a ridicat cu greu și a venit spre mine, cu brațele întinse.

– Nieshka, Nieshka, m-ai găsit!

– Nu vă apropiați! a zis Dragonul sec. *Valur polzhys!*

Dintr-odată un zid de flăcări a răsărit pe pardoseală, între noi. Mă dusesem spre ea fără să mă pot înfrâna.

Am lăsat mâinile pe lângă corp, cu pumnii strânși. Kasia a făcut un pas înapoi, în spatele flăcărilor, dar a încuviințat

obedientă, privind spre Dragon. Mă uitam lung la ea, neajutorată, dar cu speranța în suflet.

– Ești bi...? am dat eu să întreb, dar cuvintele mi-au rămas în gâtlej.

– Nu știu, a răspuns ea cu voce tremurândă. Nu-mi... amintesc nimic după ce m-au dus în Codru. M-au dus acolo apoi... apoi...

A rămas mută, cu gura întredeschisă. În ochii ei se citea groaza, aceeași groază pe care o simțisem și eu când o găsisem îngropată sub scoarța copacului.

Mi-am înfrânt pornirea de a o lua în brațe. Eu însămi m-am întors cu gândul în Codru, văzându-i din nou ochii orbi, fața congestionată, mâinile rugătoare.

– Nu mai vorbi despre asta, am spus eu cu glasul înecat de plâns, copleșită de tristețe.

M-a năpădit un val de mânie la adresa Dragonului pentru faptul că mă ținuse deoparte atâta vreme. Deja copsesem un plan: foloseam vraja Iagăi pentru a găsi rădăcina răului în Kasia, apoi îl rugam pe Dragon să mă învețe vrăjile de curățire pe care le folosise în cazul meu. După care le-aș fi comparat cu vrăjile din jurnal și aș fi folosit unele asemănătoare ca să scot răul din prietena mea.

– Nu te mai gândi la asta, mai bine spune-mi cum te simți. Ți-e rău sau ți-e frig?

M-am uitat în sfârșit în jur. Pereții erau construiți din aceeași marmură lustruită, de culoarea osului. Într-o nișă adâncă se găsea un sarcofag din piatră dură, mai lungă decât un stat de om, pe capacul căruia erau săpate aceleași litere, iar pe laterale, diverse reprezentări: copaci înalți, înfloriți și plante cățărătoare pe fiecare dintre ei. O flăcăruie albastră ardea deasupra lui, întreținută de un firișor de aer venit dintr-o crăpătură din perete. Era o încăpere minunată, dar neînchipuit de rece. Nu era un loc în care să-și ducă viața o făptură vie.

– N-o putem ține aici! m-am răstit eu la Dragon, care protesta. Are nevoie de soare, de aer curat. Am putea-o încuia la mine în cameră.

– Mai bine aici decât în Codru! a intervenit Kasia. Nieshka, te rog, spune-mi dacă mama este bine. Încercase să meargă pe urmele Umblătorilor și mi-e frică să nu o fi luat și pe ea.

– Da, am răspuns eu, ștergându-mi lacrimile și oftând. Este bine, dar își face atâtea griji pentru tine... O să-i spun că te simți bine.

– Pot să-i scriu o scrisoare?

– Nu! a tunat Dragonul și s-a răsucit pe călcâie.

– Dar putem să-i dăm un capăt de creion și o coală! m-am rățoit eu. Doar nu cere prea mult.

Avea chipul mohorât.

– Doar nu ești chiar atât de smintită! Îți închipui că, după ce a fost îngropată într-un copac-inimă o noapte și-o zi, a ieșit nevătămată și acum vorbește cu tine ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic?

Am înmărmurit, mută, înspăimântată. Vraja de dibuire a rădăcinii răului îmi stătea pe limbă. Am deschis gura să o rostesc... dar ființa aceasta era Kasia. Era Kasia mea, cea pe care o cunoșteam mai bine decât pe oricine de pe lumea asta. M-am uitat la ea și ea s-a uitat la mine, nefericită și temătoare, dar refuzând să-și plângă de milă sau să dea înapoi de frică.

– Au pus-o în copacul acela. Au ținut-o neatinsă pentru el, dar eu am scos-o de acolo înainte ca el să se hrănească cu seva ei...

– Nu!

L-am străpuns cu privirea, apoi m-am întors spre Kasia. Ea mi-a zâmbit oricum, un zâmbet cutezător:

– Nu-i nimic, Nieshka. Atâta vreme cât mama este bine. Dar ce…? Ce se va întâmpla cu mine?

N-am știut ce să-i răspund:

– Voi găsi eu o cale de a te vindeca, i-am zis pe jumătate deznădăjduită, ignorându-l pe Dragon. Voi găsi o vrajă prin care să mă asigur că vei fi bine.

Dar astea erau doar simple vorbe. Habar n-aveam cum să-i demonstrez Dragonului că prietena mea este nevătămată. De fapt, el nici nu dorea să fie convins. Și dacă nu-l convingeam, avea s-o țină aici pe Kasia tot restul zilelor, dacă așa considera el, în cripta asta, alături de un rege străvechi, fără să mai vadă razele soarelui sau pe cineva drag, fără să mai trăiască omenește. Pentru Kasia, el era un pericol la fel de mare precum Codrul. Căci el nu-și dorea deloc ca eu să o salvez.

Și-atunci, într-un moment de supărare, mi-a trecut prin cap că Dragonul ar vrea s-o fure pe Kasia pentru el, așa cum o făcuse și Codrul: să o devoreze în legea lui. Cu câteva luni în urmă nu-i păsase dacă o dezrădăcina și o aducea ca prizonieră în Turnul lui, ca să-l slujească. De ce i-ar fi păsat acum, de ce ar fi riscat să o elibereze?

Stătea la câțiva pași de mine, departe de foc și de Kasia. Avea chipul împietrit și inexpresiv, doar buzele presate erau ca două linii. Am privit într-o parte, încercând să-mi șterg încrâncenarea de pe față și să-mi ascund gândurile. Dacă aș fi găsit o vrajă care să mă facă să trec prin pereți, nu mai trebuia decât să-i scap puțin de sub observație. Aș fi putut încerca să-i fac o vrajă de somn sau să-i strecor ceva în cupa de vin de la masă: niște pelin fiert cu fructe de tisa până se face o pastă,

apoi trei picături de sânge și o incantație și uite-așa iese o otravă fără gust…

Însă mirosul înțepător de ace de pin arse mi-a revenit în nări, iar gândul acesta care mersese prea departe mi s-a înfățișat dintr-odată așa cum era el de fapt: o mare greșeală. Am tresărit, speriată, și m-am îndepărtat un pas de peretele de flăcări, străbătută de un fior. De cealaltă parte, Kasia mă aștepta să vorbesc: dârză, cu ochii limpezi, plină de încredere, de dragoste și de recunoștință. Poate și un pic de teamă și grijă, dar astea sunt simțăminte omenești. M-am uitat în ochii ei, iar ea mi-a întors nerăbdătoare privirea, dar era ea însăși. Însă eu nu puteam vorbi. Aroma de pin îmi invadase gura și mă usturau ochii de la fum.

– Nieshka? a rostit Kasia cu glas temător.

Dar eu tăceam. Mă urmărea de dincolo de perdeaua de foc. La început părea că zâmbește, apoi că se întristează, gura ei tremurând, când cu colțurile în sus, când în jos, înfățișând expresii contradictorii. Am mai făcut un pas în spate, dar m-am simțit și mai neputincioasă. A plecat capul într-o parte și m-a fixat cu ochi mari. Și-a schimbat greutatea de pe un picior pe altul, luând o altă poziție.

– Nieshka! m-a strigat ea, de data aceasta fără teamă în glas, ci încrezătoare și caldă. Nu-i nimic. Știu că mă vei ajuta.

Alături de mine, Dragonul stătea tăcut. Am tras aer în piept, dar tot n-am scos un cuvânt. Coardele vocale nu mă ascultau. Am reușit totuși să șoptesc:

– *Aishi-mad*!

O aromă amăruie și înțepătoare a apărut între noi.

– Te rog! a continuat Kasia.

Glasul ei a devenit brusc plângăcios – o actriță care trece cu ușurință de la un act la altul al piesei. A ridicat brațele spre mine, s-a apropiat de foc, aplecându-se în față. A venit prea aproape. Aroma s-a întețit, ca lemnul verde, plin de sevă.

– Nieshka…

– Oprește-te! am țipat. Oprește-te!

S-a oprit. O clipă Kasia a rămas neclintită, apoi a lăsat mâinile pe lângă corp, iar chipul i s-a golit de orice expresie. O undă de putregai de lemn a învăluit camera.

Dragonul a înălțat o mână:

– *Kulkias vizhkias haishimad!*

O lumină a ieșit din mâna lui și a pătruns în pielea Kasiei. În locul unde a intrat am văzut umbre groase și verzi, pestrițe precum straturile de frunze toamna. Ceva dincolo de ochii ei mă privea, ceva oțelit, straniu, neomenesc. L-am recunoscut pe dată: ceea ce se uita acum la mine era aceeași creatură a cărei

prezență o simțisem în Codru, pândindu-mă. Nu mai era nici urmă de Kasia.

CAPITOLUL 9

Dragonul aproape că m-a purtat pe brațe când am trecut prin zid în anticamera mormântului. Odată ajunși acolo, am alunecat la podea chiar lângă grămăjoara de cenușă din ace de pin. Am rămas cu ochii la ea, pustiită. Mai-mai că le uram fiindcă mi-au răpit speranța deșartă. Nici măcar nu mai puteam să plâng. Era mai rău decât dacă ar fi murit. Dragonul a venit lângă mine.

– Mai este o cale, am spus eu, uitându-mă în sus la el. Mai e o cale de a scoate răul din ea.

Vorbele mele sunau ca un scâncet de copil, ca o rugăminte. El a rămas mut.

– Vraja aia pe care ai folosit-o pe mine…

– Nu! Nu pentru așa ceva. Vraja de curățire abia a mers în cazul tău. Te-am avertizat. Încerca oare să te convingă să te rănești singură?

M-a apucat un tremurat de groază, amintindu-mi gustul oribil de cenușă al gândului ce mi se furișase prin minte: pelin cu boabe de tisă, o otravă rapidă.

– Tu… am zis eu.

– Asta i-ar fi plăcut să facă: să te convingă să mă omori, apoi să te ademenească în Codru.

– Dar ce este? Ce este chestia aia care s-a băgat în ea? Noi îl numim Codru, însă acei copaci sunt… și ei posedați de rău, asemenea Kasiei. Acolo trăiește chestia asta, dar nu este ceea ce este.

– Nu știm. Era aici înainte să venim noi. Poate înainte să existe chiar și ei, a zis Dragonul, arătând către pereții inscripționați cu acele litere ciudate și străine. Au trezit Codrul sau l-au făcut ei înșiși, după care o vreme s-au luptat cu el și apoi au fost distruși de el. N-a mai rămas de la ei decât acest mormânt. Cândva aici a fost un alt turn. Din el mai rămăseseră doar câteva pietre împrăștiate pe pământ atunci când Polnya și-a revendicat pretențiile asupra Văii și a trezit din nou Codrul.

A tăcut. Stăteam încovrigată pe podea, simțindu-mă frântă. Nu mă puteam opri din tremurat.

În cele din urmă mi s-a adresat cu voce gravă:

– Ești pregătită să mă lași să pun capăt acestei situații? Cel mai probabil este că nu a mai rămas nimic din adevărata Kasia care să fie salvat.

Am vrut să spun „da“. Voiam să dispară, să fie nimicită creatura aceea care purta chipul Kasiei, care nu-i folosea doar mâinile, ci orice avea ea în inimă, în minte ca să-i distrugă pe toți cei pe care îi iubea fata. Aproape că nici nu-mi mai păsa dacă într-un colțișor mai rămăsese ceva din Kasia. Dacă da, nu-mi puteam închipui ceva mai îngrozitor decât să fie captivă în propriul trup și creatura aceea să o manevreze ca pe o marionetă monstruoasă. Și nu mă mai puteam convinge singură să mă îndoiesc de Dragon, care spunea că prietena mea s-a dus undeva unde magia lui nu o mai putea atinge.

Dar eu îl salvasem atunci când el crezuse că nu mai poate fi salvat. Și totuși știam atât de puține, împiedicându-mă la tot pasul în vrăji. Îmi imaginam agonia găsirii unei vrăji într-o carte peste o lună sau un an, vrajă ce ar putea da roade.

– Nu încă, am șoptit eu. Nu încă.

Dacă n-aș fi fost un învățăcel neserios, până acum aș fi devenit o vrăjitoare de temut. M-am întors la cărți și am ales unele pe care el nu mi le-ar fi dat jos de pe raft dacă m-ar fi prins. M-am uitat prin toate în speranța de a găsi una potrivită. Începeam unele vrăji și le lăsam la jumătate, apoi căutam mai departe. Mă aruncam în invocații fără să știu dacă am puterea să le duc la bun sfârșit. Alergam ca o nebună prin desișul magiei, făcându-mi loc printre tufișuri, neatentă la zgârieturi și noroi, la poteca pe care merg.

O dată la câteva zile găseam ceva care mă convingea că merită încercat. Dragonul mă ducea la Kasia ori de câte ori îi ceream, ceea ce însemna mult mai des decât reușeam eu să găsesc ceva care merita cu adevărat să fie încercat. M-a lăsat să-i răscolesc biblioteca și nu a zis nimic când am vărsat esențe și pudră pe masa lui de lucru. Nu mă bătea la cap să renunț la Kasia. Îl uram de moarte pentru tăcerea lui, căci știam că mă lasă să mă conving singură că nu mai este nimic de făcut.

Ea – de fapt, creatura ce pusese stăpânire pe ea – nu se mai prefăcea. Mă urmărea cu ochi de pasăre de pradă și îmi zâmbea când lucrarea mea nu dădea roade, un zâmbet înspăimântător.

– Nieshka, Agnieszka… fredona ea întruna când eu încercam să rostesc o incantație, astfel încât mă bâlbâiam, atentă fiind la cântecul ei.

Ieșeam de acolo ca bătută, mă dureau toate oasele. Urcam scările anevoie, cu lacrimile șiroindu-mi pe obraji.

În Vale, primăvara își intra în drepturi. Dacă priveam de la fereastra mea, ceea ce făceam foarte rar în acele zile, vedeam cum râul Spindle șerpuia înspumat, ducând cu el bucăți de gheață, și cum iarba proaspătă alunga zilnic zăpada spre munți, de ambele părți ale râului. Uneori ploaia cădea ca o perdea de argint. Izolată aici în turn, eu rămâneam uscată ca o câmpie stearpă. Citisem fiecare pagină din jurnalul Iagăi și alt teanc de cărți care să i se potrivească magiei mele rătăcitoare, plus alte cărți recomandate de Dragon. Erau vrăji de vindecare, vrăji de curățire, de reînnoire și de însuflețire. Încercasem totul, însă fără niciun rezultat.

Înainte de însămânțare, în Vale se ținuse Festivalul Primăverii, iar în Olshanka se înălțase un foc de tabără făcut din lemnele rămase de peste iarnă. Era atât de mare, încât îl distingeam clar de la fereastra turnului. Eram singură în bibliotecă când la urechile mele a ajuns un cântecel purtat pe aripile vântului. M-am repezit la geam să urmăresc sărbătoarea. Se pare că întreaga Vale se trezise la viață, plăntuțele își scoseseră mai devreme capetele din pământ, pădurea se colorase deja într-un verde-crud de jur împrejurul fiecărui sat. Însă, în măruntaiele turnului la care duceau scările acelea din piatră rece, Kasia era încă în mormântul ei. Am întors spatele ferestrei, m-am dus la masă și, cu capul în mâini, am început să plâng.

Când am ridicat capul, cu chipul palid și ud de lacrimi, l-am văzut pe Dragon stând lângă mine și privind pe fereastră, mohorât. Ținea mâinile cu degetele împreunate în poală, ca și cum dorea să-și înfrângă pornirea de a mă mângâia. Îmi lăsase o batistă la îndemână pe masă. Am luat-o, mi-am șters fața cu ea și mi-am suflat nasul.

– Am încercat odată, a început el. Pe vremea când eram tânăr și locuiam în capitală, era o femeie…

A strâmbat gura, ca în bătaie de joc la adresa lui.

– Era, bineînțeles, cea mai frumoasă doamnă de la Curte. Bănuiesc că nu mai rănesc pe nimeni dacă-i rostesc numele acum, la patruzeci de ani de când zace în mormânt: contesa Ludmila.

Am rămas gură-cască, neștiind ce mă nedumerește mai mult. Adică, vorbim despre Dragon, cel care locuise și va locui întotdeauna în turn, ceva permanent, precum munții din vest. Iar ideea de a fi locuit cândva în altă parte și de a fi fost odată tânăr părea total greșită. În același timp m-am lovit de ideea că a fost îndrăgostit de o femeie moartă deja de patruzeci de ani. Chipul lui îmi era deja familiar, dar acum l-am cercetat din nou cu atenție, luată prin surprindere. Avea ridurile acelea fine în colțul ochilor și al gurii, dacă le căutai bine, însă era singurul

semn care-i trăda anii. În rest, arăta ca un om în floarea vârstei: trăsăturile bine conturate, părul negru, fără fire argintii, obrajii netezi, nebătuți de vânt, mâinile lui lungi și grațioase. Am încercat să mi-l închipui un tânăr vrăjitor de Curte: îmbrăcat în haine elegante și urmărind o minunată domniță. Dar imaginația mea nu putea merge atât de departe. Pentru mine era un om înconjurat de cărți și alambicuri, ducându-și viața în bibliotecă și în laboratorul lui.

– Și… a fost atinsă de rău? am întrebat eu neajutorată.

– O, nu! Nu ea. Soțul ei.

Și a tăcut. M-am întrebat dacă avea să-mi zică mai multe. Nu-mi mai povestise niciodată despre el, iar despre Curte nu-mi spusese decât vorbe urâte. A continuat totuși, iar eu l-am ascultat fascinată:

– Contele plecase la Rosya să negocieze un tratat de pace, luând-o prin trecătoarea montană. S-a întors cu niște termeni inacceptabili, dar și cu răul înrădăcinat în el. Doica Ludmilei, femeie înțeleaptă, știa suficient despre toate acestea și a putut-o avertiza, astfel că l-au încuiat în pivniță și au uns ușa cu sare, protejând-o. Le-au spus tuturor că domnul conte este bolnav.

Nimeni din capitală nu-și putea închipui că o tânără și frumoasă soție poate avea o purtare scandaloasă în timp ce soțul ei zace la pat. Eu cu atât mai puțin, până când mi-am dat seama că pe mine mă vânează. La vremea aia eram prea tânăr și prea nesăbuit să cred că pot stârni admirație cu tinerețea și magia mea, în loc să mă alarmez. Iar ea era suficient de isteață și de hotărâtă, încât să profite de vanitatea mea. Eram deja marioneta ei când mi-a cerut să-l salvez.

Avea darul de a citi natura umană, a adăugat el sec. Mi-a spus că nu-l poate lăsa în asemenea stare. Mi-a zis că este gata să renunțe la locul ei la Curte, la titlul și la reputația ei, însă, cât timp el este sub stăpânirea răului, onoarea îi cere să rămână legată de el. Că doar după ce-l salvez va putea fugi cu mine în lume. Mi-a pus la încercare egoismul și mândria. Te asigur că mă credeam un erou nobil, care-l salva pe soțul iubitei. După care… m-a lăsat să-l văd.

Dragonul a făcut o pauză. Eu abia mai respiram, stând precum un șoricel sub copacul bufniței, și așteptam să continue povestea. Privea în gol, trist, și am intuit ce vedea el acum. Mi-am amintit râsul înfiorător al lui Jerzy, așa cum era el înlănțuit de pat, sau de Kasia, care mă privea cu o seninătate înspăimântătoare și știu că aceeași privire o avusesem și eu.

– Jumătate de an am încercat. La vremea aceea eram deja socotit drept cel mai puternic vrăjitor al Polnyei. Eram convins că nu se mai putea face nimic. Am scotocit prin biblioteca

regelui și prin cea a Universității și am scos de acolo liste cu remedii.

Mi-a arătat jurnalul Iagăi, care zăcea închis pe masă.

– Atunci am cumpărat și cartea asta, printre alte încercări nereușite. Dar nu a servit la nimic.

A făcut din nou o grimasă.

– Apoi am venit aici, a continuat el, indicând de jur împrejurul lui. Pe atunci o vrăjitoare ținea sub observație Codrul, o chema Corvina. Am crezut că poate ea îmi dă un răspuns. Îmbătrânise și majoritatea vrăjitorilor de la Curte aveau grijă să o ocolească. Niciunul nu dorea să vină să o înlocuiască atunci când avea să-i sune ceasul. Nu mă temeam, căci mă consideram mult prea puternic ca să fiu trimis departe de Curte.

– Dar… am dat eu să întreb, însă mi-am mușcat buza.

S-a uitat la mine pentru prima oară de când începuse povestirea și a ridicat din sprânceană sarcastic.

– Dar până la urmă ai fost trimis aici? am continuat eu nesigură.

– Nu. Eu am ales să rămân. Regele nu a fost prea încântat de decizia mea. Ar fi preferat să mă țină sub observație, iar urmașii lui au stăruit deseori să revin la Curte. Însă ea… ea m-a convins.

A întors din nou privirea de la mine și s-a uitat pe fereastră, peste Vale, către Codru.

– Ai auzit vreodată de un oraș pe nume Porosna?

Îmi părea ușor cunoscut.

– Brutarul din Dvernik. Bunica lui era din Porosna. Făcea un soi de chiflă…

– Da, da, m-a întrerupt el nerăbdător. Și ai idee unde se află?

Am ridicat din umeri, căci doar auzisem acest nume.

– Este în Mlaștinile Galbene?

– Nu. Era la opt kilometri mai jos de Zatochek.

Zatochek se afla la nici trei kilometri de fâșia stearpă ce înconjura Codrul. Era ultimul orășel din Vale, ultimul bastion în calea Codrului. Așa fusese de când mă știam.

– Și Codrul a pus stăpânire pe el? am spus în șoaptă.

– Da.

S-a ridicat și s-a dus la catastiful acela mare în care îl văzusem scriind în ziua în care Wensa venise să ne spună despre răpirea Kasiei. L-a adus la masă și l-a deschis.

Fiecare pagină era împărțită cu linii subțiri în rânduri și coloane, unde era completat ceva cu grijă. Pe fiecare rând figura numele unei localități, nume de persoane și numere: câți fuseseră atinși de rău și câți răpiți, câți fuseseră vindecați și

câți omorâți. Paginile erau pline cu astfel de date. Am întors paginile spre începutul catastifului, colile nefiind încă îngălbenite, iar cerneala încă neștearsă: o mică vrajă de păstrare. Pe măsură ce dădeam paginile înapoi, anii se împuținau și numerele erau din ce în ce mai mici. În ultima vreme se înmulțiseră incidentele și se agravaseră.

– A înghițit Porosna în noaptea în care a murit Corvina.

A întors un mănunchi de pagini până la una în care altcineva, cu un scris mai puțin ordonat, ținuse socoteala. Fiecare incident părea mai mult o poveste, notată cu un scris lăbărțat, iar liniile erau un pic strâmbe:

Astăzi un călăreț din Porosna: șapte persoane îmbolnăvite, cu febră. N-a făcut popas în niciun oraș. Se îmbolnăvea și el. O infuzie de lemn-dulce i-a alungat febra, iar A Șaptea Incantație a Agatei a reușit să smulgă rădăcina bolii din el. Am consumat șofran în valoare de șapte talere de arginți și lemn-dulce în valoare de cinsprezece talere.

Era ultima notiță scrisă de acea mână.

– Atunci mă aflam pe drumul de întoarcere la Curte. Corvina îmi spusese cât de mult se întinde Codrul și mă rugase să rămân. Dar eu o refuzasem, simțindu-mă chiar jignit. Consideram că este o muncă mai prejos de mine. Îmi spusese că nu mai poate fi făcut nimic pentru conte, dar eu o contrazisesem, susținând semeț că voi găsi o cale. Că orice magie ar fi făcut Codrul, eu o puteam desface. Îmi spusesem că este doar o bătrână nebună și neputincioasă și că avansarea Codrului era din cauza slăbiciunii ei.

M-am cuprins cu brațele în vreme ce el povestea, uitându-mă la catastiful neîndurător, la locul gol de sub această ultimă însemnare. Aș fi vrut să înceteze, să nu mai aud nimic. El încerca să fie blând, mărturisindu-mi eșecul, iar eu nu mă puteam gândi decât la Kasia. Acea Kasia după care plângea sufletul meu.

– Din ce am aflat ulterior, căci un mesager disperat m-a ajuns din urmă, ea se dusese la Porosna, aducând cu ea toate leacurile, și vindecase bolnavii până la epuizare. Atunci, bineînțeles, atacase Codrul. Ea a reușit să trimită câțiva copii în următorul oraș, bănuiesc că bunica brutarului vostru se afla printre ei. Apoi și-au făcut apariția șapte Umblători, aducând cu ei un lăstar de copac-inimă.

– La jumătate de zi după aceea, când am ajuns eu, am putut totuși pătrunde printre copaci. Umblătorii plantaseră deja

lăstarul în trupul ei. Bătrâna trăia încă, dacă mai putem spune asta. Am reușit să-i ofer o moarte curată, însă doar atât am putut face înainte să plec de-acolo. Satul dispăruse, iar Codrul își întinsese rădăcinile, mărindu-și hotarele.

Și aceasta a fost ultima mare ofensivă a Codrului. I-am oprit înaintarea când am luat locul vrăjitoarei și am ținut-o pe loc de atunci, mai mult sau mai puțin. Dar el încearcă neîncetat.

– Și dacă nu te-ai fi întors?

– Sunt singurul vrăjitor din Polnya suficient de puternic încât să-i țin piept, mi-a răspuns Dragonul fără pic de aroganță, căci era un lucru evident. Periodic, la câțiva ani, îmi testează puterea și, o dată la zece ani, încercarea este cât se poate de serioasă, așa cum a fost ultimul asalt asupra satului tău. Dvernik este la un sat distanță de marginea Codrului. Dacă ar fi reușit să mă omoare sau să mă atingă acolo și să planteze în mine un copac-inimă până ar fi sosit un alt vrăjitor, Codrul ar fi înghițit satul tău împreună cu Zatochek și ar fi ajuns la pragul trecătoarei estice către Mlaștinile Galbene. Și dacă ar fi avut prilejul, ar fi mers și mai departe. Dacă la moartea Corvinei aș fi îngăduit să vină un vrăjitor cu puteri mai mici, acum întreaga Vale ar fi fost năpădită.

Asta se întâmplă în ținuturile Rosyei. În ultimul deceniu au pierdut deja patru sate, plus două înainte. La următorul atac, Codrul va ajunge la trecătoarea sudică spre provincia Kyeva și-apoi…

A ridicat din umeri.

– …vom afla dacă se poate întinde și peste o trecătoare montană.

Am rămas în tăcere. Urmând spusele lui, am și avut imaginea Codrului înaintând neînduplecat peste căminul meu, peste întreaga Vale, peste întreaga lume. Mi-am închipuit cum, de la fereastra din turn, mă văd asediată din toate părțile de o mare nesfârșită de copaci întunecați, un ocean de șoapte pline de ură, în bătaia vântului, orice ființă vie fiind ascunsă vederii mele. Căci Codrul le-a răpus și le-a îngropat la rădăcinile sale. Exact cum făcuse cu Porosna. Cu Kasia.

Lacrimile îmi alunecau pe obraji, încetișor, nu șiroaie. Eram prea tristă să mai pot plânge. Afară se lăsa înserarea, dar lămpile vrăjitoarelor încă nu se aprinseseră. Chipul Dragonului parcă împietrise, absent, iar ochii lui erau imposibil de citit în penumbre.

– Și ce s-a întâmplat după aceea? am întrebat eu ca să rup tăcerea, simțindu-mă pustiită. Ce s-a întâmplat cu ea?

A tresărit, scos din reverie:

– Cu cine? A, cu Ludmila? Când m-am întors la Curte pentru ultima oară, i-am spus că nu se mai poate face nimic

pentru soțul ei. Am adus cu mine alți doi vrăjitori de la Curte, care să confirme că răul lui este incurabil – de altfel, erau destul de revoltați că-l lăsase atât de mult în viață - și i-am îngăduit unuia dintre ei să-i curme suferința.

A ridicat din umeri.

– Au încercat să profite de acest prilej, așa stă în firea omului, căci și printre vrăjitori există multă invidie. I-au sugerat regelui să mă trimită aici drept pedeapsă că ascunsesem înrădăcinarea răului în Conte. Își închipuiau că regele avea să-i refuze, dar sperau că voi fi admonestat. Dar au rămas cu buza umflată când eu am anunțat că mă duc în Vale, indiferent de părerile celorlalți. Cât despre Ludmila… n-am mai văzut-o niciodată. A încercat să-mi scoată ochii când a auzit că trebuie să-i luăm viața soțului ei, iar vorbele ei m-au dezamăgit atât de tare, făcându-mă să văd adevăratele ei sentimente față de mine, a zis el sec. A moștenit întreaga avere și, câțiva ani mai târziu, s-a măritat cu un duce de rang mai mic. I-a adus pe lume trei fii și o fiică și a trăit până la șaptezeci și șase de ani la Curte în calitate de doamnă de onoare. Bănuiesc că menestrelii m-au făcut personajul rău din poveste, iar pe ea, nobila și credincioasa soție, care încearcă să-și salveze soțul cu orice preț. Și ăsta este adevărul.

Abia atunci mi-am dat seama că mai auzisem povestea asta. Sub formă de baladă. „Ludmila și Vrăjitorul“, numai că în cântec neînfricata contesă se deghizase într-o țărancă bătrână și îi gătea și îi făcea curat vrăjitorului care furase inima contelui. Dar ea a găsit-o în casa acestuia, ascunsă într-o cutie, pe care a recuperat-o, și astfel și-a salvat soțul.

Lacrimi fierbinți îmi înțepau ochii. În aceste cântece nu se pomenea de cineva vrăjit într-atât încât să nu mai poată fi salvat, nici de urâtele clipe din pivnița întunecoasă, când contesa plângea și se împotrivea celor trei vrăjitori care veniseră să-i omoare bărbatul, ca apoi să transforme evenimentul într-un prilej de intrigă politică.

– Ești gata să renunți la ea? m-a întrebat Dragonul.

Eram și nu eram. Mă simțeam atât de obosită. Nu mai puteam îndura să cobor întruna la creatura aceea ascunsă sub chipul Kasiei. Nu reușisem să o salvez. Ea era încă în Codru, încă înghițită de el. Însă vraja *Fulmia* îmi fremăta în continuare în pântece, în așteptare, iar dacă aș fi încuviințat, dacă aș fi rămas aici, cu capul în mâini, și l-aș fi lăsat să se ducă, pentru ca apoi să vină să-mi spună că a terminat, cred că vraja ar fi dat în clocot și ar fi dărâmat turnul din temelii.

M-am uitat cu disperare spre rafturi: șiruri nesfârșite de cărți, formând din cotoarele lor zidul unei citadele. Dacă una dintre ele mai păstra un secret, un șiretlic care să o elibereze?

M-am dus la ele și le-am atins, litere aurii, fără înțeles sub degetele mele oarbe. „Invocația lui Luthe“ mi-a atras din nou atenția, volumul acela frumos legat în piele, pe care îl împrumutasem mai demult, stârnind furia Dragonului. Căci atunci nu știam nimic despre magie, nici cât de multe sau de puține sunt în stare să fac. Am pus mâinile pe el și am întrebat:

– Ce invocă? Un demon?

– Nu, nu fi absurdă! m-a întrerupt Dragonul neliniștit. Invocarea spiritelor este pură șarlatanie. Este foarte ușor să pretinzi că invoci ceva nevăzut și imaterial. Invocarea nu este atât de trivială. Ea invocă…

Spre uimirea mea, Dragonul s-a oprit să-și caute cuvintele.

– …adevărul, a rostit el în cele din urmă, ridicând ușor din umeri, ca și cum termenul nu era tocmai cel mai potrivit, dar era cel mai bun la care se putea gândi.

Nu înțelegeam cum poți invoca adevărul. Poate doar dacă se referea la a vedea adevărul în spatele unei minciuni.

– Și-atunci de ce te-ai mâniat atât când am vrut să o citesc?

M-a săgetat cu privirea:

– Ți se pare asta o lucrare neînsemnată? M-am temut că vei fi supusă unei încercări imposibile de către un vrăjitor de la Curte. Și asta cu intenția de a arunca în aer acoperișul turnului atunci când îți vei fi epuizat puterile și lucrarea îți va fi fost dărâmată. Și astfel eu să devin un nebun incompetent căruia nu-i va mai fi îngăduit un învățăcel.

– Dar asta m-ar fi omorât, am ripostat eu. Crezi că cineva de la Curte ar fi fost în stare să…?

– …să irosească viața unei țărăncuțe cu un strop de magie în ea ca să obțină o victorie asupra mea, poate chiar să mă vadă rechemat la Curte și umilit? Bineînțeles că da. Mulți curteni consideră țăranii doar cu o treaptă deasupra vitelor, dar mai prejos decât caii lor favoriți. Ba sunt chiar încântați să folosească o mie ca tine într-o dispută cu Rosya pentru cel mai neînsemnat avantaj la graniță. Nici măcar n-ar clipi.

A alungat cu mâna răutatea acestui gând.

– În orice caz, nu mă așteptam ca tu să reușești.

Mă uitam lung la cartea pe care-mi țineam palmele. Mi-am adus aminte, când o citeam, de sentimentul de satisfacție pură pe care-l avusesem atunci și, deodată, am tras cartea de pe raft și m-am întors spre el, ținând-o strâns în brațe. A făcut ochii mari, îngrijorat.

– Pot s-o ajut pe Kasia cu asta?

A deschis gura să nege, apoi a șovăit. S-a uitat la carte, încruntat și tăcut. In cele din urmă a spus:

– Mă îndoiesc. Dar Invocarea este o lucrare ciudată.

– Totuși nu poate răni pe nimeni, am zis eu, atrăgând asupra mea o privire nervoasă.

– Ba cu siguranță poate răni. Tu n-ai auzit ce-am spus? Toată cartea trebuie rostită într-o singură ședință pentru ca vraja să funcționeze, iar tu nu ai puterea să o faci și toată lucrarea s-ar prăbuși provocând un dezastru atunci când vei ajunge la epuizare. Am văzut-o făcută o singură dată, când trei vrăjitoare – fiecare din ele fiind maestra celei mai tinere decât ea – își treceau cartea una alteia. Aproape că le-a omorât și nu se poate spune despre ele că nu erau puternice.

Am coborât privirea la carte, grea și aurie în mâinile mele. Nu mă îndoiam de adevărul spuselor lui. Îmi aminteam gustul plăcut al vrăjii pe limba mea, felul în care mă captivase. Am tras aer adânc în piept și am zis:

– Vrei să o rostești alături de mine?

CAPITOLUL 10

Mai întâi am pus-o în lanțuri. Dragonul a adus cătușele grele de fier și, cu o incantație, le-a înfipt unul dintre capete adânc în pereții de piatră ai încăperii, în vreme ce Kasia – creatura din Kasia – stătea la pândă și ne privea fără să clipească. Am ridicat în jurul ei un cerc de foc, iar când Dragonul a terminat ce începuse i-am dat-o în primire și, cu o altă vrajă, el i-a pus cu forța brațele în cătușe. S-a împotrivit, mai mult din plăcerea de a ne face necazuri decât de teamă, expresia păstrându-i neîncetat aceeași indiferență neomenească, iar ochii rămânându-i nedezlipiți de la chipul meu. Era mai slabă decât înainte. Creatura se hrănise din ea picătură cu picătură, îndeajuns pentru a o ține în viață pe Kaisa, nu însă și pentru a mă împiedica să o văd cum se topește, cu trupul sfrijit și fața scofâlcită.

Dragonul a făcut să apară un suport îngust din lemn și a așezat *Invocația* pe el. S-a uitat la mine și m-a întrebat pe un ton sec și formal:

– Ești gata?

Se înveșmântase în straie fine, alcătuite din nenumărate straturi de mătase, piele și catifea, și purta mănuși, tot ca și când ar fi vrut să-și ia măsuri de protecție în cazul în care s-ar fi repetat cele petrecute ultima oară când făcuserăm împreună o vrajă. Mi se părea că trecuse un veac de atunci, că distanța pe care o străbătuserăm era ca de la Pământ la Lună. Aveam rochia în dezordine, iar părul îmi era prins la întâmplare, doar ca să nu-mi intre în ochi. M-am aplecat, am a deschis cartea și am început să citesc cu voce tare.

Vraja m-a prins pe dată, iar acum cunoșteam destulă magie ca să simt cum îmi consumă puterile. Dar *Invocația* nu m-a sfâșiat în bucăți: am încercat să o hrănesc așa cum făceam cu cele mai multe dintre vrăjile mele, nu cu un șuvoi, ci cu un flux măsurat și constant de magie, iar ea mi-a îngăduit-o. Cuvintele nu mi se mai păreau atât de nepătruns. Încă nu puteam să înțeleg despre ce era vorba sau să-mi aduc aminte rândurile, dar mi-am dat seama că nici nu trebuia să o fac.

Dacă aș fi putut să-mi amintesc ceva, măcar unele dintre cuvinte nu ar mai fi fost nimerite, ca atunci când auzi un basm preferat al copilăriei reținut doar pe jumătate și nu îți mai place sau cel puțin nu îl mai găsești așa cum ți-l aminteai. Astfel se desăvârșea *Invocația*, sălășluind în tărâmul de aur al amintirilor nedeslușite și dragi. Am lăsat-o să curgă prin mine și, când am terminat pagina, m-am oprit și l-am lăsat pe Dragon să continue: încruntat, el insistase să citească două pentru fiecare pagină parcursă de mine, asta dacă nu îmi va pieri curajul.

Vocea lui rostea cuvintele într-un mod oarecum diferit, mai aspru și cu un ritm mai puțin curgător, care la început mi s-a părut nepotrivit. Din câte puteam spune, lucrarea se clădea mai departe, fără să întâmpine vreo dificultate, și până la sfârșitul celor două pagini citirea lui îmi suna mai bine, ca și cum aș fi ascultat un povestitor înzestrat depănând o altă versiune a unui basm decât cea pe care o îndrăgeam, ce ar fi reușit să-mi învingă supărarea instinctivă de a-l auzi spus altfel. Însă când a trebuit să citesc eu din nou, mi-a fost destul de greu să reiau firul, osteneala fiindu-mi mai mare decât la prima pagină. Încercam să spunem povestea împreună, dar trăgând în părți diferite. În timp ce citeam, am realizat mâhnită că nu era de ajuns că îmi este maestru: cele trei vrăjitoare pe care le văzuse făcând vraja probabil că se asemănau mai mult în magia și în lucrările lor decât ne asemănam noi.

M-am străduit să merg mai departe cu lectura și am reușit să ajung la capătul paginii. Când am terminat de citit, povestea îmi apărea curgând iarăși lin – asta doar pentru că devenise încă o dată povestea *mea*, iar când Dragonul a reînceput să citească, discordanța a fost chiar mai mare. Am înghițit cu greu, având gura uscată, și m-am uitat în sus de pe podium – legată de peretele de care fusese prinsă în lanțuri, Kasia mă privea zâmbind cu *satisfacție*, având o strălucire hidoasă pe chip. Înțelegea la fel de bine ca mine că nu era îndeajuns, că nu dusesem lucrarea la bun sfârșit. Mi-am îndreptat ochii spre Dragon, care continua să citească încruntat, intens concentrat la pagină, cu sprâncenele aproape împreunate. Mă prevenise că, dacă va ajunge să creadă că nu vom reuși, va opri lucrarea înainte de a fi prea târziu; că va încerca și va opri vraja în deplină siguranță, ținând în frâu răul pe care l-ar fi putut aduce. Acceptase să facă vraja numai după ce consimțisem că mă voi supune hotărârii sale, încetându-mi partea din lucrare și dându-mă la o parte dacă el ar fi considerat că este necesar.

Însă lucrarea era deja solidă și puternică. Trebuise să trudim amândoi doar pentru a nu ne opri. Poate că nu mai era nicio cale de ieșire. M-am uitat la chipul Kasiei și mi-am amintit de

sentimentul pe care îl avusesem, că prezența Codrului, oricare ar fi fost aceasta, sălășluia în ea; că era vorba de *aceeași* prezență. Dacă acum Codrul ar fi aici, în Kasia – dacă ar ști ce facem și dacă ar ști că Dragonul fusese rănit, pierzându-și o mare parte din forță – atunci ar lovi din nou neîntârziat și s-ar întoarce la Dvernik, sau măcar la Zatochek, mulțumindu-se cu ceva mai puțin. În disperarea mea de a o salva pe Kasia, în compătimirea Dragonului pentru mâhnirea de care eram cuprinsă, tocmai îi oferisem Codrului un cadou.

Am bâjbâit după ceva de făcut, apoi mi-am înfrânt propria șovăială și, întinzând o mână tremurândă, i-am acoperit-o pe a lui, acolo unde ținea pagina. M-a țintuit cu privirea, iar eu am luat o gură de aer și am pornit să citesc.

Nu s-a oprit, deși m-a urmărit cu ferocitate – *Ce crezi că faci?* –, însă într-o clipă a prins ideea și a priceput ce intenționam. Pentru început, căutând să le punem în armonie, vocile noastre sunau groaznic, fals și strident: lucrarea se clătina ca turnulețul din pietricele al unui copil. Apoi nu m-am mai străduit să citesc *la fel* ca el, ci doar *odată cu* el, îngăduind instinctului să mă călăuzească: m-am trezit că-l lăsam să citească cuvintele de pe pagină și le preschimbam cu glasul meu aproape într-o melodie, alegând un cuvânt sau un vers pentru a-l cânta repetat de două-trei ori, uneori doar fredonând, lovind ușor pământul cu piciorul pentru a da un ritm.

Inițial a rezistat, păstrând un moment precizia curată a propriei lucrări, însă magia mea îi oferea o invitație și, încetul cu încetul, a început să citească, cu nimic mai puțin sacadat, dar urmărindu-mi bătaia ritmului. Lăsa loc pentru improvizațiile mele. Am întors pagina împreună și am continuat fără întrerupere, iar la mijlocul noii pagini a țâșnit din noi un vers care *era* muzică, glasul lui purtând tăios cuvintele în timp ce eu le cântam, când mai sus, când mai jos. Deodată, spre surprinderea noastră, totul era ușor.

Nu, nu ușor; nu era cuvântul cel mai adecvat. Mâna lui o apucase strâns pe a mea; degetele, ca și magia, ni se împleteau. Vraja curgea cântând din noi, fără nicio sforțare, așa cum curge apa la vale. Ar fi fost mai greu să ne oprim decât să mergem mai departe.

Și am înțeles acum de ce nu fusese în stare să găsească vorbele potrivite, de ce nu putuse să-mi spună dacă vraja o va ajuta sau nu pe Kasia. *Invocația* nu a făcut să apară nicio fiară sau lucru și nu a conjurat niciun val de forță; nu s-au iscat nici foc și nici fulgere. Nu a făcut decât să umple încăperea cu o lumină clară și rece, a cărei strălucire nu era deloc orbitoare. Dar, văzut în acea lumină, totul a început să arate, să *fie* diferit. Piatra pereților a devenit translucidă, vinișoare albe mișcându-

se asemenea apei din râuri, care odată privite au pornit să depene o poveste: o ciudată poveste neomenească, profundă și nesfârșită, atât de domoală și de îndepărtată, încât aproape că mă făcea să simt că sunt și eu iarăși din piatră. Flacăra albăstruie care dănțuia în pocalul ei de piatră visa un vis etern, un cântec ce se rotea împrejurul său; m-am uitat la tremurul ei și am zărit templul în care focul își avusese obârșia, aflat la cale lungă de aici și de mult căzut în ruină. Dar am știut dintr-odată locul în care stătuse în picioare și cum am putut să rostesc chiar vraja aceea și să fac să se ivească o flacără care va dăinui și după mine. Pereții sculptați ai mormântului prindeau viață, inscripțiile scânteind. Eram sigură că, dacă le-aș fi privit cât trebuie, aș fi putut să le citesc.

Lanțurile zăngăneau. Kasia se lupta acum furios cu ele și, dacă vraja i-ar fi lăsat loc destul, zgomotul zalelor de fier izbindu-se de perete ar fi fost unul groaznic. Însă huruitul era înăbușit și preschimbat într-un zornăit ușor, undeva foarte departe, iar atenția nu mi-a fost abătută de la vrajă. Nu îndrăzneam să o privesc pe Kasia, nu încă. Făcând-o, aș fi știut. Aș fi știut dacă dispăruse și nu mai rămăsese nici urmă din ea. Îmi țineam ochii ațintiți la pagini, prea înfricoșată ca să-mi înalț privirea, în vreme ce ne continuam incantația. El întorcea fiecare pagină pe jumătate, iar eu luam și-o terminam de întors. Numărul de pagini din mâna mea creștea tot mai mult, vraja încă se revărsa din noi și în cele din urmă, cu inima strânsă, mi-am ridicat capul ca s-o privesc.

Codrul mă privea la rândul lui prin chipul Kasiei: un sunet nesfârșit și grav de foșnet de frunze, șoptind ură și jinduind după răzbunare. Dar Dragonul s-a întrerupt; mâna îmi era încleștată pe a lui. Kasia era acolo și ea. Kasia era acolo. Puteam să o văd, pierdută și rătăcind în acea pădure întunecată, bâjbâind, cu ochii privind fără să vadă, ferindu-se de crengile care o plesneau peste față, de spinii care-i sugeau sângele din zgârieturile adânci de pe brațe. Ea nu știa nici măcar că nu mai este în Codru. Era încă sub puterea Codrului, iar Codrul o sfâșia bucățică cu bucățică, sorbindu-i toată suferința.

Am eliberat din strânsoare mâna Dragonului și am pășit spre Kasia. Lucrarea nu a slăbit: Dragonul a continuat să citească, iar eu, să hrănesc cu magie vraja.

– Kasia! am strigat, cuprinzându-i fața cu palmele.

Lumina vrăjii era concentrată în ele: o lumină albă, puternică, strălucitoare și tăioasă, greu de suportat. Mi-am văzut chipul oglindit în ochii ei mari și sticloși și invidia mea ascunsă, cum râvnisem la toate înzestrările ei, dacă nu și la prețul lor pe care ar fi trebuit să-l plătească. Din ochi mi-au

izvorât lacrimi; mă simțeam ca și cum Wensa m-ar fi vorbit din nou de rău peste tot, iar de data asta nu mai era nicio cale de scăpare. Mereu mă considerasem un nimic, o fată neînsemnată, pe care niciun senior n-ar fi dorit-o vreodată; mereu mă văzusem ca o zăludă pe lângă ea. Fusese tratată în atâtea feluri: avea un loc pus deoparte, lumea făcea risipă de cadouri și atenții, nimeni neratând șansa de-a o iubi cât încă putea. Au fost momente în care voiseм să fiu eu cea specială, cea despre care lumea știa că va fi aleasă. Nu pentru multă vreme, niciodată pentru multă vreme, dar acum mi se părea lașitate: mă bucurasem să visez că sunt specială și nutrisem împotriva ei o sămânță tainică de invidie, deși aveam privilegiul de-a o îndepărta de câte ori aș fi vrut.

Însă nu m-am putut opri: lumina se apropia de ea. S-a întors către mine. Pierdută în Codru, s-a întors către mine, iar pe chip i-am văzut furia adâncă, o furie veche de ani. Toată viața știuse că va fi luată, indiferent de voința ei. Cu groaza a o mie de nopți nedormite se holba la mine: cu incertitudinile ei, întrebându-se ce i se va întâmpla, închipuindu-și mâinile unui vrăjitor înfricoșător atingând-o și răsuflarea lui pe obraz, iar în spatele meu l-am auzit pe Dragon trăgând puternic aer în piept; limba i s-a împleticit și s-a întrerupt. Lumina concentrată în palmele mele pâlpâia.

I-am aruncat o privire deznădăjduită, dar chiar atunci el a repornit vraja, cu vocea lui disciplinată și cu ochii fixați asupra paginii. Lumina strălucea cu totul prin el: era ca și cum s-ar fi făcut străveziu ca sticla, golindu-se de gândul și de sentimentul de a mai continua. O, cât aș fi vrut să fac asta; nu aș fi crezut că sunt în stare. A trebuit să mă întorc iar spre Kasia, plină de toate gândurile mele încurcate și de dorințele mele ascunse, și s-o las să le vadă, să mă vadă, expusă ca un palid vierme care se zvârcolește sub un buștean răsturnat. A trebuit să o văd, dezvelită înaintea mea, iar asta a durut și mai tare, pentru că și ea mă urâse.

Mă urâse pentru că eram în siguranță, pentru că eram iubită. Mama nu mă pusese să mă urc în copaci prea înalți; mama nu mă obligase să străbat zilnic pe jos dus și întors drumul de trei ore până la brutăria cu dulciuri calde din orașul cel mai apropiat, ca să învăț cum să gătesc pentru un senior. Mama nu-mi întorsese spatele când plângeam, spunându-mi că trebuie să fiu curajoasă. Mama nu-mi periase părul de trei sute de ori pe seară, ca să mă facă frumoasă, ca și cum ar fi *dorit* să fiu luată; ca și cum ar fi vrut ca fiica ei să plece la oraș, să ajungă bogată și să trimită bani pentru frații și surorile ei, cei pe care își îngăduise să-i iubească – o, nici măcar nu-mi putusem imagina această tainică amărăciune, la fel de acră ca laptele stricat.

M-a urât până și pentru că fusesem luată, la urma urmei nefiind ea cea aleasă. Am văzut-o mai târziu la serbare, nelalocul ei, în vreme ce toată lumea șușotea; nu se închipuise niciodată acolo, lăsată în sat, într-o casă nepregătită să o primească îndărăt. Se hotărâse să plătească prețul și să dea dovadă de curaj; dar acum nu mai avea motiv de curaj, nici viitor strălucit înainte. Băieții mai mari din sat îi zâmbeau cu o siguranță stranie și satisfăcută. Câțiva dintre ei îi vorbiseră în timpul serbării: băieți care nu-i mai adresaseră niciodată un cuvânt sau care o priviseră doar de departe, neîndrăznind parcă s-o atingă, veneau acum și i se adresau pe un ton familiar, ca și cum ea nu ar fi avut nimic altceva de făcut decât să stea acolo și să fie aleasă în schimb de altcineva. Și mă întorsesem înveșmântată în mătase și catifea, cu părul prins într-o plasă bătută cu pietre scumpe, palmele pline de magie și puterea de a face ce îmi era pe plac, iar ea își zicea „Asta ar fi trebuit să fiu eu, ar fi trebuit să fiu eu“, de parcă aș fi fost o hoață care îi furase ce-i aparținea.

Era ceva de nesuportat și am văzut-o și pe ea dând înapoi cu dezgust; dar cumva trebuia să îndure.

– Kasia! am chemat-o cu vocea înăbușită, ținând lumina nemișcată, ca să poată desluși.

Am văzut-o șovăind o clipă, apoi a pornit către mine, poticnindu-se și bâjbâind cu mâinile în aer. Însă Codrul sfârteca din ea, crengile sfâșiind-o ca niște gheare și cârceii încolăcindu-i-se în jurul picioarelor, iar eu nu puteam face nimic. Puteam doar să stau acolo și să țin lumina, în vreme ce ea cădea și se chinuia să se ridice și iarăși cădea, cu groaza sporindu-i pe chip.

– Kasia! am strigat.

Acum se târa, continuând să se apropie, cu fălcile încleștate a hotărâre, lăsând o dâră de sânge pe frunzele căzute și mușchiul întunecat din urma ei. Apuca rădăcinile, trăgându-se în ele, deși crengile îi biciuiau spatele, dar era încă atât de departe.

Apoi i-am privit trupul și chipul sălășluit de Codru, iar el mi-a zâmbit. Ea nu era în stare să-i scape. Codrul o lăsa să se străduiască, desfătându-se cu temeritatea ei, cu nădejdea mea. O putea trage îndărăt oricând voia. Îi îngăduia să se apropie îndeajuns cât să mă vadă, poate chiar să simtă aerul pe trup și pe față, după care cârceii se ridicau brusc, biciuind-o, și o furtună de frunze în cădere o împresura, Codrul înghițind-o din nou. Am gemut cu împotrivire, fiind gata să pierd firul vrăjii, iar Dragonul a rostit în spatele meu, cu o voce stranie și slabă, ca și cum ar fi vorbit de departe:

– Agnieszka, vraja de curățire! *Ulozishtus!* Încearcă s-o faci! Pot să termin de unul singur.

Mi-am retras magia din *Invocație*, cu atenție, cu mare atenție, ca atunci când înclini o sticlă, nelăsând lichidul să se prelingă. Lumina se menținea și am șoptit:

– Ulozishtus!

Era una dintre vrăjile Dragonului și nu-mi era ușor să o fac; nu-mi aminteam restul vorbelor pe care mi le spusese. Dar am lăsat cuvântul să-mi alunece pe limbă, dându-i formă cu grijă, rememorând ce simțisem – focul care-mi arsese în vine, dulceața formidabilă a poțiunii.

– Ulozishtus! am spus iarăși, domol. *Ulozishtus!* făcând din fiecare silabă o mică scânteie aruncată peste iască, o părticică de magie în zbor.

Iar înăuntrul Codrului am văzut un fuior subțire de fum ieșind din lăstărișul care o împresura pe Kasia.

– Ulozishtus! am șoptit spre el și spre un alt fuior de fum ivit înaintea Kasiei, iar când am rostit către un al treilea, o văpaie micuță și galbenă a înflorit lângă brațul cu care se ținea agățată. *Ulozishtus!* i-am spus-o din nou, oferindu-i o altă părticică de magie, ca niște surcele pe jarul aproape stins.

Văpaia s-a făcut mai puternică, iar sub atingerea ei cârceii se desprindeau și dădeau înapoi.

– Ulozishtus, ulozishtus! am cântat, hrănind-o, înalțând-o, iar pe măsură ce urca, am luat crengi arzânde și am aprins și restul.

Kasia se clătina, trăgându-și brațele eliberate de cârceii fumegânzi, cu carnea îmbujorată de căldură. Dar se putea iar mișca mai repede și venea la mine, prin fum, prin frunze trosnind, alergând, pe când copaci îi apăreau în cale și crengi pârjolite îi căzeau în jur. Părul îi ardea, hainele îi erau rupte și lacrimi îi șiroiau pe obraji, în timp ce pielea i se înroșea și se umplea de bășici. Trupul ei aflat în fața mea se zvârcolea în cătușe, smucindu-se cu un urlet de furie, iar eu plângeam. Am strigat din nou:

– Ulozishtus!

Focul se întețea și știam că, tot așa cum Dragonul m-ar fi putut ucide curățindu-mă de umbrele Codrului, Kasia putea muri aici și acum, mistuindu-se lângă mine.

Îi eram acum recunoscătoare pentru lunile lungi și teribile în care încercasem să găsesc ceva, orice; îi eram recunoscătoare pentru toate eșecurile, pentru fiecare minut pe care-l petrecusem aici, în acest mormânt, cu Codrul râzând de mine. Asta mi-a dat puterea să continui vraja. Vocea Dragonului suna constant în spatele meu, o ancoră, cântând *Invocația* până la sfârșit. Kasia se apropia și, de jur împrejurul ei, Codrul ardea.

Acum mai puteam zări doar câțiva copaci — ajunsese îndeajuns de aproape ca să privească cu ochii ei, iar flăcări îi lingeau pielea, pârâind, sfârâind. Trupul i s-a arcuit, sprijinindu-se de peretele de piatră, zbătându-se. Degetele i-au înțepenit, răsfirându-se, și deodată venele de pe brațe i-au devenit de un verde strălucitor.

Stropi de sevă i-au țâșnit din ochi și din nas, alunecându-i în șiroaie pe față ca lacrimile, mirosul minunat, proaspăt și dulce era nefiresc. Gura îi atârna deschisă într-un strigăt tăcut și rotund și imediat minuscule rădăcini albe i s-au furișat de sub unghii, ca un stejar ce crește peste noapte, cățărându-se cu o viteză năprasnică și teribilă pe cătușe și întărindu-se pe dată în lemn cenușiu. Și, cu un zgomot ca spargerea gheții în toiul verii, lanțurile s-au rupt.

Nu am făcut nimic. Nu a fost timp să fac ceva: totul s-a petrecut mai iute chiar decât aș fi putut băga de seamă. O văzusem pe Kasia în lanțuri, iar în clipa următoare s-a repezit la mine. Era nemaipomenit de puternică și m-a trântit la pământ. Am prins-o de umeri și am ținut-o pe loc cu un țipăt. Seva i se prelingea de pe față, pătându-i rochia și căzând pe mine ca un ropot de ploaie. Îmi aluneca pe piele, înșirându-se asemenea unor mărgele peste vraja mea de protecție. Și-a desfăcut buzele, dezvelindu-și dinții într-un mârâit. Mâinile ei ca niște tăciuni aprinși m-au apucat strâns de gât, fierbinți, arzătoare, și acele mici rădăcini sugrumătoare au început să se târască pe mine. Dragonul cânta mai repede, zorind ultimele cuvinte, grăbindu-se să atingă capătul vrăjii.

– *Ulozishtus!* am spus din nou, gâtuită, și mi-am ridicat ochii la Codru și la chipul Kasiei, zbătându-mă de furie și agonie sub strânsoarea mâinilor ei. Ea se uita fix la mine. Lumina *Invocației* era strălucitoare și umplea fiecare colț al încăperii, fiind cu neputință să-i scapi, iar noi ne priveam adânc una pe alta, fiecare ură sau invidie ascunsă și meschină ieșind la iveală, lacrimi amestecându-i-se cu seva de pe chip. Plângeam și eu, lacrimi alunecându-mi pe obraji, în vreme ce ea mă lăsa fără aer și întunericul începea să-mi învăluie ochii.

– Nieshka! a rostit ea înăbușit, cu propriul ei glas, înfiorată și hotărâtă, desprinzându-și degetele unul câte unul de pe gâtul meu.

Vederea mi s-a limpezit și am văzut cum rușinea îi piere. Se uita la mine cu dragoste pătimașă, cu curaj.

Am mai suspinat o dată. Seva se usca, iar focul o mistuia. Micuțele rădăcini se veștejiseră și se făcuseră scrum. O altă curățire ar fi ucis-o. O știam prea bine, iar Kasia mi-a zâmbit, pentru că nu mai era în stare să zică ceva, încuviințând lent din

cap. Mi-am simțit fața încruntându-se, urâtă și nenorocită, și am spus:

– Ulozishtus!

M-am uitat la chipul Kasiei, flămândă să o văd pentru ultima oară, dar Codrul mă privea prin ochii ei, cu o furie neagră, plină de fum, arzând, rădăcini prea adânci ca să fie smulse. Kasia își ținea încă mâinile departe de gâtul meu.

Și apoi Codrul a dispărut.

Kasia s-a prăbușit peste mine. Am scos un strigăt de bucurie și am luat-o în brațe, iar ea m-a apucat tremurând și suspinând. Avea încă febră, dârdâind din tot trupul, și a vomitat pe podea chiar în timp ce eu o țineam, plângând încetișor. Atingerea mâinilor ei îmi provoca suferință: erau fierbinți și dure, iar ea se agățase prea strâns, coastele trosnindu-mi dureros pe sub piele. Dar era ea. Dragonul a închis cartea cu o bufnitură. Încăperea era învăluită într-o lumină scăpărătoare: nu mai era niciun loc în care Codrul să se poată ascunde. Era Kasia și numai Kasia. Câștigaserăm.

CAPITOLUL 11

Dragonul se purta ciudat, era tăcut, în vreme ce ne luptam să o ducem pe Kasia sus, noi înșiși amețiți și înceți. Kasia părea că nu-și revenise în simțiri, după care tresălta din senin, agățându-se de aer, și leșina din nou. Trupul ei inert era nefiresc de greu: ca un stejar masiv, ca și cum Codrul îi transformase cumva natura umană.

– S-a dus? l-am întrebat eu disperată? S-a dus?

– Da! a zis el repede, când o săltam pe scările în spirală, ce parcă nu se mai sfârșeau.

Chiar și pentru puterea lui ieșită din comun, fiecare treaptă era o caznă, de parcă încercam să cărăm cu mâinile goale un copac doborât, amândoi fiind cuprinși de amețeală.

– *Invocația* ar fi dovedit contrariul.

N-a mai zis nimic până ce am aranjat-o în camera de oaspeți. A rămas o clipă lângă pat, cercetând-o încruntat, după care s-a întors și a ieșit din odaie.

N-am mai avut timp să mă gândesc la el. Kasia a zăcut cu febră o lună încheiată. Tresărea, pe jumătate trează, apoi se cufunda în coșmaruri, zbătându-se încă în Codru. Avea o forță atât de mare, încât reușea să-l arunce cât colo pe Dragon, când se apropia de ea. A trebuit să o legăm strâns de patul solid, cu baldachin, atât cu frânghii, cât și cu lanțuri. Am dormit încovrigată pe covorul de lângă pat, ridicându-mă să-i dau apă ori de câte ori îmi cerea și să-i bag în gură câțiva dumicați de mâncare. La început nu putuse înghiți decât o bucățică, două de pâine.

Când zilele și nopțile se întâlneau, mă găseau trează.

Kasia se deștepta din oră în oră și îmi lua zece minute s-o adorm la loc, astfel încât nu apucam un somn bun și rămâneam amețită ceasuri întregi. Abia după o săptămână mi-am dat seama că va supraviețui și mi-am rupt câteva clipe ca să-i scriu Wensei și s-o anunț că fiica ei a fost eliberată și că va trăi.

– Nu va spune nimănui? m-a întrebat Dragonul când l-am rugat să-mi trimită mesajul.

Eram prea sleită de puteri ca să-l mai întreb de ce-l interesează asta. Doar am despăturit scrisoarea și am adăugat un rând: „Nu spune nimănui încă!“, apoi i-am înmânat-o.

Mai bine întrebam, și-atunci m-ar fi obligat să-mi iau mai multe măsuri de precauție. Însă eram amândoi atât de slăbiți, precum hainele uzate de prea mult purtat. Nu-mi dădeam seama la ce lucra. Văzusem lumină în bibliotecă, târziu în noapte, când mă împleticisem spre bucătărie să mai aduc un castron de supă. Pe masa lui de lucru se aflau niște coli umplute cu diagrame și inscripții. Erau ordonate în teancuri. Într-o după-amiază, simțind miros de fum, l-am găsit dormind în laborator, cu fundul alambicului încins la flacăra unei lumânări, conținutul lui fiind deja secat. A sărit ca ars când l-am trezit și a dat peste alambic, iscând un foc: o dovadă de neîndemânare, ceea ce pentru el era ceva ieșit din comun. A trebuit să-l stingem împreună. Avea umerii la fel de încordați ca ai unei pisici la pândă, ca să nu mai vorbim că-i displăcea ofensa adusă demnității sale.

Însă peste trei săptămâni Kasia s-a deșteptat după patru ore de somn, a întors capul spre mine și a zis:

– Nieshka!

Părea epuizată, totuși era glasul ei, iar ochii săi căprui-închis erau calzi și limpezi. I-am luat obrajii în palme, zâmbind printre lacrimi, iar ea a reușit să-mi cuprindă mâinile cu degetele ei ca niște gheare și mi-a răspuns la rândul ei cu un surâs.

Din acea clipă a avut parte de o recuperare rapidă. La început bizara ei forță o făcea să fie neîndemânatică, chiar și atunci când a reușit să stea pe propriile picioare. S-a lovit de mobilă sau s-a prăvălit grămadă pe scări când a încercat să coboare singură până la bucătărie, în vreme ce eu mă aflam deja acolo, pregătind supa. Însă, când am plecat ca o furtună de lângă vatră, alertată de țipetele ei, am găsit-o la poalele scărilor, nevătămată, fără nici măcar o vânătaie. Se chinuia totuși să se ridice.

Am dus-o în salonul mare ca să o învăț cum să meargă din nou și i-am fost sprijin în vreme ce făcea pași prin cameră. Mă dărâma întruna, însă fără să vrea. Dragonul tocmai cobora să-și ia ceva din pivniță. Din umbra arcadei ne-a urmărit progresul lent, cu chipul împietrit, fără expresie. După ce am condus-o sus, iar ea s-a strecurat cu grijă în pat și a adormit, m-am dus în bibliotecă să-i vorbesc.

– Ce se întâmplă cu ea?

– Nimic, a răspuns el sec. Din punctul meu de vedere nu este posedată.

Nu părea prea mulțumit. Nu înțelegeam. Mă întrebam dacă nu cumva e deranjat de faptul că mai locuiește cineva în Turn alături de noi.

– Deja se simte mai bine, am spus eu. Nu mai durează mult.

S-a uitat la mine cu ochii scânteind de iritare:

– Nu mai durează mult?! Ce ai de gând să faci cu ea?

Am deschis gura să răspund, apoi am închis-o la loc.

– O să...

– O să meargă *acasă*? O să se mărite cu un fermier, asta dacă nu-l va deranja că nevasta lui e făcută din lemn?

– Ba este din carne, nu din lemn! am protestat eu, însă deja îmi dădeam seama, mai repede decât aș fi vrut, că avea dreptate.

Locul Kasiei nu mai era printre săteni, așa cum nici al meu nu mai era. M-am lăsat să cad ușor pe scaun, cu mâinile împreunate pe masă.

– Își va lua zestrea, am bâiguit eu. Va trebui să plece în oraș, la Universitate, ca toate celelalte...

A dat să spună ceva, apoi s-a răzgândit.

– Poftim?!

– Celelalte alese, celelalte pe care le-ai luat, am zis eu fără să gândesc.

Eram prea îngrijorată pentru Kasia: ce avea să facă în continuare? Nu era o vrăjitoare sau ceea ce înțeleg oamenii prin „vrăjitoare“. Era pur și simplu transformată, într-un mod groaznic, și n-avea cum să-o ascundă.

Mi-a întrerupt șirul gândurilor:

– Ia spune-mi, a rostit el ironic, iar eu am tresărit și m-am uitat la el speriată. Chiar toată lumea crede că le-am făcut amantele mele?

L-am privit uluită. Mă cerceta cu luare-aminte, dar încruntat și ofensat.

– Da! am zis eu, confuză la început. Da, bineînțeles că da. Și de ce n-ar crede asta? Dacă nu asta faci, atunci de ce nu-ți iei... de ce nu-ți tocmești o servitoare?

Dar chiar când mi-au ieșit aceste vorbe din gură am început să mă întreb dacă femeia care-mi lăsase biletul avusese dreptate: că el nu-și dorea decât puțină companie umană – dar numai puțină și în termenii săi. Nu cineva care să-l fi părăsit oricând ar fi avut chef.

– N-ar fi fost potrivit să-mi angajez slujitori, a replicat el enervat și evaziv.

Nu a explicat de ce. A alungat ideea cu un gest, fără să se uite la mine. Dacă mi-ar fi văzut fața, probabil că s-ar fi oprit aici.

– Nu iau fete plângăcioase, a căror singură aspirație este să se mărite cu iubitul lor din sat sau fete care se tem de mine...

M-am ridicat în picioare, scaunul scârțâind pe pardoseală când l-am împins în spate. Încet-încet, mânia mea a dat în clocot și s-a revărsat din mine ca un potop.

– Adică, iei fete cum este Kasia! am izbucnit eu. Cele îndeajuns de curajoase să îndure totul și să nu se smiorcăie, astfel încât să nu le provoace o suferință și mai mare rudelor. Și crezi că asta îndreaptă lucrurile? Nu le siluiești, ci le ții prizoniere vreme de zece ani și te mai plângi că noi credem tot ce este mai rău despre tine?

S-a uitat țintă la mine și eu i-am susținut privirea, abia mai respirând. Nici nu știam că aceste cuvinte zăcuseră în mine, gata de a fi rostite și simțite. Nu mi-aș fi închipuit că aș fi în stare să-i vorbesc așa stăpânului meu, Dragonul. Îl urâsem, dar nu i-aș fi făcut niciodată reproșuri, așa cum nu i-aș fi reproșat unui trăsnet că mi-a lovit casa. Nu era o simplă persoană, ci un stăpân și un vrăjitor, o creatură ciudată dintr-o altă lume, la fel de îndepărtată ca furtuna sau ciuma.

Însă el coborâse din această lume superioară și îmi dăruise bunătate. Îngăduise ca magia lui să se împletească din nou cu a mea într-o intimitate ce-ți tăia răsuflarea, și asta doar ca, împreună, să o putem salva pe Kasia. Bănuiesc că-i părea nefiresc ca eu să-l răsplătesc țipând la el, însă îmi doream mai mult. Îmi doream ca el să devină uman.

– Nu e corect! *Nu* e corect!

S-a ridicat și el și, preț de o clipă, ne-am confruntat privirile pe deasupra mesei, amândoi furioși și, probabil, uluiți. Apoi mi-a întors spatele și s-a îndepărtat, cu obrajii arzând de furie. Stătea cu mâinile încleștate pe pervaz, privind pe fereastră. Am ieșit ca o furtună și am luat-o la goană pe scări.

Restul zilei mi l-am petrecut lângă Kasia, stând pe marginea patului, ținând-o de mâna ei firavă. Era caldă și vie, însă el nu se înșelase. Pielea îi era moale, dar, sub ea, carnea era tare, nu ca piatra, ci ca o bucată șlefuită de chihlimbar: dură, dar netedă, cu muchiile rotunjite. Părul îi lucea ca aurul în lumina lumânării, în bucle spiralate precum nodurile din trunchiul unui copac. Părea o statuie sculptată în lemn. Îmi spusesem că nu este atât de schimbată, însă știam că n-am dreptate. Ochii mei erau prea iubitori: mă uitam și o vedeam doar pe Kasia. Cineva care nu o cunoștea i-ar fi văzut pe dată înfățișarea nefirească. Dintotdeauna fusese frumoasă, dar acum avea o frumusețe nepământeană, permanentă și strălucitoare.

S-a trezit și s-a uitat la mine:

– Ce este?

– Nimic, am răspuns eu. Ți-e foame?

Nu știam ce pot face pentru ea. Mă întrebam dacă Dragonul îi dădea voie să stea aici. Am fi putut împărți camera mea. Poate că ar fi fost bucuros să aibă o servitoare care să nu plece, din moment ce nu-i plăcea să instruiască una nouă. Era un gând amar, dar nu-mi venea în minte altul mai bun. Dacă o străină ar fi venit la noi în sat arătând ca ea, cu siguranță am fi crezut că este posedată, un soi nou de monstru scornit de Codru.

În ciuda celor întâmplate, în dimineața următoare m-am întors în bibliotecă. Era la fereastră, ținând în mâini una dintre creaturile sale de ceață. Suprafața ei unduitoare avea reflexii precum apa dintr-un lac liniștit. Când am venit lângă el, am văzut că nu reflecta imaginea camerei, ci niște copaci întunecați, nenumărați, foșnitori. Imaginea se modifica, arătând pe unde fusese creatura. Răsuflarea mi s-a oprit în piept, când o umbră și-a făcut apariția: ceva ce semăna cu un Umblător, dar mai mic și, în loc de picioare ca bețele, avea membre argintii, late, cu nervuri ca frunzele. S-a oprit și a întors capul fără chip către creatura de ceață. Cu labele din față ținea un mănunchi de ierburi și plante cu rădăcină, ca un grădinar care tocmai smulsese buruienile. Și-a întors capul într-o parte și-n alta, apoi a dispărut printre copaci.

– Nimic! a zis Dragonul. Nu-și adună puterile, nu se pregătește...

A clătinat din cap.

– Treci în lături! mi-a spus peste umăr.

I-a dat drumul pe fereastră creaturii de ceață, apoi a luat de pe perete ceea ce eu crezusem că este o baghetă magică, i-a aprins un capăt în vatră și a aruncat-o direct în mijlocul creaturii. Întreaga făptură diafană a fost cuprinsă de flăcări și a ars cu totul. O aromă dulceagă a pătruns până la noi: răul-Codrului.

– Nu-i observă? am spus eu fascinată.

– Foarte rar se întâmplă ca vreuna să nu se mai întoarcă. Bănuiesc că sunt și ele prinse. Însă, dacă sunt atinse, santinelele pur și simplu iau foc, mi-a dat el lămuriri, încruntat.

– Nu înțeleg. La ce te așteptai? Nu e bine că acum Codrul nu-și pregătește niciun atac?

– Ia spune-mi, te gândeai c-o să trăiască?

Bineînțeles că nu. Păruse un miracol, unul la care visasem să asist, dar nici nu îndrăznisem să mă gândesc la el.

– Codrul i-a dat drumul? am zis eu în șoaptă.

– Nu cu intenție. Pur și simplu nu putea să o păstreze, cu *Invocația* și vraja de curățire la care am supus-o.

Dar sunt sigur că ar fi ținut-o sub stăpânire suficient cât s-o ucidă. Iar Codrul este departe de a fi generos în asemenea cazuri.

Bătea darabana în pervaz într-un ritm care-mi era familiar. L-am recunoscut, odată cu el, ca fiind cel folosit la cântecul *Invocației*. Și-a oprit imediat mișcarea degetelor. M-a întrebat arțăgos:

– Și-a revenit?

– Este mai bine. A urcat singură scările azi-dimineață. Am dus-o în camera mea.

A făcut un gest cu mâna.

– Am crezut că recuperarea ei ar fi avut ca menire distragerea atenției noastre, dar din moment ce și-a revenit atât de repede...

A clătinat din cap.

După o clipă, umerii i s-au îndreptat. A luat mâna de pe pervaz și s-a întors spre mine.

– Oricare ar fi intențiile Codrului, am pierdut destul timpul, a zis el morocănos. Ia-ți cărțile. Trebuie să reîncepem lecțiile.

L-am privit uluită.

– Nu te mai holba atât la mine! Îți dai măcar seama ce am făcut amândoi?

A arătat către fereastră.

– Aceea nu era singura santinelă pe care am trimis-o. O alta a găsit copacul-inimă care a ținut-o captivă pe fata asta. Îți sărea în ochi. Pentru că era *mort,* a adăugat el. Când ai ars răul-Codrului din Kasia, ai ars cu el și acel copac.

Nici atunci nu i-am înțeles îndârjirea, mai ales când a continuat:

– Umblătorii l-au tăiat deja și au plantat în locul lui un lăstar. Însă, dacă acum ar fi fost iarnă și nu primăvară, dacă poienița aceea ar fi fost mai aproape de lizieră, dacă am fi fost și noi pregătiți, am fi pornit cu o ceată de tăietori de lemne, am fi curățat terenul și am fi ars toți copacii până la poieniță.

– Dar n-am putea... am dat eu să spun, nereușind însă să-mi exprim gândul în cuvinte.

– S-o facem din nou? Ba da, ceea ce înseamnă că foarte *curând* Codrul va riposta.

În sfârșit începeam să înțeleg motivul grabei sale. Era la fel ca în cazul Rosyei. Acum ne aflam în război și cu Codrul, iar dușmanul știa că deținem o nouă armă pe care s-o folosim împotriva lui. Dragonul se aștepta ca atacul Codrului să nu fie doar simplă răzbunare, ci o luptă de apărare.

– Mai avem o grămadă de treabă înainte să sperăm repetarea efectelor, a adăugat el și a arătat către masa umplută cu și mai

multe foi.

M-am uitat mai atent și am descoperit că erau notițe despre lucrare, lucrarea noastră. Era schițată o diagramă: noi amândoi desenați ca niște siluete fără chip, într-un colț al volumului *Invocației*, Kasia stând în partea opusă, redusă la un cerc sub care scria „CANAL“ și o linie ce ducea de la ea până la o reprezentare fidelă a copacului-inimă. A atins acea linie.

– Canalul constituie cea mai mare dificultate. Nu ne putem aștepta să găsim oricând o victimă scoasă direct dintr-un copac-inimă. Totuși, ar fi suficient și dacă am prinde un Umblător sau dacă am descoperi afectată o victimă mai puțin de răul-Codrului.

– Jerzy! am sărit eu. N-am putea încerca să-l folosim pe el?

Dragonul s-a oprit, strângând enervat din buze.

– Posibil, dar mai întâi trebuie să codificăm principiile vrăjii, iar tu trebuie să exersezi fiecare componentă separat. Cred că o putem cataloga drept lucrare de ordinul cinci, unde *Invocația* ne oferă cadrul, răul-Codrului este canalul, iar vraja de curățire ne dă impulsul... Chiar nu-ți mai aduci aminte nimic din ce te-am învățat? m-a întrebat el, văzând că-mi mușc buza.

E adevărat că nu-mi băteam capul să rețin prea multe din lecțiile lui impuse despre ordinul vrăjilor, care pentru mine erau mai mult niște explicații privind diferențele dintre gradele de dificultate ale diverselor vrăji. Din punctul meu de vedere, totul era evident: dacă prin combinarea a două vrăji obțineai una nouă, de obicei aceasta era mai dificilă decât cele două luate separat. Însă, dincolo de asta, regulile nu mi se păreau de folos. Dacă împleteai *trei* lucrări, vraja rezultată era mai dificilă decât fiecare dintre ele, însă, cel puțin atunci când încercasem eu, observasem că nu era neapărat mai dificilă decât *două* dintre ele luate la un loc. Totul depindea de ceea ce încercai să obții și de ordinea lor. Iar regulile lui nu aveau nimic de-a face cu cele întâmplate jos, în criptă.

Dar nu doream să vorbesc despre asta. Și nici el. Însă m-am gândit la Kasia, zbătându-se să ajungă la mine în vreme ce Codrul o sfâșia, și la Zatochek, aflat la marginea Codrului, la un singur atac distanță de a fi înghițit cu totul de copacii întunecați.

– Nimic din toate astea nu contează, iar tu o știi prea bine!

Mâna i s-a încordat pe hârtii, boțindu-le, și o clipă am crezut că va urla la mine. Însă el le-a cercetat și nu a rostit niciun cuvânt. M-am dus apoi după cartea mea de vrăji și am scos la iveală vraja iluziilor pe care o făcuserăm împreună în iarnă, cu luni bune în urmă. Înainte de Kasia. Am împins deoparte teancurile de coli atât cât să avem suficient spațiu de lucru și

am așezat cartea pe masă, înaintea mea. Fără să scoată o vorbă, s-a dus și el la raft și a scos un volum: unul negru și subțire, a cărui copertă a lucit ușor la atingerea lui. L-a deschis la o vrajă ce acoperea două pagini scrise cu litere caligrafice, având un desen cu o floare, de fiecare parte a ei fiind atașată o silabă a incantației.

– Foarte bine! Hai să începem! a zis el și mi-a atins mâna peste masă.

De data aceasta a fost mai greu să fac o alegere deliberată fără acea utilă distragere de la disperarea mea. Nu mă gândeam decât la forța cu care-mi strângea mâna, la vârfurile degetelor lui lungi și fine atingându-mi încheietura. Îi simțeam căldura palmei și pulsul bătând în degetele mele. Cu obrajii aprinși, mă uitam la cartea mea, încercând să pătrund înțelesul cuvintelor, în vreme ce el își rostea cu glas întrerupt propria vrajă. Iluzia lui începuse să prindă contur: încă o floare perfect alcătuită, frumos mirositoare, minunată și în întregime opacă, având tulpina acoperită de spini.

Am început să șoptesc. Încercam cu disperare să nu-mi abat gândul și să nu-i simt magia prin piele. Totuși nimic nu s-a întâmplat. Nu mi-a zis nimic. Își ținea ochii fixați asupra unui punct aflat deasupra capului meu. M-am oprit și m-am scuturat, apoi am închis ochii și am simțit forma magiei sale, la fel de plină de spini ca iluzia lui, înțepătoare și bine păzită. Am murmurat propria vrajă, însă m-am trezit gândindu-mă nu la trandafir, ci la apă și la pământ însetat. Îmi cream magia sub iluzia lui, în loc să o suprapun. I-am auzit respirația șuierată, iar edificiul tăios al vrăjii sale a pornit să-i facă loc, mai mult în silă, magiei mele. Trandafirul aflat între noi a prins rădăcini lungi, întinse pe întreaga suprafață a mesei și pe tulpină i-au crescut rămurele.

Nu mai arăta ca jungla creată prima oară când făcuserăm vraja: el ținea sub control magia, la fel și eu, amândoi lăsând doar un mic șuvoi deschis, prin care să hrănim lucrarea. Însă tufa de trandafiri a luat o formă diferită. Nu-mi mai dădeam seama că este iluzie, rădăcinile lungi și răsucite, ca niște sfori, își găseau loc prin crăpăturile mesei și se încolăceau pe picioarele acesteia. Florile nu erau doar o imagine fidelă a unui trandafir, ci erau trandafiri adevărați, sălbatici, de pădure, jumătate boboci, jumătate deschiși, cu petalele dispuse în cercuri ruginii pe margini. Aroma densă și dulceagă a umplut aerul și, în vreme ce noi mențineam vie iluzia, o albină a intrat pe fereastră și s-a așezat hotărâtă pe o floare. Cum nu a reușit să extragă nectarul, a trecut la alta, apoi la alta, cu piciorușele ei scotocind printre petalele care se lăsaseră în jos, ca și cum ar fi suportat greutatea gâzei.

– N-o să găsești nimic aici, i-am zis eu albinei și am suflat peste ea, dar nu se lăsa dusă.

Dragonul nu se mai uita în acel punct fix, de deasupra capului meu, orice bizarerie pălind în fața pasiunii sale pentru magie. Studia lucrarea noastră îngemănată, cu aceeași privire încrâncenată cu care se apleca asupra lucrărilor sale cele mai complicate, cu lumina vrăjii strălucindu-i pe față și în ochii. Era însetat de cunoaștere.

– Poți s-o menții singură?

– Cred că da.

Mi-a eliberat încet mâna, lăsându-mă să mă îngrijesc singură de tufa de trandafir sălbatic. Fără cadrul rigid al vrăjii sale, aproape că s-a prăbușit, ca o viță căreia i-a dispărut bolta pe care se sprijinea. Dar am descoperit că pot susține și magia lui, cel puțin un colț din ea, suficient cât să devină schelet, și am hrănit mai intens magia mea, ca să-i compensez slăbiciunea.

A întors câteva pagini ale cărții sale, până ce a dat peste o nouă vrajă prin care puteai crea iluzia unei insecte, la fel de bine ilustrată precum cea cu floarea. A rostit repede vraja, cuvintele rostogolindu-i-se pe limbă, și a făcut șase albine, pe care le-a eliberat în tufa de trandafiri, ceea ce a zăpăcit-o și mai mult pe albina noastră musafiră. De fiecare dată când plămădea o insectă, mi-o trimitea cu un bobârnac. Am reușit să le prind pe toate și să le introduc în lucrarea trandafirului.

– Acum vreau să încerc să le atașez vraja supravegherii. Cea pe care o poartă cu ele santinelele.

Am încuviințat, rămânând în continuare concentrată să mențin propria vrajă. Ce poate fi mai simplu de trecut cu vederea în Codru decât o albină?

S-a uitat apoi la finalul cărții, acolo unde se găseau câteva fișe scrise de mâna lui. De cum și-a început lucrarea, greutatea magiei a apăsat pe iluzia albinelor, dar și pe mine. M-am străduit să susțin vraja, simțind cum magia mea secătuiește prea repede pentru a mai putea fi umplută la loc, până când am reușit să scot un geamăt, iar el a ridicat privirea de la propria-i lucrare și a întins mâna spre mine.

I-am apucat degrabă atât mâna, cât și magia, exact atunci când el îmi oferea din magia lui. A expirat cu un șuierat și lucrarea noastră s-a îngemănat din nou, alimentată de magie dublă. Tufa de trandafiri a început să crească din nou, rădăcinile târându-se în jos pe picioarele mesei, cârceii lor urcând spre fereastră. Albinele au devenit un roi zumzăitor printre flori, apoi fiecare, cu ochi scânteietori, și-a luat zborul din Turn. Dacă aș fi prins una în palmă și aș fi cercetat-o, aș fi văzut în ochii ei toate florile pe care poposise. Însă nu-mi

stătea gândul la albine sau la trandafiri sau la iscoade, la nimic în afară de magie, la torentul ei puternic și la mâna lui, ce reprezenta singura stâncă de care să mă agăț. Numai că și el era dus de curent alături de mine.

I-am simțit temerea și uimirea. Din instinct, l-am tras după mine acolo unde canalul magiei se îngusta, de parcă mă aflam cu adevărat într-un râu ale cărui ape se umflau, inundând malurile. Împreună am reușit să ieșim din valuri. Tufa de trandafiri s-a micșorat încetul cu încetul până ce a devenit o singură floare. Falsele albine se ascundeau în flori în timp ce acestea își închideau petalele sau pur și simplu se destrămau în aer. Ultimul trandafir și-a închis și el petalele și a dispărut. Cu greu, ne-am așezat amândoi pe podea, încă ținându-ne de mână. Nu știam ce se întâmplase. Mă avertizase destul de des despre pericolul de a rămâne fără puterea magică atunci când fac o vrajă istovitoare, însă nu-mi menționase niciodată riscul de a avea prea multă. Când m-am întors spre el să-i cer o explicație, Dragonul stătea cu capul sprijinit de un raft al bibliotecii, uluit la fel ca mine, și mi-am dat seama că nici el nu avea habar despre cele tocmai petrecute.

Apoi i-am spus ca fapt divers:

– Ei, bănuiesc că a *mers.*

S-a uitat fix la mine, mânia crescând în el, iar eu am început să râd, fără să mă pot abține, dând apoi în sughiț. Eram ametită de magie și de fascinație.

– Lunatică nesuferită ce ești! mi-a aruncat el vorbele, după care mi-a cuprins fața în mâini și m-a sărutat.

Nu mi-am dat seama exact ce se petrece nici măcar când i-am răspuns la sărut, râsul meu reverberând în gura lui, cu ecou. Încă eram legată de el, magia noastră întrepătrunsă arătând ca ițele-ncurcate. Intimitatea aceasta n-o puteam compara cu nimic altceva. Mai simțisem rușinea aprinzându-mi obrajii, dar numai la gândul de a mă găsi dezbrăcată în fața unui străin. Nu o asociasem cu sexul, care pentru mine reprezenta o metaforă poetică dintr-un cântec sau lecțiile mamei sau acele câteva clipe groaznice petrecute cu Marek în Turn, numai că atunci în locul meu putea fi și o păpușă din cârpe, căci lui nici că-i păsa.

Însă acum mă suisem pe Dragon, agățându-mă strâns de umerii lui. Când ne-am răsturnat, coapsele lui erau presate între propriile-mi coapse și, prin rochie, după o împunsătură tremurată, am început să-mi formez o altă părere despre subiect. A gemut ușor și mi-a dezlegat șiretul cu care îmi prinsesem părul, răvășindu-mi buclele rebele. Îl încolăcisem atât cu brațele, cât și cu magia, uluită și totodată încântată. Silueta lui zveltă, hainele lui elegante din catifea, mătase și

piele ce se mototoleau sub degetele mele au avut dintr-odată o altă semnificație. Stăteam călare peste el și îi simțeam trupul fierbinte. Strânsoarea mâinilor lui pe coapse, prin rochie, era aproape dureroasă.

M-am aplecat și l-am sărutat, într-un loc minunat, plin de dorințe deloc complicate, magia lui împletindu-se cu a mea. Mâna i-a alunecat pe piciorul meu, pe sub jupă, iar degetul lui, îndemânatic și agil, m-a atins ușor între pulpe. Am scos un murmur de uimire, tremurând de parcă m-ar fi atins vântul iernii. O scânteiere involuntară a pornit din palmele mele peste corpul lui, ca razele soarelui lucind pe apele unui râu, și copcile nenumărate ale jiletcii lui s-au desfăcut, i-ar jaboul cămășii a alunecat alături.

Abia când i-am atins cu palmele pieptul dezgolit mi-am dat seama ce făceam. Sau, mai degrabă, mă lăsam purtată de dorință, fără s-o pun în cuvinte. Acum totul îmi era limpede, cu el rămas mut de uimire sub mine. Până și șiretul pantalonilor era desfăcut, căci îl simțeam între coapse. Putea acum să-mi ridice jupa și să…

Aveam obrajii îmbujorați de dorință. Îl doream, dar în același timp voiam să mă smulg din îmbrățișarea lui și să fug. Însă tânjeam să știu ce anume doream mai mult dintre cele două posibilități. M-am oprit și m-am uitat la el cu ochii mari, iar el s-a uitat la mine, mai dezbrăcat ca niciodată, roșu la față și cu părul răvășit, cu hainele atârnând. Era uluit, dar totodată aproape scos din minți. Apoi a mormăit:

– Ce naiba fac?

M-a apucat de încheieturi și m-a tras în picioare. M-am clătinat și m-am prins de marginea mesei, sfâșiată între ușurare și regret. Mi-a întors spatele în vreme ce-și lega șireturile la loc, apoi și-a reluat postura dreptă și aprigă. Firele desfășurate ale magiei mele se retrăgeau prin piele, iar el își îndepărta magia de mine. Mi-am dus mâinile la obrajii arzători.

– N-am vrut… am dat eu să spun, apoi m-am oprit.

Habar n-aveam ce n-am vrut.

– Da, este clar ca bună ziua! mi-a aruncat el peste umăr, în timp ce-și prindea copcile jiletcii peste cămașa descheiată. Ieși afară!

Am zbughit-o pe scări.

În odaie, Kasia stătea pe pat, chinuindu-se disperată cu coșul meu de lucru. Pe masă zăceau deja trei ace rupte, iar ea, cu mare greutate, abia reușise câteva împunsături lungi pe o bucată de cârpă.

A ridicat privirea când am dat buzna înăuntru, cu obrajii încă roșii, cu hainele răvășite și gâfâind de parcă tocmai mă întorsesem de la o cursă.

– Nieshka! a strigat ea, scăpând pe jos pânza în momentul în care s-a ridicat.

A făcut un pas spre mine și a dat să mă ia de mâini, dar a șovăit: învățase să se teamă de noua ei forță.

– Ai… Te-a…

– Nu! am răspuns eu, dar nu-mi dădeam seama dacă-mi părea rău sau bine.

Acum în mine nu mai exista decât propria magie. M-am aruncat pe pat cu un bufnet surd.

CAPITOLUL 12

Nu am avut la dispoziție timpul necesar să apreciez situația. Chiar în acea noapte, puțin peste miezul nopții, Kasia a sărit în sus, lângă mine, și aproape că am căzut din pat. Dragonul stătea în pragul ușii, cu chipul aspru și cu o lumânare în mână; era îmbrăcat în cămașa de noapte, peste care luase un halat.

– Sunt ostași pe drum, a spus el. Îmbrăcați-vă!

S-a întors cu spatele și a plecat fără să mai scoată un cuvânt. Amândouă ne-am împleticit sărind din pat și punându-ne hainele pe noi, după care am coborât valvârtej pe scări, până în sala mare. Dragonul era la fereastră, îmbrăcat acum cum se cuvine. Se vedeau călăreții în depărtare, o companie mare: în frunte, două felinare agățate la capătul unor bețe lungi și un altul la coada echipajului; harnașamentul și armura soldaților scânteiau în lumină; doi călăreți duceau de hățuri câțiva cai de rezervă. Se distingeau două flamuri, în fața cărora pluteau două globulețe de magie albă. Pe una dintre flamuri era reprezentată o fiară verde, cu trei capete, un soi de dragon, pe fond alb, blazonul prințului Marek, iar în spatele ei flutura o altă emblemă, un șoim roșu, cu ghearele întinse.

– De ce vin? am întrebat în șoaptă, deși erau prea departe ca să mă audă. Dragonul nu a răspuns imediat.

– Pentru ea, a zis în cele din urmă. Am căutat mâna Kasiei în întuneric și am apucat-o strâns.

– De ce?

– Pentru că sunt posedată, a spus Kasia.

Dragonul a încuviințat ușor din cap. Veneau să o condamne pe Kasia la moarte. Într-un târziu mi-am amintit de scrisoarea pe care o trimisesem: nu primisem niciun răspuns și uitasem total de ea. Am aflat după aceea că Wensa, părăsind Turnul, plecase acasă și căzuse bolnavă la pat. O femeie aflată în vizită a deschis scrisoarea, chipurile din bunătate, și astfel a răspândit zvonul că noi recuperaserăm pe cineva din strânsoarea Codrului. Vestea s-a răspândit prin Mlaștinile Galbene până în capitală, purtată de menestreli, și astfel ne-am trezit cu prințul Marek pe capul nostru.

– Și vor crede că nu este posedată? i-am zis Dragonului. Trebuie să-ți dea crezare...

– După cum bine îți amintești, am o reputație proastă în această privință, a spus el sec, privind pe fereastră. Și mă îndoiesc că Șoimul a bătut atâta drum doar ca să fie de acord cu mine. M-am întors spre Kasia, al cărei chip era nefiresc de liniștit. Am tras aer adânc în piept și i-am luat mâinile într-ale mele.

– Nu-i voi lăsa să te ia! Nu le voi permite!

Dragonul a pufnit, pierzându-și răbdarea:

– Ai de gând să-i arunci în aer, cu tot cu oastea regelui? Și apoi ce vei face? Veți fugi în munți, devenind proscrise?

– Dacă n-am încotro!

Însă degetele Kasiei încleștate pe mâna mea m-au făcut să-mi întorc privirea spre ea. A clătinat ușor din cap, zicând:

– Nu poți să faci asta! Nu poți, Nieshka! Toată lumea are nevoie de tine. Nu doar eu.

– Atunci, te vei duce doar tu în munți, am spus eu sfidător.

Mă simțeam ca un animal închis în țarc, auzind cuțitul măcelarului pe tocilă.

– Sau te voi duce eu până acolo, după care mă voi întoarce.

Caii erau atât de aproape, încât zgomotul copitelor îmi acoperea vocea.

Însă numai timpul a fugit. Noi am rămas pe loc. Am apucat-o pe Kasia de mână și ne-am retras într-un alcov din sala mare a Dragonului. El s-a așezat în scaun. Avea chipul aspru, distant și strălucitor. Am așteptat cu toții: am auzit cum trăsura s-a oprit, caii tropăind și nechezând, și glasuri de bărbați înăbușite de porțile grele ale Turnului. Apoi, pauză. Bătaia în porți a întârziat să apară și peste o clipă am simțit un val de magie și o vrajă luând formă de cealaltă parte a ușilor, încercând să le zguduie și să le deschidă cu forța. Împungea și înțepa lucrarea Dragonului, silindu-se să o ridice, apoi brusc a venit o lovitură grea, un atac de magie care voia să pătrundă prin porțile ferecate. Ochii și gura Dragonului s-au strâns ușor și un fulger slab de lumină albastră s-a îndreptat către intrarea în Turn, dar asta a fost tot. În cele din urmă a venit și bătaia în poartă, o izbitură puternică de pumn înmănușat în fier. Dragonul a făcut un semn cu degetul și porțile s-au deschis spre interior. Prințul Marek stătea în prag și, alături de el, un alt bărbat care, deși nu era nici pe jumătate voinic ca prințul, era o prezență la fel de impresionantă. Era îmbrăcat într-o mantie lungă, albă, cu model de aripi de pasăre desenat cu negru, iar părul de culoarea lânii de oaie spălate, dar cu rădăcini încă negre, părea decolorat cu intenție. Mantia îi lăsa un umăr gol, iar pe dedesubt purta haine argintii cu negru. Chipul lui avea o

expresie îndelung studiată: *îngrijorare tristă* se citea pe el ca într-o carte deschisă. Împreună alcătuiau un portret: soarele și luna, două astre încadrate în pragul porților, pe un fond de lumină în spatele lor. Apoi prințul Marek a pășit în Turn, scoțându-și mănușile armurii.

– Foarte bine! Știi de ce suntem aici. Deci hai să vedem fata!

Dragonul nu a spus niciun cuvânt, ci doar a făcut un semn către Kasia, acolo unde stăteam amândouă ascunse. Marek s-a întors și a cercetat-o atent, cu ochii îngustați. Eu îi aruncam priviri fioroase, însă el nici nu s-a sinchisit, întrucât abia dacă mi-a observat prezența.

– Sarkan, ce ai făcut?! a exclamat Șoimul, înaintând către scaunul Dragonului.

Vocea lui cristalină, de tenor, de actor talentat, a umplut întreaga încăpere cu acuzații pline de regret.

– Ți-ai pierdut complet simțul rațiunii de când te-ai izolat aici, la capăt de lume... Dragonul era încă așezat, sprijinindu-se cu capul în pumn.

– Ia spune-mi, Solya, te-ai gândit măcar ce-ai fi putut găsi aici, în sala mea, dacă într-adevăr aș lăsat să scape un posedat?

Șoimul a tăcut, iar Dragonul s-a ridicat impunător de pe scaun. Sala s-a întunecat brusc în jurul lui, cu o viteză ametitoare, înfricoșătoare, umbre târându-se peste tot și înghițind luminile magice. A coborât de pe podium, fiecare pas sunând precum dangătele unui clopot mare. Prințul Marek și Șoimul s-au dat înapoi fără să vrea. Prințul a apucat mânerul sabiei.

– Dacă aș fi căzut pradă Codrului, ce vă închipuiați voi că mai puteți face aici, în turnul meu?

Șoimul își împreunase deja mâinile, formând un triunghi cu degetul mare și cel arătător al fiecărei palme. Murmura o vrajă. Am simțit zumzăitul magiei sale și mici fulgere au început să pâlpâie peste spațiul încadrat de mâinile lui. Scăpărau din ce în ce mai tare, până ce tot triunghiul a fost cuprins de lumină, ca și cum s-ar fi aprins de la scânteile lor, și o flamă albastră i-a învăluit trupul. A întins brațele în lateral, limbi de foc sâsâind și trosnind pe ele și o ploaie de scântei a căzut la pământ de parcă s-ar fi pregătit să le arunce. Lucrarea lui părea la fel de înfometată precum inima-focului din sticluță, ca și cum ar fi vrut să devoreze aerul din încăpere.

– *Triozna greszhni!* a rostit Dragonul cuvintele secerătoare, iar flăcările s-au stins ca niște lumânări topite.

Un vânt rece și tăios a suflat prin sală, făcându-mi pielea de găină, și în următoarea clipă a dispărut.

Ei îl priveau atent, încremeniți. Dragonul a întins la rândul lui brațele, ridicând din umeri.

– Din fericire, a zis pe tonul lui obișnuit, aspru, nu am fost atât de prost precum vă imaginați voi. Asta spre norocul vostru!

Apoi s-a întors la scaunul lui, umbrele retrăgându-i-se de la picioare și risipindu-se. Sala s-a luminat din nou. Acum vedeam clar chipul Șoimului: nu părea prea recunoscător. Ziceai că e sculptat în gheață, gura lui formând o linie subțire.

Cred că se săturase să fie considerat vrăjitorul numărul doi din regatul Polnyei. Auzisem și eu câte ceva despre el, căci era deseori pomenit în cântecele menestrelilor despre războiul cu Rosya, deși în Vale barzii nu prea lăudau un alt vrăjitor. Noi doream să ascultăm povești despre Dragon, adică vrăjitorul și seniorul nostru, și ne simțeam mândri și satisfăcuți când auzeam că este cel mai puternic mag al națiunii. Însă înainte nu mă gândisem la adevărata însemnătate și astfel uitasem să mă tem de el, petrecându-mi atât de mult timp în preajma lui. Dar amintirile mi-au revenit brusc îndată ce am văzut cât de ușor i-a spulberat magia Șoimului și că era o mare putere în această lume, de care până și regii și alți vrăjitori se temeau.

Din câte puteam spune, și prințului Marek i-a displăcut această reamintire în aceeași măsură ca Șoimului. S-a uitat din nou la Kasia. M-am făcut mică, dar am încercat s-o apuc de braț când ea a ieșit din alcov și a pășit spre el. Mi-am înghițit amenințarea pe care voiam s-o rostesc printre dinți, căci era prea târziu. Ea deja i se închina, plecându-și frumosul cap cu bucle aurii. După care s-a îndreptat și l-a privit direct în ochi, exact așa cum îmi imaginasem eu că voi face cu multe luni în urmă. Dar ea nu s-a bâlbâit.

– Sire, știu că te îndoiești de mine. Știu că arăt ciudat, dar este adevărat, sunt eliberată de răul-Codrului.

În mintea mea se învârteau tot felul de vrăji, ca o litanie a disperării. Dacă și-ar fi scos sabia sau dacă Șoimul ar fi încercat să o trăsnească...

Prințul a măsurat-o din cap până-n picioare și înapoi, cu asprime și concentrare.

– Ai fost în Codru?

Ea a încuviințat:

– M-au răpit Umblătorii.

– Vino s-o vezi! i-a zis el Șoimului peste umăr.

– Înălțimea Voastră, a început vrăjitorul, alăturându-i-se. Este limpede pentru oricine...

– Încetează! i-a retezat-o Marek. Nici mie nu-mi place de el, dar nu te-am adus aici să facem politică! *Uită-te* la ea, e posedată sau nu?

Șoimul s-a oprit încruntat. Fusese luat prin surprindere.

– Cine este ținut peste noapte în Codru este neîndoios...

– Este *posedată*? s-a răstit prințul, rostind fiecare cuvânt cu asprime și duritate.

Șoimul s-a întors ușor spre Kasia și, pentru prima dată, s-a uitat cu adevărat la ea. Sprâncenele i s-au înălțat într-o expresie de confuzie. M-am uitat la Dragon, neîndrăznind să sper, și totuși sperând: dacă ar fi fost dispuși să asculte...

Însă Dragonul nu ne acorda atenție nici mie, nici Kasiei. Se uita la prinț, cu chipul împietrit.

Șoimul s-a apucat pe dată să o supună probelor adevărului. I-a cerut Dragonului să-i aducă poțiuni din rezerva lui și cărți de pe rafturi, Dragonul trimițându-mă pe mine după ele, fără drept de apel. După care mi-a poruncit să mă duc în bucătărie. La început m-am gândit că dorește să mă scutească de priveliștea procesului, unele dintre probe fiind la fel de cumplite precum vraja care-mi oprise răsuflarea când revenisem din Codru. Dar chiar și din bucătărie puteam auzi incantațiile și zumzăitul magiei Șoimului. O simțeam rezonând în oase, precum o tobă uriașă bătută în depărtări.

Însă în cea de-a treia dimineață mi-am surprins imaginea reflectată într-unul dintre cazanele mari de aramă și am observat cât de murdară sunt. Nu mă gândisem să mă schimb în haine curate, nu atâta vreme cât auzeam zgomotele acelea de sus și cât îmi făceam griji pentru Kasia. Nu era de mirare că adunasem atâtea pete și urme de lacrimi, dar nici că-mi păsa. Și nici Dragonul nu-mi spusese nimic. Coborâse de câteva ori în bucătărie să-mi ceară să mai aduc câte ceva. M-am uitat la reflexie și următoarea dată când a venit la mine am răbufnit:

– Tu vrei să mă ții departe?!

S-a oprit pe ultima treaptă și a zis:

– Bineînțeles că te țin departe, idioato!

– Dar nu-și aduce aminte! am spus eu, referindu-mă la prinț, însă riposta a ieșit din gura mea mai mult ca o întrebare.

– Însă o va face dacă va avea ocazia! Căci pentru el totul acum are o mare importanță. Ferește-te din calea lui și poartă-te ca o slujnică obișnuită. Și nu folosi magia acolo unde te pot vedea el și Solya!

– Kasia e bine?

– Atât cât este posibil. Asta să-ți fie cea mai măruntă grijă. Kasia a devenit mai greu de rănit decât o persoană oarecare, iar Solya este din cale-afară de prost. În orice caz, știe foarte bine ce-și dorește prințul, așa că preferă să-i satisfacă dorința. Acum du-te și adu-mi trei sticluțe de lapte-de-brad.

Ei bine, eu nu știam care este dorința prințului și nici nu-mi plăcea ideea ca el să și-o îndeplinească, oricare ar fi fost ea. M-am dus în laborator după sticluțe. Era o poțiune obținută de Dragon din seva acelor de brad, care în mâinile lui devenise un lichid lăptos, fără miros, deși singura dată când încercase să mă învețe și pe mine, eu nu reușisem să produc decât o zeamă puturoasă și lipicioasă, apă chioară, amestecată cu ace de brad. Poțiunea avea darul de a întări magia în corp. Putea fi combinată cu orice altă poțiune de vindecare sau cu cea care te transformă în stană de piatră. Am adus flacoanele în sala mare.

Kasia stătea în mijlocul camerei, într-un cerc dublu, desenat pe pardoseală cu ierburi zdrobite și cu sare. Îi puseseră la gât un jug greu, ca pentru boi, făurit din fier negru pe care erau gravate vrăji cu litere argintii, strălucitoare. De el atârnau lanțuri până la mâinile încătușate. N-avea nici măcar un scaun pe care să se așeze, ceea ce ar fi trebuit să o împovăreze de două ori mai mult, însă ea stătea cu ușurință dreaptă sub greutatea lui. Când am intrat în încăpere, mi-a oferit un mic surâs care spunea: *Sunt bine.*

Șoimul părea mai obosit decât ea, iar Marek își freca fața schimonosită de un căscat enorm, deși nu făcea decât să șadă pe un scaun și să privească.

– Lasă-le acolo! mi-a zis Șoimul și mi-a arătat masa plină, neacordându-mi atenție.

Dragonul se afla în scaunul lui înalt și mi-a aruncat o privire tăioasă când eu am șovăit. Fără o vorbă, am pus sticluțele pe masă, însă nu am părăsit sala. M-am retras în prag și am urmărit totul de acolo.

Șoimul a introdus trei poțiuni de purificare diferite în flacoane. Lucra cu un soi de precizie ascuțită: acolo unde Dragonul țesea magia cu nesfârșite fire întortocheate, Șoimul trăgea o linie dreaptă pe deasupra. Însă magia lui funcționa oarecum la fel: îmi părea că pur și simplu alegea o altă cale dintre multele existente și nu rătăcea printre copaci așa cum făceam eu. I-a înmânat Kasiei sticluțele, ajutându-se de o pereche de clești din fier. Devenea din ce în ce mai precaut pe măsură ce înainta cu probele. Fiecare dintre poțiuni i-a luminat pielea când fata a băut-o, lumină ce a continuat să strălucească, ținută în loc. Când le-a golit pe toate, deja luminase întreaga cameră. Nu era nicio umbră în ea, nici măcar un strop de răul-Codrului.

Prințul stătea tolănit pe scaun, cu un pocal mare de vin alături, neglijent și slăbit, însă apoi am observat că vinul era neatins și că ochii lui nu părăsiseră nicio clipă chipul Kasiei. Mă mâncau palmele să fac o vrajă: l-aș fi plesnit cu dragă inimă, numai să nu se mai uite la ea.

Șoimul a stăruit îndelung cu privirea asupra ei, apoi a scos o eșarfă din buzunarul tunicii și s-a legat la ochi. Era o fâșie de catifea groasă, neagră, ornamentată cu litere de argint și lată cât să-i acopere și fruntea. A rostit ceva în timp ce și-o aranja și literele au strălucit, apoi un găvan s-a deschis pe negrul catifelei, chiar în mijlocul frunții. Ochiul care privea era mare și avea o formă ciudată. Rotund, irisul din jurul pupilei enorme era și el negru, dar cu irizații fine, argintii. S-a apropiat de cercul în care se afla Kasia și s-a holbat la ea, de sus în jos, apoi a înconjurat-o de trei ori.

Într-un final s-a retras. Ochiul s-a închis, apoi și găvanul, iar Șoimul, cu mâini tremurânde, a bâjbâit să-și dezlege nodul și și-a smuls eșarfa. Nu-mi puteam dezlipi privirea de la fruntea lui: nu se vedea niciun semn că ar fi fost vreodată un ochi acolo, vreo cicatrice, deși ochii lui adevărați erau acum înroșiți la sânge. S-a lăsat greu în scaun.

– Ei bine? a zis repede prințul.

Șoimul a tăcut o clipă. În cele din urmă a rostit morocănos:

– Nu găsesc niciun semn de posesie. Nu pot băga mâna în foc că nu ar fi...

Prințul nu mai asculta. Se ridicase deja și luase o cheie mare de pe masă. S-a dus la Kasia, al cărei corp nu mai strălucea atât de tare, însă lumina nu o părăsise întru totul. A înlăturat cu cizmele cercul de sare și i-a desfăcut jugul masiv și cătușele. I le-a scos și le-a aruncat pe podea, apoi, sorbind-o din ochi, i-a oferit mâna atât de curtenitor, de parcă ea ar fi fost o doamnă din înalta nobilime. Kasia a șovăit. Știam că-și făcea griji să nu-i frângă oasele mânii din greșeală. În sinea mea, doream să se întâmple asta. Cu mare atenție și-a lăsat mâna într-a lui.

El a strâns-o și, răsucindu-se, a condus-o până la podiumul unde se afla Dragonul.

– Și acum, Dragonule, ne vei spune cum a fost posibil așa ceva, a zis el, scuturând cu blândețe brațul Kasiei. Apoi vom merge în Codru, Șoimul și cu mine, dacă tu ești prea laș ca să ne însoțești, și o vom aduce înapoi pe mama mea.

CAPITOLUL 13

– N-am de gând să fiu eu sabia cu care îți iei viața, a zis Dragonul. Dacă insiști să continui, poți s-o faci fără a cauza probleme altora, folosindu-te de cea pe care o ai deja.

Umerii lui Marek s-au încordat, mușchii gâtului au devenit vizibili. A eliberat mâna Kasiei și a urcat pe podium. Chipul Dragonului a rămas rece și neînduplecat. Cred că prințul l-ar fi plesnit bucuros, însă Șoimul s-a ridicat de pe scaun și a rostit:

– Cu iertare, Înălțimea Ta, dar nu este nevoie să faci asta. Dacă-ți mai aduci aminte vraja pe care am folosit-o în Kyeva, când am capturat tabăra generalului Nichkov, ea ne va putea servi și în cazul de față. Îmi va arăta cum a fost făcută magia.

I-a zâmbit Dragonului cu buzele strânse.

– Cred că Sarkan va recunoaște că nici el nu poate ascunde anumite lucruri privirii mele.

Dragonul nu a negat, însă a ripostat:

– Admit că ești un prost mult mai extravagant decât te credeam dacă te lași purtat în această nebunie.

– Nu aș numi *extravaganță* încercarea de a o salva pe regină, a spus Șoimul. Până acum, cu toții ne-am plecat capetele în fața înțelepciunii tale, Sarkan, căci n-avea sens să ne asumăm riscul de a o scoate din Codru doar pentru a primi apoi condamnarea la moarte. Totuși, iată-ne aici, a zis el și a arătat spre Kasia, având dovada unei alte posibilități ce ni se arată. De ce ne-ai ascuns-o atâta vreme?

Cum a întors-o! Șoimul venise aici insistând cu înverșunare că *nu* există altă posibilitate și dorind să-l condamne pe Dragon pentru că o lăsase pe Kasia în viață. Căscam ochii la el, dar nici că părea să se sinchisească de faptul că își schimbase atitudinea.

– Dacă există vreo speranță pentru regină, atunci aș numi trădare să rămâi cu brațele în sân. Ce s-a făcut o dată poate fi făcut și a doua oară.

– De tine?! a pufnit Dragonul.

Până și eu îmi dădeam seama că nu astfel trebuia să te porți cu Șoimul ca să-l faci să șovăie. A îngustat ochii și s-a întors

către prinț:

– Eu mă voi retrage, Înălțimea Ta. Trebuie să-mi recapăt puterile pentru vraja de mâine-dimineață.

Prințul Marek i-a acordat permisiunea printr-un gest al mâinii. Spre neliniștea mea, am constatat că, în vreme ce eu asistasem cu interes la schimbul de replici dintre cei doi vrăjitori, el vorbise cu Kasia, ținându-i mâna în palmele sale. Chipul ei încă purta acea neclintire nefirească, dar învățasem deja să-l citesc, iar acum vedeam că este tulburată.

Tocmai mă pregăteam să-i sar în ajutor, când el i-a eliberat mâna și a ieșit iute din sală, îndreptându-se cu pași mari și răsunători spre scări. Kasia a venit la mine și am luat-o de mână. Dragonul privea încruntat în urma prințului și, iritat, bătea darabana pe brațul scaunului.

– Poate s-o facă? Poate să vadă cum a fost făcută vraja? l-am întrebat eu.

Poc, poc, poc! făceau degetele lui.

– Numai dacă găsește cripta, a răspuns el în cele din urmă. Ceea ce este capabil să facă, întrucât are o vedere magică pătrunzătoare. Doar că va trebui să găsească și o cale de acces, iar asta îi va lua cel puțin trei săptămâni. Suficient ca eu să-i trimit un mesaj regelui și el să poată opri nebunia asta, sper.

Mi-a făcut semn să plec, iar eu m-am supus bucuroasă, trăgând-o și pe Kasia după mine. Ea era atentă la fiecare cotitură a drumului. La etajul al doilea am tras cu ochiul, ca nu cumva prințul sau Șoimul să se afle pe coridor, apoi l-am traversat în grabă amândouă. Când am ajuns în dreptul camerei noastre, i-am cerut să rămână un pic afară. Am împins ușa și m-am uitat înăuntru: nimeni. Am lăsat-o să intre, după care am tras zăvorul și am asigurat-o cu un scaun fixat sub clanță. Mi-ar fi plăcut să o încui cu o vrajă, însă Dragonul mă avertizase să nu folosesc magia. Și, cu toate că nu-mi doream încă o vizită a prințului, nu voiam nici să-și amintească ce se petrecuse cu adevărat în noaptea aceea. N-aveam de unde să știu dacă Șoimul ar putea băga de seamă un mic farmec prin care puteam să ne încuiem în siguranță pe dinăuntru, însă îi simțisem magia din bucătărie și nu voiam să-mi asum niciun risc.

M-am întors spre Kasia, care se lăsase greu pe pat. Avea spatele drept – acum stătea mereu țeapănă –, însă își ținea mâinile în poală și capul plecat în față.

– Ce ți-a spus?

– Că îmi va vorbi mâine-dimineață, a zis ea și m-a privit în ochi. Nieshka, pe mine m-ai salvat. *Poți* s-o salvezi și pe regina Hanna?

Preț de o clipă m-am regăsit din nou în adâncul Codrului, sub ramurile lui, simțindu-i povara și umbrele care mi se strecurau în suflet cu fiecare respirație. Frica mă strângea de gât. Apoi mi-am amintit de *Fulmia* și cum îmi clocotea ea în pântece, de chipul Kasiei, dar și de alt copac înalt, sub scoarța căruia un alt chip fusese ascuns vreme de douăzeci de ani, dispărând ca o statuie în spatele unei fântâni arteziene.

Dragonul era în bibliotecă. Scria ceva cu îndârjire. Și a rămas îndârjit și după ce am coborât la el și i-am pus aceeași întrebare.

– Încearcă să nu fii mai proastă decât ești! Încă nu reușești să recunoști o capcană? Asta e lucrarea Codrului!

– Acum crezi că l-a posedat pe Marek?

Mă întrebam dacă asta ar lămuri totul, dacă de aceea el a…

– Nu încă. Însă se va oferi pe el însuși, alături de vrăjitorul lui: ce târg minunat pentru o țărăncuță, cu atât mai mult dacă te implici și tu! Codrul va planta copaci-inimă în tine și în Solya și va înghiți întreaga Vale într-o săptămână. *De-asta* a lăsat-o să plece!

Însă eu mi-am amintit rezistența lui feroce.

– Ba nu a lăsat-o să plece! Nu m-a lăsat nici pe mine s-o iau!

– Până la un punct. Codrul a făcut tot ce i-a stat în putință să-și salveze un copac-inimă, așa cum un general vrea să salveze o fortăreață. Dar odată cu pierderea copacului, ceea ce era inevitabil, indiferent dacă fata murea sau nu, firește că a vrut să întoarcă în folosul său pierderea suferită.

Și ne-am tot certat pe tema asta. Nu că aș fi considerat că se înșală. Părea exact genul de lucru complicat pe care l-ar face Codrul: transformarea dragostei într-o armă. Dar asta însemna că nu merită să facem o încercare. A o elibera pe regină putea însemna încheierea războiului cu Rosya și împăcarea celor două popoare. Și dacă mai și distrugeam cu această ocazie un copac-inimă, aveam prilejul să frângem puterea Codrului pentru o perioadă îndelungată.

– Da, iar dacă vreo doisprezece îngeri ar coborî din cer și ar distruge Codrul cu săbiile lor de foc, situația ar fi și mai bună.

Am pufnit enervată și m-am dus să iau catastiful uriaș. L-am trântit pe masă între noi și l-am deschis la ultimele pagini, umplute cu un scris de mână îngrijit și mărunt. Mi-am lăsat palmele pe carte.

– Va ieși victorios, nu-i așa? În pofida a tot ce ai făcut?

Tăcerea lui de gheață era un răspuns pe măsură.

– Nu putem aștepta. Nu putem păstra secretul încuiat în Turn până când vom fi perfect pregătiți. Dacă vrea să treacă la

atac, același lucru ar trebui să facem și noi! Și repede!

– Există o diferență considerabilă între a căuta momentul perfect și a te grăbi prostește. Ai ascultat prea multe balade despre trista regină pierdută și despre regele lovit de năpastă și acum crezi că trăiești într-una din ele, având prilejul de a deveni eroina poveștii. Ce-ți închipui că a mai rămas din ea după douăzeci de ani în care un copac-inimă s-a hrănit din ea?

– Mai mult decât va fi rămas peste douăzeci și unu de ani!

– Și dacă a rămas suficient cât să afle că și pruncul ei a fost prizonier al copacului, odată cu ea? a zis el veninos.

Oroarea acestui gând m-a amuțit pe dată.

– Asta este grija mea, nu a ta! a rostit prințul Marek.

Am tresărit amândoi, îndepărtându-ne de masă. Stătea în prag cu picioarele goale, numai în cămașă de noapte. S-a uitat la mine și am văzut cum vraja falsei amintiri se destramă. Și-a amintit de mine. Și eu mi-am amintit chipul lui când mă văzuse folosind magia și vocea lui, spunând: „Ești o vrăjitoare!“ Și tot timpul el nu făcuse decât să caute pe cineva care să-l ajute.

Tu ai făcut asta, nu-i așa? mi-a zis el cu ochii scânteind. Trebuia să știu că șarpele ăsta bătrân nu și-ar fi pus pielea la bătaie nici pentru o bucățică minunată ca asta. *Tu* ai eliberat-o pe fată!

– Noi… m-am bâlbâit eu, aruncând o privire disperată Dragonului, însă Marek a pufnit nervos.

A intrat în bibliotecă și a venit direct la mine. Îi puteam vedea cicatricea de pe frunte, acolo unde îl lovisem fără milă cu tipsia grea. Simțeam în pântece cum un tigru magic rage, dornic să iasă la lumină. Însă tot stăteam cu inima cât un purice. Respiram din ce în ce mai repede, pe măsură ce se apropia. Dacă m-ar fi atins, cred că i-aș fi strigat un blestem. O sumedenie din blestemele Iagăi mi se învârteau prin minte precum licuricii, așteptând să fie înhățate de limba mea.

Dar s-a oprit la o distanță de un braț și doar s-a aplecat spre mine.

– Fata aia este condamnată, iar tu știi asta! Regele nu le permite vrăjitorilor să pretindă că au vindecat posedații, căci prea mulți dintre ei au sfârșit prin a fi ei înșiși posedați. Legea spune că trebuie condamnată la moarte, iar Șoimul cu siguranță n-o să depună mărturie în favoarea ei.

M-am trădat singură, totuși am clipit mirată.

– Ajută-mă să o salvez pe regină, a adăugat el încetișor și amabil. În schimb, o vei salva pe fată. Odată ce regele o va avea înapoi pe mama, n-are cum să nu le cruțe pe amândouă.

Am înțeles prea bine că era o amenințare, și nu un târg. Îmi transmitea mesajul că o va trimite la moarte pe Kasia dacă

refuz. Îl uram și mai mult, totuși, în același timp îmi era milă de el. Trăisem trei luni îngrozitoare cu disperarea ce mă măcina pe dinăuntru. Prințul trăise așa de când era mic, mama fiindu-i luată de lângă el, spunându-i-se că o pierduse, ceea ce era mai rău decât moartea, și că nu va mai putea ajunge la ea niciodată. Nu-mi părea rău pentru el, dar îl înțelegeam.

– Și, odată ce lumea se va învârti invers, soarele va trebui să răsară din vest, l-a persiflat Dragonul. Singurul lucru pe care îl vei obține va fi moartea ta și a ei.

Marek s-a răsucit spre el și a lovit masa cu pumnul încleștat, zgâlțâind lumânările și cărțile de pe ea.

– Și totuși ai preferat să salvezi o țărăncuță bună de nimic și ai lăsat-o pe regina Polnyei să putrezească? a urlat Marek, crăpând tăblia mesei cu pumnul.

S-a oprit și a respirat adânc, încercând un zâmbet forțat, care îi apărea și îi dispărea de pe buze.

– Ai mers prea departe, Dragonule! Nici măcar fratele meu n-o să-ți asculte sfaturile după toate acestea. De ani întregi am tot înghițit minciunile pe care ni le-ai îndrugat în legătură cu Codrul.

– Dacă te îndoiești de mine, atunci ia-ți oamenii și du-te acolo, i-a spus Dragonul printre dinți. Convinge-te singur!

– Așa voi face. Și le voi lua cu mine și pe fătuca asta vrăjitoare, și pe încântătoarea ta țărăncuță.

– Ba nu vei lua pe nimeni dacă nu vrea să meargă de bunăvoie! De copil ți-ai închipuit că ești un erou de legendă…

– Mai bine decât un laș! i-a replicat prințul, rânjind cu toți dinții.

Între ei violența căpăta formă și, înainte ca Dragonul să apuce să răspundă, am intervenit:

– Dar, dacă am putea slăbi cumva Codrul *înainte* să intrăm în el?

Și-au dezlipit privirea unul de la celălalt și s-au uitat uimiți la mine.

Krystina a înmărmurit când a văzut mulțimea de oameni și vrăjitori din spatele meu, în armurile lor strălucitoare și caii potcoviți.

– Am venit pentru Jerzy, am zis eu blând.

A încuviințat fără să se uite la mine și s-a dat înapoi, invitându-mă înăuntru.

Lăsase lucrul de mână pe balansoar. Copilul dormea într-un legănuț lângă vatră. Era mare și sănătos și roșcovan. În pumnișor strângea o zornăitoare din lemn, cu urme de dinți pe ea. M-am dus să mă uit la el, firește. Kasia a venit în spatele

meu și s-a uitat spre pătuț. Am vrut să o chem mai aproape, dar ea s-a întors, ferindu-se de lumina focului, iar eu nu am mai zis nimic. Krystina nu avea nevoie de încă un motiv să se teamă. S-a înghesuit într-un colț, alături de mine, uitându-se peste umărul meu când a intrat Dragonul, și mi-a șoptit că numele copilului este Anatol. A amuțit de tot când în căsuță au intrat prințul Marek și Șoimul, cu mantia lui strălucitor de albă, fără fir de praf pe ea. Niciunul dintre ei nu le-a acordat atenție pruncului sau Krystinei.

– Unde este posedatul? a întrebat prințul.

Krystina mi-a zis la ureche:

– E în hambar. L-am pus în… M-am gândit că avem nevoie de odaie, n-am vrut să…

Dar nu era nevoie să ne explice de ce nu-și dorea să vadă chipul acela schimonosit în casă, în fiecare noapte.

– Nu-i nimic, am liniștit-o eu. Krystina, Jerzy ar putea să… Ce vom încerca noi să facem… va putea da roade. Numai că Jerzy ar putea la fel de bine să nu supraviețuiască.

Apucase strâns marginile pătuțului, însă a încuviințat încetișor. Cred că pentru ea Jerzy deja murise, ca și cum plecase într-o bătălie pierdută, iar acum ea aștepta vestea cea rea.

Am mers afară. Într-o cotineață nou-construită pe o latură a casei, cu lemnul încă verde, nebătut de vreme, șapte purcei și mama lor cu burta mare adulmecau fără prea mare interes caii. Am dat ocol, pășind înșiruiți pe poteca îngustă dintre copaci, aproape năpădită de buruieni, până am ajuns în dreptul micului hambar cenușiu. Se ridica din iarba înaltă, ai cărei lujeri noi se întindeau în toate părțile. În acoperiș se vedeau câteva găuri, acolo unde păsările furaseră din paie ca să-și facă cuib. Ușa era blocată cu o bârnă fixată în niște cârlige ruginite. Dădea senzația de loc de mult abandonat.

– Deschide ușa, Michal! a poruncit căpitanul gărzilor.

Unul dintre soldați a descălecat și a pornit tropăind prin iarba înaltă. Era tânăr și, ca majoritatea oștenilor, purta părul lung și drept. Avea o mustață lungă, ce-i flutura în vânt și barba împletită. Toți păreau ieșiți din cărțile de istorie ale Dragonului, înfățișând întemeietorii Polnyei. Era viguros ca un stejar tânăr, mai înalt și mai voinic decât ceilalți oșteni. A ridicat bârna cu o singură mână și a împins cele două uși fără niciun efort. Lumina după-amiezii a pătruns în hambar.

Imediat a sărit îndărăt, țipând gâtuit și ducând mâna la sabie. Era să se împiedice de propriile picioare. Jerzy era țintuit de peretele din spate, iar razele soarelui băteau exact pe rânjetul de pe chipul său schimonosit. Ochii de statuie priveau în direcția noastră.

– Ce grimasă hidoasă! a exclamat surprins prințul Marek. Bine, Janos! i s-a adresat el apoi șefului gărzilor, în vreme ce cobora de pe cal. Ia-ți oamenii și duceți-vă caii pe pășune. Și acoperiți-i cu ceva. Animalele nu vor sta liniștite cu atâtea magie și urlete în jur.

– Da, Înălțimea Ta! a zis Janos și i-a făcut semn din cap ajutorului său.

Atât armăsarii, cât și ostașii erau bucuroși să plece de-acolo. Au luat și caii noștri și s-au îndepărtat numaidecât, câțiva dintre ei aruncând totuși o privire prin ușile hambarului. L-am văzut pe Michal cum se uită de câteva ori peste umerii săi încovoiați, alb ca varul.

Niciunul dintre ei nu cunoștea cu adevărat Codrul. Nu erau din Vale – așa cum am mai spus, nu era necesar ca Dragonul să trimită oameni pentru armata regelui – și nu erau nici din împrejurimi. Purtau scuturi cu însemne reprezentând un cavaler pe cal, prin urmare erau din provinciile din Nord, de pe lângă Tarakai, ținutul de baștină al reginei Hanna. Ideea lor despre magie însemna un trăsnet într-o bătălie, mortal și precis. Nu știau cu ce aveau să se confrunte.

– Stai! a strigat Dragonul înainte ca Janos să-și întoarcă armăsarul și să-i urmeze pe ceilalți. Cât rămâneți acolo, cumpără doi saci cu sare și împarte câte un pumn fiecărui oștean. Fă rost de eșarfe care să acopere gurile și nasurile și mai cumpără toate topoarele de care se poate lipsi lumea pe acolo.

Apoi i s-a adresat prințului:

– N-avem vreme de pierdut. Dacă reușim acum, nu facem decât să câștigăm un scurt răgaz: o zi, cel mult două, până când Codrul își va reveni din lovitura primită.

Prințul Marek i-a confirmat lui Janos aceste porunci.

– Vezi ca toată lumea să se odihnească puțin, atât cât este cu putință. Vom porni direct către Codru imediat ce terminăm aici.

– Și rugați-vă ca regina să nu fie prea adânc în Codru, a adăugat sec Dragonul.

Janos i-a aruncat o privire vrăjitorului, apoi Marek a plesnit crupa calului șefului gărzilor și s-a îndepărtat călare. Și-a urmat oamenii pe poteca îngustă și s-a pierdut din vedere.

Am rămas singuri în hambar, doar noi cinci. Fire de praf pluteau în razele soarelui, alături de o aromă dulceagă și caldă, de fân, dar dublată de un miros înecăcios, de frunze putrezite. Într-o parte a peretelui se căsca o gaură zdrențuită, acolo unde Lupii își făcuseră loc nu ca să mănânce vitele, ci ca să le spurce cu răul-Codrului. M-am cuprins singură în brațe. Era destul de târziu. Încă din zori călătoriserăm de-a lungul Văii

direct către Dvernik, făcând câte un scurt popas pentru odihna cailor. Vântul bătea prin uși și îmi sufla în ceafă o atingere de gheață. Soarele îi lumina chipul lui Jerzy în portocaliu, căzând pe ochii lui împietriți, larg deschiși. Mi-am adus aminte de senzația rece pe care o avusesem când devenisem și eu stană de piatră. Mă întrebam dacă și Jerzy poate să vadă din spatele privirii lui fixe sau dacă era cuprins de bezna Codrului.

Dragonul a fluturat din mână către Șoim, în bătaie de joc:

– Poate dorești să-mi fii de ajutor?

Șoimul a făcut o plecăciune cu zâmbetul pe buze și, cu mâinile ridicate în aer, s-a apropiat de statuie. Cuvintele care să ridice vraja împietririi i-au răsunat pe limbă, minunat pronunțate. Pe măsură ce le rostea, degetele lui Jerzy se răsuceau odată cu retragerea valului de piatră. Ghearele țepene erau încă întinse de-o parte și de alta. Lanțurile ruginite ce-i atârnau de încheieturi erau bătute în perete. Zalele au zăngănit una de alta în momentul în care a început să se miște. Șoimul s-a dat puțin înapoi, păstrându-și zâmbetul pe buze, pe măsură ce valul de piatră cobora din creștetul lui Jerzy, ai cărui ochi se roteau deja și priveau atent când într-o parte, când în alta. Un hohot de râs a șuierat când gura i-a fost eliberată. Apoi piatra i-a slobozit plămânii, iar zâmbetul a dispărut de pe chipul Șoimului când chiuitul asurzitor s-a înălțat în aer.

Kasia s-a lipit de mine, neîndemânatică, și eu am apucat-o strâns de mână. Stătea lângă mine, ea însăși arătând ca o statuie, înlemnită, cuprinsă de amintiri. Jerzy a urlat, a râs și a urlat iar. Și a ținut-o tot așa, ca și cum încerca să compenseze toate urletele reținute în pieptul lui împietrit. A urlat până ce a rămas fără suflu, apoi a ridicat capul și a rânjit la noi cu dinții lui înnegriți și putrezi. Avea încă pielea pătată cu verde. Prințul Marek se holba, cu mâna încleștată pe sabie. Șoimul se retrăsese lângă el.

– Salutare, prințișorule! l-a luat Jerzy în batjocură. Ți-e dor de mămica? Ai vrea s-o auzi și pe ea țipând? *Marek!* a rostit posedatul pe un ton pițigăiat, de femeie cuprinsă de disperare. *Marechek, salvează-mă!*

Marek s-a aplecat brusc, cuprins de un spasm, de parcă l-ar fi lovit cineva în stomac. Scosese sabia pe jumătate din teacă.

– Încetează! a mârâit prințul. Faceți-l să *tacă*!

Șoimul, bulversat și palid, a ridicat o mână și a spus:

– *Elrekaduht!*

Chicotitul lui Jerzy a amuțit pe gura-i larg deschisă, ca și cum ar fi fost împrejmuit de un zid gros, prin care răzbătea doar un vaiet îndepărtat: *Marechek, Marechek!*

Șoimul s-a răsucit spre noi, spunând:

– Doar nu aveți de gând să-i faceți o vrajă de curățire *acestei bestii*?

– Aha, deci *acum* ți s-a făcut lehamite? i-a tăiat-o rece Dragonul.

– Dar uită-te la el! i l-a arătat Șoimul, după care s-a întors spre Jerzy.

Și-a vânturat mâna prin aer de parcă ar fi șters un geam aburit și a spus:

– Lehleyast palezh!

M-am dat înapoi speriată, iar Kasia și-a încleștat degetele în brațul meu. Priveam amândouă cuprinse de groază. Pielea lui Jerzy devenise translucidă și verzuie, ca o foiță de ceapă, iar sub ea colcăiau și clocoteau umbrele negre ale răului-Codrului. Erau asemenea celor care mișunaseră pe sub propria-mi piele, numai că atât de umflate, încât devoraseră totul pe interior. Până și pe față i se târau, iar ochii galbeni abia mai puteau răzbi prin desișul de umbre grotești.

– Și totuși erai gata să te avânți netulburat în Codru, l-a mustrat Dragonul.

Șoimul s-a întors spre noi. Marek nu-și putea dezlipi ochii de la Jerzy, gri ca o oglindă. Gura îi devenise o dungă subțire și albă.

– Ascultă! *Asta?* Asta e nimic! Răul-Codrului este deja alungat pe trei sferturi, căci nu are decât trei zile vechime, datorită vrăjii de împietrire. Dacă și ultimul sfert ar fi fost înlăturat, atunci l-aș fi putut vindeca printr-o simplă poțiune de curățire. Regina însă a stat captivă într-un copac-inimă vreme de douăzeci de ani. Dacă o găsim și o scoatem de-acolo, dacă o vindecăm, ceea ce nu este absolut sigur, cei douăzeci de ani trăiți sub cea mai neagră teroare și-ar spune cuvântul. Nu te va îmbrățișa. Nici măcar nu te va cunoaște. Avem într-adevăr o șansă în lupta împotriva Codrului. Dacă reușim să-l eliberăm pe acest om, dacă mai distrugem un copac-inimă, n-ar trebui să folosim breșa pentru a ne avânta ca proștii în măruntaiele Codrului, riscând totul. Ci ar trebui să începem de la cea mai apropiată graniță și să tăiem un drum prin el cât putem de mult, de la răsăritul până la apusul soarelui, după care să azvârlim în el inima-focului, având grijă să ne asigurăm retragerea. Am putea astfel recuceri vreo treizeci de kilometri ai Văii și am slăbi Codrul pentru trei generații.

– Dar dacă mama arde și ea? a sărit prințul.

Dragonul i l-a arătat pe Jerzy:

– Tu ai prefera să trăiești așa?

– Atunci, dacă *nu* arde! a spus Marek. *Nu!*

A tras cu greu aer în plămâni, de parcă pieptul i-ar fi fost strâns în cercuri de fier.

– Nu!

Dragonul a strâns nervos din buze:

– Dacă am reușit să slăbim puterile Codrului, șansele noastre de a o găsi…

– Nu! l-a întrerupt Marek, gesticulând tăios. O vom scoate pe mama de-acolo și, în drumul nostru, vom produce cât mai multe stricăciuni. *Abia atunci,* Dragonule, după ce o vei vindeca pe mama și vom arde copacul-inimă care a înghițit-o, jur că vei avea toți oamenii și toate topoarele de care tata se poate lipsi. Și nu numai că vom arde treizeci de kilometri de Codru, ci îl vom mistui până la Rosya și vom termina cu el o dată pentru totdeauna.

Și-a îndreptat umerii în timp ce vorbea adoptând o postură fermă. Mi-am mușcat buza. N-aveam încredere în prinț nici cât negru sub unghie, știind că tot ce face este să-și satisfacă plăcerile, însă de data aceasta trebuia să-i dau dreptate. Dacă tăiam pădurea pe o distanță de treizeci de kilometri, obțineam o mare victorie, dar una temporară. Eu îmi doream să *ardă* în totalitate.

Toată viața urâsem Codrul, dar era o ură simțită de la distanță. Fie că fusese o furtună cu grindină înainte de recoltă, fie un roi de lăcuste pe câmp, fie o apariție de coșmar, totuși era ceva la care te așteptai, ținând de natura lui. Acum era cu totul diferit, o creatură vie care își aduna forțele malefice ca să mă rănească, pe mine și pe cei dragi mie, și să-și arunce umbra uriașă peste satul meu, gata să-l înghită ca pe Porosna. Nu mă visam o mare eroină, așa cum mă acuzase Dragonul, dar îmi doream să pătrund în Codru cu un topor și o făclie aprinsă în mâini. Voiam să o smulg pe regină din ghearele lui și să aduc armata care să-l împresoare din două părți și să-l radă de pe fața pământului.

Dragonul a clătinat tăcut din cap. N-a vrut să continue cearta. În schimb, Șoimul a început să-și exprime dezaprobarea. Nu părea să mai aibă siguranța prințului Marek. Ochii lui stăruiau asupra lui Jerzy și își ținea un colț al mantiei peste nas și gură, de parcă ar fi văzut mai multe decât noi și se temea să respire aerul spurcat.

– Sper că-mi ierți îndoielile, probabil că am o experiență jalnică în aceste chestiuni, a rostit el cu un sarcasm ce se auzea limpede chiar și prin pânza mantiei. Dar eu aș numi asta un veritabil caz de posesie. Nu am fi în siguranță nici măcar dacă l-am decapita înainte de a-l arde. N-ar fi mai bine să ne asigurăm că-l *poți* elibera înainte de a sta să alegi între planuri de anvergură care deocamdată nu pot fi puse în aplicare?

– Dar am avut o înțelegere! a protestat prințul, întorcându-se spre el.

– Am căzut de acord că era un risc care merita asumat, *dacă* Sarkan găsise într-adevăr o cale de a scoate răul-Codrului din posedat. Dar *asta*? a arătat el spre Jerzy. Nu până nu-l văd făcând-o. Și chiar și așa m-aș gândi de două ori. Din câte știm, fata n-a fost posedată de la bun început, iar el a lansat zvonul ca să adauge și mai multă strălucire faimei de care se bucură.

Dragonul a pufnit cu dezgust, dar nu a ripostat. I-a întors spatele, a luat o mână de paie dintr-un balot destrămat și a început să murmure un descântec în timp ce degetele lui împleteau paiele. Prințul Marek l-a apucat de braț pe Șoim și l-a tras deoparte, șoptindu-i mânios ceva.

Jerzy încă mai cânta cântecelul, în ciuda vrăjii de amuțire, însă se legăna în lanțuri, aplecându-se atât cât îi permiteau brațele să se întindă și zbătându-se. Își lungea gâtul și clămpănea din fălci, mușcând aerul. Scotea limba, o bucată de carne neagră și umflată, ca un limax, mișcând-o cu rapiditate, și își rotea privirea spre noi toți.

Dragonul îl ignora. În mâinile sale, paiele se îngroșau și se transformau într-o măsuță cu picioarele împletite, lată de treizeci de centimetri. A deschis săculețul de piele pe care-l cărase cu el și a scos cu grijă de acolo cartea *Invocației*, literele ei aurii strălucind în lumina soarelui la asfințit, și a depus-o pe măsuță. S-a întors spre mine:

– Bine, hai să începem!

Nu mă gândisem până atunci că, de față cu prințul și cu vrăjitorul lui, va trebui să-l iau de mână pe Dragon și să ne îngemănăm magiile sub privirile lor. Stomacul mi s-a strâns ca o prună uscată. M-am uitat țintă la Dragon, însă chipul lui era rece, arătând în mod intenționat un slab interes lucrării noastre.

M-am alăturat în silă. Ochii Șoimului mă pândeau și cu siguranță privirea lui era vrăjită – ascuțită ca a unei păsări de pradă. Îmi displăcea să fiu astfel expusă înaintea celor doi. Dar și mai mult înaintea Kasiei, cea care mă cunoștea atât de bine. Nu discutaserăm prea multe despre acea seară, când Dragonul și cu mine încercaserăm o lucrare împreună. Nu fusesem în stare să exprim totul în cuvinte. Nici măcar nu-mi dorisem să *mă gândesc* la cele petrecute. Însă acum nu puteam refuza, când îl aveam în fața ochilor pe Jerzy care dansa în lanțuri precum marioneta pe care mi-o cioplise tata în copilărie: caraghiosul omuleț-băț care sărea și făcea tumbe între două vergele.

Am înghițit nodul din gât și am lăsat palma peste coperta *Invocației.* Apoi am deschis-o și am început să citim împreună.

Stăteam unul lângă altul, încordați și stânjeniți, însă lucrările noastre se împleteau ca și cum deja știau drumul fără ajutorul nostru. Mi-am relaxat umerii, am ridicat capul și am tras

bucuroasă aer în piept. Nu m-am putut abține. Acum nu-mi păsa nici dacă întreaga lume ne era martoră. *Invocația* a prins a curge ca un râu în jurul nostru: vocea lui era susurul apei pe care eu o umpleam cu cascade și pești săltăreți, iar lumina ce ne înconjura era strălucitoare ca un răsărit de soare.

Codrul ne privea, ascuns sub chipul lui Jerzy, și încerca să ne muște cu o ură mută.

– Dă roade? l-a întrebat Marek pe Șoim, în spatele nostru.

Nu i-am auzit răspunsul. Jerzy se pierduse în Codru asemenea Kasiei, însă el cedase. Acum stătea sprijinit de un trunchi de copac, cu picioarele-i sângerânde întinse înaintea lui, cu gura căscată, privind prostește la mâinile adunate în poală. Nu s-a clintit când l-am strigat.

– *Jerzy!* am țipat eu. Și-a ridicat ușor capul și i-am văzut căutătura tâmpă, după care a lăsat capul moale.

– Văd că *există* un canal, a zis Șoimul.

M-am uitat la el cu coada ochiului și am constatat că își pusese din nou masca de catifea. Ochiul de șoim de pe frunte ne cerceta atent, cu pupila lui mare și neagră.

– Așa călătorește răul-Codrului. Sarkan, dacă aș rosti vraja de purificare prin foc…

– Nu! am sărit eu. Jerzy va muri!

Șoimul mi-a aruncat o privire plină de dispreț. Firește că nu-i păsa dacă Jerzy va rămâne sau nu în viață. Însă Kasia a ieșit valvârtej din hambar, alergând pe potecă, și peste câteva clipe s-a întors cu Krystina, temătoare și cu copilul cuibărit la pieptul ei. Femeia s-a dat înapoi în fața magiei și a lui Jerzy ce se zvârcolea în lanțuri, însă Kasia i-a șoptit degrabă ceva. Krystina a strâns mai bine la piept pruncul și a făcut un pas șovăielnic, apoi un altul, până când a putut să-i vadă chipul. Expresia ei s-a schimbat brusc.

– Jerzy! Jerzy! l-a chemat ea și a întins mâna spre el.

Kasia a împiedicat-o să-l atingă, însă am văzut cum a înălțat din nou capul și, încet-încet, s-a ridicat în picioare.

Lumina *Invocației* nu era deloc iertătoare. De data aceasta am simțit de la distanță, căci nu era ceva care mă implica direct, însă îl vedeam dezgolit în fața noastră, plin de mânie, gândindu-se la micile morminte ale pruncilor săi și la suferința mută de pe chipul Krystinei, la înțepătura foamei în stomac și la resentimentul amar avut când se prefăcuse că nu vede coșurile milei la colțul casei lui, știind că soția sa ajunsese să cerșească de mâncare. Disperarea crudă care îl cuprinsese când văzuse vitele transformate în bestii și ultima lui șansă de a scăpa de sărăcie ducându-se pe apa sâmbetei. Aproape că *dorise* atunci ca bestiile să-l omoare.

Chipul Krystinei era frământat de propria-i disperare și de gândurile negre: mama ei îi spusese să nu se mărite cu un sărăntoc; sora ei se căsătorise în Radomsko și avea patru copii și un soț care-și câștiga traiul ca țesător. Toți copiii surorii sale trăiau și nu fuseseră niciodată înfrigurați sau flămânzi.

Gura lui Jerzy a început să tremure de rușine, cu dinții încleștați. Cu lacrimi în ochi, Krystina a dat din nou să-l mângâie pe obraji, însă pruncul s-a trezit și a țipat. Un zgomot groaznic, dar minunat în comparație cu urletele lui Jerzy, un țipăt atât de firesc și de simplu, nimic altceva decât exprimarea unei dorințe. Jerzy a făcut un pas spre ea din umbra Codrului.

După aceea a fost mult mai ușor. Dragonul avea dreptate: fusese mai puțin afectat decât Kasia, deși în aparență se manifestase ca un coșmar. Jerzy nu se găsea prea adânc în Codru, așa cum fusese Kasia. Odată ce a început să se miște, a înaintat repede către noi, deși cu mers împleticit și în ciuda crengilor care îi stăteau în cale, căci pentru el nu erau decât niște crăcuțe ce-l plesneau ușor. Și-a acoperit fața cu mâna și a alergat spre noi, făcându-și loc printre ele.

– Preia tu vraja, mi-a zis Dragonul când eram aproape de final, iar eu, strângând din dinți și cu toate puterile, am menținut *Invocația,* în vreme ce el își dezlipea magia de a mea.

– Acum, imediat ce iese! i s-a adresat el Șoimului, pe când Jerzy își căpăta propriile trăsături.

Au ridicat amândoi mâinile, umăr lângă umăr, și au rostit în același timp:

– Ulozishtus sovjenta!

Jerzy a început să țipe când a trecut prin focul purificator, totuși a ajuns teafăr în partea noastră de lume. Câteva lacrimi negre și înțepătoare i se scurgeau din ochi, alunecând către nări, și cădeau pe podea, fumegând, apoi trupul i-a atârnat moale în lanțuri.

Kasia a acoperit stropii cu țărână, iar Dragonul a pășit spre Jerzy și i-a ținut capul ridicat, apucându-l de lanț, până ce eu am terminat de citit și ultimele cuvinte din *Invocație.*

– Uită-te acum la el! l-a îndemnat pe Șoim.

Acesta a cuprins cu palmele obrajii posedatului și a rostit o vrajă ca o săgeată. A țâșnit din el în lumina teribilă a finalului *Invocației.* Pe perete, între lanțuri, chiar deasupra capului lui Jerzy, vraja Șoimului a deschis o fereastră prin care am văzut cu toții un copac-inimă de două ori mai înalt decât cel în care fusese captivă Kasia. Ramurile lui se agitau sălbatic, cuprinse de o vâlvătaie.

CAPITOLUL 14

La ivirea zorilor, am plecat în liniște din Dvernik, dar soldații își zâmbeau veseli. Se înarmaseră și toți arătau minunat în armura lor strălucitoare, cu coifurile penate și mantiile lor lungi și verzi. Scuturi pictate atârnau la agățătoarea șeilor. Știau și ei cât de chipeși erau. Călăreau țanțoși pe drumul de țară umbrit și până și caii își țineau gâtul frumos arcuit. Bineînțeles, treizeci de eșarfe nu se găseau ușor într-un sătuc, astfel încât voinicii purtau niște fulare de lână aspre și înțepătoare, menite pentru gerul iernii, înfășurate alandala în jurul gâtului și obrajilor, întocmai cum ordonase Dragonul. Își tot pierdeau echilibrul când, fără să vrea, încercau să se scarpine pe furiș.

Crescusem călărind masivii și lenții cai de povară ai tatei, care se uitau mirați la mine când mă răsturnam pe spinările lor late dacă ei o luau la trap, ca să nu mai vorbesc de galop. Însă prințul Marek ne urcase pe caii de rezervă pe care cavalerii lui îi aduseseră cu ei. Păreau cu totul alte animale. Când din întâmplare am tras de hățuri altfel decât trebuia, calul s-a ridicat pe picioarele din spate și a lovit cu copitele, țopăind în zigzag în timp ce eu mă agățam speriată de coama lui. După o vreme, cobora pe picioarele din față, mânat de rațiuni necunoscute, și sălta țanțoș, foarte plin de sine. Și așa s-a întâmplat până ce am trecut de Zatochek.

Drumul prin Vale nu se oprea într-un singur loc. Bănuiesc că odinioară ducea mult mai departe, până la Porosna sau poate și mai încolo, către sate fără nume, înghițite de Codru. Dar când zgomotul morii de lângă podul din Zatochek a început să se piardă în urma noastră, buruienile și iarba deja îngălbeneau pe margini și, doi kilometri mai departe, abia le mai distingeam sub picioarele cailor. Soldații încă râdeau și cântau, caii erau probabil mai înțelepți decât noi. Își încetiniseră pasul fără să primească vreo comandă de la călăreții lor. Pufăiau nervos și își înălțau capetele, cu urechile ciulite în toate părțile, cu pielea tremurând de parcă ar fi dorit să alunge niște muște enervante.

Numai că nu era nicio muscă. Înaintea noastră aștepta zidul copacilor întunecați.

– Opriți aici! a strigat Dragonul.

De parcă l-ar fi înțeles și, bucuroși de prilej, caii s-au oprit toți în același timp.

– Luați o gură de apă și mâncați ceva, dacă doriți. Nimic nu trebuie să treacă printre buzele voastre odată ce vă aflați printre copaci.

A sărit de pe cal. Am coborât și eu de pe al meu, cu mare grijă.

– O iau eu, mi-a zis unul dintre soldați, un băiat blond, cu față rotundă și prietenoasă, singurul defect fiind nasul rupt.

A luat hățul iepei mele, voios și priceput. Toți bărbații au dus caii la râu să se adape, apoi și-au împărțit felii de pâine și ploști cu lichior.

Dragonul mi-a făcut un semn.

– Fă-ți vraja de protecție și să fie cât mai puternică! Apoi încearcă să le-o faci și soldaților, dacă poți. Îți voi face și eu una.

– Vor ține umbrele la distanță? am întrebat eu cu îndoială. Chiar și în adâncul Codrului?

– Nu. Dar le va încetini. Chiar la ieșirea din Zatochek este un hambar în care am dus multe purgative, pentru eventualitatea în care trebuie să merg în Codru. Cum ieșim de-acolo, mergem la hambar și luăm câte o doză sau zece, indiferent cât de siguri suntem că am rămas neîntinați.

M-am uitat către tinerii soldați, care vorbeau și râdeau în timp ce-și mâncau pâinea.

– Și ai destule medicamente pentru toți?

Le-a aruncat o privire de gheață, de parcă ar fi vrut să-i secere.

– Pentru atâția câți vor mai rămâne din ei.

M-a străbătut un fior.

– Încă nu crezi că este o idee bună, chiar și după Jerzy.

Un fuior de fum încă se ridica din Codru, acolo unde arsese copacul-inimă. Îl văzusem de ieri.

– E o idee îngrozitoare. Dar să-l lași pe Marek să vă aducă pe tine și pe Solya aici fără una și mai rea. Măcar eu am habar la ce să mă aștept. Vino! Nu mai avem mult timp.

Kasia m-a ajutat în tăcere să adun ace de pin pentru vrajă. Șoimul își desfășura deja lucrarea complicată, clădind un scut protector în jurul prințului Marek. Era ca un zid de cărămizi strălucitoare ce se înălța treptat și, când a ajuns deasupra capului prințului, cărămizile s-au unit într-un singur bloc luminos, după care s-au contopit cu Marek. Dacă mă uitam la

el dintr-o parte, puteam observa scutul străveziu lipit de piele. Șoimul a făcut același lucru pentru sine, însă nu și cu fiecare soldat în parte.

Am îngenuncheat și am făcut un foc mic din ace de pin și cetini. Când fumul a umplut luminișul, amărui și înecăcios, m-am uitat în sus spre Dragon:

– Îmi faci vraja ta? l-am întrebat.

Am simțit vraja Dragonului pe umeri ca pe o haină groasă, purtată în fața focului din vatră. Îmi provoca mâncărimi, era inconfortabilă și mă făcea să mă gândesc prea mult la motivul pentru care o purtam. Am murmurat și eu vraja de protecție odată cu incantația lui. Mi-am imaginat că mă îmbrac bine pentru o călătorie în miezul iernii: nu numai o haină groasă, ci și mănuși și fular de lână, căciulă cu urechi prinse cu un nasture sub bărbie, pantaloni tricotați ce-mi acopereau cizmele și o broboadă înfășurată pe deasupra, totul bine aranjat, astfel încât să nu lase nicio crăpătură prin care să pătrundă crivățul.

– Puneți-vă eșarfele la gură! am zis eu, fără să-mi iau ochii de la foc, uitând pe moment că vorbesc cu oameni în toată firea, cu soldați.

Mai ciudat era că au făcut ce le-am spus. Am împrăștiat fumul în jurul meu, ca să se impregneze în eșarfele lor din lână sau bumbac pentru a le asigura protecția.

Ultimul ac de pin s-a prefăcut în scrum. Focul s-a stins. M-am ridicat în picioare, ușor ametită, tușind din cauza fumului, și mi-am șters lacrimile. Am mai clipit de câteva ori ca să le alung și atunci l-am văzut pe Șoim cum mă urmărea, lacom și încordat chiar când își acoperea gura și nasul cu mantia. M-am întors iute și m-am dus la râu să beau o gură de apă și să-mi spăl funinginea de pe mâini și față. Nu-mi plăcea deloc cum ochii lui încercau să-mi străpungă pielea. Am împărțit cu Kasia o felie din pâinea atât de familiară a brutarului din Dvernik, crocantă, rumenită și un pic acrișoară – gustul fiecărei dimineți de acasă. Soldații își puneau bine ploștile și se scuturau de firimituri, pregătindu-se să urce din nou pe cai. Soarele se ridica printre copaci.

– Gata, Șoimule! a strigat prințul Marek după ce toți ne așezaserăm bine în șa.

Și-a scos mănușa armurii. La jumătatea degetului mic avea un inel delicat, bătut cu safire - un inel de femeie.

– Arată-ne drumul!

– Ține degetul mare deasupra inelului, l-a sfătuit Șoimul, apoi s-a aplecat în șa și a înțepat degetul prințului cu un ac, bătut și el cu pietre prețioase, după care a stors înțepătura.

O picătură mare de sânge a căzut peste inelul de aur, înroșindu-l, în vreme ce Șoimul a murmurat o vrajă de găsire.

Pietrele albastre s-au schimbat în mov-închis și o lumină violet a învăluit mâna lui Marek. Chiar și după ce a pus înapoi mănușa armurii, lumina nu și-a pierdut intensitatea. A ridicat pumnul în față și l-a mișcat dintr-o parte în alta. Lumina a devenit mai strălucitoare când a îndreptat pumnul către Codru. Ne-a condus într-acolo și, unul după altul, caii noștri au trecut peste cenușă către copacii întunecați.

Codrul arăta cu totul altfel primăvara decât iarna. În aer puteai percepe ceva viu și alert. Pielea se înfiora simțind priviri la pândă peste tot în jurul nostru încă din clipa în care m-a atins prima ramură din umbră. Zgomotul de copite se auzea înfundat călcând pe mușchiul și lăstărișul pădurii, ocolind tufișuri care întindeau spre noi țepi lungi și ascuțiți. Păsări negre și tăcute țâșneau, aproape nevăzute, dintr-un copac în altul, depășindu-ne. Eram sigură că, dacă aș fi intrat singură în pădure primăvara, n-aș fi ajuns la Kasia. Cel puțin nu fără luptă.

Însă azi călăream cu treizeci de voinici în jurul nostru, toți în armuri și bine înarmați. Soldații purtau săbii lungi și solide, torțe și saci cu sare, așa cum le poruncise Dragonul. Călărețiii din frunte tăiau drumul prin tufișuri, lărgind poteca pe care noi să înaintăm. Ceilalți ardeau tufișurile de ambele părți și aruncau cu sare în spatele nostru, astfel încât să ne putem retrage pe unde am venit.

Însă râsetele lor le-au murit pe buze. Călăream în tăcere, cu excepția zornăitului înăbușit al harnașamentului, al bufnetului surd de copite pe potecă și al vreunei șoapte împărtășite din când în când. Caii nici măcar nu mai nechezau. Priveau cu ochii bulbucați copacii. Cu toții ne simțeam hăituiți.

Kasia călărea alături de mine, cu capul plecat, aproape atingând gâtul calului. Am reușit să întind mâna și să-i ating degetele.

– Ce se întâmplă? am întrebat-o eu cu blândețe.

Mi-a arătat undeva în lateral, spre un copac din depărtare, un stejar bătrân, atins de trăsnet cu ani în urmă. Mușchiul atârna de ramurile lui moarte, de la distanță părând o bătrână ce-și întinde poalele rochiei, făcând o reverență.

– Îmi aduc aminte de copacul ăla.

A lăsat mâna în jos și a privit înainte printre urechile calului.

– La fel și stânca aceea roșie pe lângă care am trecut și de tufișul gri, totul. Este ca și cum n-aș fi plecat de-aici niciodată, a zis ea în șoaptă. Ca și cum am rămas aici tot timpul. Nici măcar nu știu dacă tu ești adevărată, Nieshka. Dacă e doar un vis? Dar este ceva în apropiere, drept înainte.

Căpitanul a auzit-o și s-a întors spre ea:

– Ceva periculos?

– Ceva mort! a spus Kasia și a plecat ochii, către șaua calului, cu mâinile încleștate pe hățuri.

Se lumina bine în jurul nostru, iar poteca se lărgea sub copitele animalelor. Potcoavele nu mai sunau înfundat. M-am uitat în jos și am întrezărit piatră cubică, pe jumătate îngropată sub stratul de mușchi. Am ridicat din nou privirea și am clipit des. În depărtare, printre copaci, un chip cenușiu, fantomatic, se holba la mine cu un ochi imens căscat deasupra unei guri pătrate, larg deschise – ruina unui hambar.

– Ieșiți de pe potecă! a poruncit Dragonul. Ocoliți pe la nord sau pe la sud, nu contează. Numai nu treceți pe-acolo! Și nu vă opriți!

– Dar ce-i acolo? a întrebat Marek.

– Porosna sau ce a mai rămas din ea, l-a lămurit Dragonul.

Am dat un ocol prin nord, croindu-ne drum prin lăstăriș și printre ruinele căsuțelor, din care rămăseseră doar bârnele, acoperișul fiind de mult prăbușit. Am încercat să nu mă uit în jos. Mușchiul și pirul se răspândiseră în strat gros peste tot, iar copaci tineri și înalți își întindeau ramurile către soare, deasupra noastră, filtrându-i razele transformate în pete de lumină mișcătoare. Însă, pe jumătate îngropate sub mușchi, se mai distingeau câteva siluete: ici și colo câte o mână scheletică, cu degete albe străpungând covorul verde, în ele reflectându-se lumina și sclipind rece. Deasupra caselor, dacă mă uitam către fosta piață a satului, se întindea un acoperiș imens, argintiu și puteam auzi foșnetul îndepărtat al frunzelor unui copac-inimă.

– N-am putea să ne oprim și să-l ardem? i-am șoptit Dragonului cât de încet am putut.

– Bineînțeles. Dacă folosim inima-focului și ne retragem imediat pe unde am venit. Ar fi cel mai înțelept lucru pe care l-am putea face.

A spus totul cu voce tare, însă prințul Marek n-a întors capul, deși câțiva soldați ne-au aruncat câte o scurtă privire. Caii mergeau cu gâturile încordate, tremurând, căci ne grăbeam să lăsăm morții în spate.

Apoi am făcut un mic popas ca se odihnească și animalele. Erau obosite atât de spaimă, cât și de efort. Poteca se lărgea în jurul unui teren mlăștinos, capătul unui pârâiaș ce începuse deja să sece, acum că zăpada topită își încetase alunecarea la vale. Un firișor de apă curgea încă bolborosind și se vărsa într-o băltoacă formată într-o cavitate pietroasă.

– Am putea lăsa caii să bea din ea? a întrebat prințul Marek.

Dragonul a ridicat din umeri:

– Ai putea chiar și tu să încerci. Nu este mai rău decât plimbarea printre copaci. Numai că după aceea ar trebui să-i

omorâm pe toți, pentru orice eventualitate.

Janos descălecase deja și mângâia animalul pe bot, încercând să-l liniștească. Apoi a întors capul către noi:

– Ăștia sunt cai de război bine antrenați. Își merită greutatea lor în argint.

– Totuși, elixirul de curățire a răului valorează cât greutatea lor în aur! i-a dat Dragonul replica. Dacă țineai la ei, nu trebuia să-i aduci în Codru. Dar nu-ți mai bate capul. Nici măcar nu se pune problema de șansă aici.

Prințul Marek i-a aruncat o căutătură aprigă, însă nu a ripostat. În schimb, l-a luat pe Janos deoparte și i-a vorbit în șoaptă.

Kasia se dusese la marginea luminișului, acolo unde se distingeau niște urme de căprioare. Evita să privească băltoaca. Mă întrebam, dacă în drumul ei în captivitate, mai văzuse locul acesta. Se tot uita printre copacii întunecați. Dragon a venit la ea și i-a spus ceva. Am văzut cum întoarce capul către el.

– Mă-ntreb dacă știe cât îți datorează, a rostit Șoimul, ajuns pe neașteptate lângă mine.

Am tresărit și m-am uitat peste umăr. Iapa mea bea cu sete. Am înșfăcat frâiele și m-am apropiat de ea. Am rămas tăcută.

Șoimul a ridicat din sprânceana-i subțire, neagră și frumos conturată:

– Regatul nu are un număr nelimitat de vrăjitori. Prin lege, darul tău te situează în afara vasalității. De-acum ai dreptul la propriul loc la Curte, sub tutela directă a regelui. De la bun început n-ar fi trebuit să rămâi aici, în Vale, cu atât mai puțin să fii tratată ca o slugă.

A indicat cu mâna hainele mele. Mă îmbrăcasem de parcă trebuia să merg la culesul recoltei: cizme înalte, împotriva noroiului, pantaloni largi, croiți din pânză de sac și un halat maro pe deasupra. El încă purta mantia albă, deși răutatea Codrului fusese mai puternică decât farmecul folosit pentru a o menține curată într-o pădure obișnuită. De tiv atârnau fire destrămate. Mi-a interpretat greșit îndoiala din privire.

– Tatăl tău este fermier, bănuiesc.

– E tăietor de lemne, l-am corectat eu.

Apoi a alungat gândul cu mâna.

– Îmi imaginezi că nu știi nimic despre viața la Curte. Când mi-a fost descoperit darul, tatăl meu a fost făcut cavaler, iar când mi-am terminat studiile, a devenit baron. Nu va fi mai puțin generos cu tine.

S-a aplecat spre mine, iar iapa mea a bolborosit în apă, speriată, în momentul în care eu m-am sprijinit apăsat de ea.

– Orice-ai fi auzit, în capătul ăsta de lume unde ai trăit până acum, să știi că Sarkan nu este singurul vrăjitor faimos din Polnya. Te asigur că nu trebuie să te simți legată de el doar pentru că a găsit un iscusit mijloc de a se folosi de tine. Sunt convins că ai putea găsi o sumedenie de vrăjitori cu care să colaborezi.

Murmurând ceva, a întins palma ridicată spre mine și din ea s-a înălțat o flăcăruie spiralată.

– Poate dorești să încerci acum?

– Cu tine!? am exclamat eu, lipsită de diplomație.

A îngustat ușor ochii. Totuși, nu-mi părea rău deloc.

– După tot ce i-ai făcut Kasiei?

– Dar v-am făcut și ție, și ei o favoare! A zis el, prefăcându-se rănit. Chiar crezi că altcineva l-ar fi crezut pe cuvânt pe Sarkan că fata era complet vindecată? Cu mare îngăduință l-am putea numi pe patronul tău excentric pentru faptul că s-a îngropat aici și vine la Curte doar când i se poruncește, întunecat ca o furtună și prevestind dezastre care nu vin niciodată. N-are niciun prieten la Curte și singurii care i-ar sta alături sunt prăpăstioșii care au insistat s-o omorâm deîndată pe prietena ta. Dacă prințul Marek n-ar fi intervenit, regele ar fi trimis un călău în locul nostru și l-ar fi chemat pe Sarkan în capitală ca să-i dea socoteală că a ținut-o în viață atâta vreme.

Călăul trebuia să fie chiar el, dar se părea că asta nu-l împiedica să pretindă că dăduse dovadă de bunătate în cazul meu. Nici nu știam cum să răspund unei asemenea neobrăzări. Singurul sunet pe care l-aș fi putut scoate ar fi fost unul de dezaprobare. Însă el nu a mai mers atât de departe, ci, cu o voce suavă care sugera cât sunt de nedreaptă cu el, mi-a spus doar atât:

– Gândește-te puțin la ce ți-am zis. Nu te învinovățesc că ești mânioasă pe mine. Dar nu lăsa mânia să strice un sfat bun.

Cu o plecăciune curtenitoare, s-a retras elegant chiar când Kasia se apropia de mine. Soldații încălecaseră deja.

Era îngândurată și își freca brațele de frig. Dragonul se dusese să încalece pe propriu-i armăsar. I-am aruncat o privire, curioasă ce i-ar fi putut spune Kasiei.

– Tu ești bine? am întrebat-o.

– Mi-a spus să nu mă tem că aș mai fi atinsă de rău, a zis ea, schițând un zâmbet. A zis că, dacă simt teamă, probabil că sunt sănătoasă.

Apoi, dintr-odată, Kasia a adăugat:

– Mi-a mai spus că îi pare rău că m-am temut de el atunci când credeam că o să mă aleagă pe mine. Și că nu va mai lua pe nimeni niciodată.

Urlasem la el pe tema asta, dar nu mă așteptasem să mă și asculte. M-am uitat mirată la ea, dar n-am mai avut timp să mă minunez, căci Janos, deja călare pe cal, își număra oamenii și deodată a zis:

– Unde este Michal?

Am numărat cu toții oameni și cai și am strigat tare în toate direcțiile. Niciun răspuns. Nicio urmă de crăcuțe rupte sau de frunze strivite care să arate încotro s-a dus. Fusese văzut cu numai câteva clipe mai devreme, așteptând să adape calul. Dacă fusese răpit, totul se petrecuse în mare liniște.

– Destul! a spus într-un final Dragonul. A dispărut.

Janos i-a aruncat o privire de protest prințului. După un moment de tăcere, Marek a hotărât:

– Mergem mai departe. Călăriți în rând doi câte doi și nu vă scăpați din ochi.

Tristețea se citea pe chipul îndurerat al lui Janos în vreme ce-și înfășura bine eșarfa în jurul nasului și al gurii. Apoi le-a făcut semn din cap primilor doi soldați și aceștia a pornit-o pe cărare. Ne-am aventurat în Codru.

Pe sub ramurile dese era greu de spus cât este ceasul și de cât timp călăream. Liniștea din Codru era mai adâncă decât în orice pădure în care fusesem vreodată. Nu se auzea niciun bâzâit de insectă, nici măcar o crăcuță ruptă sub lăbuța iute a unui iepure. Până și caii noștri făceau puțin zgomot, căci copitele se loveau de un covor moale de mușchi, iarbă și plăntuțe, și nu de pământ bătătorit. Poteca se termina, iar oamenii din frunte trebuiau să croiască drum cu lovituri de sabie prin vegetația deasă.

Dintre copaci a ajuns la urechile noastre tumultul unui râu repede. Poteca se lărgea brusc. Ne-am oprit. M-am ridicat în scară și m-am uitat peste umerii ostașului din fața mea. Printr-o spărtură din zidul copacilor am văzut că ne aflam din nou pe malul râului Spindle.

Am ieșit din pădure la jumătate de metru deasupra râului, pe un banc situat în pantă. Copaci și lăstăriș crescuseră umbrind apa, sălcii își aplecau ramurile verzi peste papura deasă adunată pe malurile râului, între rădăcinile întortocheate, ieșite din pământul mâlos. Râul era suficient de lat încât, pe mijloc, lumina soarelui pătrundea printre ramurile boltite și întrepătrunse ale copacilor de pe ambele maluri. Sclipea pe suprafața apei, dar razele nu străpungeau direct bolta, astfel că ne-am putut da seama că ziua era pe sfârșite. Am rămas o clipă prelungă în tăcere. Era parcă nefiresc felul în care râul să ne taie calea. Merseserăm spre răsărit, deci ar fi trebuit să fim paralel cu Spindle.

Când prințul Marek a întins pumnul spre apă, lumina violet a devenit și mai strălucitoare, ademenindu-ne de cealaltă parte a râului. Însă apa era învolburată și nici nu știam cât de adâncă este. Janos a rupt o ramura dintr-un copac și a aruncat-o în râu. A fost luată imediat de curent și a dispărut pe dată într-o mică vâltoare.

– Să căutăm un vad, a zis Marek.

Am întors caii și am luat-o în șir de câte unul de-a lungul râului, ostașii fiind nevoiți să taie din vegetație pentru a putea oferi cailor un punct de sprijin pe malul înclinat. Nu existau urme de animale care să ducă la apă, iar Spindle curgea mai departe, fără să se îngusteze. Parcă era un alt râu față de cel din Vale, mai repede și mai tăcut pe sub ramurile copacilor, în umbra Codrului, ca și noi. Știam că nu ajungea până în Rosya. Dispărea undeva în mijlocul Codrului, înghițit de vreo văgăună întunecată. Dar acum ideea asta părea de necrezut, la cât de lat era Spindle aici. Undeva în spatele meu, un voinic a oftat adânc, un geamăt de efort de parcă tocmai își urcase în cârcă o grea povară. S-a auzit tare în liniștea Codrului. M-am uitat în jur. Eșarfa îi alunecase de pe față. Era ostașul prietenos, cu nasul rupt, care îmi dusese iapa la adăpat. A scos un pumnal ascuțit și argintiu și a apucat capul călărețului din fața sa, căruia i-a tăiat beregata, lăsându-i o rană lungă și roșie dintr-o parte în alta a gâtului.

Bietul ostaș a murit fără să scoată un sunet. Sângele a țâșnit peste coama calului și peste frunzele din jur. Animalul s-a cabrat, ostașul mort alunecând de pe spatele lui, și a zbughit-o într-un tufiș, dispărând cu totul. Tânărul soldat zâmbea, cu cuțitul în mână. Apoi a sărit de pe cal și s-a aruncat în apă.

Fapta lui neașteptată ne-a lăsat pe toți înmărmuriți. În fața mea, prințul Marek a scos un țipăt și a sărit din șa, coborând în goană panta, stârnind praful cu cizmele sale când aluneca spre malul râului. A încercat să-i prindă mâna ostașului, dar acesta nu i-a întins-o la rândul lui. A plutit pe spate pe lângă prinț, ca un buștean, eșarfa și mantia urmându-l ca o coadă. Cizmele i se umpluseră cu apă și îl trăgeau la fund, după care întregul trup s-a scufundat. Doar un petic din chipul lui rotund, acum palid, rămăsese la suprafață, scăldat în lumina soarelui. Apoi apa s-a închis deasupra capului său, peste nasul lui rupt. Mantia a fost și ea înghițită de ape cu o ultimă bulboană verde. Iar el a dispărut cu totul.

Prințul Marek se ridicase în picioare și stătea pe mal, ținându-se de trunchiul firav al unui copăcel, și urmărea cum ostașul se duce la fund. Apoi s-a întors și a urcat panta. Janos descălecase și prinsese frâiele armăsarului prințului. I-a întins acestuia o mână de ajutor. Un alt ostaș apucase frâiele calului

rămas acum fără călăreț, care tremura, cu nările fremătând, dar stătea totuși pe loc. Râul își ducea apele repezi, crengile rămâneau neclintite, iar soarele scânteia în apă. Niciun zgomot nu se auzea dinspre calul care fugise. De parcă nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat.

Dragonul a ieșit din formație și și-a îndreptat calul către Marek:

– Până va cădea noaptea, și ceilalți îl vor urma, unul câte unul, i-a zis el răspicat. Dacă n-o vei face și tu.

Marek a ridicat privirea la el, pentru prima oară citindu-i-se nesiguranța pe chip, ca și cum tocmai văzuse ceva dincolo de înțelegerea sa. Șoimul, aflat lângă ei, se uita fără să clipească în lungul șirului de bărbați, ochii lui scrutători încercând să vadă ceva invizibil. Marek i-a căutat privirea. Șoimul a încuviințat încetișor.

Prințul s-a târât până la armăsarul său și a încălecat cu greu, după care li s-a adresat ostașilor din fața sa:

– Faceți un loc de popas!

Oamenii au început să taie vegetația în jurul nostru, iar ceilalți li s-au alăturat, arzând și presărând sare, astfel încât au făcut suficient spațiu pentru a ne aduna toți laolaltă. Caii erau nerăbdători să ajungă acolo și s-au îngrămădit unul într-altul.

Cu privirile soldaților ațintite asupra sa Marek a început să le vorbească:

– Așa! Știți cu toții de ce vă aflați aici. Fiecare dintre voi a fost ales cu grijă. Sunteți oamenii Nordului, cei mai buni pe care îi am. M-ați urmat în teritoriul vrăjit al Rosyei și ați făcut zid în jurul meu în fața cavaleriei lor. Niciunul dintre voi nu a fost ferit de cicatricele războiului. Înainte să plecăm, v-am întrebat dacă vreți să mă urmați în acest loc întunecat. Toți ați spus *da*. Ei bine, nu vă pot jura că vă voi scoate vii de-aici, dar vă spun cu legământ că oricare dintre voi iese odată cu mine din Codru va primi toate onorurile și va fi făcut cavaler, proprietar de pământuri.

Vom trece râul prin acest loc, acum, atât cât suntem în stare, și vom merge mai departe împreună către moarte sau către ceva mai rău, dar o vom face ca niște bărbați adevărați, nu ca niște șoricei speriați.

Probabil că își dăduseră seama deja că însuși Marek habar nu avea ce urma să se întâmple și că nu se pregătise îndeajuns pentru umbrele Codrului. Dar puteam să observ cum vorbele lui reușiseră să le înseninеze întru câtva chipurile adumbrite – o gură de aer proaspăt. Niciunul dintre ei nu a vrut să dea înapoi. Marek a luat cornul de vânătoare prins la șaua calului. Era făcut din alamă, bine lustruit și fin lucrat, încolăcit. L-a dus la gură și a suflat în el cu toată puterea, un sunet războinic

puternic și răsunător, care n-ar fi trebuit să-mi facă inima să tresalte, dar a făcut-o. Caii au bătut din copite și au ciulit urechile, iar soldații au scos săbiile din teacă și au strigat toți într-un glas. Marek a dat pinteni armăsarului și ne-a condus pe toți în șir pe pantă în jos, în apele întunecate și reci, toți caii urmându-l.

Când am intrat în apă, torentul mi-a izbit cu putere picioarele, retrăgându-se apoi înspumat din jurul pieptului lat al iepei mele. Dar am înaintat în continuare. Apa creștea deasupra genunchilor, a coapselor. Calul ținea capul sus, cu nările fremătând, în timp ce bătea cu copitele în albia râului, străduindu-se să-și mențină echilibrul și direcția.

Undeva în spatele meu, un cal s-a împiedicat și și-a pierdut balansul. S-a răsturnat pe dată și în cădere a dărâmat și calul unui alt ostaș. Râul i-a măturat și i-a înghițit cu totul. Dar nu ne-am oprit. Nici n-aveam cum. Am bâjbâit după o vrajă, dar nu m-am putut gândi la niciuna. Apa mugea în jurul meu, iar ei dispăruseră deja.

Prințul Marek a sunat iar din corn. Călare pe cal, urcau deja pe celălalt mal al râului și se îndrepta spre copaci. Unul câte unul, am ieșit și noi din apă, uzi leoarcă, și am mers mai departe, fără popas. Am luat-o cu toții după lumina violet a inelului de pe degetul lui Marek, prin lăstărișul des, urmându-i chemarea din cornul de vânătoare. Crengile copacilor ne biciuiau. Tufișurile erau mai rare pe malul acesta al râului, iar trunchiurile arborilor erau mai mari, dar mai îndepărtate unul de celălalt. Nu mai eram nevoiți să călărim unul în spatele celuilalt. De ambele părți vedeam cai gonind în rând cu mine, fugind speriați de ceea ce lăsaseră în urmă. Renunțasem să mai țin frâul, așa că acum săteam agățată de coama deasă a iepei, lipită de gâtul ei, ferindu-mă de ramurile ce încercau să ne plesnească. O vedeam pe Kasia lângă mine, iar în față, scânteierea mantiei albe a Șoimului.

Iapa răsufla cu greu, tremurând, și mi-am dat seama că n-o mai duce mult. Chiar și caii de luptă bine antrenați cedau dacă erau astfel călăriți după ce au trecut înot un râu cu ape reci.

– *Nen elshayon!* i-am șoptit în ureche, oferindu-i un pic de putere și căldură. *Nen elshayon!*

Calul a înălțat capul, apoi l-a coborât în semn de mulțumire. Am închis ochii și am încercat să răspândesc vraja și asupra celorlalte animale.

– *Nen elshayine!* am rostit și am întins mâna către calul Kasiei, ca și cum aș trage o linie.

Mi-am imaginat că îi prind pe toți într-o linie și le dau putere. Caii s-au apropiat unul de altul, alergând de-acum cu mai multă ușurință. Dragonul mi-a aruncat o privire scurtă

peste umăr. Ne-am continuat deplasarea, urmărind sunetul cornului. Abia acum am început să sesizez mișcare printre copaci. Erau Umblători, mulți Umblători, care se îndreptau cu repeziciune către noi, cu membrele lor lemnoase înaintând la unison. Un Umblător și-a azvârlit brațul lung și a reușit să dărâme un ostaș de pe cal. Însă creaturile se împiedicau și cădeau în urma noastră, ca și cum nu s-ar fi așteptat la o asemenea viteză necontrolată din partea noastră. Am trecut cu toții printr-un zid de pini și, cu un salt peste un gard viu, am nimerit într-o poiană. În mijlocul ei trona un copac-inimă monstruos.

Trunchiul lui era mai lat decât lungimea unui cal și se înălța ca un turn cu nenumărate etaje de ramuri bogate. Crengile erau pline de frunze argintii și mici fructe aurii ce puteau îngrozitor. Îngropat în scoarța lui se întrezăreau un chip omenesc, abia schițat, și două mâini încrucișate pe piept, în poziție de mort în sicriu. Două rădăcini se ramificau din picioarele sale, iar în adâncitura dintre ele zăcea un schelet, acoperit aproape în întregime de mușchi și de frunze putrede. O rădăcină micuță ieșea, răsucită, dintr-unul din găvane, iar iarba își croise drum printre coaste și fragmente de armură ruginite. Lângă cadavru odihnea un scut spart, pe care abia se mai distingea un vultur bicefal - blazonul regal al Rosyei.

Am lăsat caii ce abia își mai trăgeau sufletul să se odihnească nu departe de ramurile copacului. În spatele meu am auzit un zgomot ca de ușă de cuptor trântită cu putere și în același timp ceva greu m-a izbit din senin și m-a prăvălit din șa. Am căzut dureros la pământ și mi s-a tăiat răsuflarea. M-am julit la cot și la picioare.

M-a răsucit cu fața în sus. Kasia stătea deasupra mea: ea mă dărâmase de pe cal. Dar, când m-am uitat dincolo de ea, am văzut că iapa mea atârna în aer, decapitată. O creatură monstruoasă, ca o călugăriță uriașă, îl ținea între membrele din față. Călugărița se confunda cu copacul-inimă: ochi înguști și aurii, de aceeași formă cu fructele arborelui, și un trup verzui-argintiu precum frunzele acestuia. Îi smulsese capul calului cu o singură mușcătură, în clipa atacului. În spatele nostru, un ostaș căzuse fără cap, iar un al treilea țipa, fără picioare, târându-se din strânsoarea unei alte Călugărițe. Erau vreo douăsprezece creaturi care veneau spre noi dinspre copaci.

CAPITOLUL 15

Călugărița argintie a eliberat din strânsoare trupul calului meu și i-a scuipat capul. Kasia a luat-o de-a bușilea, trăgându-mă după ea. Luați prin surprindere, groaza pusese stăpânire pe noi. Prințul Marek striga fără noimă și agita cornul către capul Călugăriței. Și-a scos apoi sabia.

– Treceți în formație și protejați vrăjitorii! a zbierat și și-a îndemnat calul înainte, punându-se între noi și creatură, atacând-o cu sabia.

Arma i-a alunecat pe carapace, dezlipindu-i o fâșie lungă și descojind-o ca pe morcov.

Caii de luptă au demonstrat că merită într-adevăr greutatea lor în arginți. Nu se arătau deloc înspăimântați, așa cum ar fi făcut orice animal obișnuit, ci se ridicau pe picioarele din spate și se avântau nechezând. Loveau cu copitele în carapacele insectelor uriașe. Soldații au făcut un cerc larg în jurul meu și al Kasiei, iar Dragonul și Șoimul și-au tras caii de-o parte și de alta. Ostașii țineau frâiele cu dinții. Jumătate dintre ei deja scoseseră sabia din teacă, alcătuind un zid de țepe care să ne apere, în vreme ce restul țineau strâns scuturile.

Călugărițele ieșeau de la adăpostul copacilor și ne împresurau. Încă erau greu de distins în lumina tremurătoare, filtrată de ramurile dese, însă nu mai erau invizibile. Și nu se deplasau ca Umblătorii, lent și țeapăn, ci alergau ușor pe cele patru picioare din spate, iar cleștii zimțați ai membrelor superioare țăcăneau cu rapiditate.

– *Suitah liekin, suitah lang!* a strigat Șoimul, invocând flacăra aceea albă și strălucitoare pe care o folosise în turn.

A aruncat-o ca pe un lat, înfășurând-o în jurul cleștilor celei mai apropiate Călugărițe, în vreme ce se apleca să înșface un ostaș. A tras cu putere de latul luminos, așa cum trage văcarul un tăuraș îndărătnic, și a urnit creatura. Un iz înțepător, de ulei încins, s-a degajat din locul în care flacăra îi ardea carapacea și fuioare de fum alb s-au ridicat în văzduh. Pierzându-și echilibrul, Călugărița mușca aerul cu mandibulele-i uriașe.

Șoimul i-a ținut capul, iar unul dintre soldați se chinuia să-i reteze capul.

Nu aveam prea mare speranță. În Vale, topoarele și săbiile noastre abia dacă zgâriau carapacea Umblătorilor. Însă aceste săbii mușcau mai adânc. Bucăți chitinoase zburau prin aer, iar bărbatul care se afla de partea cealaltă ciopârțea cu sabia locul în care capul se prindea de corp. S-a lăsat cu toată greutatea pe mânerul armei sale și a implântat-o adânc. Carapacea Călugăriței a crăpat cu zgomot, așa cum crapă un picior de crab când îl rupi, iar capul i-a alunecat fără vlagă, cu fălcile dintr-odată inerte. Un lichid a țâșnit clocotind pe lângă lama sabiei și am văzut scurt câteva litere strălucind aurii în aburul acela, înainte să se estompeze, contopindu-se cu oțelul armei.

Dar, chiar și în clipa morții, trupul insectei uriașe și-a continuat înaintarea, străpungând cercul apărării și aproape doborând calul Șoimului. O altă Călugăriță s-a avântat prin spațiul rămas liber, încercând să-l atingă, însă vrăjitorul a apucat frâul și s-a ținut bine în șa când armăsarul s-a ridicat pe picioarele din spate, apoi a aruncat din nou lațul de foc și a plesnit capul celei de-a doua insecte.

Trântită la pământ alături de Kasia, nu am văzut mare lucru din acea luptă. Am auzit vorbele de încurajare strigate de prințul Marek și de Janos, dar și scrâșnetul metalului pe carapacea creaturilor. Totul era o larmă de nedescris. Se întâmpla atât de repede, încât abia puteam să-mi trag sufletul, darămite să gândesc. Ca o sălbăticiune înspăimântată, l-am căutat din privire pe Dragon, care la rândul lui se lupta, călare pe calul său neliniștit. Am văzut cum murmură o vrajă și cum își eliberează picioarele din scări. I-a aruncat frâiele unuia dintre soldați, al cărui armăsar căpătase o îngrozitoare rană în piept, și a sărit din șa, venind să ni se alăture.

– Ce aș putea să fac? am strigat la el, în vreme ce mă chinuiam neajutorată să găsesc vraja potrivită. *Murzhetor…?*

– Nu! a urlat el ca să acopere hărmălaia.

M-a apucat de braț și m-a întors cu fața la copacul-inimă.

– Suntem aici pentru regină. Dacă ne slăbim puterile într-o luptă inutilă, atunci toată tevatura asta a fost în zadar.

Ne îndepărtaserăm de copac, însă Călugărițele ne mânaseră încet-încet înspre acesta, forțându-ne să ajungem sub ramurile lui. Mirosul fructelor îmi ardea nările. Trunchiul său era înspăimântător de mare. Nu mai văzusem în viața mea un copac atât de gros, nici chiar în adâncul pădurii. Era ceva grotesc în mărimea lui, arăta ca o căpușă uriașă, plină de sânge.

De data aceasta, o simplă amenințare nu avea cum să dea roade, chiar dacă am fi invocat furia *Fulmiei.* Codrul nu ne-ar

fi predat-o pe regină doar ca să salveze un copac-inimă atât de mare precum acesta. Nu acum, când știam că putem doborî copacul după ce o lepăda pe regină. Nu știam ce i-am fi putut face acestui arbore: scoarța lui netedă avea un luciu metalic. Dragonul îl cerceta cu ochi scrutători, murmurând o vrajă și ajutându-se de mâini, dar chiar în momentul în care flacăra a izbit scoarța am știut instinctiv că nu folosește la nimic. Așa cum nici săbiile vrăjite ale ostașilor nu puteau nici măcar știrbi lemnul copacului-inimă.

Dragonul tot încerca: vrăji de rupere, de despicare, de îngheț sau de trăsnet, fiind la fel de meticulos, în ciuda luptelor ce se duceau în jurul nostru. Căuta un punct slab, o crăpătură în armură. Însă copacul suporta orice, iar mirosul fructelor sale se întețea. Între timp, încă două Călugărițe fuseseră ucise, dar și alți patru soldați muriseră în încăierare. Kasia a scos un țipăt înfundat când ceva s-a rostogolit și s-a lovit cu un bufnet de piciorul meu. Era capul lui Janos, ochii lui ca cerul senin având încă o privire încruntată. Am sărit înapoi îngrozită și am căzut în genunchi neajutorată, simțind că mi se face rău. Am vomitat în iarbă.

– Nu acum! mi-a strigat Dragonul, de parcă aș fi putut să mă abțin.

Nu mai văzusem niciodată o luptă până acum, nu ca asta, în care oamenii cădeau secerați. Erau omorâți ca vitele. Am plâns în pumni, pe genunchi, lacrimile curgând șiroaie în țărână, apoi am întins mâinile și am apucat cea mai lată rădăcină din preajma mea și am intonat ca pe un descântec:

– Kisara, kisara, vizh!

Rădăcinile au zvâcnit.

– Kisara! am rostit iar și iar.

Picături de apă s-au adunat încet pe suprafața rădăcinilor, prelingându-se una după alta și reunindu-se în locul umezit de lacrimile mele. Umezeala s-a răspândit, devenind un halou în jurul palmelor mele. Cele mai subțiri ramificații ale rădăcinii au început să se retragă.

– Tulejon vizh! am șoptit eu convingător. *Kisara!*

Rădăcinile s-au răsucit și au scormonit pământul ca niște viermi grași, atunci când seva a început să fie stoarsă din ele în șuvițe subțiri. Deja mâinile mele erau în noroi, care se răspândea și dezvelea rădăcinile cele mari.

Dragonul a îngenuncheat lângă mine. A ales cântecul unei incantații care-mi suna oarecum familiar, ceva ce ascultasem cândva, cu multă vreme în urmă, în primăvara Anului Verde, când venise să ajute la refacerea câmpurilor. Adusese apă din Spindle prin canale ce se săpau singure de la râu până la terenurile noastre pustiite și trecute prin foc. Însă de data

aceasta canalele porneau de la copacul-inimă. Eu chemam seva ce ieșea din rădăcini și, prin micile canale, se îndepărta de copac. Pământul din jurul rădăcinilor începea să se usuce, devenind arid, iar noroiul se transforma în praf și nisip.

Apoi Kasia ne-a înșfăcat pe amândoi și aproape că ne-a luat pe sus, când ne-a tras după ea. Umblătorii pe care-i depășiserăm în goana cailor se apropiau de poiență, o adevărată hoardă, de parcă până acum ar fi stat la pândă. Călugărița argintie își pierduse un picior, dar încă forța atacul, împungând și întinzând membrele țepoase ori de câte ori găsea o spărtură în apărare.

Caii la care ținuse atât de mult Janos erau fie la pământ, fie răspândiți care-ncotro. Prințul Marek se lupta în picioare, umăr la umăr cu alți șaisprezece voinici, ale căror scuturi formau un zid de apărare. În spatele lor, Șoimul încă plesnea din biciul lui de foc, însă ne înghesuiam tot mai aproape de trunchiul copacului-inimă. Frunzele sale foșneau în bătaia vântului, din ce în ce mai tare, o șoaptă înfiorătoare, iar noi mai aveam puțin și ne lipeam de copac. Am tras aer în piept și mi-a venit din nou să vomit din cauza izului dulceag al fructelor.

Unul dintre Umblători a dat târcoale liniei de apărare, lungindu-și gâtul ca să ne vadă. Kasia a înșfăcat o sabie, căzută la pământ din mâna unui ostaș, și a rotit-o deasupra capului. Tăișul a izbit bestia în lateral și a despicat-o, trosnind ca o cracă ruptă. A căzut într-un morman de membre răsucite.

Dragonul tușea lângă mine din cauza duhorii fructelor. Însă ne-am reluat incantațiile cu disperare și am scos și mai multă sevă din rădăcini. Aflate mai aproape de trunchi, rădăcinile mai groase s-au împotrivit, dar vrăjile noastre îngemănate au reușit să stoarcă apa din ele și din sol, iar țărâna a început să se sfărâme în jurul copacului. Ramurile lui fremătau, seva se rostogolea în picături verzi, groase în josul trunchiului. Frunzele se uscau și cădeau ca o ploaie în jurul nostru.

Deodată am auzit un țipăt înfricoșător. Călugărița argintie înșfăcase un alt soldat din formație. De data aceasta nu l-a omorât, ci i-a retezat mâna în care ținea sabia, după care l-a fluturat înspre Umblători.

Aceștia au cules fructe din copac și i le-au îndesat omului în gură. Sărmanul om țipa, înecându-se, însă ei i-au mai băgat, după care l-au silit să închidă fălcile, sucul scurgându-i-se în șiroaie pe față. Întregu-i trup s-a arcuit, zbătându-se în prinsoarea lor. L-au atârnat de picioare, iar Călugărița i-a înjunghiat beregata cu una dintre ghearele ei ascuțite. Sângele a țâșnit din gâtul lui și a udat rădăcinile ca o ploaie de vară.

Copacul a scos un oftat când firișoarele de sânge au udat rădăcinile și a fost absorbit de trunchiul argintiu. Plângeam de

frică, privind cum viața i se scurge de pe chip. Un pumnal i s-a implântat în piept, străpungându-i inima. Fusese aruncat de prințul Marek.

Însă toată lucrarea noastră se cam dusese pe apa sâmbetei, iar Umblătorii ne încercuiau, așteptând înfometați, se pare. Oamenii s-au înghesuit unii într-alții, răsuflând din greu. Dragonul a blestemat în barbă. S-a întors spre copac și a rostit o altă vrajă, una pe care o mai folosise ca să fabrice sticluțe pentru poțiuni. După ce a făcut-o, s-a aplecat și a scos din nisipul uscat de la picioarele noastre frânghii și gheme de lumină sticloasă. Le-a azvârlit în grămăjoare peste rădăcinile dezvelite și frunzele căzute. Mici focuri au prins să ardă primprejur, ridicând vălătuci de fum.

Tremuram, ametită de spaimă și de vederea sângelui. Kasia m-a împins în spatele ei, cu sabia în mână, ocrotindu-mă în vreme ce și din ochii ei curgeau lacrimi.

– Atenție! a strigat ea.

M-am întors la timp ca să văd cum o ramură s-a desprins și a căzut grea pe umerii Dragonului, împingându-l înainte. S-a prins de copac din instinct, scăpând frânghia de sticlă pe care o ținea în mâini. A încercat să se retragă, însă copacul îl înșfăcase deja, scoarța învelindu-i palmele.

– Nu! am țipat și m-am întins să-l ajut.

A reușit să-și elibereze un braț, cu prețul pierderii celuilalt, căci scoarța argintie i se cățărase deja pe cot, iar câteva rădăcini se iviseră din pământ și îi încolăceau picioarele, trăgându-l mai aproape de trunchi. Îi sfâșiau hainele. A dus mâna liberă la desaga de la brâu, i-a deschis baierele și mi-a vârât ceva în palme - o fiolă cu un lichid strălucitor, roșu-violet, gâlgâitor. Un dram de inima-focului. M-a înșfăcat de braț și m-a scuturat.

– Acum, smintit-o! Dacă pune stăpânire pe mine, sunteți cu toții morți! Arde-o și fugiți!

M-am uitat de la fiolă la el. Îmi cerea să dau foc copacului și, odată cu acesta, să-l ard și pe el.

– Crezi că aș vrea să trăiesc așa? mi-a spus el ferm, dar încordat, ca și cum încerca să-și înfrâneze spaima.

Scoarța îi înghițise un picior și urcase aproape de umăr. Kasia stătea lângă mine, cu chipul palid și îngrozit.

– Nieshka, e mai rău decât moartea! Mai rău!

Stăteam în cumpănă, cu degetele încleștate pe fiola cu lichid strălucitor, apoi am pus o mână pe umărul lui și i-am zis:

– *Ulozishtus*. Vraja de curățire. Rostește-o odată cu mine!

M-a privit uluit, apoi a încuviințat scurt.

– Dă-i ei fiola, mi-a spus el printre dinți.

I-am înmânat Kasiei inima-focului și l-am apucat de mână pe Dragon. Împreună am rostit vraja.

– *Ulozishtus, ulozishtus!* am șoptit eu, ca o bătaie surdă de tobă, apoi el mi s-a alăturat, recitând cu grijă lungul cânt al vrăjii.

Însă eu nu am permis curgerea magiei, ci am reținut-o. Am clădit în minte un dig în fața puterii ei, apoi am lăsat ca vraja noastră unită să umple un lac imens în mine, în vreme ce lucrarea noastră își urma cursul.

Arșița ei crescândă mă umplea, arzând cu putere, aproape de nesuportat. Nu mai puteam să respir. Îmi simțeam plămânii striviți de cutia toracică. Inima se chinuia să bată. Nu mai vedeam nimic. Lupta continua undeva în spatele meu, o larmă înfundată: strigăte, clămpănitul nepământean al Umblătorilor, cercul de săbii. Larma se apropia. Am simțit spinarea Kasiei lipindu-se de a mea. Se transformase într-un ultim scut uman. Inima-focului cânta veselă și înfometată în fiola din mâna ei, sperând să fie eliberată și să ne devoreze pe toți, aducându-ne probabil mântuirea.

Am rezistat cu lucrarea magică atât cât am putut, până când glasul Dragonului s-a stins. Atunci am deschis ochii. Scoarța îi urcase mai sus de gât, până la nivelul obrajilor. Îi pecetluise buzele și se închidea acum peste ochii săi. M-a mai strâns o dată de mână, iar eu am eliberat toată puterea pe care o ținusem în mine, trecând-o prin el către canalele ce începuseră să se formeze și îndreptând-o către copacul devorator.

Dragonul a înlemnit și a căscat ochii mari, fără să mai vadă ceva. Îmi strângea mâna într-o agonie mută. Apoi scoarța ce-i acoperea gura s-a retras, căzând ca pielea moartă a unui șarpe uriaș, și el a putut să strige din răsputeri. I-am cuprins mâna în palme, mușcându-mi buza din cauza durerii pe care mi-o provoca strânsoarea lui, în vreme ce-și striga la rândul său durerea. Scoarța se înnegrea și ardea mocnit în jurul vrăjitorului, iar frunzele de deasupra noastră erau cuprinse de flăcări. Cădeau, prefăcute în scrum, și în aer plutea un miros scârbos de fruct ars și lichefiat. Sucul lor se prelingea peste ramurile lui, iar seva ieșea clocotind din nodurile de pe trunchi și din crăpăturile scoarței.

Rădăcinile s-au aprins cu repeziciunea lemnelor de foc, căci scoseserăm toată apa din ele. Scoarța ceda și se desfăcea în fâșii lungi. Kasia a apucat brațul Dragonului și i-a târât trupul inert de lângă copac, plin de bășici și arsuri. Am ajutat-o să-l tragă prin fumul dens, după care ea s-a întors și a intrat din nou în ceața deasă. Am zărit cum prinde o bucată de scoarță și o desface de pe trunchi, după care o retează cu sabia și o cercetează. L-am întins cu grijă pe Dragon pe pământ și m-am

dus împleticindu-mă să-i dau o mână de ajutor. Copacul era prea fierbinte, dar am pus mâinile pe el și, după un scurt moment de șovăială, am strigat:

– Ilmeyon!

Ieși de-acolo, ieși de-acolo! Ca și cum aș fi fost Iaga, care chema un iepure din vizuina lui, ca să-l mănânce la cină.

Kasia a mai izbit o dată cu sabia și lemnul s-a despicat trosnind. Am întrevăzut printr-o crăpătură chipul unei femei, fără viață, și un ochi albastru-deschis larg. Kasia a băgat degetele în crăpătură și a tras de margini, desfăcând lemnul în bucăți. Deodată regina a căzut în față, întregul trup atârnându-i îndoit dintr-o gaură în formă de femeie, zdrențe putrede desprinzându-se de pe ea și luând foc chiar în momentul în care ea se dezlipea din cavitatea lemnoasă. Dar s-a oprit din alunecare, căci capul nu se putea elibera, prins într-o plasă de păr auriu, neînchipuit de lung și de încâlcit în fibrele lemnului din jurul ei. Kasia a retezat claia de păr și regina a fost eliberată, prăbușindu-se în brațele noastre.

Era la fel de grea și de inertă ca un buștean. Fumul și focul se învârtejau în jurul nostru, iar deasupra crengile se jeluiau și se băteau una de alta. Arborele devenise o coloană de foc. Copacul-inimă se văicărea atât de tare în sufletul lui, încât mi se părea că îi aud strădania de a ieși la iveală și de a fi mistuit de flăcări.

Ne-am împleticit înainte, Kasia târându-ne pe toți trei deodată: pe mine, pe regina Hanna și pe Dragon. Am ieșit de sub ramurile umbroase și ne-am prăbușit în luminiș. Șoimul și prințul Marek, alături de oștenii rămași, se luptau spate-n spate, îndemânatici și feroce. Sabia lui Marek emana o lumină albă, asemenea celei pe care o mânuia Șoimul. Ultimii patru Umblători se înghesuiau unul într-altul. Au făcut o mișcare bruscă. Șoimul i-a biciuit cu coarda lui de foc, iar Marek a ales una dintre creaturi, spre care s-a repezit într-un salt. I-a prins gâtul în pumnul înmănușat și apoi i-a cuprins trunchiul cu picioarele, țintuindu-i unul dintre membrele superioare cu propriul picior făcut cârlig. A izbit cu sabia la baza gâtului și a răsucit-o, asemenea smulgerii unei crenguțe de pe o ramură. Capul lung și îngust al Umblătorului a început să crape.

A eliberat din strânsoare trunchiul decapitat, apoi s-a întors în cercul de foc, înainte ca alți Umblători să-l împresoare. Alte patru creaturi zăceau pe pământ, cu viața curmată în același chip; găsise o metodă bună de a-i nimici. Însă Umblătorii aproape că îl prinseseră până la urmă, iar el era frânt de oboseală. Și-a azvârlit coiful. A lăsat capul între umeri și și-a șters sudoarea de pe frunte cu poalele tunicii, trăgându-și sufletul. Șoimul era de asemenea extenuat. Deși buzele sale nu

încetaseră rostirea vrăjii, focul argintiu ce-i ieșea din mâini își pierdea intensitatea. Mantia albă era plină de praf și fumegândă, acolo unde căzuseră pe ea frunzele aprinse. Cei trei Umblători rămași au dat înapoi, pregătindu-se pentru un alt atac. El și-a reluat poziția ofensivă.

– Nieshka! m-a strigat Kasia, trezindu-mă din visare.

M-am împleticit înainte și am încercat să spun ceva. Însă din gură a ieșit un croncănit, răgușit din cauza fumului. M-am luptat să trag aer în piept, apoi am reușit să șoptesc: *Fulmedesh!* sau, cel puțin, ceva care să sugereze acest cuvânt, atât cât să dea formă magiei mele, chiar în timp ce cădeam cu palmele în țărână. Pământul s-a despicat, formând o crăpătură lungă ce pornea de la mine și se căsca la picioarele Umblătorilor. Ei au căzut în groapă, iar Șoimul a aruncat foc peste ei, împresurându-i.

Marek s-a întors și a alergat brusc spre mine, în vreme ce eu mă ridicam de jos. A plonjat cu călcâiele înainte și mi-a secerat picioarele. Călugărița argintie se năpustise din coroana în flăcări a copacului-inimă, cu aripile trosnind în flăcări, urmărind o ultimă răzunare. Am privit-o în ochii aurii, neomenești. Ghearele ei mortale erau gata de un nou atac. Marek era la pământ, chiar sub pântecele bestiei. Și-a vârât sabia într-o îmbinare a carapacei și i-a smuls un picior din cele trei rămase. A căzut și s-a înfipt singură în arma tăioasă, chiar când prințul se sălta de jos. Se agita sălbatic, avântându-se, și a implântat sabia pentru lovitura de grație, trimițând-o în vâlvătaia furioasă ce cuprinsese copacul-inimă. Și acolo a rămas.

Marek s-a răsucit spre mine și m-a ajutat să mă ridic. Tot trupul îmi tremura. Nu mă puteam ține dreaptă. Întotdeauna mă îndoisem de veridicitatea poveștilor de război și a baladelor ce evocau bătălii. Luptele ocazionale dintre băieții din sat se terminau cu o trântă prin noroi și cu nasuri însângerate, cu zgârieturi, muci și lacrimi, nimic grațios sau glorios. Nu vedeam cum, prin simpla adăugare a săbiilor și a morții, putea ieși ceva mai bun. Însă nu îmi imaginasem niciodată ce înseamnă oroarea războiului.

Șoimul era aplecat asupra unui oștean ghemuit în țărână. Scosese de la centură un elixir din care i-a dat tânărului o înghițitură, după care l-a ajutat să se scoale de jos. S-au dus împreună la un al treilea, cu un singur braț valid. Își cauterizase în foc ciotul rămas, iar acum stătea amețit pe pământ, uitându-se mirat în jur. Doar doi oameni din treizeci supraviețuiseră.

Prințul Marek nu părea afectat. Absent, și-a șters cu mâneca sudoarea de pe frunte, mânjindu-se și mai tare de funingine. Își

potolise deja răsuflarea și acum pieptul lui sălta și cobora cu ușurință, nu ca mine, care abia mai puteam respira pe când el mă trăgea după el, departe de flăcări, către adăpostul răcoros oferit de copacii de la marginea poieniței. Nu a rostit un cuvânt. Cred că nici măcar nu-și dădea seama cine sunt, parcă privea prin mine. Kasia ni s-a alăturat, cărându-l pe umeri pe Dragon. Nu se clătina deloc sub greutatea trupului inert.

Marek a clipit de câteva ori, încercând să se dezmeticească, în vreme ce Șoimul îi aducea lângă noi pe cei doi oșteni. Apoi, brusc, a devenit conștient de vâlvătaia în care se transformase copacul-inimă, ale cărui ramuri carbonizate începeau să cadă. Îmi strângea dureros mâna, muchiile mănușii de oțel mușcând din carne pe când încercam să mă eliberez. S-a întors spre mine și m-a smucit, cu ochii mari și plini de furie.

– Ce-ai făcut? a urlat, răgușit de la fum, după care a amuțit.

Regina stătea în fața noastră, nemișcată, aurie în lumina focului. Rămăsese ca o statuie exact în locul în care o așezase Kasia, cu brațele atârnându-i pe lângă corp. Părul ei răvășit era blond ca al lui Marek, subțire și fin, plutea ca un nor în jurul capului. Prințul se holba la ea cu gura căscată precum ciocul unei păsări înfometate. Mi-a dat drumul și a întins mâna spre ea.

– Nu o atinge! i-a zis Șoimul tăios, răgușit și el din cauza fumului. Ia lanțurile!

Marek s-a oprit, însă nu și-a desprins ochii de la ea. O clipă am crezut că nu o să asculte, dar s-a dus împleticindu-se până la hoitul calului său, căzut pe câmpul de luptă. Lanțurile pe care Șoimul i le pusese Kasiei când o examinase erau legate și înfășurate într-o pânză, la spatele șeii. Marek le-a tras de acolo și i le-a adus vrăjitorului. Șoimul a luat jugul, folosindu-se de pânză și, cu mare atenție, ca și cum s-ar fi apropiat de un câine turbat, a pășit către regină.

Ea nu s-a clintit și nici nu a clipit. Parcă vedea prin el. Chiar și așa, el tot a șovăit și a rostit o vrajă de protecție asupra lui însuși. Dintr-o singură mișcare, a pus jugul pe gâtul reginei și s-a dat iute înapoi, dar ea tot nu s-a mișcat. A făcut iar un pas spre ea, nerenunțând la cârpă, și i-a prins încheieturile în cătușe, una după alta, apoi i-a aruncat pânza peste umeri.

În spatele nostru s-a auzit un trosnet puternic. Am sărit toți ca iepurii speriați. Copacul-inimă se frânsese în două, o jumătate din el atârnând acum într-o parte, după care s-a prăbușit cu un bufnet, izbindu-se de stejarii seculari de la marginea luminișului. Un nor de scântei portocalii au sărit cu zgomot din miezul copacului. Cealaltă jumătate a fost cuprinsă în întregime de flăcări sălbatice. Mistuit și gemând, copacul și-a legănat ramurile în agonie, după care a rămas nemișcat.

Trupul reginei a prins vlagă, tresărind încordat. Lanțurile au zăngănit cu un vaiet metalic și ea a început să meargă legănat, cu brațele întinse. Pânza i-a alunecat de pe umeri fără să bage de seamă. Se zgâria pe față cu ghearele-i încovoiate și lungi, scoțând un geamăt prelung.

Marek a făcut un salt spre ea și a prins-o de încheieturile încătușate. L-a azvârlit cât colo cu o forță nefirească. Apoi s-a oprit și l-a privit fix. El s-a dat înapoi, recăpătându-și echilibrul. Pătat de sânge, mânjit de sudoare și de funingine, tot arăta ca un prinț războinic. Blazonul verde încă se distingea pe pieptul lui - coroana deasupra hidrei. S-a uitat la blazon, apoi la chipul lui. Nu a scos un cuvânt, dar l-a cercetat atent.

Marek a tras aer în piept și a rostit:

– Mamă!

CAPITOLUL 16

Regina nu i-a răspuns. Marek stătea cu pumnii încleștați, așteptând, fără să-și ia ochii de la chipul ei. Dar ea nu i-a răspuns.

Rămaseserăm tăcuți și abătuți, inhalând fumul ce se ridica din copacul-inimă, din cadavrele arse ale ostașilor și ale creaturilor Codrului. În cele din urmă, Șoimul și-a venit și el în fire. S-a îndreptat spre noi șchiopătând. A ridicat mâinile spre fața reginei, șovăind o clipă, însă ea nici nu a clipit. I-a pus palmele pe obraji și a răsucit-o spre el. S-a uitat adânc în ochii ei, cu pupilele când mărite, când micșorate, modificându-și mereu forma. Culoarea irisului s-a schimbat de la verde, galben până la negru.

– Nu mai este nimic aici. Nu pot găsi nici urmă de răul Codrului în regină, a zis el aspru și a lăsat mâinile pe lângă corp.

Însă nu mai era nici altceva în schimb. Ea nu se uita la noi sau, dacă se uita, era și mai rău, căci ochii ei holbați nu ne vedeau chipurile. Marek stătea neclintit, abia trăgându-și sufletul, și o privea stăruitor:

– Mamă! Mamă, sunt eu, Marek! Am venit să te iau acasă.

Nicio emoție nu se putea citi pe fața ei. Oroarea de la început se diminuase, iar acum privea în gol, cu sufletul pustiu.

– Odată ce vom ieși din Codru... am dat eu să-l liniștesc, dar vorbele mi-au rămas în gâtlej.

Mă simțeam ciudat, ba chiar rău. Mai poți ieși vreodată din Codru după ce ai stat în el vreme de douăzeci de ani?

Dar Marek s-a agățat de sugestia mea:

– Încotro o luăm? a întrebat el, în timp ce-și băga sabia în teacă.

Mi-am șters funinginea de pe frunte cu mâneca hainei, apoi mi-am cercetat mâinile bășicate și crăpate, pătate de sânge. Întregul prin parte.

– *Loytalal!* i-am șoptit eu sângelui. Du-mă acasă!

I-am condus afară din Codru cât de bine am fost în stare. Nu știam ce am fi putut face dacă în drumul nostru dădeam peste vreun Umblător, darămite o Călugăriță. Nu mai eram deloc compania impresionantă care pătrunsese în Codru în acea dimineață. Acum îmi închipuiam că suntem o ceată de sărmani ce culeg resturile rămase în urma adunării recoltei, târându-se prin pădure în încercarea de a nu-i prinde noaptea printre copaci și de a nu face zgomot nici cât să sperie o pasăre. Am ales cu grijă drumul prin desișul pădurii. Nu mai aveam speranță să găsim vreo potecă bătută, astfel că ne-am luat după urmele de căprioare și după peticele unde lăstărișul era mai mic.

Am izbutit să părăsim Codrul cu doar o jumătate de oră înainte de căderea nopții. Am ieșit împleticindu-mă din umbra copacilor, încă pe urmele luminiței vrăjii mele: *acasă, acasă*, iar și iar cântam eu în minte. Luminița a făcut o curbă spre sud-vest, către Dvernik. Pașii mă purtau după ea, traversând fâșia de teren pustiit până la un zid de iarbă înaltă, care în cele din urmă a devenit atât de des, încât mi-a pus capăt alergării. Când am înălțat capul peste vârfurile ierbii, am zărit în depărtare costișele împădurite, ruginii în lumina soarelui la apus.

Munții de la Miazănoapte. Ieșiserăm din Codru nu departe de trecătoarea montană către Rosya. Era de înțeles dacă regina și prințul Vasily fugiseră înspre Rosya și fuseseră prinși și duși în Codru prin aceste locuri. Dar asta însemna că eram foarte departe de Zatochek.

Prințul Marek a ieșit din Codru în urma mea, cu capul plecat, cu umerii încovoiați, de parcă ar fi târât după el o grea povară. Cei doi ostași veneau osteniți în spatele lui. Își scoseseră cămășile de zale și le aruncaseră undeva pe drum. La fel și centurile. Numai prințul mai purta armura și sabia în mână, dar, când a ajuns în iarbă, s-a lăsat să cadă în genunchi și a rămas acolo nemișcat. Soldații l-au urmat și s-au aruncat și ei pe jos, de-o parte și de alta, cu fața în iarbă, ca și cum fuseseră agățați de prinț cu o sfoară și rămăseseră în picioare câtă vreme Marek era treaz.

Kasia l-a întins pe Dragon alături de mine, culcând iarba la pământ ca să-i facă loc. Zăcea lipsit de vlagă, nemișcat, cu ochii închiși. Avea pârlită și bășicată toată pielea pe partea dreaptă, roșie și lucind a moarte, cu hainele sfâșiate și arse odată cu pielea. Nu mai văzusem în viața mea răni atât de groaznice.

Șoimul s-a lăsat în genunchi lângă el, ținând în mână capătul lațului cu care o legase pe regină. A tras de laț și regina s-a oprit la comandă, rămânând neclintită și singură pe fâșia de

teren stearpă de la marginea Codrului. Chipul ei avea aceeași seninătate neomenească precum cel al Kasiei, doar că mult mai adâncă, deoarece nimeni nu mai stătea în spatele acelei priviri goale. Era ca o marionetă. Când am tras de lanț, ea a început să meargă țeapănă, legănându-se ca o păpușă trasă de sfori, de parcă nu mai știa cum să-și folosească mâinile și picioarele, care nu se mai puteau îndoi de la sine.

– Trebuie să ne îndepărtăm de Codru, a spus Kasia.

Nimeni nu a scos o vorbă și nici măcar nu a făcut vreun gest de răspuns.

Mi se părea că-mi vorbește de la mare distanță. M-a apucat grijulie de umăr și m-a scuturat:

– Nieshka!

Dar eu n-am zis nimic. Cerul se întuneca la apus și țânțarii de primăvară ne dădeau târcoale, bâzâindu-ne în ureche. Nici măcar n-am putut ridica mâna să alung unul gras, care se înfrupta din brațul meu stâng.

Kasia s-a ridicat și ne-a cuprins pe toți cu privirea, nehotărâtă. Nu cred că dorea să ne lase singuri acolo, în starea în care ne aflam, dar nu avea încotro. Și-a mușcat buza, apoi a îngenuncheat înaintea mea și m-a privit în ochi.

– Mă duc la Kamik. Cred că este mai aproape decât Zatochek. O să alerg până acolo. Rezistă, Nieshka, mă întorc imediat ce găsesc pe cineva să ne ajute.

Tot ce am putut face a fost să-i răspund cu o privire. Ea a șovăit puțin, după care a căutat în buzunarul rochiei mele și a scos jurnalul Iagăi. Mi l-a îndesat în mâini. L-am strâns bine, dar nu m-am mișcat. Kasia s-a întors și s-a avântat prin iarbă, făcându-și loc cu brațele și urmărind ultima geană de lumină de la apus.

Am rămas printre buruieni ca un șoricel de câmp, fără să mă pot gândi la ceva. Zgomotul făcut de Kasia prin iarba înaltă s-a îndepărtat până nu s-a mai auzit deloc. Pipăiam sfoara cu care fusese legat jurnalul și marginile moi și tocite ale copertelor din piele. Mă uitam la cărțulie cu mintea dusă. Dragonul zăcea fără simțire lângă mine. Starea arsurilor se înrăutățea, bășici pline cu lichid apărându-i pe toată pielea. Am deschis cartea încetișor și am întors paginile. *Bune pentru arsuri, dar cel mai bine cu pânză de păianjen țesută dimineața și cu un strop de lapte,* suna remediul ei prea puțin lămuritor.

N-aveam nici pânză de păianjen, nici lapte, dar, după o clipă de gândire, am apucat o tulpină ruptă din iarba din jurul meu și am stors pe deget câteva picături de sevă verde, lăptoasă. Le-am frecat între degetul mare și arătător și am murmurat *Iruch, iruch!* în sus și-n jos, ca pe un cântec de leagăn, apoi am atins cu vârful degetelor cele mai urâte bășici, una după alta.

Acestea s-au zbârcit și apoi s-au micșorat în loc să se umfle, iar roșeața înfiorătoare a început să pălească.

Lucrarea m-a făcut să mă simt... nu mai bine, ci mai curată, ca atunci când îți cureți o rană cu apă limpede. Cântam neîncetat.

– Nu mai face atâta *zgomot*! mi-a poruncit Șoimul printre dinți, cu capul ridicat.

M-am întors spre el și l-am prins de încheietură:

– Vraja lui Groshno pentru arsuri! i-am zis eu.

Era unul din farmecele pe care încerca Dragonul să mă învețe când încă își închipuia că sunt o simplă vindecătoare.

Șoimul a tăcut o clipă, apoi a rostit aspru:

– *Oyideh viruch*...

Era începutul vrăjii. Eu am revenit la murmuratul meu, *Iruch, iruch*, în vreme ce mă armonizam cu vraja lui, fragilă ca o roată cu spițe din paie în loc de lemn, și o legam pe a mea de a lui. La un moment dat și-a încetat incantația, dar eu am reușit să mențin lucrarea suficient cât să-i dau un ghiont ca să continue.

Nu era nici pe departe ca atunci când lucram cu Dragonul. Acum era ca și cum încercam să trag la jug alături de un măgar bătrân și îndărătnic, pe care nu puteam să-l sufăr și care mă pândea dornic de o mușcătură sălbatică. Mă străduiam să mă țin departe de Șoim, chiar și acum când săvârșeam o lucrare împreună. Dar, odată ce a reluat firul, vraja a început să se dezvolte. Arsurile Dragonului erau acoperite de o piele nouă, cu excepția unei cicatrice lucioase, urâte, ce se răsucea pe braț și pe coaste, acolo unde fuseseră cele mai grave bășici.

Glasul Șoimului căpăta vigoare alături de mine, iar eu simțeam cum mi se limpezește mintea. Puterea curgea prin noi, revărsându-se ca o maree. El a clătinat din cap, clipind des. A întins mâna și m-a prins de încheietură, încercând să capteze mai mult din magia mea. Din instinct, mi-am retras brațul și astfel am pierdut firul lucrării, însă Dragonul deja se trezise și se întorsese pe o parte, însetat de aer, înecându-se. A scuipat multă funingine din plămâni. Când accesul de tuse s-a potolit și șocul a trecut, Dragonul a privit în jur, în timp ce se ștergea la gură. Regina stătea încă pe fâșia stearpă din apropiere – un stâlp luminos în întuneric.

Dragonul s-a frecat la ochi.

– Dintre toate nebuniile din lume… a rostit el atât de aspru, încât abia am înțeles ce zice.

Mi-a întins mâna și l-am ajutat să se ridice de jos. Eram singuri în mijlocul mării de iarbă răcoroasă.

– Trebuie să ne întoarcem la Zatochek, a spus el grăbit. Trebuie să luăm proviziile pe care le-am lăsat acolo.

Îl priveam, moale, căci puterea îmi slăbise din cauza vrăjii pe care tocmai o făcusem. Șoimul deja picase lat în iarbă. Ostașii tremurau, cuprinși de convulsii, ochii lor văzând lucruri din altă lume. Până și Marek își pierduse cunoștința – un buștean contorsionat între cei doi soldați.

– Kasia s-a dus după ajutor, am zis eu în cele din urmă.

Dragonul ne-a cercetat pe rând pe prinț, pe soldați, pe regină, apoi pe mine și pe Șoim – niște epave. Și-a frecat fața, dus pe gânduri.

– Bine. Ajută-mă să-i întind pe spate. Luna e aproape deasupra noastră.

I-a întors cu greu pe Marek și pe soldați cu fața în sus pe iarbă, cu toții privind spre cer cu ochi goi. Când noi adunam iarba în jurul lor ca să le țină de cald, luna le lumina deja chipurile. Dragonul mi-a zis să stau între el și Șoim. Nu aveam încă putere pentru o vrajă de curățire completă. Dragonul și Șoimul au rostit de câteva ori incantația de protecție folosită de dimineață, iar eu am murmurat descântecul *Puhas, kai puhas*. Culoarea le-a revenit discret în obraji.

După aproximativ o oră, s-a întors Kasia, cu chipul încrâncenat, cocoțată pe capra carului unui tăietor de lemne.

– Îmi pare rău că a durat atât, a zis ea.

N-am întrebat-o cum a făcut rost de vehicul. Știam ce-ar fi gândit oamenii dacă ar fi văzut-o venind dinspre Codru și arătând în halul acela.

Am încercat s-o ajutăm, dar a trebuit să facă aproape toată treaba de una singură. I-a urcat pe Marek și pe cei doi soldați în căruță, apoi ne-a împins și pe noi lângă ei. Ne-am așezat în spatele atelajului, cu picioarele atârnând. Kasia s-a dus la regină și s-a postat ca un paravan între ea și copaci, blocându-i privirea. Însă regina s-a uitat la ea cu ochi la fel de goi.

– Nu mai ești acolo! Ești liberă! Amândouă suntem libere!

Regina nu a răspuns nici de data aceasta.

În Zatochek am stat o săptămână și am zăcut în hambarul de la marginea satului, pe paturi de scânduri. Nu-mi mai aduc aminte nimic din clipa în care am adormit în căruță și până m-am trezit, trei zile mai târziu, în mirosul liniștitor al fânului. Kasia stătea la marginea patului și îmi ștergea fața cu o cârpă umedă. Simțeam în gură gustul ca de miere al elixirului de curățire al Dragonului. Când, în acea dimineață, am fost în stare să mă dau jos din pat, m-a supus unei noi runde de curățire, apoi mi-a spus să-i fac și eu același lucru.

– Și regina? l-am întrebat, pe când stăteam amândoi afara, pe o bancă, epuizați.

Mi-a arătat din bărbie și atunci am văzut-o: se afla la umbră, de cealaltă parte a luminișului, stând tăcută pe o buturugă, sub o salcie. Încă purta lațul fermecat, în schimb cineva îi dăruise o rochie albă, imaculată. Până și tivul era curat, de parcă nu se mișcase din locul acela de când fusese dusă acolo. Chipul său frumos era alb, fără expresie, ca o carte nescrisă.

– Ei bine, este eliberată, a spus Dragonul. A meritat oare costul a treizeci de vieți omenești?

Vorbea înverșunat. M-am cuprins cu brațele. Nu doream să mă mai gândesc la lupta aceea de coșmar, la măcelul acela.

– Dar cei doi ostași? am șoptit eu.

– O să-și revină. La fel și prințișorul nostru. A avut mai mult noroc decât merită. Codrul nu i-a vătămat prea tare.

S-a ridicat de pe bancă.

– Vino! Le fac vraja de curățire treptat. Acum e vremea altei runde.

Peste două zile, prințul Marek prinsese o asemenea viteză în mișcări, încât eu păream o înceată, ceea ce stârnea în mine invidia. De dimineață abia își revenise în simțiri și deja la prânz dădea gata un pui fript. Apoi a mai făcut și exerciții de înviorare, pe când eu abia am putut să gust câțiva dumicați de pâine, forțându-mă să-i înghit. Văzându-l cum își ridică și își coboară trupul, atârnat fiind de ramura unui copac, m-am simțit ca o zdreanță spălată și purtată de nenumărate ori. Cei doi soldați, Tomasz și Oleg, erau și ei treji. Le învățasem numele, rușinată totuși că nu știusem și numele celor pe care îi lăsaserăm în Codru.

Marek i-a dus mâncare reginei, dar ea stătea și se uita la farfuria întinsă, fără să schițeze vreun gest. Când prințul i-a băgat câteva bucățele de carne în gură, ea nici măcar nu le-a mestecat. Apoi Marek a încercat să-i dea să mănânce niște terci. Ea nici n-a refuzat, dar nici nu s-a clintit ca să-l ajute cumva. Prințul i-a dat cu lingura, așa cum face o mamă cu pruncul ei când vrea să-l învețe să mănânce. El a perseverat mohorât, însă după o oră, când regina abia reușise să înghită șase linguri de terci, Marek s-a ridicat și a azvârlit furios castronul și lingura de o piatră, mâncarea și castronul făcut țăndări, zburând în toate părțile. S-a îndepărtat valvârtej.

Regina nici măcar nu a clipit.

Stăteam în ușa hambarului și priveam neputincioasă. Nu-mi părea rău că o scosesem de acolo. Cel puțin nu mai era chinuită de Codru, nu mai era devorată lăuntric, picătură cu picătură. Numai că această viață fără conștiință părea ceva mai rău decât moartea. Nu era bolnavă și nu delira, așa cum fusese

Kasia după curățire. Pur și simplu părea că nu mai rămăsese nimic din ea care să simtă sau să gândească.

De dimineață, Marek a venit pe la spate și m-a prins de braț când eu mă trudeam să duc în hambar o găleată cu apă de la fântână. Am sărit ca arsă și am împroșcat cu apă, udându-ne hainele, în încercarea de a mă elibera. N-a luat în seamă nici apa, nici zbaterea mea și s-a răstit la mine:

– Destul! Sunt soldați, o să-și revină ei. Ba și-ar fi revenit deja dacă Dragonul n-ar mai fi băgat atâtea poțiuni în ei. De ce nu ați făcut nimic *pentru ea*?

– Și ce-ți închipui tu că ar mai fi de făcut? a intervenit Dragonul, ieșind din hambar.

Marek s-a răsucit spre el.

– Are nevoie de o vrajă de vindecare! Nu i-ai dat nicio poțiune, când ai atâtea…

– Dacă răul Codrului ar fi sălășluit în ea, i-aș fi putut face o vrajă de curățire. Dar nu poți vindeca absența a ceva. Consideră-te norocos că nu a ars odată cu copacul-inimă. Asta dacă dorești să numești noroc, și nu păcat.

– Ba e păcat că n-ai ars *tu*, dacă astea sunt toate sfaturile pe care mi le poți da, a ripostat prințul.

În ochii Dragonului străluceau o mulțime de replici tăioase, însă s-a înfrânat și doar a strâns din buze. Marek avea fălcile încleștate, iar prin mâna cu care mă ținea prizonieră simțeam cât de încordat este - un tremur ca de cal speriat, deși în încăierarea din Codru, cu moartea și pericolul venind din toate părțile, fusese neclintit ca o stâncă.

– N-a mai rămas picătură de răul-Codrului în ea. În rest, numai timpul și o vindecare de la sine ar mai putea-o ajuta. O vom duce la Turn imediat ce vom termina cu soldații tăi, ca să fim siguri că pot reveni printre oameni. Vom vedea ce altceva mai este de făcut. Până atunci, stai lângă ea și vorbește-i despre lucruri și întâmplări familiare.

– Să-i vorbesc?!

Mi-a împins mâna în lături și iar am vărsat apă pe mine, pe pantofi, pe când el se îndepărta.

Dragonul mi-a luat găleata din mână și l-am urmat înapoi în hambar.

– Chiar nu putem face nimic pentru ea? l-am întrebat.

– Ce-ai mai putea face cu o tăbliță ștearsă? Dă-i ceva timp și va putea scrie din nou ceva pe ea. Cât despre a redeveni ce a fost înainte…

Marek a rămas lângă regină tot restul zilei. I-am zărit de câteva ori chipul încrâncenat, posomorât, când am ieșit din hambar. Cel puțin părea să fi înțeles că nu va avea loc o vindecare miraculoasă. În acea seară a luat-o pe jos spre

Zatochek, ca să stea de vorbă cu mai-marele satului. A doua zi, când în sfârșit Tomasz și Oleg au fost în stare să meargă singuri până la fântână și înapoi, prințul i-a apucat bărbătește pe după umeri și le-a zis:

– Mâine dimineață vom aprinde un foc de pomenire pentru ceilalți în piața mare a satului.

Câțiva săteni din Zatochek ne-au aduc cai. Se fereau de noi, dar nu-i puteam învinovăți. Dragonul le trimisese vorbă că scăpaserăm din Codru și le spusese unde să ne ținăși cum să recunoască semnele posedării. Totuși, nu m-ar fi surprins dacă ar fi venit cu torțe ca să ne ardă de vii în hambar. Bineînțeles, dacă am fi fost posedați de Codru, am fi făcut lucruri mult mai rele decât să stăm liniștiți în hambar, sleiți de puteri vreme de o săptămână încheiată.

Însuși Marek i-a ajutat pe cei doi oșteni să urce în șa, după care a aranjat-o pe regină pe șaua unei iepe maronii, blânde, în vârstă de zece ani. Stătea țeapănă, de aceea s-a chinuit să-i așeze picioarele în scări. Apoi s-a oprit și s-a uitat în sus la ea. Frâul atârna în mâinile ei încătușate, acolo unde i-l pusese în urmă cu câteva clipe.

– Mamă! a mai făcut el o încercare.

Dar ea tot nu s-a uitat la fiul ei. Marek și-a încleștat fălcile. A luat o frânghie, pe care a petrecut-o în jurul gâtului iepei, după care a legat-o la propria-i șa. În felul acesta putea să o conducă pe regină.

Am pornit și noi călare în urma lor, spre piața satului, unde am găsit o stivă înaltă de lemne de foc, rămase din iarna trecută, pregătite să fie aprinse. Toți sătenii, îmbrăcați în straie de sărbătoare, stăteau pe latura îndepărtată a pieței, cu torțe în mâini. Nu cunoșteam bine pe nimeni din Zatochek, ci doar din vedere, atunci când veneau primăvara la noi în târg. Câteva chipuri vag familiare mă priveau din mulțime, ca niște fantome din altă viață, ascunse în spatele perdelei de fum ce se înălța din torțele lor, în vreme ce eu stăteam de partea cealaltă, alături de un prinț și de doi vrăjitori.

Marek a luat el însuși o torță și s-a dus la bușteniii stivuiți, cu flamura lui fluturând în vânt, și a pomenit toți oștenii pe care îi pierduserăm, unul câte unul – pe Janos și pe ceilalți. Le-a făcut semn lui Tomasz și lui Oleg și, împreună, au înaintat și au azvârlit torțele în grămada de lemne. Fumul mi-a înțepat ochii și gâtul abia vindecat, iar căldura lui era înspăimântătoare.

Dragonul a urmărit încruntat cum flăcările îmbrățișează lemnul, apoi s-a îndepărtat. Știam că nu dădea o para chioară pe faptul că prințul își cinstea astfel oamenii pe care singur îi

condusese la moarte. Dar pe mine m-a înduioșat când le-am auzit rostite numele.

Focul a ars multă vreme. Sătenii aduseseră mâncare și bere – ce avuseseră și ei – și ni le-au oferit. M-am refugiat cu Kasia într-un ungher și am băut multe căni de bere, ca să spăl amărăciunea, fumul și gustul poțiunii de curățire. Am sfârșit prin a ne sprijini una de alta, plângând încetișor. A trebuit să mă agăț de ea, deoarece Kasia nu îndrăznea să mă strângă în brațe.

Băutura m-a făcut să mă simt mai ușurată, dar în același timp m-a pleoștit. Mă durea și capul. Mi-am șters nasul pe mânecile hainei. Pe partea opusă a pieței, prințul vorbea cu mai-marele satului și cu un vizitiu tânăr, cu ochi mari de uimire. Erau lângă o trăsură minunată, proaspăt vopsită în verde, la care erau înhămate două perechi de cai ce aveau coamele și cozile împletite neîndemânatic cu panglică verde. Regina stătea deja pe bancheta acoperită cu fân, cu o pelerină de lână pe umeri. Lațul fermecat strălucea auriu în lumina soarelui, peste haina ei cea nouă.

Am clipit de câteva ori din cauza scânteierii și, când am început să pricep la ce mă uitam de fapt, Dragonul traversa deja piața spre ei, cerând socoteală:

– Ce crezi că faci?

M-am ridicat și eu și m-am dus spre ei. Marek s-a întors cu fața chiar când soseam eu.

– Pregăteam călătoria ca s-o ducem pe regină acasă, a rostit el mieros.

– Nu fi nesăbuit! Trebuie vindecată mai întâi…

– Vindecare pe care o poate primi la fel de bine și în capitală. Am ales să nu o las pe mâna ta, ca s-o închizi în Turn până când ți se năzare să o eliberezi, Dragonule! Nu-ți închipui că am uitat că n-ai venit de bunăvoie cu noi.

– În schimb, se pare că uiți multe alte lucruri, a mârâit Dragonul. Cum ar fi legământul că o să retezi tot Codrul până la Rosya în cazul în care reușim.

– Ba n-am uitat deloc! s-a răstit Marek. Dar n-am încă aici ajutoarele necesare. Și ce cale mai bună de a-ți obține oamenii de care ai nevoie, dacă nu plecarea la Curte pentru a-i cere tatălui meu să ți-i dea?

– Singurul lucru pe care-l poți face la Curte e să defilezi cu această păpușă goală pe dinăuntru și să te înfățișezi drept erou. *Trimite* mai bine după acei oameni! Nu putem să plecăm pur și simplu. Ce-ți închipui tu, Codrul nu se va răzbuna pentru faptele noastre dacă plecăm și lăsăm Valea de izbeliște?

Marek nu și-a șters zâmbetul de pe față, ci se chinuia să-l păstreze, iar pumnul i se încleșta și descleșta pe mânerul

sabiei. Șoimul s-a băgat între ei, punând o mână pe brațul prințului.

– Înălțimea Voastră, deși tonul lui Sarkan este necuviincios, totuși are dreptate.

O clipă am crezut că Șoimul chiar dă dovadă de înțelegere. Poate că simțise suficient răutatea Codrului cât să-și dea seama ce amenințare ne păștea. L-am privit pe Dragon cu speranță, însă chipul lui se înăsprea chiar înainte ca Șoimul să se întoarcă spre el și să încline curtenitor capul.

– Cred că Sarkan va recunoaște că, în ciuda harului său, Salcia îl întrece în privința magiei vindecării și, dacă e cineva în stare să o vindece pe regină, atunci ea este aceea. Pe de altă parte, este datoria Dragonului să țină Codrul la distanță. El nu poate părăsi Valea.

– Prea bine, atunci! a fost de acord Marek, chiar dacă vorbea printre dinți.

Însă era un răspuns pregătit, îl repetaseră înainte, mi-am dat eu seama, plină de furie.

– În schimb, tu, Sarkan, trebuie să realizezi că prințul Marek nu te poate lăsa să le păstrezi aici pe regină și pe țărăncuță, a adăugat el și a arătat spre Kasia, care stătea alături de mine. Bineînțeles că ele trebuie să meargă numaidecât în capitală și să fie supuse unui proces de examinare.

– Ce intrigă iscusită! mi-a zis Dragonul mai târziu. Și ce eficientă! Dar are dreptate. N-am dreptul să abandonez Valea fără permisiunea regelui și, după lege, ele chiar trebuie să fie supuse acelui proces.

– Dar nu trebuie să fie chiar acum!

M-am uitat la regină, care stătea apatică și tăcută în trăsură, în vreme ce sătenii înghesuiau lângă ea prea multe provizii și pături, mai multe decât am fi avut nevoie dacă am fi făcut de trei ori drumul dus-întors, fără oprire, până în capitală.

– Și dacă le-am lua acum în Turn, pe ea și pe Kasia? Cu siguranță regele ar înțelege…

Dragonul a pufnit:

– Regele e un om rezonabil. În niciun caz nu l-ar fi deranjat ca, atâta vreme cât se află în convalescență, să o fi ferit pe regină de ochii lumii, ba chiar să fi păstrat secretul salvării ei. Dar acum?

A arătat către săteni. Toată lumea se adunase într-un cerc larg în preajma trăsurii, dar la o distanță liniștitoare, urmărind-o pe regină și împărtășindu-și în șoaptă unul altuia fragmente din poveste.

– Nu! Acum s-ar împotrivi să încalc legea ținutului, mai ales că există martori.

S-a uitat la mine și a continuat:

– Și nici eu nu pot să plec. Chiar dacă mi-ar da voie regele, nu-mi dă voie Codrul.

L-am privit pierdută:

– Nu pot să-i las s-o ia pe Kasia, am spus eu rugător.

Știam că aparțin acestor meleaguri, că au nevoie de mine aici, dar și să stau cu mâinile în sân când ei voiau s-o ducă în capitală la un proces ce se putea încheia cu o sentință la moarte… Pe de altă parte, nici nu aveam încredere în prințul Marek, căci știam că nu face decât ceea ce-i convine.

– Știu, a admis Dragonul. Dar e totuna. Nu putem porni împotriva Codrului fără oșteni, mulți oșteni. Iar tu trebuie să-l înduplecI pe rege să ți-i dea. Orice ar spune, lui Marek nu-i stă gândul decât la regină. Cât despre Solya, poate că nu este chiar atât de malefic, dar îi place să fie cel mai deștept când e vorba de a ști care este binele tuturor.

– Solya? am îngăimat eu.

Am simțit numele plimbându-mi-se ciudat pe limbă, ca umbra unei păsări din înalt ce se rotește deasupra mea. Chiar în momentul rostirii un ochi pătrunzător parcă mă privea de sus.

– Înseamnă „șoim“ în limba magiei, m-a lămurit Dragonul. Înainte de a primi confirmarea ca vrăjitoare, îți vor pune și ție un nume. Nu-i lăsa s-o facă până după încheierea procesului, altfel n-ai voie să depui mărturie. Și ascultă la mine: ce ai realizat tu aici presupune multă putere magică, de un soi aparte. Nu-i permite lui Solya să se împăuneze cu toate meritele și nu te sfii să-ți folosești puterile.

N-aveam habar cum aș fi putut pune în fapt toate sfaturile lui. Cum aș fi putut *eu* să-l conving pe rege să-mi dea atâția oșteni?

Marek le poruncea deja lui Tomasz și lui Oleg să încalece și n-a fost nevoie să-i spun Dragonului că și eu trebuie să fac la fel. Am înghițit în sec și am încuviințat:

– Mulțumesc, Sarkan!

Numele lui avea gust de foc și de aripi, de fuioare de fum, de ceva delicat și puternic totodată – șoapta aspră a unor solzi în mișcare.

El m-a privit în ochi și mi-a zis sec:

– Vezi să nu sfârșești într-o oală la fiert și, oricât de greu ți s-ar părea, încearcă să te prezinți respectabil la Curte!

CAPITOLUL 17

Însă nu m-am priceput prea bine în a-i urma sfatul.

Ne aflam la o distanță de o săptămână și o zi de capitală, iar iapa mea smucea capul tot drumul: pas, pas, smucitură în față, mușcând zăbala și trăgându-mi frâul cu tot cu mâini, până când gâtul și umerii încordați se făceau ca piatra. Rămâneam mereu în urma micii caravane, iar roțile mari, întărite cu fier ale căruței ridicau un norișor de praf. Din cauza aceasta, iapa mea făcea pauze de strănutat, pe lângă mersul ei poticnit. Chiar înainte să trecem de Olshanka eram deja acoperiți cu o pulbere fină, iar sudoarea îmi aduna praful sub unghii într-o linie groasă.

Dragonul îmi dăduse o scrisoare pe care o ticluise la repezeală în scurtele minute pe care le mai petrecuserăm împreună. Doar câteva rânduri grăbite, notate pe o coală de hârtie ieftină cu cerneală diluată, împrumutată de la un sătean. În ea îi scrisese regelui că sunt vrăjitoare și îl ruga să-i trimită ajutoare. După ce a îndoit-o, și-a crestat degetul mare cu vârful unui cuțit și a întins o picătură de sânge de-a lungul marginilor, apoi, cu litere groase, negre și fumegânde, și-a scris numele printre pete: *Sarkan.* Când am scos-o din buzunarul rochiei și am atins literele cu degetele, am auzit lângă mine o șoaptă de fum și de fâlfâit de aripi. Simțeam o ușurare, dar și frustrare în același timp, pe măsură ce mă îndepărtam de locurile unde ar fi trebuit să mă aflu, ajutând la apărarea împotriva Codrului.

– De ce insiști s-o iei cu tine pe Kasia? l-am întrebat pe prinț într-o ultimă încercare, în prima noapte în care am ridicat tabăra la poalele munților, lângă albia unui pârâu învolburat ce se grăbea spre întâlnirea cu râul Spindle.

La sud încă se mai vedea Turnul, luminat în portocaliu de ultimele raze ale soarelui.

– Ia-o cu tine pe regină, dacă-ți dorești atât de mult, dar lasă-ne pe noi să plecăm. Ai văzut Codrul și ai văzut ce este el…

– Tata m-a trimis aici să cercetez ce este cu țărăncuța posedată a lui Sarkan.

Și-a turnat apă pe cap și pe ceafă.

– Și așteaptă să mă întorc fie cu ea, fie cu capul ei. Ce ai prefera?

– Dar va înțelege ce se petrece cu Kasia odată ce o va vedea pe regină.

Marek s-a scuturat de apă, apoi a înălțat capul. Regina încă stătea în trăsură, nemișcată, cu mințile duse, privind înainte în vreme ce noaptea o împresura. Kasia era lângă ea. Se schimbaseră amândouă, stranii, țepene și deloc obosite după o zi întreagă de călătorie. Și amândouă luceau ca lemnul șlefuit. Diferența era că prietena mea stătea întoarsă către Olshanka, privind întreaga Vale, iar gura și ochii ei erau îngrijorați și vii.

Le-am urmărit amândoi, apoi Marek s-a ridicat.

– Împărtășește aceeași soartă cu regina, mi-a zis el sec și s-a îndepărtat.

Necăjită, am lovit apa, după care m-am aplecat, am luat un căuș și m-am spălat pe față. Șiroaie negre de murdărie îmi curgeau printre degete.

– Vai, ce îngrozitor! a exclamat Șoimul, răsărit ca din senin în spatele meu, făcându-mă să vărs apa din palme. Să fii escortată în Kralia de prințul însuși și să fii aclamată ca vrăjitoare și eroină. Ce nenorocire!

Mi-am șters fața cu poalele rochiei.

– Nu înțeleg de ce mă vrei acolo. Doar sunt și alți vrăjitori la Curte. Pot vedea și singuri că regina nu este posedată.

Solya clătina din cap de parcă m-ar fi căinat, eu, o țărăncuță nătângă, care nu pricepea nimic.

– Crezi că e atât de simplu? Legea este absolută: posedații trebuie să moară în flăcări.

– Dar regele o va ierta? a venit întrebarea mea.

Solya a privit-o îngândurat pe regină, aproape invizibilă acum, o umbră printre umbre, dar nu a răspuns. Doar s-a uitat la mine și mi-a urat:

– Somn ușor, Agnieszka! Mai avem încă drum lung.

Apoi i s-a alăturat lui Marek lângă foc.

După această discuție, numai ușor nu mi-a fost somnul în noaptea aceea și în următoarele.

Vestea sosirii noastre ne-a întrecut, astfel că, atunci când treceam prin sate și orășele, oamenii se aliniau de-a lungul drumului și ne urmăreau cu mirare, dar nu se apropiau prea mult și îi fereau pe copii, ținându-i la spate. În ultima zi o mulțime de oameni ne aștepta la cea din urmă răspântie, înainte de marea cetate a regelui.

Deja pierdusem șirul orelor și al zilelor. Brațele mă dureau, spatele mă durea, picioarele mă dureau. Dar dintre toate, capul

mă durea cel mai tare. O parte din mine rămăsese legată parcă de Vale, întinsă acum la o formă familiară, și încercam să mă regăsesc în aceste clipe în care eram atât de departe de toate lucrurile cunoscute. Până și munții, o permanență în viața mea, dispăruseră din vedere. Știam, firește, că există zone în țară unde nu sunt munți, dar îmi imaginasem că se pot zări la orizont, ca luna. Însă, de câte ori priveam în urma mea, ei se făceau tot mai mici până ce parcă s-au topit în spatele unor dealuri. În schimb, terenuri întinse și bogate se întindeau în toate direcțiile, plate și neîntrerupte. Întreaga lume părea că a luat o formă ireală. Aici nu erau deloc păduri.

Am urcat încă un deal și, odată ajunși pe culme, înaintea noastră s-a desfășurat o priveliște minunată: capitala, Kralia, cu case cu pereții zugrăviți în galben, cu acoperișuri ocru, răspândite ca niște flori sălbatice pe malurile mărețului și scânteietorului Vandalus, iar în mijlocul lor se înălța Zamek Orla, castelul din cărămidă roșie al regelui, ițindu-se din spatele unui zid înalt din piatră. Era mai mare decât orice clădire închipuită. Turnul Dragonului era mai mic decât cel mai mic turn al castelului. Și erau o duzină care împungeau cerul.

Șoimul m-a urmărit să-mi vadă reacția, dar panorama era atât de vastă și de ciudată, încât eu nici măcar n-am putut să mă minunez cum trebuie. Era ca și cum aș fi privit o imagine dintr-o carte, nu ceva real. Pe de altă parte, eram atât de obosită, încât nu mă puteam gândi decât la trupul meu: aproape că nu-mi mai simțeam pulpele, brațele îmi tremurau puternic, iar stratul de praf îmi acoperea toată pielea.

O mică oaste ne aștepta la răscrucea de la poalele dealului. Oștenii erau aranjați pe rânduri în jurul unei estrade care fusese ridicată în centru. Șase preoți și călugări stăteau pe ea, de-o parte și de alta a unui bărbat îmbrăcat în cele mai minunate straie de preot pe care le văzusem vreodată: mov-închis, brodate cu fir de aur. Avea chipul prelung și sever, care părea și mai lung cu mitra înaltă așezată pe cap.

Marek s-a oprit să se uite la ei, astfel că am avut și eu vreme să-mi mân iapa ostenită lângă prinț și Șoim.

– Ia te uită, tatăl meu a scos fosilele de la naftalină! Va pune moaștele pe ea. Crezi că vor fi probleme?

– Nu cred, a răspuns Șoimul. Dragul nostru arhiepiscop o fi el puțin cam încet, dar, te asigur, vigilența lui este maximă. N-ar permite nimănui să substituie moaștele, iar cele adevărate nu vor scoate la iveală ceva ce nu există.

Indignată de impietatea lor – auzi, să-l numească pe arhiepiscop „fosilă“! – am pierdut prilejul să le cer lămuriri de ce ar vrea cineva să demonstreze posedarea când ea nu există.

Marek își îndemna deja calul înainte. Trăsura reginei se hurduca la vale în spatele lui. Deși mureau de curiozitate, șirurile de gură-cască se retrăgeau ca valurile, ținându-se departe de atelaj. Mulți dintre ei purtau amulete ieftine, care să-i apere de rău și își făceau cruce când treceam pe lângă ei.

Regina stătea pe bancheta sa, fără să le acorde atenție sau să se agite cumva, ci doar sălta în ritmul roților. Kasia era lipită de regină și mă căuta cu privirea, dar era la fel de mirată ca mine. Nu mai văzuserăm niciodată atâția oameni laolaltă. Însă, în jurul meu, curioșii se apropiaseră atât de mult, încât mă ștergeam cu picioarele de ei, încercând să înaintez, nefiind speriați de potcoavele masive ale calului meu.

Când am ajuns la estradă, oștenii ne-au făcut loc să trecem printre rândurile lor, apoi ne-au împresurat, amenințându-ne cu sulițele. Abia atunci am observat cu îngrijorare că în mijlocul estradei era înălțat un rug, la baza căruia așezaseră o grămadă de paie și iască. L-am apucat pe Șoim de mânecă.

– Nu te mai uita ca un iepure fricos! Stai dreaptă și *zâmbește*! mi-a șoptit el printre dinți. Ultimul lucru de care avem nevoie este să le dăm motive să creadă că e ceva în neregulă cu noi.

Marek se purta ca și cum nici nu băgase de seamă vârfurile de oțel ale sulițelor aflate la nici doi pași de capul său. A descălecat, iar pelerina pe care o cumpărase dintr-un orășel de pe drum i-a fluturat în vânt. S-a dus la trăsură să o ajute pe regină să coboare. Kasia a trebuit să le dea o mână de ajutor, apoi, la un semn nerăbdător al lui Marek, a coborât și ea.

Nu știusem până atunci că o mulțime atât de mare de oameni are propriul zgomot, asemănător unui râu – un murmur care se înalță în văzduh și care se răspândește fără ca vocile să se distingă individual. Prințul a condus-o pe treptele estradei pe regină, care încă purta lațul fermecat, și a adus-o în fața preotului cu mitră.

– Sfinția Ta, a rostit Marek cu glas limpede și puternic. Aflându-ne în mare pericol, alături de însoțitorii mei, am eliberat-o pe regina Polnyei din captivitatea malefică a Codrului. O las acum pe Sfinția Ta să o cerceteze în amănunt, să o supună probei moaștelor și a puterii Înaltului Scaun, pentru a fi siguri că nu mai poartă niciun semn al posedării, care s-ar putea răspândi îmbolnăvind alte suflete nevinovate.

Firește că exact pentru acest lucru se afla arhiepiscopul aici, însă nu cred că i-a convenit ca Marek să-și însușească ideea procesului.

Ținea buzele strânse:

– Înălțimea Ta, fii sigur de asta! a rostit el cu răceală.

Apoi a făcut un semn și unul dintre călugări a venit lângă el – un bărbat scund și agitat, în straie lungi și maronii, cu părul șaten și tonsură specifică. Avea ochii mari, care clipeau des în spatele unor ochelari cu ramă aurie. Ținea un sipet lunguieț, din lemn. L-a deschis, iar arhiepiscopul a scos de acolo, cu ambele mâini, o împletitură din fire de aur și argint, ca o plasă. Un murmur de încuviințare s-a auzit dinspre mulțime, pe când frunzele primăverii foșneau în bătaia vântului.

Arhiepiscopul a înălțat plasa și a rostit o rugăciune lungă cu glas tare, apoi s-a întors și a fluturat plasa peste capul reginei. A scuturat-o ușor, iar marginile ei au început să se desfășoare în jos, până la picioare. Apoi, spre surprinderea mea, călugărul a pus palmele pe plasă și a rostit:

– *Yilastus kosmet, yilastus kosmet vestuo palta!*

Și a continuat cu vraja care s-a scurs în firele plasei și le-a luminat. Lumina a învăluit întregul trup al reginei, care strălucea în mijlocul estradei, în poziție de drepți, capul scânteindu-i. Nu era ca lumina *Invocației*. Aceea era o strălucire rece, clară, puternică și dureroasă. Lumina aceasta era ca atunci când, în toiul iernii, te întorci acasă și zărești o lampă aprinsă la fereastră, care-ți arată drumul spre căminul tău. Era o lumină plină de dragoste și de căldură. Mulțimea a scos un oftat. Până și preoții au făcut un pas înapoi, ca s-o vadă mai bine pe regină cum strălucea.

Călugărul continua să țină palmele pe plasă, magia curgând din el necontenit. Am dat pinteni calului și m-am dus lângă Solya. M-am aplecat spre el și i-am zis:

– Cine-i ăla?

– A, te referi la blândul nostru Huhurez? Este părintele Ballo. Este încântarea arhiepiscopului, așa cum îți poți imagina. Nu întâlnești prea des un vrăjitor blajin și supus.

Vorbea cu dispreț, dar mie nu mi s-a părut atât de blajin. Părea îngrijorat și enervat.

– Și plasa aceea?

– Cu siguranță ai auzit de vălul Sfintei Jadwiga, a spus Șoimul.

Mă holbam la el ca proasta. Era cea mai sfântă relicvă a Polnyei. Auzisem că acest văl era scos la încoronarea regilor, ca să le dovedească lepădarea de orice rău.

Mulțimea împingea oștenii în încercarea de a veni mai aproape, ba chiar și oștenii erau fascinați, ținând acum sulițele cu vârful spre cer, lăsându-se duși spre estradă. Preoții o cercetau pe regină centimetru cu centimetru, aplecându-se să se uite la degetele de la picioare, ridicându-i fiecare braț ca să-i inspecteze degetele sau studiindu-i firele de păr. Cu toții o

vedeau cum strălucește, plină de lumină. Nu sălășluia nicio umbră în ea. Unul după altul, preoții s-au uitat la arhiepiscop, clătinând din cap. Chipul lui sever parcă se mai înmuiase, scăldat în lumina ce radia dinspre regină.

Când și-au încheiat examinarea, părintele Ballo i-a scos cu blândețe vălul. Preoții au mai adus și alte relicve, pe care le-am recunoscut și eu de data asta: platoșa Sfântului Kasimir, perforată de dintele dragonului din Kralia pe care îl ucisese; oasele mâinii Sfântului Firan, păstrate într-un sipet de aur și sticlă, înnegrite de foc; potirul de aur pe care Sfântul Jacek îl salvase din capelă. Marek a ridicat brațele reginei ca să atingă fiecare relicvă, în vreme ce arhiepiscopul înălța rugi pentru ea.

Procesul s-a repetat și cu Kasia, însă mulțimea își pierduse interesul. Toți tăcuseră când o urmăreau pe regină, însă acum când preoții o cercetau pe Kasia vorbeau tare, mult mai nestăpâniți decât orice mulțime văzută în viața mea, deși se aflau în prezența atâtor moaște sfinte și a arhiepiscopului însuși.

– N-ai la ce să te aștepți de la gloata din Kralia, mi-a zis Solya, văzându-mi mirarea.

Erau până și vânzători de chifle care se plimbau prin mulțime, strigându-și marfa proaspătă. De la înălțimea la care mă aflam călare am zărit și vreo doi oameni întreprinzători care improvizaseră o tarabă cu bere la marginea drumului.

Deja aveam sentimentul că particip la o sărbătoare, la un festival. În cele din urmă, preoții au umplut cu vin potirul Sfântului Jacek și părintele Ballo a murmurat o vrajă asupra lui: un fuior de fum s-a înălțat din el, apoi s-a disipat. Regina l-a băut până la fund când i l-au dus la gură și nu a căzut secerată. Nu și-a schimbat nici expresia, dar asta nu mai conta. Cineva din mulțime a ridicat o cupă cu bere, împroșcând stropi în jur, și a strigat:

– Dumnezeu fie lăudat! Regina e mântuită!

Oamenii au început să-și manifeste nebunește bucuria și să se înghesuie în noi, dând uitării toate temerile. Erau atât de zgomotoși, încât abia l-am auzit pe arhiepiscop cum îi dă cu jumătate de gură permisiunea lui Marek să o ducă pe regină în cetate.

Înflăcărarea gloatei era parcă mai rea decât sulițele oștenilor. Marek a trebuit să-i mătură din calea lui când s-a dus să aducă trăsura lângă estradă. Le-a ridicat pe brațe pe regină și pe Kasia și le-a urcat în ea. Și-a abandonat calul și a sărit în trăsură, luând hățurile. A pocnit din bici peste oamenii ce-i stăteau în drum, iar Solya și cu mine a trebuit să stăm aproape lipiți cu caii de spatele atelajului, deoarece mulțimea se închidea rapid în urma lui. Când am ajuns la podul peste

Vandalus, bărbați și femei în putere își abandonaseră muncile ca să ne însoțească, iar când am ajuns la porțile castelului, abia puteam înainta prin mulțimea veselă, ce ne împingea din toate părțile, o creatură vie, cu zeci de mii de voci, toate strigându-și bucuria. Vestea se răspândise cât ai clipi: regina era mântuită, regina nu era posedată. Prințul Marek o salvase în sfârșit pe regină.

Parcă toți trăiam un cântec, exact așa se simțea. Și eu o simțeam, deși vedeam cum capul reginei se bălăngănea necontrolat la fiecare hurducătură a trăsurii, deși știam ce mică ne fusese victoria și câți oameni muriseră pentru ea. Copilași alergau pe lângă calul meu și râdeau la mine – mai degrabă de mine, având în vedere cât de murdară eram, cu părul încâlcit și cu rochia sfâșiată. Dar nu-mi păsa. Am privit în jos la ei și le-am ținut isonul, râzând și eu și uitând de brațele înțepenite și de picioarele amorțite.

Marek mergea înaintea noastră, cuprins de exaltare. Presupun că îl luase și pe el valul, simțindu-și viața un cântec. În acele momente nimeni nu se gândea la oamenii care nu avuseseră șansa să se întoarcă. Oleg avea bandajat ciotul din brațul vătămat, dar cu cealaltă mână făcea semne viguroase mulțimii și trimitea câte o bezea fiecărei fete frumoase ce-i ieșea în cale. Odată ajunși în castel, mulțimea de acolo a reacționat în același mod. Oștenii regelui au ieșit de la posturile lor, iar nobilii din casele lor, aruncând cu flori la picioarele noastre. Soldații izbeau cu săbiile în scuturi, în chip de aplauze.

Numai că regina nu le dădea atenție. O eliberaseră din lațul fermecat și din lanțuri, dar ea avea aceeași poziție, arătând aproape ca o sculptură.

A trebuit să intrăm unul câte unul pe sub arcada ce dădea spre curtea interioară a castelului. Acesta era amețitor de mare, porticuri dispuse pe trei niveluri și chipuri nenumărate se aplecau de la balcoane și ne surâdeau. Mă uitam și eu uluită la ele și la flamurile brodate în culori vesele și atârnate peste tot, la coloanele și la turnurile ce ne înconjurau. Însuși regele stătea în capul scărilor aflate pe o latură a curții. Purta o mantie albastră, prinsă în jurul gâtului cu o pafta din aur, cu un rubin mare și perle.

Murmure de veselie încă mai răzbăteau de dincolo de ziduri. Înăuntru, întreaga curte amuțise, ca înainte de începerea unui spectacol. Prințul Marek o coborâse pe regină din trăsură și acum o conducea pe trepte ca să o înfățișeze regelui. Curtenii se retrăgeau ca un val pentru a-i înlesni trecerea. M-am trezit că îmi țineam respirația.

– Maiestate, ți-o înapoiez pe regină, a rostit Marek.

În soarele strălucitor arăta ca un războinic sfânt în armura, mantia verde și capa albă pe care le purta. Alături de el, regina era o făptură rigidă, în rochie albă, cu părul ei ca un norișor auriu și cu pielea lucioasă.

Regele îi privea încruntat. Părea mai mult îngrijorat decât vesel. Cu toții tăceam mâlc, așteptând.

Când regele a tras aer în piept să vorbească, regina s-a mișcat. A ridicat încetișor capul și s-a uitat în ochii lui. El o cerceta cu atenție. Regina a clipit o dată, apoi a suspinat și s-a prăbușit din nou în sine, inertă ca un sac. Prințul Marek a apucat-o de braț, altfel s-ar fi rostogolit pe scări.

Regele a suflat aerul reținut, iar umerii i s-au mai îndreptat, ca și cum coarda care îl trăsese în jos se slăbise dintr-odată. Glasul lui a răsunat puternic în curte:

– Duceți-o în Apartamentele Cenușii și trimiteți după Salcie!

Slujitorii forfoteau deja în jurul ei. Au luat-o pe regină de lângă noi, îndepărtându-se ca un talaz.

Și astfel, piesa a luat sfârșit. Murmurul din curte s-a ridicat la nivelul celui de-afară, fiecare vorbind cu fiecare de-a lungul celor trei etaje ale clădirii. Sentimentul înălțător m-a părăsit, ca și cum dopul care-l ținea închis ar fi răsuflat. Prea mi-am amintit că nu venisem aici pentru o intrare triumfală. Încă îmbrăcată în roba albă de prizonieră, Kasia rămăsese în trăsură, singură, condamnată. Sarkan se afla la o sută de leghe depărtare, încercând să oprească înaintarea Codrului spre Zatochek fără ajutorul meu. Iar eu habar nu aveam cum să rezolv aceste două probleme.

Mi-am scuturat picioarele din scări și le-am întins, după care am aterizat într-un mod lipsit de eleganță. M-am clătinat când m-am lăsat cu toată greutatea pe membre. Un slujitor a venit să-mi preia calul, care pentru mine era o stâncă familiară în tot acest ocean plin de ciudățenii. Prințul Marek și Șoimul tocmai îl însoțeau pe rege în castel. Deja îi pierdusem prin mulțime pe Tomasz și pe Oleg, împresurați de bărbați în uniformă.

Kasia cobora din trăsură, așteptată fiind de câteva gărzi. Mi-am făcut loc prin marea de servitori și curteni și m-am băgat în fața lor.

– Ce aveți de gând să faceți cu ea? i-am întrebat cu voce pițigăiată de îngrijorare.

Probabil că în ochii lor eram o arătare bizară în zdrențele acelea țărănești și prăfuite, ca o vrabie care trage cu ochiul la o ceată de motani la vânătoare. Ei nu vedeau magia ce-mi răscolea pântecele, gata să se reverse.

Însă, oricât de neînsemnată păream, făceam parte totuși din alaiul triumfal ce contribuise la salvarea reginei și, oricum, nu

păreau să manifeste cruzime. Comandantul gărzilor, un bărbat cu o mustață uriașă cu vârfurile răsucite cu ceară, mi-a zis cu blândețe:

– Ești slujnica ei? Nu te teme! O ducem la regină, în Turnul Cenușiu, unde o să aibă grijă Salcia de amândouă. Totul trebuie să fie făcut cum se cuvine, așa cum cere legea.

Nu era prea mare alinare: după lege, regina și Kasia ar fi trebuit pe dată condamnate la moarte. Kasia mi-a șoptit:

– E-n regulă, Nieshka!

Nu era, însă nici nu puteam face nimic. Gărzile au încadrat-o, patru în față și patru în spate, și au condus-o în palat.

M-am uitat după ei, simțindu-mă pustiită, apoi mi-am dat seama că n-aș mai găsi-o niciodată în castelul ăsta uriaș dacă nu vedeam acum unde o duc. Am alergat ca o săgeată după ei.

– Stai pe loc! mi-a zis paznicul de la ușă când am încercat să intru după ei, dar eu am rostit *Param, param* pe melodia aceea despre musculița pe care nimeni nu o poate prinde.

Paznicul a clipit nedumerit, iar eu m-am strecurat pe lângă el. Am luat-o pe urmele lor ca după un fir conducător, fredonând în continuare vraja în care le spuneam tuturor că sunt prea măruntă ca să fiu observată. N-a fost greu deloc. M-am simțit cât se poate de mică și de neînsemnată. Coridorul nu se mai termina. Erau uși de-o parte și de alta: masive, din lemn, ferecate. Slujitori și curteni intrau și ieșeau din camere mari, cu tapiserii pe pereți, pline de mobilă sculptată și cu șemineuri mai înalte decât ușa mea de la intrare. Lămpi vrăjite atârnau de tavan sau de ziduri, sfeșnice cu lumânări lungi care ardeau fără să se topească.

În cele din urmă, coridorul s-a încheiat cu o ușă mică din fier, de asemenea păzită. Gărzile au încuviințat în fața escortei Kasiei și le-au lăsat să intre într-un pasaj îngust, cu treptele în spirală. M-am strecurat și eu, zdrențăroasa, ochii paznicilor alunecând peste mine fără să mă vadă. Am urcat și am tot urcat, picioarele mele obosite luptându-se să mă poarte de la treaptă la treaptă, până când ne-am înghesuit cu toții sus, într-o anticameră mică și rotundă. Era întunecată și afumată. Nu avea ferestre și doar o lampă cu ulei ardea într-o nișă grosolană din perete, luminând o ușă de fier, grea și cenușie. Era prevăzută cu un ciocănel modelat sub formă de cap de demon flămând, ce ținea inelul de bătut în gura larg deschisă. Un curent ciudat venea dinspre ușa de fier, un vânticel îmi gâdila pielea, deși stăteam sprijinită de perete, ascunsă în spatele gărzilor.

Comandantul a ciocănit și ușa s-a deschis spre interior.

– Am adus-o pe fată, doamna mea.

– Prea bine! s-a auzit un glas ferm de femeie.

Gărzile i-au făcut Kasiei loc să treacă. O domniță înaltă și mlădioasă stătea în pragul ușii, cu cosițe bălaie și cu o diademă de aur pe cap. Era înveșmântată într-o rochie albastră, de mătase, cu o broderie fină, cusută cu pietre prețioase la guler și la manșete, cu o trenă lungă ce măturа podeaua, deși mânecile erau croite foarte practic, prinse cu șiret de la încheieturi până la coate. S-a dat într-o parte și, nerăbdătoare, i-a făcut Kasiei semn cu ambele mâini, ca să intre odată. Am reușit să trag cu ochiul la o sală imensă, cu covoare pe jos, confortabilă. Regina se afla pe un scaun cu spătar și privea rătăcită pe fereastră la apele scânteietoare ale Vandalusului.

– Și asta cine mai e? a zis femeia uitându-se la mine.

Toate gărzile s-au întors. Am înghețat.

– Eu... s-a bâlbâit comandantul, îmbujorându-se, dar țintuindu-i cu privirea pe ultimii doi oșteni, privire ce le promitea necazuri pentru că nu mă observaseră până atunci. Ea este...

– Sunt Agnieszka. Am venit cu Kasia și cu regina.

Femeia m-a măsurat neîncrezătoare, remarcând fiecare fir agățat și fiecare pată de noroi de pe rochia mea, chiar și pe cele de la spate. I se părea strigător la cer că îndrăznisem să vorbesc. I s-a adresat gărzii:

– Și asta este suspectă de posedare?

– Nu, doamna mea, nu din câte știu eu.

– Și-atunci de ce o aduci la mine? Am destule pe cap aici.

A intrat în cameră, cu trena fluturând în urma ei, după care a trântit ușa. Un alt val de frig m-a cuprins, apoi s-a întors la demonul cu gura flămândă, ștergând și ultima rămășiță din vraja de ascundere pe care o folosisem. Mi-am dat seama că devora magia. Probabil de aceea aduceau aici prizonierii posedați.

– Cum ai pătruns aici? m-a întrebat suspicios comandantul.

Ceilalți oșteni m-au împresurat.

Îmi doream să mă ascund iar, dar nu puteam, cu gura aceea flămândă la pândă.

– Sunt vrăjitoare, am spus eu.

Deveniseră și mai suspicioși. Am scos scrisoarea pe care încă o mai aveam în buzunarul rochiei. Hârtia era tocită, dar literele arse încă mai fumegau ușor.

– Dragonul mi-a dat o scrisoare pentru rege.

CAPITOLUL 18

M-au dus la parter și m-au băgat într-o sală nefolosită, în lipsă de un loc mai bun. Străjile păzeau ușa, în timp ce comandantul lor plecase cu scrisoarea mea în mână, ca să afle ce este de făcut cu mine. Picioarele erau gata să mă lase, dar nu aveam pe ce să mă așez, cu excepția unor jilțuri împinse la perete, niște obiecte delicate și fragile, capitonate cu catifea roșie și vopsite în alb și auriu. Aș fi crezut că fiecare este un tron dacă n-ar fi fost patru la rând.

În schimb, m-am sprijinit o vreme de perete, apoi am încercat să mă așez pe marginea șemineului, însă focul nu mai fusese aprins de mult. Cenușa era stinsă, iar piatra, rece. Am făcut un du-te-vino de la șemineu la perete. Până la urmă mi-am spus că nimeni nu ar pune un scaun într-o încăpere dacă nu ar dori ca lumea să stea pe el, așa că m-am proptit ușor pe colțul unuia dintre ele, înfășurându-mi rochia în jurul picioarelor.

În clipa în care m-am așezat, ușa s-a deschis și a intrat o servitoare în rochie neagră, apretată. Era cam de o vârstă cu Danka. Avea o gură mică, strânsă disprețuitor. Am sărit ca arsă, simțindu-mă vinovată. Patru fire lungi și roșii s-au destrămat din tapiserie, agățate de tivul rochiei mele, și o aschie ascuțită mi-a sfâșiat mâneca. Femeia a strâns și mai tare buzele și a spus înțepată:

– Pe aici, vă rog!

M-a condus pe lângă străji, cărora nu le părea deloc rău să mă vadă îndepărtându-mă, m-a dus undeva la etaj, pe alte scări – deja văzusem vreo șase până acum –, și m-a lăsat într-o cămăruță ca o celulă de la etajul al doilea. Avea o ferestruică îngustă, ce dădea spre zidul Catedralei. Un jgheab modelat în formă de gargui cu gura flămândă se holba la mine. M-a lăsat acolo înainte de a apuca să întreb ce trebuie să fac în continuare.

M-am așezat pe un pat șubred și cred că am adormit, deoarece, când m-am trezit, eram întinsă și nu o făcusem cu bună știință. Nici măcar nu-mi aduceam aminte când mă

lungisem pe el. M-am ridicat, simțind încă durere în oase și amețeală, dar prea conștientă că nu este timp de pierdut și că nu am habar ce este de făcut. Nu știam cum să atrag atenția asupra mea, asta dacă nu mergeam în mijlocul curții și aruncam cu flăcări vrăjite în ziduri. Însă mă îndoiam că așa ceva l-ar îndupleca pe rege să-mi îngăduie să vorbesc la procesul Kasiei.

Acum îmi părea rău că dădusem din mână scrisoarea Dragonului, singura mea unealtă și amuletă. Cum puteam ști măcar dacă fusese predată? M-am hotărât să mă duc s-o caut. Îmi aminteam chipul comandantului sau, cel puțin, mustața lui. Nu puteau exista alte mustăți ca a lui în toată Kralia. M-am ridicat și am împins ușa cu îndrăzneală, am pășit pe coridor și era să-l dărâm pe Șoim. Tocmai întinsese mâna să deschidă ușa. S-a dat iute înapoi, evitând ciocnirea, și mi-a oferit un mic surâs plin de blândețe. Numai că mie nu mi-a inspirat deloc încredere.

– Sper că te-ai mai odihnit, a spus el, oferindu-mi brațul.

Nu l-am acceptat.

– Ce vrei de la mine?

Nu a rămas cu mâna întinsă, ci a transformat gestul într-o invitație curtenitoare, indicându-mi coridorul printr-o fluturare a mâinii:

– Să te conduc la Charovnikov. Regele a dat poruncă să fii cercetată pentru listă.

Eram atât de ușurată, încât mai-mai că nu-mi venea să-l cred. M-am uitat la el cu coada ochiului, așteptându-mă la un truc. Dar el stătea acolo cu brațul întins și zâmbea, așteptându-mă.

– Pe dată! a adăugat el. Dar mai întâi bănuiesc că ai vrea să te schimbi.

I-aș fi spus eu ce să facă cu mica lui sugestie, dar, privindu-mă mai atent, am observat noroiul, praful și petele de transpirație. Sub toată această mizerie era o rochie de casă scurtă până la genunchi și o haină decolorată, de bumbac, care cândva fusese maro – haine purtate și răspurtate, pe care i le cerșisem unei fete din Zatochek. Nu arătam ca o servitoare, căci ele erau mult mai bine îmbrăcate decât mine. Între timp, Solya își schimbase hainele negre, de călărie, cu o robă lungă, din mătase, peste care își pusese un caftan fără mâneci, brodat cu fir verde și argintiu, iar părul îi era pieptănat cu măiestrie pe spate. Și dacă-l vedeai de la o poștă, tot îți dădeai seama că este vrăjitor. Dar dacă pe mine nu mă vor considera vrăjitoare, atunci nu mă vor lăsa să depun mărturie. „Încearcă să te prezinți respectabil“, îmi spusese Sarkan.

Vanastalem mi-a oferit niște haine care să se asorteze cu starea mea sufletească: o rochie țeapănă și inconfortabilă, din mătase roșie, plină cu volane tivite cu panglici portocalii-aprins. Acum mi-ar fi prins bine un braț de care să mă sprijin, în încercarea de a face față coborârii scărilor în rochia asta stufoasă de sub care nu-mi puteam vedea picioarele, însă am ignorat morocănoasă subtila ofertă reînnoită a Șoimului. Am coborât singură, pipăind cu vârful pantofilor alunecoși marginea fiecărei trepte în parte.

Și-a împreunat mâinile la spate și a mers în pas cu mine. A remarcat alene:

– Examinările sunt deseori provocatoare, firește. Bănuiesc că Sarkan te-a pregătit pentru ele.

Mi-a aruncat o privire iscoditoare, dar blândă. Nu i-am răspuns, însă nu mă puteam abține să nu-mi mușc buza.

– Ei bine, dacă *într-adevăr* ți se vor părea dificile, le-am putea face o demonstrație în colaborare. Sunt sigur că asta îi va convinge.

L-am străpuns cu privirea, dar nu i-am răspuns. Orice am fi făcut, cu siguranță și-ar fi arogat toate meritele. Nu a insistat, zâmbindu-mi de parcă nici n-ar fi observat căutătura mea de gheață. Era ca o pasăre din înaltul cerului care se rotește în aer în așteptarea oricărui prilej favorabil. M-a condus pe sub o arcadă flancată de doi tineri înalți, care mă cercetau curioși. Apoi am pătruns în Charovnikov, Aula Vrăjitorilor.

Am încetinit fără să vreau când am ajuns în încăperea rece. Tavanul era ca o deschidere către Rai: norișori răspândiți pe un cer albastru, alături de îngeri și sfinți. Ferestre uriașe lăsau să pătrundă lumina după-amiezii. Mă uitam în sus, fascinată, și aproape că am dărâmat o masă, bâjbâind apoi să mă prind de un colț al ei și să-mi pipăi drumul pe lângă ea. Toți pereții erau acoperiți de cărți și un balcon înconjura toată încăperea, oferind spațiu pentru încă un etaj cu rafturi înalte, ticsite de alte volume. Scări pe rotile atârnau din tavan de-a lungul pereților. Rânduite pe toată lungimea sălii se aflau mese mari de lucru, din lemn masiv de stejar, cu tăblia din marmură.

– Aceasta este doar o cale de a amâna ceea ce cu toții știm că trebuie făcut, a rostit o femeie de undeva din umbră.

Avea o voce gravă pentru o doamnă, dar un sunet încântător și cald, din care răzbătea totuși o nuanță de mânie.

– Și nu te mai lamenta în privința moaștelor, Ballo! Orice vrajă poate fi contracarată. Da, chiar și cea cu Vălul Sfintei Jadwiga. Și nu te mai uita așa scandalizat la mine că-ți spun asta! Solya s-a lăsat îmbătat de politică atunci când s-a trezit împins în această aventură.

– Haide, Alosha! Cu siguranță succesul scuză toate riscurile, a zis Șoimul cu blândețe.

Tocmai cotiserăm pe după un perete. În fața mea au apărut trei vrăjitori, adunați în jurul unei mese rotunde dintr-un alcov, prevăzut cu o fereastră largă și luminoasă.

Am mijit ochii, venind din lumina obscură de pe coridoarele palatului.

Femeia numită Alosha era mai înaltă decât mine, cu pielea neagră ca abanosul și umerii lați cât ai tatălui meu. Avea părul împletit strâns pe scalp. Purta haine bărbătești: pantaloni lungi și roșii, din bumbac, băgați în cizme înalte, din piele, și pe deasupra, o tunică tot din piele. Atât haina, cât și cizmele erau superbe, cu modele complicate, cusute cu fir de aur și argint, însă arătau purtate. Le invidiam, așa îmbrăcată cum eram în rochia mea ridicolă.

– Succes… Așa-l numești tu? Să aduci o coajă găunoasă înapoi la Curte exact la timp ca să o putem arde pe rug?

Am încleștat pumnii, dar Șoimul a zâmbit și a replicat:

– Poate că ar fi bine să amânăm aceste certuri pentru mai târziu. Totuși, nu suntem aici ca s-o judecăm pe regină, așa-i? Draga mea, permite-mi să ți-o prezint pe Alosha, Sabia noastră.

M-a cântărit cu o privire încruntată și bănuitoare. Ceilalți doi vrăjitori erau bărbați. Unul dintre ei era însuși părintele Ballo, cel care o examinase pe regină. Însă nu avea niciun rid pe față, iar părul șaten nu încărunțise deloc. Și totuși, avea aspectul unui om în vârstă, cu ochelarii care-i alunecau de pe nasul borcănat și cu chipul lui rotunjor. Mă măsura din cap până-n picioare, suspicios:

– Aceasta este ucenica?

Celălalt bărbat putea fi considerat opusul lui: înalt și subțire, într-o tunică de culoarea vinului roșu, brodată migălos cu fir de aur. Părea plictisit. Pe masă, lângă el, se afla o grămăjoară de bețișoare din aur și un săculeț din catifea, bătut cu pietre roșii, strălucitoare. Ținea două bețe și murmura o vrajă. Abia își mișca buzele. Înnodase capetele, care se subțiau sub degetele lui, transformându-se într-o bandă îngustă.

– Iar acesta este Ragostok, Splendidul, a zis Solya.

Ragostok n-a scos o vorbă și nici măcar nu a mișcat capul, cu excepția unei scurte priviri cu care m-a cercetat atent, apoi m-a respins o dată pentru totdeauna, ca neprezentând vreun interes pentru el. Dar eu preferam dezinteresul lui disprețului arătat de linia subțire a buzelor femeii.

– Și unde anume te-a găsit Sarkan? a întrebat Alosha.

Auziseră deja unele versiuni ale salvării, însă prințul Marek și Solya nu se obosiseră să prezinte și părțile poveștii care nu-i

evidențiau pe ei, astfel că vrăjitorii știau prea puține. M-am avântat într-o explicație despre cum îl întâlnisem pe Sarkan, conștientă și jenată de ochii Șoimului ațintiți asupra mea, scânteietori și atenți. Aș fi vrut să le spun cât se putea de puțin despre Dvernik, despre familia mea. Deja o folosea pe Kasia ca să mă șantajeze.

Am împrumutat teama Kasiei cum că familia mea alesese să mă ofere Dragonului. Le-am spus că tatăl meu este tăietor de lemne, ceea ce știam dinainte că vor disprețui, dar nu le-am pomenit niciun nume. Am spus „mai-marea satului“ sau un „ciurdar“ în loc de Danka și Jerzy și că singura mea prietenă, și nu doar cea mai dragă, era Kasia. Apoi am trecut la povestea eliberării ei.

– Și bănuiesc că l-ai rugat frumos, iar Codrul ți-a înapoiat-o? a întrebat Ragostok fără să ridice privirea de la ceea ce făcea.

Cu degetele goale presa pietrele prețioase pe banda de aur, una câte una.

– Dragonul… Sarkan…

M-am trezit că mă simt mai ușoară după ce i-am perceput numele ca un tunet pe limbă.

– El crede că mi-a înapoiat-o pentru a-mi întinde o capcană.

– Ei, asta înseamnă că încă nu și-a pierdut cu totul mințile, a constatat Alosha. Dar de ce n-a ucis-o pe dată? Cunoaște la fel de bine legea ca noi toți.

– M-a… lăsat să încerc, am spus eu. M-a lăsat să încerc să scot din ea tot răul-Codrului. Și a mers…

– Sau așa ți-ai închipuit tu! a replicat ea, clătinând din cap. Și astfel mila duce la dezastru. Ei bine, mă surprinde să aud asta despre Sarkan. Însă mulți bărbați mai valoroși chiar decât Sarkan și-au pierdut mințile după o fată ce n-avea nici jumătate din vârsta lor.

Nu știam ce să-i răspund. Aș fi vrut să protestez, să zic: „Nu-i adevărat, nu-i nimic de felul ăsta!“, dar vorbele mi-au rămas în gât.

– Și crezi că și eu mi-am pierdut capul din cauza ei? a zis Șoimul amuzat. Sau poate prințul Marek?

Alosha s-a uitat la el aproape cu dispreț:

– Pe când avea opt ani, Marek a plâns o lună încheiată și l-a rugat pe tatăl său să adune toată armata și toți vrăjitorii din întreaga Polnye și să meargă în Codru s-o aducă înapoi pe mama lui. Dar acum nu mai e copil. Trebuie să chibzuiască mai bine, la fel și tu. Și câte vieți a costat această cruciadă a voastră? Ați luat cu voi treizeci dintre cei mai buni ostași, de primă mână, fiecare dintre ei purtând arme ieșite din atelierul meu de fierărie.

– Dar am adus-o înapoi pe regină! a replicat Șoimul cu venin în glas. Dacă asta înseamnă ceva pentru tine!

Ragostok a scos un oftat fără ca măcar să-și ia ochii de la cercul lui din aur.

– Ce s-a schimbat până la urmă? Regele vrea ca fata să fie supusă probelor voastre, așa că judecați-o mai repede și să încheiem odată cu toată povestea.

Din tonul lui îmi puteam da seama că nu se aștepta să dureze prea mult.

Părintele Ballo și-a dres glasul. A luat o pană, a înmuiat-o în cerneală și s-a aplecat spre mine, privind prin ochelarii lui mici.

– Pari cam tânără ca să fii examinată. Ia spune-mi, draga mea, de când studiezi cu maestrul tău?

– De la recoltă, am răspuns eu și m-am uitat în ochii lor neîncrezători.

Sarkan nu-mi pomenise despre faptul că vrăjitorii trec prin șapte ani de studiu înainte să ceară să fie admiși pe listă. Și după ce am petrecut trei ore bune bălmăjind jumătate din vrăjile pe care mi le-au impus, ajungând la epuizare, până și părintele Ballo era înclinat să creadă că Sarkan fie se îndrăgostise nebunește de mine, fie făcea glume pe seama lor, trimițându-mă la ei să mă testeze.

Șoimul nu mi-a fost de niciun ajutor. Urmărea deliberările de pe margine, cu un interes vag, iar când l-au întrebat ce magie mă văzuse el că fac, a spus doar:

– Nu cred că pot să atest cum se cuvine, căci întotdeauna este dificil să separi lucrarea învățăcelului de cea a maestrului său, iar Sarkan a fost acolo tot timpul, firește. Aș prefera ca voi să judecați singuri.

Apoi mi-a adresat o privire pe sub gene, amintindu-mi de propunerea pe care mi-o făcuse pe coridor.

Am strâns din dinți și am încercat din nou să apelez la Ballo, deoarece părea cea mai bună șansă de a-mi atrage o oarecare simpatie, deși până și el începuse să mă calce pe nervi.

– Acestea nu sunt niște descântece, a zis el iritat, cu gura pungă. Te-am trecut prin toate: de la magia de vindecare la inscripții, am testat fiecare element și fiecare fărâmă de har. Nu există o categorie care să le cuprindă pe toate.

– Dar toate astea reprezintă soiul *vostru* de magie și nu al… al Iagăi, am zis eu, agățându-mă de numele pe care cu siguranță îl cunoșteau.

Părintele Ballo m-a privit și mai suspicios:

– Iaga?! Ce naiba te-a învățat Sarkan acolo? Iaga este o poveste din folclor!

Am făcut ochii mari.

– Faptele ei sunt preluate de la mai mulți vrăjitori, amestecate și înflorite și exagerate de-a lungul anilor, luând astfel naștere un personaj mitic.

Mă uitam la el neajutorată. Singurul care se purtase politicos cu mine, iar acum îmi spunea în față că Iaga nu e reală.

– Ei bine, a fost o pierdere de vreme, a concluzionat Ragostok.

Totuși, n-avea de ce să se plângă, deoarece lucrase în tot timpul acesta, iar acum bijuteria lui era o diademă înaltă, având o gaură în mijloc, gata să primească o nestemată mare. Zumzăia, plină de magie.

– Să scoată din ea un mănunchi de farmece nu înseamnă că are suficientă magie ca să merite trecută pe listă, nici acum, nici în veci. Alosha avea dreptate din capul locului în ceea ce-l privește pe Sarkan, a spus el și m-a măsurat iar din cap până-n picioare. Fără să mai lungim vorba, nu mai avem la ce probe să o supunem.

Eram uluită și furioasă. Temătoare mai mult decât furioasă. Din câte știam eu, procesul putea începe mâine-dimineață. Am inspirat adânc, așa încorsetată cum eram, am împins scaunul de la masă și m-am ridicat. Pe sub fustele înfoiate am izbit cu piciorul în podea și am zis: *Fulmia!* Călcâiul s-a izbit de pardoseala din marmură, o lovitură ce a răsunat prin mine și s-a revărsat într-un val de magie. În jurul nostru castelul se scutura ca un uriaș adormit. Un cutremur care făcea ca boabele de cristal ale candelabrelor atârnate din tavan să se lovească unele de altele cu un sunet de clopoței, iar cărțile să zboare de pe rafturi.

Ragostok a sărit în picioare, răsturnând scaunul și scăpând din mână bijuteria, care s-a rostogolit pe masă. Părintele Ballo privea în toate ungherele sălii, clipind zăpăcit, apoi uimirea lui s-a mutat asupra mea, căutând o explicație pentru toate acestea. Stăteam cu mâinile în șolduri, gâfâind, încă tremurând din tot corpul, și am rostit:

– Dar *asta* este suficientă magie ca să mă pună pe listă? Sau vreți să vedeți mai mult?

Se uitau năuciți la mine și, în liniștea așternută, am auzit strigăte și tropăit de picioare afară, în curte. Cu mâinile pe mânerul sabiei, gărzile au intrat să vadă ce se întâmplă. Atunci mi-am dat seama că tocmai cutremurasem castelul regelui și țipasem la cei mai de seamă vrăjitori ai țării.

Până la urmă m-au adăugat pe listă. Regele ceruse lămuriri pentru cutremur și i se spusese că eu îl provocasem. După acest episod, nu mai putea nimeni contesta calitatea mea de

vrăjitoare. Numai că nu erau prea încântați de idee. Se pare că Ragostok se simțise într-atât de jignit, încât îmi purta ranchiună, ceea ce mi se părea absurd, întrucât *el* mă jignise pe *mine.* Alosha mă privea cu și mai multă suspiciune, de parcă își imagina că îmi ascund puterile pentru cine știe ce motive dubioase, iar părintelui Ballo îi displăcea admiterea mea pe listă, deoarece eram dincolo de experiența lui. Nu se purta urât, însă avea foamea aceea obsesivă a lui Sarkan de a găsi explicații pentru orice, nedorind să se încline în fața inexplicabilului. Dacă Ballo nu găsea o explicație în cărți, însemna că acel lucru nu era posibil, iar dacă o găsea în trei cărți, atunci era vorba de un adevăr absolut. Numai Șoimul îmi surâdea pe ascuns, iar eu m-aș fi descurcat bine-mersi și fără zâmbetul lui.

În dimineața următoare a trebuit să-i întâlnesc iar, pentru ceremonia de numire. Înconjurată de cei patru vrăjitori mă simțeam mai singură decât în primele zile petrecute în Turnul Dragonului, ruptă de tot și de toate. Sentimentul că niciunul dintre ei nu-mi era prieten și nu-mi dorea binele era mai rău decât singurătatea. Dacă aș fi fost lovită de trăsnet, ar fi răsuflat ușurați sau nici măcar nu le-ar fi păsat. Dar eram hotărâtă să nu-i iau în seamă. Singurul lucru care conta era să pot vorbi în apărarea Kasiei. Știam că nimeni de aici nu ar chibzui nici măcar o clipă la soarta ei: ea nu conta deloc.

Numirea părea să fie mai degrabă o altă probă decât o ceremonie. M-au dus la o masă de lucru. Au așezat în fața mea un lighenaș cu apă, trei castronele cu pulbere colorată: roșie, galbenă și albastră; o lumânare și un clopoțel din fier, inscripționat cu litere de aur. Părintele Ballo a scris vraja de numire pe un pergament. Incantația conținea nouă cuvinte lungi și întortocheate, cu adnotări detaliate care conțineau instrucțiuni precise privind rostirea fiecărei silabe, precum și accentul fiecărui cuvânt.

Le-am murmurat în sinea mea, ca să simt silabele importante, dar ele îmi stăteau moarte pe limbă, nu doreau să se despartă.

– Ei bine? m-a întrebat nerăbdător Ragostok.

Am rostit rar, cu limba împleticită, întreaga incantație și am început să presar din acea pulbere în apă. Magia vrăjii se aduna lenevă și încăpățânată. Apa a devenit o mizerie maronie, am vărsat pudră colorată pe rochie și, într-un final, am renunțat să mai respect instrucțiunile. Am aprins pulberea, am mijit ochii la norul de fum și am întins mâna după clopoțel.

Apoi am lăsat magia să curgă din mine și clopoțelul a sunat o notă prelungă și gravă, foarte ciudată, având în vedere dimensiunea lui. Ziceai că este clopotul catedralei anunțând

zorii deasupra orașului. Un sunet care a învăluit întreaga încăpere. Metalul zumzăia în mâna mea când l-am pus pe masă și am privit în jur în așteptare. Însă numele nu s-a scris singur pe foaia de pergament cu litere de foc și nici n-a apărut altundeva.

În ochii vrăjitorilor se citea iritarea, iar de data aceasta nu era îndreptată împotriva mea. Părintele Ballo i-a spus enervat Aloshei:

– Asta vrea să fie o glumă?

Încruntată, ea a luat clopoțelul și l-a întors cu gura în sus, înăuntru nu era nicio greutate de plumb. Se uitau uluiți la clopoței, iar eu, la ei.

– De unde trebuie să vină numele? am întrebat eu.

– Clopoțelul ar fi trebuit să-l sune, m-a lămurit repede Alosha.

A pus jos obiectul, care a zumzăit din nou încetișor, un ecou al acelei note grave. Îl privea cu ochi mari. Nimeni nu știa ce este de făcut cu mine după această încercare. S-a așternut liniștea, apoi Ballo a mormăit ceva despre fenomene ieșite din comun. Șoimul, care încă părea hotărât să se amuze de orice avea legătură cu mine, a spus calm:

– Poate că noua noastră vrăjitoare ar trebui să-și aleagă singură numele.

– Ba eu cred că e mai potrivit ca *noi* să i-l alegem, s-a rățoit Ragostok.

Însă știam prea bine că nu trebuie să-l las pe el să-mi găsească unul, căci cu siguranță mi-ar fi spus *Purcica* sau *Râma.* Oricum, toate numele mi se păreau nepotrivite. Intrasem deja în această horă complicată, deși nu voiam să-mi schimb numele cu unul care să poarte în el magia, așa cum nu doream să port rochia elegantă cu a cărei trenă măturam praful de pe coridoarele palatului. Am inspirat adânc și am zis:

– Dar n-aș greși cu nimic dacă mi-aș păstra numele adevărat.

Prin urmare, am fost prezentată la Curte drept Agnieszka din Dvernik. Însă, în timpul prezentării, aproape că am regretat refuzul meu. Ragostok îmi spusese, cred că din dorința de a fi afurisit, că ceremonia era o formalitate și că regele nu avea prea mult timp la dispoziție ca să și-l piardă cu asemenea evenimente, dacă ele nu se petrec la momentul potrivit. Se părea că vrăjitorii obișnuiți erau trecuți pe listă primăvara sau toamna, odată cu numirea noilor cavaleri. Dacă spunea adevărul, atunci nu putea decât să mă bucure. Căci trebuia să stau la capătul sălii tronului, cu covorul ei lung și roșu ce se desfășura precum limba unei bestii îndreptată spre mine. De-o

parte și de alta se găsea nobilimea împopoțonată, urmărindu-mă cu interes și șușotind la adăpostul mânecilor bufante.

Nu mă simțeam deloc în apele mele. Mai-mai că mi-aș fi dorit un alt nume, potrivit cu rochia asta incomodă și uriașă.

Cu dinții încleștați, am pornit-o pe intervalul nesfârșit, până când am pășit pe podium și am îngenuncheat la picioarele regelui.

Încă părea obosit, așa cum îl văzusem în curtea castelului în ziua în care ne întâmpinase. Coroana de aur masiv atârna probabil destul de greu, dar nu cred că era obosit din cauza asta. În spatele bărbii șatene, înspicate cu fire cărunte, se distingeau riduri ca ale Krystinei, cute adânci, pe care numai cineva care își face griji pentru ziua de mâine le poate avea.

A lăsat mâinile pe umerii mei, iar eu am rostit cu glas pițigăiat și bâlbâit jurământul de credință. El mi-a răspuns cu ușurința experienței îndelungate, apoi și-a luat mâinile și mi-a îngăduit să mă retrag.

Un paj îmi făcea discret semne de lângă tron, iar eu mi-am dat seama cu întârziere că era prima și unica șansă în care îi puteam cere regelui orice.

– Maiestate, dacă binevoiți… am îngăimat eu, încercând să ignor pufnetele de indignare ale celor aflați suficient de aproape, încât să-mi audă vorbele. Nu știu dacă ați citit scrisoarea lui Sarkan.

Unul dintre bărbații înalți și voinici de lângă tron m-a înșfăcat imediat de braț, înclinând în același timp capul în fața regelui și păstrând un surâs forțat pe chip, în vreme ce mă trăgea de acolo. Dar eu m-am proptit bine pe picioare și am murmurat o frântură din *Vraja pământului* din jurnal, ignorându-l.

– Acum avem o șansă reală să distrugem Codrul, dar nu avem suficienți oșteni și… da, voi pleca într-o clipă! i-am spus printre dinți gărzii care acum mă ținea de ambele brațe și se căznea să mă urnească de pe podium. Vreau doar să explic…

– Gata, Bartosh, nu-ți mai rupe spinarea încercând să o clintești! Putem să-i acordăm o clipă noii vrăjitoare.

Pentru prima oară se uita cu adevărat la mine și părea chiar ușor amuzat:

– Am citit scrisoarea. Putea să scrie și el mai multe rânduri. Mai ales despre tine.

Mi-am mușcat buza.

– Ce dorești să-i ceri regelui?

Mă mânca limba să-i spun ceea ce-mi doream cu adevărat: „Dă-i drumul Kasiei!“ Voiam să strig aceste cuvinte, dar nu puteam. Știam că nu pot. Asta ar fi fost o dovadă de egoism, căci voiam pentru mine, pentru sufletul meu, nu pentru Polnya.

Nu aveam cum să-i cer așa ceva regelui, care nu îngăduise nici măcar ca regina să scape de proces.

Am plecat ochii de la chipul său până la vârful cizmelor aurite, ce-i ieșeau arcuite pe sub roba tivită cu blană.

– Oameni care să se lupte cu Codrul, am șoptit eu. Avem nevoie de oricât de mulți te poți lipsi, Maiestate!

– Nu prea ne putem lipsi de niciunul acum.

A ridicat o mână când eu am dat să vorbesc.

– Totuși, vom vedea ce putem face. Nobile Spytko, ocupă-te de această chestiune! Probabil că o oaste poate fi trimisă acolo.

Un bărbat care rămăsese lângă tron a încuviințat politicos.

Am plecat amețită, dar copleșită de un sentiment de ușurare. Straja mă urmărea îndeaproape în vreme ce treceam pe lângă el spre o ușă din spatele podiumului. Am nimerit într-o mică anticameră, unde secretarul regal, un domn în vârstă, sever, cu o expresie clară de dezaprobare pe chip, mi-a cerut înțepat să-mi spun numele. Cred că îi trecuse pe la urechi zvonul celor petrecute afară.

Mi-a notat numele într-un catastif uriaș, legat în piele, începând o pagină nouă. M-am uitat să văd dacă mi-l scrie corect și i-am ignorat nemulțumirea, căci eram prea bucuroasă și prea mulțumită ca să-mi pese: regele nu păruse deloc neînțelegător. Cu siguranță avea s-o ierte pe Kasia la proces. Ba visam chiar că vom pleca împreună cu oastea și ne vom întâlni cu Sarkan la Zatochek, pentru a porni războiul cu Codrul.

– Când va începe procesul? l-am întrebat pe secretar după ce a pus pana jos.

Doar mi-a aruncat o privire neîncrezătoare, ridicând ochii de la scrisoarea asupra căreia se aplecase deja.

– Nu pot spune cu certitudine, mi-a răspuns el și mi-a indicat ușa, aluzie la fel de ascuțită precum o furcă.

– Dar n-ar trebui… să înceapă curând? am mai încercat eu.

Deja studia scrisoarea. De data aceasta a ridicat capul cu o încetineală și mai mare, de parcă nu-i venea să creadă că mă aflam încă acolo.

– Va începe, a zis el, pronunțând foarte clar cuvintele, oricând va porunci regele.

CAPITOLUL 19

Trecuseră deja trei zile și procesul tot nu începuse, iar eu uram toată lumea din jurul meu. Sarkan îmi spusese că voi căpăta o oarecare influență la Curte și bănuiesc că asta avea însemnătate pentru cineva obișnuit cu o astfel de viață. Odată cu scrierea numelui meu în registrul regelui, parcă se petrecuse o vrajă neștiută. După ce încheiasem discuția cu secretarul, mă dusesem în odăița mea, confuză și nesigură în privința acțiunilor mele viitoare. Abia dacă stătusem lungită în pat o jumătate de oră, că servitoarele și începuseră să ciocăne la ușă. De cinci ori au intrat să aducă invitații la diverse dineuri și baluri. Prima dată am crezut că este o greșeală, dar, după ce mi-am dat seama că era imposibil ca toată lumea să facă astfel de încurcături, tot n-aveam idee ce aș putea face cu ele sau de ce tot soseau.

– Văd că deja ești foarte solicitată, a spus Solya, ieșind din umbră și trecând pragul înainte să apuc eu să închid ușa în urma unei servitoare ce-mi adusese încă o invitație.

– Trebuie să facem ceva anume? am zis eu obosită.

Începusem să mă întreb dacă nu cumva ținea de datoria unui vrăjitor al regelui.

– Oamenii ăștia au nevoie de vreun ajutor magic din partea mea?

– Ei, s-ar putea să se ajungă și aici. Dar deocamdată vor să capete privilegiul de a se făli având-o invitată pe cea mai tânără vrăjitoare trecută pe listă din câte au existat vreodată. Deja circulă o mulțime de zvonuri despre numirea ta.

Mi-a smuls invitațiile din mână, s-a uitat peste ele și mi-a înapoiat una:

– Contesa Boguslava este de departe cea mai folositoare: contele este cel mai bun sfetnic al regelui și cu siguranță îl va consulta cu privire la soarta reginei. Te voi însoți la *soirée*.

– Ba n-o vei face! Vrei să-mi spui că vor doar să le fac o vizită? Dar nici măcar nu mă cunosc!

– Însă știu suficient despre tine, a zis el răbdător. Știu că ești vrăjitoare. Draga mea, cred că ar fi mai bine să mă accepți ca

însoțitor pentru prima ta ieșire în lume. La Curte e cumva... dificil să te descurci dacă nu ești familiară cu ea. Știi doar că amândoi ne dorim același lucru: achitarea reginei și Kasiei.

– N-ai da de la tine nici măcar o fărâmă de pâine ca s-o salvezi pe Kasia! am zis eu. Și nu-mi place modul în care reușești să obții ce-ți propui.

Vorbele mele nu l-au făcut să-și piardă bunele maniere. Doar s-a retras într-un colț umbrit al camerei, făcând o plecăciune:

– Sper că, încetul cu încetul, vei ajunge să nutrești sentimente mai bune față de mine.

Și chiar când dispărea în întuneric, glasul lui a venit plutind spre mine:

– Nu uita că eu sunt gata să-ți fiu prieten dacă te vei găsi vreodată la ananghie.

Am aruncat după el cu invitația de la contesa Boguslava. Aceasta a aterizat în colțul umbrit, acum pustiu.

N-aveam deloc încredere în el, deși mă cam neliniștea faptul că vorbele lui ar fi putut să fie parțial adevărate.

Îmi devenea limpede cât de puțin înțelesesem viața de la Curte. Dacă ar fi fost să-l ascult pe Solya, doar arătându-mi fața la o petrecere dată de o femeie care nu mă cunoștea, aceasta ar fi fost atât de încântată, încât i-ar fi spus soțului ei, iar el i-ar fi spus regelui că regina nu trebuie osândită la moarte? Și regele chiar l-ar asculta? Totul părea fără noimă, dar nici faptul că niște străini îmi trimiseseră un morman de invitații doar pentru că un om îmi scrisese numele într-un registru nu avea un înțeles pentru mine. Însă invitațiile erau în fața mea, așa că, în mod evident îmi scăpau anumite informații.

Mi-aș fi dorit să vorbesc cu Sarkan, atât ca să-i cer sfatul, cât și ca să mă plâng. Am deschis jurnalul Iagăi, pornind la o vânătoare de vrăji care să-mi permită să iau legătura cu el, dar n-am găsit nimic care să pară măcar că ar putea funcționa. Cea mai apropiată de țelul meu era una numită *Kialmas*, cu precizarea: „care-ți face vocea auzită până în satul vecin“, însă nu credeam că i-ar plăcea nimănui să mă audă strigând atât de tare, încât glasul meu să străbată o distanță de o săptămână, iar, pe de altă parte, munții oricum nu ar fi lăsat să treacă sunetul prin ei, chiar și dacă i-aș fi asurzit pe toți locuitorii din Kralia.

În cele din urmă am ales invitația la dineul care avea loc cel mai devreme și m-am dus. Oricum îmi era cam foame. Ultima bucată de pâine pe care o păstrasem în buzunarul rochiei era atât de uscată, încât nicio vrajă nu putea s-o facă mai ușor de înghițit sau să îmi umple stomacul cu ea. Trebuia să existe o bucătărie în castel, însă slujitorii mă priveau ciudat când

rătăceam pe coridoare. Nici nu vreau să-mi imaginez cum s-ar fi uitat la mine dacă m-ar fi văzut bântuind până la bucătărie. Dar nu mi-a venit să opresc una dintre slujnice, o fată ca mine, și s-o rog să-mi servească masa, ca și cum eu aș fi fost o domniță rafinată, și nu doar una care se pretindea așa doar pentru că era îmbrăcată elegant.

Am rătăcit în sus și-n jos pe scări și pe coridoare până ce am găsit drumul spre curtea interioară, apoi mi-am luat inima în dinți și m-am îndreptat către una dintre străjile de la ușă, cerându-i indicații pe unde s-o iau și arătându-i invitația. M-a privit la fel de ciudat ca servitorii, însă, după ce a văzut adresa, a spus:

– Este cea galbenă, a treia de la poarta principală. Mergeți drept înainte și o veți vedea după ce treceți de catedrală. Doriți un scaun, domniță?

Ultima întrebare a adăugat-o cu îndoială în glas.

– Nu, am răspuns eu, nedumerită de întrebare, și am plecat.

Nu era mult de mers. Nobilii locuiau în clădiri înșirate de-a lungul zidurilor citadelei, sau cel puțin cei foarte bogați. Străjile casei galbene s-au uitat de asemenea ciudat la mine când în sfârșit am ajuns la intrare, totuși mi-au deschis ușile. M-am oprit în prag: era rândul meu să mă minunez. Pe drum, întrecusem mai multe perechi de bărbați ce purtau niște cuști înalte pe aleile castelului. Dar nu știam ce reprezintă. Acum, una dintre ele era cărată până la treptele din fața casei, chiar în urma mea. Un străjer a paj a deschis o ușiță laterală a cutiei și înăuntru era chiar un *scaun*, în care stătea comod o tânără doamnă. Pajul i-a oferit o mână de ajutor să coboare, apoi s-a retras la locul lui. Ea s-a oprit pe prima treaptă și s-a uitat la mine. Am întrebat-o nedumerită:

– Ai nevoie de sprijin?

Nu părea să aibă vreun picior vătămat, dar nu puteam ști ce se află sub fustele ei și nici nu-mi închipuiam ce alt motiv ar fi avut să se închidă în ciudățenia aia de cutie.

Ea m-a privit fără să-mi răspundă, apoi alte două cutii s-au înșirat în spatele ei, din care au ieșit oaspeți. Pur și simplu așa se deplasau ei dintr-un loc într-altul.

– Niciunul dintre voi nu merge vreodată pe picioarele lui? am spus eu uluită.

– Altfel cum te-ai putea feri de noroi? a zis ea.

Ne-am uitat amândouă în jos. Aveam noroiul de trei degete pe poalele rochiei mele din catifea mov și dantelă argintie, care era mai largă decât o roată de căruță.

– Păi, nu mă feresc, am răspuns eu morocănoasă.

Și uite-așa am cunoscut-o pe Alicja de Lidzvar. Am pășit amândouă în casă și am fost despărțite de gazda noastră, care,

de cum am ajuns în foaier, s-a băgat între noi. A întâmpinat-o pe Alicja cu indiferență, dar pe mine m-a îmbrățișat și m-a sărutat pe obraji.

– Draga mea domniță Agnieszka, ce încântare că ai reușit să vii! Și ce rochie minunată! Cu siguranță că va stârni o nouă modă.

Mă uitam descurajată la chipul ei radios. Uitasem complet cum o cheamă. Dar părea să nu conteze prea mult. Pe când rosteam câteva mulțumiri politicoase, m-a înlănțuit cu brațul ei parfumat și m-a condus în salon, unde se adunaseră oaspeții.

M-a plimbat pe la toți, timp în care îmi creștea ura față de Solya, văzând câtă dreptate avusese. Toată lumea era atât de bucuroasă să mă cunoască, arătându-mi-o cu cea mai mare curtoazie, cel puțin la început. Nu mi-au cerut să fac vreo magie. Nu doreau decât bârfe despre salvarea reginei. Erau prea politicoși ca să mi-o spună direct, însă întrebările lor sunau cam așa: „Am auzit că o păzea o himeră...“, lungind intenționat ultimul cuvânt, invitându-mă astfel să-i corectez.

Puteam să spun orice. Puteam să le inventez o poveste iscusită sau să pretind că am făcut o sumedenie de minuni. Era limpede că doreau să se lase impresionați de mine, de rolul meu de eroină. Însă eu nu voiam să răscolesc amintirea acelui masacru al groazei, a sângelui ce transforma țărâna în noroi. Clipeam des și mă foiam, spunând sec câte un „Nu“ sau nerăspunzând deloc și lăsând baltă o discuție după alta, și mă retrăgeam într-o tăcere stânjenitoare.

În cele din urmă, gazda mea dezamăgită m-a abandonat într-un colț al salonului, lângă un pomișor – un portocal într-un ghiveci – și s-a dus să netezească fulgii răvășiți ai altor oaspeți.

Îmi era limpede că, dacă i-aș fi putut face un bine Kasiei prin prezența mea aici, realizasem exact contrariul. Mă întrebam supărată dacă n-ar fi trebuit să-mi înghit dezgustul și să-l caut pe Solya, când Alicja a venit lângă mine.

– Nu știam că tu ești noua vrăjitoare, a zis ea, luându-mă de braț și aplecându-se conspirativ la urechea mea. Firește că nu ai nevoie de o lectică. Ia zi-mi, călătorești transformându-te într-un liliac uriaș, ca Baba Iaga?

Eram încântată să vorbesc despre Iaga, de fapt, despre orice altceva cu excepția Codrului, dar mă bucuram și mai tare să mai găsesc pe altcineva în afară de Solya dispus să mă ajute să răzbat pe aici. Când am încheiat cina, am convenit să merg cu Alicja la un mic dejun și apoi la o petrecere și un dineu a doua zi. Următoarele zile le-am petrecut aproape în întregime în compania ei.

Nu eram chiar prietene, căci nu mă găseam în starea sufletească de a-mi face prieteni noi. De câte ori îmi târam

picioarele obosite prin castel, în drum spre o altă petrecere, trebuia să trec pe lângă postul gărzii regale. Acesta era situat în mijlocul curții, acolo unde se înălța postamentul din fier, negru și scorojit, unde erau decapitați posedații înainte de a fi arși pe rug. Fierăria lui Alosha se găsea alături, unde acum focul ardea aproape încontinuu, silueta ei iscând o ploaie de scântei portocalii de fiecare dată când izbea cu ciocanul făcut din umbre.

„Singura îndurare pe care le-o poți arăta posedaților este o lamă foarte ascuțită", îmi spusese ea când eu încercasem s-o înduplec să o viziteze măcar o dată pe Kasia. Nu-mi puteam alunga gândul că ea lucra acum chiar la securea călăului, în vreme ce eu mă lăfăiam prin saloane elegante și mâncam icre pe pâine prăjită, fără coajă, și beam ceai îndulcit cu zahăr, încercând să port conversații cu oameni necunoscuți.

Însă consideram că Alicja este o ființă drăguță, pentru că a luat sub aripa ei o țărăncuță neîndemânatică. Era mai mare decât mine cu un an, doi, dar era deja măritată cu un baron bătrân și bogat, care-și petrecea viața jucând cărți. Părea că-i cunoaște pe toți. Îi eram recunoscătoare și chiar voiam s-o răsplătesc cumva. Mă simțeam vinovată că nu sunt o companie mai bună și că nu înțeleg cum trebuie manierele de la Curte. Nu știam ce să răspund când ea insista să-mi facă nenumărate complimente cu voce tare despre dantelăria bogată a rochiei mele sau despre felul cum bâjbâiam pașii unui dans de Curte atunci când ea însăși îndemna un tânăr nobil cu ochelari să mă invite, spre ghinionul degetelor sale de la picioare și spre amuzamentul întregii săli.

Abia în a treia zi mi-am dat seama că își bate joc de mine. Plănuiserăm să ne întâlnim la o întrunire muzicală oferită de o baronesă în acea după-amiază. La toate petrecerile fusese muzică, astfel că nu înțelegeam ce o făcea pe aceasta atât de deosebită. Alicja a râs când am întrebat-o. Însă, după prânz, am luat-o la pas recunoscătoare, străduindu-mă să-mi țin trena argintie și bățoasă și să-mi mențin pe cap parura grea și spiralată, care dorea să alunece când în față, când în spate, oriunde, numai la locul ei nu stătea. Când am intrat în încăpere, mi-am prins rochia în ușă și m-am împiedicat, iar parura mi-a căzut peste ureche.

Alicja m-a zărit și a traversat grăbită salonul, astfel încât să atragă toată atenția în clipa în care m-a prins de mâini.

– Draga mea, a zis ea într-un suflet, ce unghi *original*! Este genial! N-am mai văzut niciodată așa ceva!

– Acum... încerci să-ți bați joc de mine?

Imediat ce acest gând și-a făcut loc în mintea mea, toate lucrurile bizare pe care le spusese sau le făcuse au început să

se lege și să-mi arate adevărata sa față, malițioasă. Nu mi-a venit să cred. Nu puteam înțelege ce o mâna să facă asta. Nimeni nu o obligase să vorbească cu mine sau să-mi țină companie. Și-atunci de ce se omora atâta ca să fie afurisită?

Apoi n-a mai rămas nici urmă de îndoială: a făcut ochii mari, o expresie atât de surprinsă, încât era limpede că însemna „Da“ – încerca să-și bată joc de mine.

– Vai, Nieshka! a început ea, ca și cum aș fi fost și idioată pe deasupra.

Mi-am smuls mâinile dintr-ale ei, țintuind-o cu privirea.

– Pentru tine sunt Agnieszka! m-am răstit eu. Și dacă stilul meu îți place atât de mult, atunci... *Katboru!*

Parura i-a căzut pe spate, agățând și complicatele bucle ce-i încadrau fața, care s-au dovedit a fi false. A scos un țipăt abia auzit, a prins repede buclele să nu cadă de tot și a fugit din salon.

Ceea ce a urmat a fost și mai rău: șușotelile au cuprins întreaga încăpere, de la domnii cu care dansase până la doamnele pe care ea le numea cele mai bune prietene. Mi-am smuls propria parură și m-am grăbit către mesele cu răcoritoare, ascunzându-mi chipul în spatele tipsiilor cu struguri. Dar nici aici n-am scăpat. Un tânăr cu o tunică bogată – probabil munca de peste un an a unei cusătorese – a apărut lângă mine și mi-a șoptit încântat că Alicja nu-și va mai arăta fața la Curte un an întreg de-acum încolo. De parcă asta ar fi trebuit să mă bucure.

Am reușit să mă retrag de lângă el, intrând pe coridorul servitorilor, apoi am căutat cu disperare jurnalul Iagăi în buzunar și am citit vraja de ieșire-rapidă, care să-mi permită să trec prin pereți în loc să fac cale-ntoarsă și să ies pe ușa principală. Nu mai suportam să aud și alte felicitări otrăvite.

Am ieșit prin zidul de piatră galbenă, gâfâind de parcă aș fi evadat din carceră. În mijlocul scuarului se înălța o fântână în formă de leu cu gura deschisă, prin care susura apa. Soarele strălucitor al după-amiezii se reflecta în apa din bazin, iar un stol de păsări sculptate în vârful fântânii cântau încetișor.

Dintr-o singură privire mi-am dat seama că e opera lui Ragostok. Și acolo l-am văzut pe Solya, așezat pe marginea bazinului, jucându-se cu degetele în apa scânteietoare.

– Mă bucur să văd că ai reușit să te salvezi singură. Deși singură ai intrat în joc, cu mare hotărâre.

Nu fusese în salon, dar eram convinsă că știa fiecare amănunt al chinului prin care trecuserăm Alicja și cu mine. Și, după expresia lui suferindă, îmi dădeam seama cât de mult i-ar fi plăcut să mă fac de râs.

Tot timpul fusesem recunoscătoare că Alicja nu-mi ceruse să fac vreo magie sau să-i împărtășesc secrete, dar nu-mi trecuse prin minte că ar putea dori altceva. Și, chiar dacă ar fi dorit, nu-mi închipuiam că era în căutarea unei ținte spre care să-și azvârle săgeata otrăvită. În Dvernik nu cădeam în prostia de a fi cruzi unul cu altul. Firește că existau certuri sau oameni pe care nu-i plăceai și uneori chiar se isca o luptă dacă oamenii se înfuriau peste măsură. Însă, la strângerea recoltei, vecinul venea să te ajute să culegi și să treieri. Iar când umbra Codrului ne acoperea, știam că nu trebuie să o întunecăm noi mai tare. Și, indiferent de situație, niciunul nu se purta urât cu o vrăjitoare.

– Îmi închipuiam că o doamnă din nobilime are mai multă minte, am zis eu.

Solya a ridicat din umeri:

– Poate că nu te considera vrăjitoare.

Am deschis gura să spun că mă văzuse făcând vrăji, dar mi-am dat seama că nu era așa, nu cum făcea Ragostok care dădea buzna ca o furtună cu tunete într-o încăpere, învăluit într-o ploaie de scântei argintii și păsările cântătoare zburând în toate direcțiile. Nici măcar ca Solya, care intra și ieșea discret din umbre, în hainele lui elegante, cu ochii lui luminoși și pătrunzători, care păreau să vadă orice se petrecea în castel. Pe când eu bântuiam în rochii de bal și mă încăpățânam să mă duc la serate, încorsetată atât de strâns, încât îmi țineam respirația timp îndelungat, fără ca măcar să vreau să impresionez pe cineva cu performanțele mele.

– Dar cum își închipuie ea că am ajuns pe listă?

– Îmi imaginez că a crezut ceea ce au crezut și ceilalți vrăjitori la început.

– Ce, că m-ai pus tu acolo doar pentru că Sarkan e îndrăgostit de mine? am zis eu sarcastică.

– Marek, mai exact, a răspuns el cu seriozitate.

M-am holbat îngrozită.

– Haide, Agnieszka! Mă așteptam să înțelegi mai multe.

– Dar nici nu vreau să înțeleg! Oamenii ăia de acolo erau bucuroși să o vadă pe Alicja cum își bate joc de mine, dar și când m-au văzut pe mine cum o umileam.

– Bineînțeles! Sunt încântați să vadă că jucai pe necioplita doar ca să țesi o plasă complicată în care să prinzi prima persoană care ți-a ieșit în cale. Asta te face părtașă la jocul lor.

– Dar nu i-am întins nicio plasă!

Am vrut să adaug că nimeni nu s-ar gândi la așa ceva, în orice caz, nimeni în toate mințile, apoi am avut sentimentul neplăcut că unii chiar *gândesc* astfel.

– Nu, nici nu-mi pot imagina așa ceva, a zis Solya înțelegător. Dar poate că vrei ca lumea să creadă asta. Oricum o vor crede, indiferent ce ai spune.

S-a ridicat de pe marginea fântânii.

– Lucrurile pot fi însă reparate. Vei găsi oameni mult mai prietenoși mâine la dineu. Chiar nu vrei să te însoțesc?

Drept răspuns, m-am răsucit pe tocurile ascuțite și i-am întors spatele, târând după mine trena lungă și lăsându-l să se distreze de unul singur.

Am ieșit ca o furtună din curata curtea interioară a castelului și am dat în zgomotoasa și verdea curte exterioară. Mai multe baloturi de paie și butoaie stivuite zăceau la marginea drumului de ieșire din castel. M-am așezat pe un balot ca să chibzuiesc puțin. Nutream îngrozitorul sentiment că Solya avea dreptate și de data aceasta. Ceea ce însemna că orice curtean care mi-ar fi vorbit de-acum încolo ar fi făcut-o deoarece gusta acest joc mizerabil. Cineva cumsecade nici n-ar fi dorit să fie văzut în preajma mea.

Dar nu mai aveam pe nimeni cu care să vorbesc sau căruia să-i cer sfatul. Slujitorii și ostașii se retrăgeau din calea mea, iar slujbașii se grăbeau întotdeauna la treburile lor. Când treceau acum pe lângă mine, îi vedeam cum îmi aruncă priviri îndoielnice: o domniță elegantă, în rochie din satin brodat cu dantelă fină, cu trena lungă, murdară de fire de iarbă și de nisip, stând pe un balot de paie la marginea drumului – o frunză uscată, căzută într-o grădină proaspăt măturată. Locul meu nu era aici.

Ba mai rău, nici nu eram de vreun folos cuiva, nici Kasiei, nici lui Sarkan sau cuiva de acasă. Eram gata să depun mărturie, dar nu exista niciun proces. Cerusem oșteni, dar niciunul nu fusese trimis. În trei zile fusesem la mai multe petreceri decât în toată viața mea trăită în Vale. Și nu reușisem decât să stric reputația unei fete prostuțe, care probabil că nu avusese niciodată o prietenă adevărată.

Într-un acces de frustrare și de furie, am invocat *Vanastalem*, dar rostit împleticit și, între trecerea a două căruțe, m-am înveșmântat în hainele tăietorului de lemne: rochie de casă, cu poalele nu prea lungi, de sub care se vedeau ghetele, și pe deasupra purtând un șorț cu două buzunare mari. Dintr-odată am putut să respir cu ușurință și am devenit invizibilă. Nimeni nu se mai uita la mine. Nimănui nu-i mai păsa cine sunt și ce fac acolo.

Dar erau și riscuri ale invizibilității: pe când stăteam pe marginea drumului și mă bucuram de plăcerea de a respire în voie, o trăsură uriașă, cu pântecele bombat peste roți, de care stăteau agățați patru slujitori, a trecut pe lângă mine și aproape

că m-a răsturnat. A trebuit să sar din calea ei și am aterizat într-o băltoacă, afundându-mă cu ghetele în noroi și murdărindu-mi rochia. Dar nu-mi păsa. În sfârșit mă regăsisem, pentru prima oară într-o săptămână, stând cu picioarele pe pământ și nu pe pardoseala de marmură șlefuită.

Am mers pe urmele trăsurii, cu pași mari și săltăreți, în rochia mea lejeră, și m-am strecurat fără nicio greutate în curtea interioară. Din trăsura uriașă a ieșit la iveală un ambasador în haine albe, având o panglică roșie, cu însemnele oficiale, încinsă în diagonală peste piept. Prințul încoronat îi ieșise în întâmpinare, cu un alai de curteni și o gardă de onoare purtând steagul Polnyei și un altul, galben cu roșu, având ca stemă un cap de bour. Nu-l mai văzusem niciodată. Probabil că sosise pentru dineul oficial din seara aceasta, la care trebuia să merg și eu cu Alicja. Străjerii urmăreau ceremonia de bun venit cu atenția împărțită, însă, când le-am șoptit că nu merit să fiu băgată de seamă, ochii lor au alunecat peste mine, așa cum oricum și-a fi dorit.

Fiind într-un du-te-vino de trei ori pe zi, ocupată cu petrecerile, am și avut de câștigat: învățasem să mă descurc prin castel. Erau mulți slujitori pe coridoare, dar se grăbeau care-ncotro, îngropați sub vrafuri de fețe de masă și argintărie, ca să pregătească dineul. Nimeni nu avea ochi pentru o slujnică de la bucătărie, cu rochia pătată de noroi. M-am strecurat pe lângă și printre ei, către lungul și întunecatul coridor ce ducea spre Turnul Cenușiu.

Plictisiți, cei patru străjeri de la baza lui căscau de zor în ora înaintată.

– Ai ratat scările către bucătărie, drăguță, mi-a zis unul dintre ei cu bune intenții. Este mai în spate, pe coridor.

Am reținut informația pentru mai târziu, apoi i-am privit cum fusesem și eu privită în ultimele trei zile, de parcă eram total înmărmurită de ignoranța lor.

– Nu știți cine sunt?! Sunt Agnieszka, vrăjitoarea. Am venit s-o văd pe Kasia.

Și ca s-o văd pe regină, mai exact. Nu puteam înțelege de ce se amâna atât de mult procesul, asta doar dacă regele îi oferea reginei timp să se întremeze.

Străjerii s-au uitat unul la altul nedumeriți. Înainte să hotărască ce să facă în privința mea, am șoptit: *Alamak, alamak!* și am pășit printre ei, trecând direct prin ușa închisă.

Nu erau nobili, așa că bănuiam că nu căutau sfadă cu o vrăjitoare. Cel puțin n-au venit după mine. Am luat-o pe scara îngustă, în spirală, până când am ajuns în anticamera cu demonul flămând de pe ușă. Când am apucat mânerul ciocănelului, am simțit de parcă m-ar fi lins un leu, încercând

să se hotărască dacă am un gust bun sau nu. L-am ținut cât de delicat am putut și am ciocănit.

Aveam o listă întreagă de argumente pe care să i le prezint Salciei și, în spatele lor, o hotărâre oțelită. Eram gata să o mătur din cale dacă eram nevoită. Era totuși o doamnă prea delicată ca să se ia la trântă cu mine. Dar ea nici măcar n-a venit să-mi deschidă și, când mi-am lipit urechea de ușă, dinăuntru au răzbătut glasuri de ceartă. Alarmată, m-am dat înapoi să chibzuiesc asupra situației: străjerii ar fi în stare să dărâme ușa dacă aș striga după ei? Nu prea credeam. Ușa era din fier și întărită cu fier și nici măcar nu avea o gaură pentru chei.

M-am uitat la demon, care mă mânca din priviri. Avea o foame neostoită, stând așa cu fălcile deschise. Dar dacă i-o ostoiam eu?

Am rostit o vrajă simplă, prin care am făcut mai multă lumină în anticameră. Imediat demonul a început să absoarbă toată magia, însă am continuat să murmur vraja până ce am rămas în mână cu un capăt de lumânare. Foamea demonului era ca un sac fără fund, înghițind aproape toată magia pe care o puteam oferi, dar reușisem să păstrez un mic canal argintiu. Am lăsat-o să se adune într-un bazin minuscul înlăuntrul meu, după care am revărsat-o brusc: *Alamak!* Și, cu un salt disperat, am trecut prin ușă. Asta mi-a consumat și ultimele puteri rămase. M-am rostogolit pe podea și am căzut pe spate epuizată.

Am auzit pași grăbiți venind spre mine și am văzut-o pe Kasia.

– Nieshka, te-ai rănit?

Țipetele veneau din camera de alături: Marek, cu pumnii încleștați în mijlocul încăperii, răcnea la Salcie, care stătea bățoasă și albă de mânie. Niciunul dintre ei nu a acordat vreo atenție apariției mele căzătoare direct prin ușa închisă. Erau prea ocupați să urle cu furie unul la altul.

– Uită-te la ea! arăta Marek cu brațul întins spre regină.

Încă stătea la fereastră, în aceeași poziție, absentă și nemișcată. Dacă auzea strigătele din jurul ei, n-o arăta deloc, căci nici măcar nu clipea.

– Trei zile fără ca buzele ei să rostească un cuvânt și tu te mai numești vindecătoare? La ce ești bună?

– La nimic, evident! a zis Salcia rece. Am făcut tot ce se putea face, atâta vreme cât se putea face ceva.

Abia atunci m-a observat. S-a întors spre mine și m-a privit de sus.

– Înțeleg că *asta* este făcătoarea de minuni a regatului! Poate că îi vei da voie să iasă din patul tău și să facă mai mult

bine pe aici. Până atunci ai grijă singur de mama ta. Eu n-am de gând să stau pe-aici ca să-ți bați tu joc de eforturile mele. A trecut pe lângă mine, trăgându-și într-o parte poalele rochiei, ca nu cumva să le atingă de mine și să se molipsească de vreo boală. La un semn al ei, ivărul s-a ridicat singur. A ieșit, apoi ușa masivă de fier s-a închis în urma ei cu zgomot de topor pe piatră.

Marek s-a întors spre mine cu furie neconsumată.

– Iar tu?! Tu trebuia să fii martorul principal și umbli așa prin castel ca o târfuliță de la bucătărie! Crezi că îți va da cineva crezare dacă te vede așa? Nici trei zile nu au trecut de când te-am pus pe listă...

– *Tu* m-ai pus pe listă?! l-am întrerupt eu indignată, în vreme ce mă ridicam de jos, sprijinită de brațul Kasiei.

– ...Și tot ce-ai făcut a fost să convingi întreaga Curte că ești o necioplită inutilă! Iar acum asta! Unde-i Solya? Trebuia să-ți arate pașii pe care să-i urmezi de-acum încolo.

– Dar nu vreau să mai fac *niciun pas*! Nu-mi pasă ce se vorbește despre mine. Ce spun ei nu contează!

– Ba contează!

M-a apucat de braț și m-a tras de lângă Kasia. M-am împleticit după el, încercând să găsesc o vrajă cu care să-l dobor. Dar el m-a dus până la fereastră și mi-a arătat curtea castelului. M-am oprit și m-am uitat în jos, nedumerită. Nu părea să fie ceva alarmant. Ambasadorul cu panglică roșie tocmai intra în clădire, însoțit de prințul încoronat Sigismund.

– Bărbatul care e cu fratele meu este un emisar din Mondria, m-a lămurit Marek pe un ton grav și sălbatic. Prințul consort a murit iarna trecută, iar principesa iese din doliu peste șase luni. Acum înțelegi?

– Nu!

– Vrea să devină regina Polnyei! a strigat Marek.

– Dar regina noastră nu a murit! a zis Kasia.

Și în sfârșit am înțeles amândouă. L-am privit îngrozită, înmărmurită.

– Dar regele... m-am bâlbâit eu. O iubea...

– Amână procesul ca să câștige timp, nu înțelegi? Odată ce amintirea salvării ei pălește, poate face astfel încât nobilimea să-și schimbe opiniile, după care o poate condamna liniștit pe regină la moarte. Deci vrei să mă ajuți sau vrei să bântui prin castel până vine zăpada și o vor arde pe rug, împreună cu prietena ta aici de față, odată ce frigul își intră în drepturi și nu mai iese nimeni din casă pentru a fi martor la osândă?

Am apucat-o strâns de mână pe Kasia, de parcă în felul ăsta aș fi putut să o protejez. Era o cruzime prea mare ca să mi-o imaginez: adică noi am eliberat-o pe regina Hanna, am scos-o

din Codru doar pentru ca regele să-i taie capul și să se însoare cu altcineva? Și asta doar ca să adauge un alt principat pe harta Polnyei, o altă bijuterie a Coroanei?

– Dar el o iubea!

Un gest prostesc. Totuși, povestea pierderii iubitei regine avea mai multă noimă pentru mine decât cea pe care tocmai mi-o spusese Marek.

– Și crezi că el o va ierta pentru că l-a făcut de batjocura întregii lumi? a întrebat prințul. Frumoasa lui soție, care a fugit cu un băiat din Rosya după ce acesta i-a cântat serenade în grădină. Asta se spunea despre ea până când m-am făcut suficient de mare ca să-l omor pe cel ce vorbea astfel. În copilărie mi se spunea că nu trebuie nici măcar să-i pomenesc numele în prezența lui.

În timp ce vorbea o privea pe regina Hanna stând nemișcată în scaunul ei: o coală albă de hârtie care aștepta să fie umplută. Văzându-i chipul prințului, îmi puteam închipui trecutul lui: un copil ascunzându-se în grădina mamei ca să scape de mulțimea curtenilor clevetitori – toți bârfind și șușotind despre ea, clătinând din cap și pretinzând că le pare rău, când, de fapt, o vorbeau pe la spate, admițând că știuseră adevărul în tot acest timp.

– Și tu crezi că le putem salva pe regină și pe Kasia dacă dansăm după cum ne cântă ei? am întrebat.

Și-a luat ochii de la regină și m-a privit. Pentru prima oară cred că mă asculta cu adevărat. Pieptul i-a săltat și a coborât de trei ori.

– Nu! a recunoscut el până la urmă. Toți sunt niște vulturi, iar regele este leul. Vor clătina din cap și vor admite că e păcat, apoi vor culege oasele pe care binevoiește să le arunce el. Poți să-l constrângi pe tata să o ierte? a spus el cu o așa ușurință, de parcă nici nu m-ar fi rugat să-l *vrăjesc* pe rege și să-i subjug voința.

Adică ceva atât de îngrozitor cum numai Codrul făcea.

– Nu! am zis eu *îngrozită.*

M-am uitat la Kasia. Stătea sprijinită cu o mână de spătarul scaunului reginei: dreaptă, aurie și nemișcată. A clătinat din cap spre mine. Nu mi-ar fi cerut asta niciodată. Nici măcar nu m-ar fi rugat să fug cu ea și să abandonez oamenii înaintea Codrului, chiar dacă regele ar fi ucis-o doar pentru că intenționa să o omoare pe regină. Mi s-a pus un nod în gât.

– Nu! Nu voi face asta!

– Atunci, *ce* vei face? a țipat Marek ca scos din minți și a ieșit valvârtej din cameră, fără să aștepte răspunsul meu.

Dar era totuna, căci oricum nu știam ce să răspund.

CAPITOLUL 20

Gărzile de la Charovnikov m-au recunoscut, în ciuda hainelor mele modeste. Mi-au deschis ușile din lemn masiv și le-au închis în urma mea. Am rămas sprijinită de ele, vegheată de îngerii auriți aflați deasupra capului. Pereți imenși și nesfârșiți, cu rafturi pline cu cărți, se unduiau în alcovuri. La mesele din centrul sălii, tineri și tinere în robe stăteau răsfirați ici și colo, cu capetele plecate asupra alambicurilor sau cărților. Nu mi-au acordat nicio atenție, fiind prea adânciți în munca lor.

Sala Charovnikov nu era prea ospitalieră, căci era mai rece decât biblioteca Dragonului și prea impersonală, dar cel puțin era un loc pe care îl simțeam familiar. Am luat cea mai apropiată scară și am târât-o până la primul raft, apoi mi-am ridicat poalele și am urcat până în vârful ei. Am început să caut. Și acțiunea aceasta îmi era familiară. Când mă duceam în pădure, nu răscoleam toate tufele în căutarea unor roade anume, ci luam ce găseam, le lăsam să mi se descopere. Dacă găseam ciuperci, am fi avut supă de ciuperci a doua zi, iar dacă găseam o piatră lipsă în dalele drumului de lângă casă, o înlocuiam. Eram convinsă că voi găsi măcar câteva cărți care să-mi vorbească așa cum făcea jurnalul Iagăi. Poate chiar o carte a ei, ascunsă pe undeva printre volumele elegante, tipărite cu litere de aur pe copertă.

M-am mișcat cât de repede am putut. Am scos din rafturi cărțile cele mai prăfuite sau cel mai puțin uzate. Am plimbat palmele peste toate, le-am citit titlurile de pe cotor. Dar totul mergea prea încet și m-am necăjit tare mult. După ce am epuizat douăsprezece etajere din tavan până în podea, având câte treizeci de polițe fiecare, în suflet mi-a încolțit îndoiala că voi găsi ceva folositor aici. Sub palme nu simțeam decât uscăciune și nimic nu mă îmbia să continui căutarea.

Se întunecase deja. Cei câțiva studenți plecaseră, iar lămpile magice luceau acum slab, cu scânteieri de jar, de parcă s-ar fi dus la culcare. Numai cea din dreptul raftului meu încă lumina puternic. Spatele și picioarele mă dureau. Stăteam răsucită pe

scară, cu un picior agățat de o treaptă, astfel încât să mă pot întinde și să apuc cele mai îndepărtate cărți. Abia cercetasem un sfert de perete, și asta în mare viteză, adică mă uitasem cu atenție doar la o zecime din ele. Sarkan m-ar fi bombănit zdravăn.

– Ce anume cauți?

Era cât pe ce să-i cad în cap părintelui Ballo, căci în ultima clipă m-am prins de balustradă, însă mi-am julit dureros glezna. Pe la jumătatea înălțimii unei etajere era o ușiță către un alcov secret: de acolo ieșise. Purta la subraț patru volume groase, pe care venise să le pună la loc. Acum privea în sus la mine cu neîncredere.

Am coborât, încă nerevenindu-mi din surpriză, și am rostit fără să gândesc:

– Îl caut pe Sarkan.

Ballo s-a uitat năuc la rafturile de sus: îmi închipuiam oare că îl pot găsi pe Sarkan presat între filele unei cărți? Pe când gândeam aceste lucruri – în același timp cu el, bănuiesc –, mi-am dat seama că asta urmăream, de fapt. Îl doream pe Sarkan. Doream să-și ridice ochii din teancul de cărți și să mă certe pentru dezordinea creată. Voiam să știu cum o mai duce și dacă deja Codrul trecuse la ofensivă. Doream să-mi spună cum să-l conving pe rege să o elibereze pe Kasia.

– Vreau să vorbesc cu el și să-l văd.

Deja știam că în cartea Babei Iaga nu se afla o astfel de vrajă și nici Sarkan nu-mi arătase una.

– Părinte, ce vrajă ai folosi dacă ai vrea să vorbești cu cineva aflat în altă parte a regatului?

Dar Ballo deja nega, clătinând din cap:

– Vorbirea de la distanță este un mit, oricât de lăudată este ea de menestreli, a zis el pe un ton profesoral. În Veneția au descoperit arta de a intra în comunicare prin două oglinzi făurite din aceeași baie de argint-viu. Regele are o astfel de oglindă, perechea ei fiind la comandantul armatei aflat pe front. Dar și ele pot comunica numai una cu cealaltă. Bunicul regelui le-a cumpărat cu prețul a cinci sticluțe de inima-focului, a adăugat el.

Ceea ce m-a făcut să mă strâmb la auzul prețului cu care puteai cumpăra chiar o împărăție.

– Magia poate extinde simțurile, vederea și auzul, poate amplifica vocea sau o poate închide într-o nucă pentru a fi ascultată mai târziu, dar nu-ți poate purta chipul sau vocea instantaneu în cealaltă parte a regatului.

Îl ascultam nemulțumită, deși, din păcate, avea noimă, astfel de ce Sarkan trimitea mereu un mesager sau scria o misivă dacă i-ar fi fost mai ușor să facă o vrajă? Era cât se poate de

limpede, la fel ca în cazul vrăjii de deplasare pe care o folosea ca să ajungă în Vale, teritoriul său, dar nu și ca să meargă direct în capitală și înapoi.

– Mai sunt și alte cărți de vrăji asemenea celei a Babei Iaga, în care m-aș putea uita? am întrebat eu, deși știam că Ballo nu le considera folositoare.

– Copila mea, biblioteca aceasta este inima studiului magiei din Polnya. Pe rafturile de aici, cărțile nu stau după toanele unui colecționar sau șmecheria unui vânzător de cărți. Nu sunt aici numai pentru prețul lor, nu sunt aurite ca să placă ochiului unui senior. Fiecare volum a fost citit cu atenție de cel puțin doi vrăjitori ai Coroanei. Virtuțile lor au fost dovedite și cel puțin trei lucrări ale lor, atestate. Și chiar și atunci trebuie să aibă suficientă putere cât să-și merite locul. Eu însumi mi-am petrecut aproape toată viața sortând printre lucrările mai puțin importante – curiozități și amuzamente din vremurile de demult. Cu siguranță nu vei găsi aici nimic din ceea ce cauți.

L-am privit uluită: întreaga viață! Probabil că aruncase instantaneu tot ce mi-ar fi fost acum de folos. Am apucat balustradele scării și am coborât. I-am înfruntat căutătura ascunsă îndărătul ochelarilor. Bănuiesc că s-ar fi uitat lung la oricine s-ar fi cățărat într-un copac.

– Le-ai ars? am zis eu deznădăjduită.

Părea că i-aș fi sugerat să se arunce el însuși în foc.

– O carte nu e nevoie să fie *magică* pentru a avea *valoare*. Cu adevărat mi-ar fi plăcut să le mut în biblioteca Universității pentru a fi aprofundate, însă Alosha a insistat să fie păstrate aici, sub cheie. Ceea ce, trebuie să recunosc, este o măsură de precauție firească, deoarece astfel de cărți atrag oameni de cea mai joasă speță. Uneori, adunând prea multe, o dugheană poate deveni periculoasă dacă volumele sale pică pe mâna cui nu trebuie. Totuși, cred că arhiviștii Universității, care sunt oameni cu o excelentă pregătire, ar putea, cu o instruire potrivită și un plan riguros, să primească spre păstrare cărțile mai deosebite.

– Unde sunt? l-am întrerupt eu, pierzându-mi răbdarea.

Cămăruța pe care mi-a arătat-o era ticsită cu cărți vechi și jerpelite și nu avea nici măcar o ferestruică îngustă pentru aerisire. Am fost nevoită să las ușa întredeschisă. Preferam să scormonesc prin mormanele astea în dezordine, unde nu trebuia să am grijă să le pun la loc, însă majoritatea erau la fel de nefolositoare precum cele de pe rafturi. Am dat la o parte toate volumele despre istoria magiei, precum și alte tomuri ce conțineau farmece mai elaborate – cel puțin jumătate dintre ele ar fi luat de două ori mai mult și ar fi făcut o mizerie de cinci

ori mai mare ca să le pui în practică. Dar altele păreau cărți de vrăji în adevăratul sens al cuvântului, însă care nu atinseseră standardele riguroase ale părintelui Ballo.

În aceste mormane erau și lucruri ciudate. Un volum arăta exact ca o carte de vrăji, plin de cuvinte misterioase și de imagini și schițe cum se găseau în multe dintre cărțile Dragonului, dar și scrieri care nu aveau nicio noimă. După ce am pierdut zece minute bune ca să pun lucrurile cap la cap, mi-am dat seama că era pură nebunie. Adică o scrisese un nebun, pretinzând că e vrăjitor și dorind să fie unul. Nu erau vrăji adevărate, ci scorneli. Era ceva trist și fără speranță. Am împins-o într-un colț întunecat.

În cele din urmă, în palmă am simțit chemarea unei cărțulii cu coperte negre. Pe dinafară arăta precum carnețelul mamei cu rețete pentru sărbători. La atingere mi-a părut caldă și prietenoasă. Hârtia era ieftină, îngălbenită și scorojită, însă era umplută cu vrăji mici și ușor de făcut, notate cu un scris îngrijit. Am răsfoit-o, zâmbind fără să vreau, apoi m-am uitat la prima pagină. Cu același scris îngrijit apărea: *Maria Olshankina, 1267.*

Mă uitam la ea surprinsă și totuși îmi părea firesc în același timp. Vrăjitoarea asta trăise în Vale acum mai bine de trei sute de ani. Nu mult după ridicarea așezărilor noastre: marea piatră unghiulară a bisericii din Olshanka, cea mai veche clădire din oraș, purta gravat anul 1214. Oare unde s-o fi născut Baba Iaga? Știam că era rosyană. Oare locuise în Vale, de cealaltă parte a Codrului, înainte ca Polnya să devină regat?

Știam că asta nu mă ajută. Îi simțeam căldura în mâini, dar era ca un prieten care îți stă alături lângă foc, însă nu poate schimba ce nu merge bine. Existau și vrăjitoare ale satelor, care vindecau multe boli și tratau recoltele afectate. Cred că Maria fusese una dintre ele. O clipă chiar am avut-o în fața ochilor: o femeie grasă și veselă, cu șorț roșu, măturând curtea, cu copiii și găinile alergându-i pe la picioare. Se dusese repede în bucătărie ca să prepare un sirop de tuse pentru copilașul unui tată îngrijorat. Îi turnase acestuia siropul într-o cană, mustrându-l că umblă prin sat cu capul descoperit.

Era ceva blând în ea, ca un mic lac de magie, nu ca un torent ce șterge părțile obișnuite din viața cuiva. Am suspinat și am băgat cartea în buzunar. Nu doream s-o las aici, aruncată printre lucruri abandonate.

Am mai găsit două asemănătoare printre miile de cărți răvășite și le-am răsfoit. Aveau câteva vrăji folositoare și sfaturi bune. Nu erau trecute locurile de baștină, dar cumva știam că provin din Vale. Una fusese scrisă de un fermier care descoperise cum să invoce norii aducători de ploaie. Pe acea

pagină desenase un câmp deasupra căruia se adunaseră norii, iar în fundal, zimții familiari ai munților cenușii.

În josul vrăjii era un avertisment: „Fii cu băgare de seamă când sunt suri! Dacă invoci prea mulți nori, vin și tunetele furtunii.“ Am atins ușor acel cuvânt simplu, *kalmoz*, și mi-am dat seama că din momentul acesta pot invoca tunetele și trăsnetele ce despart cerul în două. M-a luat un fior și am pus deoparte cartea. Îmi și imaginam cât de dornic ar fi Solya să mă ajute cu *astfel* de vrăji.

Dar niciuna dintre aceste cărți nu-mi era de folos. Mi-am făcut loc să trec, aplecându-mă să citesc titlul unei cărți, în vreme ce cu cealaltă mână scormoneam după altele. Fără să mă uit, am atins marginile zdrențuite ale unei coperte din piele și am sărit înapoi, tremurând.

Mi-am adus aminte cum pe la vreo doisprezece ani, pe când hoinăream într-o zi de iarnă, găsisem un cocon mare și alb, tare ciudat, lângă un copac, ascuns printre rădăcini, pe sub frunzele uscate. Îl împunsesem de câteva ori cu un băț, după care dădusem fuga la tata să-l chem. El tăiase atunci copăceii din jur, și-i sprijinise de copacul cu pricina, după care dăduse foc. Răscoliserăm amândoi cu bățul prin cenușă și descoperiserăm un schelet ghemuit, ceva nefiresc; nu era o bestie cunoscută.

– Stai departe de poiana asta, Nieshka! mă avertizase tata.

– Dar e în ordine acum! îl asigurasem eu, însă n-am mai vorbit despre asta niciodată.

Nici măcar nu-i spuseserăm mamei. Nu doream să ne gândim la însemnătatea descoperirii mele: puteam dibui magia ascunsă în copaci.

Amintirea aceasta îmi fusese acum trezită de ceva: mirosul acela de frunze putrede, respirația mea rece și aburită, o strălucire de gheață pe ramurile și scoarța ondulată, liniștea grea a pădurii. Plecasem atunci să găsesc altceva, dar fusesem atrasă în acea poieniță de un fir invizibil. Și acum aveam aceeași senzație. Dar în Charovnikov, în inima palatului regal. Cum ar putea Codrul să-și facă simțită prezența tocmai aici?

Mi-am șters degetele de rochie, mi-am făcut curaj și am scos cartea din grămadă. Coperta era pictată și sculptată de o mână pricepută: un șarpe cu două capete apărea în relief, fiecare solz fiind pictat în mai multe nuanțe de albastru, ceea ce-ți dădea impresia de unduire; ochii erau din rubine. Șarpele era înconjurat de o pădure de frunze verzi, iar deasupra lui, cu litere aurii ce atârnau ca fructele de ramura înfrunzită, stătea scris cuvântul *Bestiar*.

Am întors paginile cu două degete, ținându-le doar de colțul de jos. Era un bestiar, dar unul straniu, plin de monștri și

himere. Nici măcar nu existau toți în realitate. Am mai răsfoit câteva pagini cu grijă, aruncând doar o privire asupra cuvintelor și imaginilor. Străbătută de un fior ciudat, mi-am dat seama că, în timp ce citeam, monștrii parcă prindeau viață, credeam în existența lor, iar dacă mă gândeam mai mult la ei…

Brusc am închis cartea și am aruncat-o pe podea, îndepărtându-mă. Cămăruța încinsă parcă se încinsese și mai tare: un aer îmbâcsit ca în arșița verii, când atmosfera e fierbinte și umedă pe sub greutatea sufocantă a frunzelor neclintite de nicio adiere de vânt.

Mi-am frecat mâinile de rochie, încercând să scap de senzația uleioasă a paginilor, și am privit cartea cu suspiciune. Aveam sentimentul că, dacă îmi iau ochii de la ea, se va transforma într-un monstru care se va repezi la mine, sâsâind și sfâșiind cu ghearele. Din instinct, am vrut să rostesc o vrajă de foc, să o ard. Dar, imediat ce am deschis gura, m-am oprit, căci mi-am dat seama ce prostie aș fi făcut. Stăteam într-o încăpere plină de cărți vechi și uscate, iar în aer nu era pic de umezeală. Simțeam gust de praf când respiram, iar dincolo de ușă era măreața bibliotecă. Însă eram convinsă că nu era bine să o las acolo nici măcar o clipă, dar nu mă vedeam atingând-o din nou…

Ușa s-a deschis.

– Îți înțeleg precauția, Alosha, spunea Ballo nemulțumit, dar nu văd ce rău ar…

– Încetați! am zbierat eu.

Cei doi s-au oprit în pragul strâmt și s-au uitat la mine uluiți. Bănuiesc că arătam ciudat, ca un îmblânzitor de lei ce se luptă cu o bestie îndărătnică, pe când în fața mea nu era decât o biată carte zăcând pe jos.

Ballo s-a holbat la mine, apoi a aruncat o privire cărții.

– Ce naiba…

Alosha se îndrepta deja spre ea. L-a dat blând la o parte și a scos un pumnal de la centură. S-a lăsat pe vine, și-a întins brațul și a împuns ușor cartea. Lama a lucit argintiu de-a lungul muchiei și, unde a atins coperta, lumina a început să strălucească printr-un nor verzui, de spurcăciune. Și-a retras pumnalul.

– Cum ai găsit-o?

– Era aici, în grămadă. A încercat să mă prindă. Am simțit de parcă… de parcă era însuși Codrul.

– Dar cum ai reușit? a întrebat Ballo.

Alosha a ieșit pe ușă, dar, o clipă mai târziu, a revenit cu o mănușă de oțel. A apucat cartea între două degete și ne-a făcut semn din bărbie. Am urmat-o în sala principală. Lămpile magice se aprindeau pe măsură ce treceam pe sub ele. A

măturat cu mâna un teanc de volume de pe o masă de piatră și a așezat cartea.

– Cum de ți-a scăpat tocmai acest exemplar malefic? l-a mustrat pe Ballo, care trăgea cu ochiul peste umărul ei, îngrijorat și încruntat.

– Nu cred că am răsfoit-o vreodată, s-a scuzat el. Nici nu era nevoie: dintr-o singură privire îmi dau seama că nu e un text serios de magie și e limpede că n-are ce căuta în colecția noastră. Îmi amintesc că m-am cam certat cu bietul Georg din pricina ei. El insista să o păstrăm pe rafturi, deși nu dădea nici cel mai mic semn de magie.

– Georg? a întrebat Alosha mohorâtă. Și asta s-a întâmplat chiar înainte de dispariția lui?

Ballo a încuviințat.

– Dacă mă mai uitam în ea, ar fi prins viață vreunul dintre monștri? am spus eu.

– Te-ar fi transformat pe tine într-unul, bănuiesc, mi-a răspuns Alosha îngrozită. Am avut un ucenic care a dispărut acum cinci ani, în aceeași zi în care o hidră s-a târât prin canalele de scurgere ale palatului și a atacat cetatea. Noi ne-am închipuit că îl mâncase. Mai bine luam capul bietului Georg de pe peretele sălii de paradă.

– Dar cum a ajuns cartea aici? am zis eu, cercetând frunzele pictate cu vernil și verde-închis și cele două capete ale șarpelui ce clipea la noi cu ochii lui de rubin.

– O, vai!

Ballo a șovăit puțin, apoi s-a dus la un raft plin cu catastife, fiecare dintre ele fiind aproape la jumătate din înălțimea lui. A murmurat o mică vrajă prăfoasă în vreme ce-și plimba degetele peste ele. O filă a început să strălucească din colțul îndepărtat al raftului. A ridicat registrul opintindu-se și l-a adus la masă. Cu experiența căpătată după o rutină îndelungată, l-a deschis la pagina luminoasă, pe care un rând de litere scânteiau cu putere.

– Bestiar frumos ornamentat, de origine necunoscută, a citit el. Un dar de la Curtea… rosyană, a zis cu glas pierdut.

Se uita la dată, degetul său arătător, pătat de cerneală, stăruind asupra ei.

– Acum douăzeci de ani. A venit împreună cu alte șase volume. Prințul Vasily și ambasada sa probabil că au adus-o cu ei.

Cartea malefică se afla în mijlocul mesei. Iar noi stăteam tăcuți în jurul ei. În urmă cu douăzeci de ani, prințul Vasily al Rosyei venise în Kralia și, trei săptămâni mai târziu, împreună cu regina Hanna, fugise în crucea nopții către regatul său. Se apropiaseră prea mult de Codru în încercarea de a scăpa de

urmăritori. Așa era povestea. Însă probabil că ei fuseseră prinși de mult. Poate că un biet scrib sau un legător de cărți se aventurase pe lângă Codru și, pe sub ramurile sale, netezise frunzele căzute din copaci, folosindu-le drept coală de hârtie, și cu cerneală făcută din praf de ghindă amestecat cu apă spurcase toate cuvintele pe care le scrisese. Astfel făurise o capcană ce a putut să se strecoare până în castelul regelui.

– N-am putea s-o ardem aici? am propus eu.

– Poftim?! a sărit Ballo, clătinându-se de parcă ar fi dansat pe sârmă.

Cred că îi repugna instinctiv ideea de a arde o carte, ceea ce consideram lăudabil, dar nefiind cazul acum.

– Ballo! l-a mustrat Alosha și, din expresia ei am văzut că împărtășeam același gând.

– Voi încerca o vrajă de purificare, pentru a o putea examina în siguranță, a spus Ballo. Dar dacă va da greș, atunci bineînțeles că vom lua în considerare metode mai crude de a scăpa de ea.

– Dar nu este un obiect de păstrat, indiferent dacă-l purifici sau nu, a spus ea morocănoasă. Ar trebui s-o ducem în fierăria mea. Fac un foc alb și o mistuim până se face scrum.

– Orice-ar fi, nu o putem arde chiar acum, a intervenit Ballo. Este o probă în cazul reginei, iar regele trebuie să afle despre ea.

Dovadă a posesiei, mi-am dat eu seama prea târziu. Dacă regina atinsese această carte, dacă ea o condusese către Codru, înseamnă că fusese posedată încă dinainte de a pătrunde pe sub ramurile lui. Dacă va fi prezentată drept probă la proces… M-am uitat deznădăjduită la cei doi. Nu veniseră să mă ajute, ci să mă împiedice să găsesc ceva folositor.

Alosha mi-a șoptit ca răspuns:

– Nu sunt dușmanul tău, deși vrei să crezi asta.

– Ba le vrei osândite la moarte! Pe regină și pe Kasia…

– Tot ce vreau este ca regatul să fie în siguranță. Tu și Marek sunteți la fel, vă pasă numai de necazurile voastre. Tu ești prea tânără pentru puterea pe care o posezi, ăsta-i tot necazul. Încă n-ai învățat să renunți la oameni. Când va trece un secol peste tine, vei avea mai multă înțelepciune.

Am dat să resping acuzațiile, însă am amuțit. Mă uitam la ea înspăimântată. Poate din prostie, dar nici nu-mi trecuse prin minte că de-acum încolo voi trăi ca Sarkan, ca ea, o sută de ani, două… Oare când mor vrăjitoarele? Nu voi îmbătrâni niciodată. Pur și simplu îmi voi continua viață arătând mereu la fel, în vreme ce toți din jurul meu se vor ofili și vor cădea. Voi fi precum vițele ce se tot cațără, îndepărtându-se de rădăcini.

– Dar nu-mi trebuie mai multă înțelepciune! am strigat eu, tulburând liniștea sălii. Nu și dacă a avea înțelepciune înseamnă să încetez să iubesc pe cineva. De ce anume merită să te legi, dacă nu de oameni?

Poate că exista o cale să renunț la o parte din viață asta și să o ofer familiei mele, Kasiei, dacă ei ar putea s-o primească. Dar cine ar vrea să primească așa ceva, cu prețul de a te îndepărta de lume și de propria viață trăită în lume?

– Draga mea copilă, ești foarte frământată, a zis Ballo cu blândețe și m-a mângâiat, încercând să mă liniștească.

M-am uitat la el și la ridurile fine din colțul ochilor. Toate zilele și le petrecea în compania cărților prăfuite, fără să iubească pe nimeni. El și Alosha, căreia îi era la fel de ușor să trimită atât oameni, cât și cărți la ardere pe rug. Mi-am amintit de Sarkan în Turnul său, alegând fete din Vale, și răceala de gheață pe care o arătase când mă luase cu el. Se purta de parcă nu mai știa cum să gândească și să simtă ca un om obișnuit.

– Un popor este alcătuit din oameni, a spus Alosha. Mai mulți oameni decât cei pe care îi iubești acum. Iar Codrul îi amenință pe toți.

– Toată viața am trăit la zece kilometri de Codru. Nu trebuie să mi se spună ce este el cu adevărat. Dacă nu mi-ar fi păsat să împiedic răspândirea Codrului, aș fi luat-o pe Kasia, aș fi fugit de mult și nu aș fi lăsat-o pe mâna voastră, ca s-o mutați ca pe un pion de colo până colo, de parcă viața ei n-ar valora nimic!

Ballo mormăia de uimire, dar Alosha mă privea încruntată.

– Și totuși, tu vorbești cu ușurință de cruțarea posedaților, de parcă nu ai ști ce înseamnă asta. Codrul nu este doar o insulă a răului, care stă la pândă și-i prinde pe nătângii care se aventurează înăuntru, iar dacă tu poți scoate câte unul dintre acești nătângi, asta nu înseamnă că îi și vindeci. Nu suntem primul popor care se confruntă cu puterea sa.

– Te referi la cei care au construit Turnul? am șoptit eu cu gândul la regele îngropat acolo.

– Ai văzut mormântul, nu-i așa? m-a întrebat Alosha. Și magia care l-a făcut și care acum s-a pierdut? Asta ar fi trebuit să te facă mai precaută. Oamenii aceia nu erau slabi sau nepregătiți. Însă Codrul le-a doborât turnul la pământ, lupii și Umblătorii i-au hăituit, copacii au sufocat Valea. Unul sau doi dintre vrăjitorii lor vlăguiți s-au retras în Nord și au luat cu ei câteva cărți și legende. Dar restul?

Mi-a arătat cartea de pe masă.

– S-au transformat în coșmaruri, bestii care îi devorează pe cei care cândva au fost ca ei. Iată ce a lăsat Codrul în urma acestui popor. În locul ăla există ceva mai rău decât monștrii, ceva ce te transformă în monstru.

– Știu eu mai bine! m-am rățoit eu.

Încă mă mâncau palmele, iar cartea aia stătea acolo, pe masă, malefică. Gândul mă purta către prezența aceea monstruoasă ce mă privea dindărătul chipului Kasiei sau al lui Jerzy și la senzația de a fi urmărită pe sub ramurile copacilor întunecoși.

– Chiar așa? Ia spune, dacă aș propune să dezrădăcinăm oamenii din Vale, să-i strămutăm în altă parte a regatului și să lăsăm locul pradă Codrului, ca să-i salvăm pe ei, ai fi de partea mea?

O priveam uluită.

– De fapt, de ce nu ați plecat până acum? De ce stăruiți să trăiți acolo, în umbra lui? Sunt multe locuri în Polnya neafectate de o prezență malefică.

Mă chinuiam să-i dau un răspuns, dar nu știam cum. Ideea îmi era complet străină. Kasia visase să plece, dar asta pentru că se credea nevoită. Eu nu. Iubeam Dvernikul, păduricea de lângă casă, curgerea șerpuită a râului Spindle sub razele soarelui. Iubeam munții ce ne înconjurau și ne ofereau adăpost. Exista o pace adânc înrădăcinată în satul nostru, în Vale. Nu era vorba numai de mâna blândă cu care ne conducea Dragonul. Acolo era casa mea.

– O casă în care niște creaturi malefice ieșite din pădure s-ar putea furișa la ceas de noapte, furându-vă pruncii. Chiar înainte să-și reintre Codrul în drepturi, Valea voastră fusese atinsă de răul-Codrului. În Mlaștinile Galbene circulă vechi legende care spun că fuseseră văzuți Umblători dincolo de trecătorile montane înainte ca noi să trecem munții și să doborâm din nou copacii. Însă oamenii își caută încă traiul în această vale, rămânând pe loc.

– Tu crezi că toți suntem posedați? am întrebat eu îngrozită.

Dacă ar fi după ea, ar da foc Văii, cu noi cu tot.

– Nu posedați. Ademeniți. Ia spune-mi, unde se duce râul vostru?

– Spindle?

– Da. Râurile curg către mare, lacuri sau mlaștini, nu către o pădure. El unde se duce? În fiecare an este hrănit cu zăpada topită de pe munți. Nu se scurge pur și simplu în pământ. Ia gândește-te și nu te mai încrede în dorința oarbă! a spus ea pe un ton înțepător. În Valea voastră există o putere stranie dincolo de magia mortală care îi atrage pe oameni în plasă: și plantelor le cresc rădăcini acolo. Orice ar fi creatura care sălășluiește în Codru, cea care răspândește spurcăciunea, a ajuns să trăiască acolo și să bea din acea putere ca dintr-o cupă. A ucis poporul Turnului, apoi a domnit nestingherită o mie de ani, întrucât nimeni n-a fost nebun să-i tulbure liniștea.

Apoi am apărut noi cu oștile, topoarele și magia și ne-am închipuit că de data asta o să izbândim.

A clătinat din cap:

– Am făcut o prostie. Dar și mai rău am făcut când am stăruit, retezând copacii, până ce am trezit Codrul. Acum cine știe cum se va termina? M-am bucurat când Sarkan s-a dus acolo să-i țină piept, însă acum se poartă ca un neghiob.

– Sarkan nu e neghiob! Și nici eu nu sunt!

Eram furioasă, dar mă și temeam. Părea că spusese adevărul. Simțeam dorul de casă ca pe o înțepătură a foamei, ceva ce lăsase un gol în mine. Și îl simțisem în fiecare zi, încă de când traversasem Valea și trecusem munții. Rădăcini – așa este. În inima mea erau rădăcini la fel de adânci precum fuseseră umbrele răului-Codrului. M-am gândit la Maria Olshankina, la Baba Iaga – surorile mele în magia stranie, pe care nimeni altcineva nu era capabil s-o înțeleagă – și-atunci mi-am dat seama de ce Dragonul lua o fată din Vale. Știam acum de ce lua câte una, după care o lăsa să plece peste zece ani.

Eram ale Văii. Născute în Vale, din familii prea adânc înrădăcinate ca să plece, chiar dacă știau că le-ar putea fi luate fiicele. Eram crescute în Vale și hrănite cu acea putere cu care se hrănea însuși Codrul. Dintr-odată mi-am adus aminte de pictura stranie din camera mea, înfățișând linia râului Spindle și afluenții lui, colorați în argintiu, și atracția pe care am resimțit-o și care m-a făcut să o acopăr din instinct. Noi eram canalul prin care se scurgea magia. Prin noi ajungea Dragonul la puterea Văii. Păstra fiecare fată până când rădăcinile ei se uscau și canalul se închidea. Și-atunci ea nu mai simțea acea legătură cu Valea și putea să plece, ceea ce și făcea: fugea de Codru ca orice persoană normală.

Acum aș fi vrut mai mult ca oricând să-l am în față pe Sarkan să urlu la el și să-l zgâlțâi de umerii lui firavi. În schimb, am urlat la Alosha:

– Poate că n-ar fi trebuit să intrăm acolo cu forța, dar este prea târziu. Codrul nu ne va lăsa să plecăm, chiar dacă am dori. El vrea nu să ne alunge, ci să se hrănească prin noi. Vrea să devoreze totul, astfel încât nimeni să nu se mai întoarcă vreodată. Trebuie să-l oprim, nu să fugim din calea lui!

– Codrul nu poate fi înfrânt doar dacă ne dorim noi, a zis Alosha.

– Dar asta nu înseamnă că nu trebuie să încercăm atunci când avem ocazia! Am distrus deja trei copaci-inimă cu *Invocația* și cu vraja de curățire. Și putem distruge mai mulți. Dacă regele ne-ar da suficienți oșteni, Sarkan și cu mine am putea începe să-l ardem și să-l facem să se retragă.

– Ce tot vorbești acolo, copilă? a întrebat Ballo minunându-se. Te referi la *Invocația lui Luthe*? Nimeni nu a mai făcut această vrajă de o jumătate de veac.

– În ordine, a spus Alosha, cercetându-mă de sub sprâncenele ei întunecate. Spune-mi exact cum ați reușit să distrugeți acei copaci. Și ia-o cu începutul! Nu trebuia să ne încredem în varianta lui Solya.

Le-am povestit cum m-am priceput despre prima oară când am făcut vraja *Invocației*, despre lumina strălucitoare ce a găsit-o pe adevărata Kasia, despre cum Codrul o biciuia și nu o lăsa să plece, despre acele ultime momente pline de groază, în care degetele ei încleștate în jurul gâtului meu se desfăceau unul câte unul, știind că aș fi putut fi nevoită s-o omor ca să o salvez. Le-am povestit apoi despre Jerzy și despre inima pădurii prin care cei doi rătăceau și pe care ne-o arătase *Invocația.*

Ballo a părut tulburat pe parcursul întregii povestiri, pendulând între împotrivire și ușurare involuntară, rostind ocazional câte un „Dar eu n-am auzit niciodată…“ sau „*Invocația* nu a fost niciodată raportată…“, însă amuțea când Alosha îl admonesta, pierzându-și răbdarea.

– Ei bine, a spus ea când am terminat de povestit, recunosc că tu și Sarkan ați făcut într-adevăr ceva. Nu sunteți chiar neghiobi.

Încă ținea în mână pumnalul, cu vârful căruia lovea în muchia mesei de piatră: *cling cling cling!* – un sunet ca de clopoțel.

– Dar asta nu înseamnă că regina merită salvată. După douăzeci de ani de rătăcire prin locul acela umbrit pe care l-ai văzut, ce credeați voi că a mai rămas din ea?

– N-am crezut. Sarkan n-a crezut. Dar eu a trebuit, pentru că…

– Pentru că Marek te-a amenințat că altfel o osândește la moarte pe prietena ta, mi-a terminat Alosha fraza. Blestematul!

Nu simțeam că i-aș fi datorat ceva lui Marek, dar am spus cu sinceritate:

– Dacă ar fi vorba de mama, și eu aș încerca orice.

– Și-atunci te-ai purta ca un copil, nu ca un prinț, a replicat Alosha. El și Solya…

S-a întors către Ballo:

– Trebuia să ne fi dat seama de intențiile lor când s-au oferit s-o aducă pe fata pe care Sarkan o scosese din Codru.

Apoi mi s-a adresat posomorâtă:

– Eram prea îngrijorată în privința lui Sarkan, temându-mă că nimerise până la urmă în ghearele Codrului. Tot ce voiam era ca fata să fie osândită la moarte, iar Sarkan să fie târât până

aici, ca să-l examinăm cu toții. Și nici acum nu sunt sigură dacă varianta asta nu ar fi cea mai bună.

– Kasia nu este posedată! Și nici regina.

– Da, dar asta nu înseamnă că nu pot deveni în orice clipă uneltele Codrului.

– Nu le poți trimite la moarte doar pentru că s-ar putea întâmpla ceva groaznic, care nici măcar n-ar fi din vina lor.

– Nu pot s-o contrazic, Alosha, când relicvele au arătat deja că sunt neîntinate… a intervenit Ballo.

– Ba sigur că putem, dacă astfel salvăm regatul de jugul Codrului, a strigat Alosha, acoperindu-ne pe amândoi. Dar nu pot să spun că îmi doresc asta, și cu atât mai puțin să te provoc să faci vreo prostie, a adăugat ea. Încep să înțeleg de ce Sarkan ți-a permis atâtea.

A mai păcănit cu lama în masă înainte de a lua o decizie:

– Gidna!

Am clipit uimită. Bineînțeles, auzisem de Gidna, însă numai în treacăt. Era un mare port la ocean, în Nordul îndepărtat, de unde proveneau untura de balenă și pânza verde, din lână. Acolo se născuse și soția prințului încoronat.

– E suficient de departe de Codru, iar oceanul este dușmanul răului-Codrului, m-a lămurit Alosha. Dacă regele le-ar trimite acolo, ar putea să fie de folos. Contele are o vrăjitoare, Ciocârlia Albă. Lasă-le zece ani sub ochii ei vigilenți sau, dacă reușim până atunci să ardem în întregime Codrul spurcat… abia atunci voi înceta să-mi mai fac griji.

Ballo încuviința deja. Dar… zece ani?! Voiam să strig, să refuz. Era ca și cum Kasia mi-ar fi fost răpită încă o dată. Numai cineva care a trăit un secol poate renunța așa ușor la zece ani din viață. Dar am șovăit. Alosha nu era nici ea nesăbuită și îmi dădeam seama că nu greșea să fie precaută. M-am uitat la bestiarul malefic de pe masă. Codrul ne întinsese o capcană, una după alta, iar și iar. Trimisese himera în Mlaștinile Galbene și lupii în Dvernik, încercând să-l prindă pe Dragon. O luase pe Kasia ca să mă ademenească pe mine. Iar când găsisem o cale de a o elibera, Codrul încercase în continuare să o folosească pe Kasia ca să ne spurce pe mine și pe Dragon. Iar când nici asta nu dăduse roade, o lăsase să trăiască, pentru a ne ademeni din nou în ghearele lui. Ne luptaserăm să ieșim dintr-o capcană, dar dacă mai exista o alta, una prin care Codrul să ne transforme victoria într-o înfrângere?

Nu știam ce să fac. Dacă eram de acord, dacă mergeam alături de Alosha, oare regele i-ar fi dat ascultare? Dacă i-aș fi scris lui Sarkan și el mi-ar fi răspuns că este de acord? Mi-am

mușcat limba în vreme ce ea înălța din sprânceană, așteptând răspunsul.

Apoi s-a uitat dincolo de mine. Ușile bibliotecii se deschiseseră. Șoimul stătea în prag, cu mantia ca neaua reflectând lumina, o siluetă albă, profilată pe negrul cadrului ușii. A îngustat ochii atunci când ne-a văzut pe toți trei împreună, apoi și-a făurit repede un zâmbet și a zis cu blândețe:

– Văd că ați fost tare ocupați pe-aici. Numai că, între timp, au avut loc niște evenimente. Poate că doriți să participați și voi la proces?

CAPITOLUL 21

În afara zidurilor sanctuarului de la Charovnikov, zarva cuprinsese coridoarele. Muzica se oprise, însă, de la depărtare, o mare de glasuri ridicate se auzea ca niște valuri, din ce în ce mai tare, pe măsură ce Șoimul ne conducea către sala mare de bal. Străjile au deschis ușile, iar noi am trecut în grabă pe treptele ce duceau la parterul destinat dansului. Înveșmântat în hainele lui albe, ambasadorul stătea lângă tronul regelui, pe un podium înalt de unde putea vedea toată sala. Prințul Sigmund și soția sa se aflau de cealaltă parte a regelui. Regele însuși stătea cu mâinile încleștate pe brațele tronului, sculptate în formă de labe de leu, și avea chipul pătat de furie.

În mijlocul sălii, Marek eliberase un cerc larg, șase rânduri de dansatori ce se holbau uluiți se retrăgeau din fața lui, iar doamnele cu rochiile lor învolburate arătau acum ca niște flori ofilite. În centrul acestui cerc se afla regina: cu chipul lipsit de expresie, îmbrăcată cu roba albă a prizonierilor și cu Kasia agățată de brațul ei. Kasia s-a uitat primprejur și a constatat cu ușurare că sunt acolo, numai că nu mă puteam apropia de ea. Mulțimea se îngrămădise pe scări, apucându-se de balustradele de la mezanin, gata să privească spectacolul.

Secretarul regal stătea aproape ghemuit înaintea lui Marek, vorbind cu glas tremurător, ținând masiva carte a legilor ca pe un scut. Nu-i condamnam lașitatea. La doi pași de el, Marek arăta ca un personaj descins dintr-un cântec: în armură de oțel lustruit și cu sabia în mână, cu care ar fi putut tăia cu ușurință un bou sau un coif. Cum stătea mândru înaintea secretarului, părea un cavaler justițiar, strălucind a răzbunare.

– În cazuri… în cazuri de posedare, s-a bâlbâit secretarul, dreptul la avocat nu este… este în mod expres revocat de legea lui Boguslav al…

A căzut pe spate. Marek fluturase sabia la câțiva centimetri de ochii acestuia.

Marek a continuat să fluture arma, de data asta amenințând întreaga sală. Mulțimea amuțită s-a retras și mai mult din calea lui.

– Regina Polnyei are dreptul la un reprezentant! a strigat el. Să vină orice vrăjitor și să ne arate un semn cât de mic de posedare! Tu, Șoimule! l-a chemat el, arătând cu sabia spre trepte.

Toți ochii s-au abătut asupra noastră.

– Fă acum o vrajă! Îngăduie Curții să vadă că nu are nicio pată!

Curtea a suspinat în cor, extaziată: arhiduci și servitoare laolaltă.

Cred că de aceea regele nu a pus capăt încă șaradei.

Mulțimea ne-a făcut loc să trecem prin mijlocul ei, iar Șoimul a înaintat, mânecile lui lungi atârnând ca o trenă pe trepte, și a mers până la rege, făcând o plecăciune elegantă. Era limpede că se pregătise pentru acest moment. Într-un buzunar îi atârna ceva greu. Cu un deget a tras din tavan patru lămpi magice, cu care a încadrat-o pe regină. Apoi a băgat mâna în buzunar și i-a presărat deasupra capului un pumn de nisip albastru, murmurând ceva.

Nu auzeam incantația, însă un fulger alb și fierbinte i-a ieșit din degete, străpungând norul de nisip în cădere. Se simțea miros de sticlă topită și minuscule fuioare de fum se ridicau la tavan: nisipul se dizolva în întregime când atingea podeaua și o perdea tremurătoare s-a format în aer, astfel încât acum le vedeam pe amândouă ca printr-un geam gros, înconjurat de oglinzi. Lămpile magice scânteiau prin aerul vrăjit. Vedeam oasele mâinii Kasiei prin carne, acolo unde atingea umărul reginei, dar și un contur vag al craniului și al dinților.

Marek a luat-o pe regină de mână și a purtat-o într-un cerc, pentru a o înfățișa întregii lumi. Nobilii nu asistaseră la procesul arhiepiscopului, când regina fusese acoperită cu Vălul Sfintei Jadwiga. Se uitau cu nesaț la regina în rochie albă, ale cărei vase de sânge se întrezăreau ca niște linii scânteietoare pe sub piele, devenind strălucitoare. Ochii îi erau ca două lămpi, iar din gura întredeschisă îi ieșea un abur luminos. Nu era nicio umbră, nicio urmă de întuneric. Un murmur a cuprins întreaga sala, chiar înainte ca lumina să înceapă să pălească.

Sticla s-a făcut țăndări și a căzut ca o ploaie de clopoței, dizolvându-se iar în fuioare de fum când atingea podeaua.

– Să fie examinată mai departe! a strigat Marek ca să acopere șușotelile, îmbujorat fiind de actul său justițiar. Chemați orice martor doriți. Să vină Salcia sau arhiepiscopul…

Deocamdată întreaga sală era de partea lui Marek. Până și eu puteam să văd o mie de acuze de crimă la adresa regelui dacă ar fi dat poruncă să fie din nou încarcerată regina și osândită mai târziu. Dar și regele a văzut asta. Și-a privit

curtenii, apoi și-a înfipt bărbia în piept și s-a lăsat pe spătarul tronului. Așadar Marek reușise să-i forțeze mâna tatălui său chiar și fără ajutorul unei vrăji. Indiferent dacă regele dorise să aibă loc procesul sau nu, acesta începuse deja.

Era a treia oară când îl întâlnisem pe rege. Aș fi zis că nu este un om plăcut. Avea prea adânci cutele între sprâncene ca să mi-l imaginez blând sau bun. Dacă mi s-ar fi cerut să-l caracterizez printr-un singur cuvânt, aș fi spus: îngrijorat. Dar acum era mânios, rece ca o furtună de zăpadă, însă la sfârșit el era singurul care decidea.

Aș fi vrut să mă reped la ei și să întrerup procesul, să-i spun lui Marek să se retragă, dar era prea târziu. Salcia păși deja în față ca să depună mărturie, dreaptă ca o coloană și învești mântată într-o robă argintie.

– Nu am găsit nicio urmă de posedare, dar nu pot jura că nu există, a spus ea rece, uitându-se direct spre rege și ignorându-l pe Marek, care stătea cu fălcile încleștate și zgâria mânerul sabiei cu mănușa lui de oțel.

– Regina nu este ea însăși. N-a scos o vorbă și nu arată vreun semn de recunoaștere. Carnea îi este schimbată în întregime. N-a mai rămas nimic din tendoanele și oasele ei de muritoare de rând. Deși carnea i-a fost transformată în piatră sau în metal fără să fie spurcată de răul-Codrului, schimbarea aceasta cu siguranță a fost făcută sub influența Codrului.

– Totuși, în cazul în care carnea sa ar fi rămas spurcată, nu crezi că s-ar fi observat sub vraja mea? a intervenit Șoimul.

Salcia nici măcar nu a întors capul spre el. Șoimul vorbise peste rând. Ea s-a plecat scurt în fața regelui, care a încuviințat și i-a făcut semn că poate să plece.

Arhiepiscopul a fost la fel de echivoc. El a admis că o supusese pe regină tuturor probelor cu sfintele moaște din catedrală, dar nu și că nu este posedată. Îmi imaginez că niciunuia dintre ei nu-i păsa dacă mai târziu ar fi fost contrazișI.

Doar câțiva martori au mai venit să vorbească în favoarea reginei, medici pe care-i adusese Marek să o consulte. Niciunul n-a pomenit-o pe Kasia, nici măcar în treacăt, însă ea va trăi sau va muri pe baza mărturiei lor. Iar regina stătea tăcută și nemișcată alături de ea. Strălucirea păli se și acum chipul ei redevenise ca de piatră, ca întreaga Curte să observe.

M-am uitat la Alosha, care era lângă mine, și la Ballo, aflat dincolo de ea. Știam că, atunci când le va veni rândul, îi vor spune regelui despre îngrozitorul bestiar care se găsea acum în Charovnikov, înconjurat de un cerc gros de sare și fier, sub protecția tuturor vrăjilor știute și sub privirile vigilente ale

străjilor. Alosha ar fi spus că nu trebuie să ne asumăm un risc atât de mare pentru regat.

După care regele, dacă ar vrea, s-ar ridica și ar spune că legile în privința posedaților sunt absolute. Și-ar pune o mască de regret și ar trimite-o la moarte pe regină, urmată îndeaproape de Kasia. Și, uitându-mă acum la el, mi-am dat seama că așa va face.

Regele s-a lăsat din nou pe spătarul jilțului sculptat, de parcă ar fi avut nevoie să-i susțină greutatea trupului. A dus o mână la buzele-i lipsite de zâmbet. Hotărârea se lăsa asupra lui precum fulgii de zăpadă: strat după strat. Ceilalți martori vor continua să vorbească, dar el nu-i va mai asculta. Căci a luat deja o decizie. Am văzut moartea Kasiei pe chipul lui încruntat și morocănos și am căutat cu disperare privirea Șoimului. Lângă el, Marek stătea la fel de încordat, cu mâna încleștată pe mânerul sabiei.

Solya s-a uitat în ochii mei și mi-a făcut un semn discret cu mâinile: „Am făcut tot ce mi-a stat în putință.“ S-a aplecat să-i șoptească ceva la ureche prințului și, după ce și ultimul medic a depus mărturie, Marek a rostit:

– Să vină Agnieszka din Dvernik să ne spună cum a fost eliberată regina!

Asta îmi și doream. Pentru asta mă luptasem să ajung pe listă. Toți erau atenți la mine, până și regele, cu sprâncenele lui încruntate. Dar tot nu știam ce să spun. Ce mai conta pentru rege și pentru curteni dacă adăugam și eu că regina nu este posedată? Cât despre Kasia, nici nu le-ar fi păsat.

Poate că Solya ar fi fost de acord să rostim *Invocația* împreună dacă l-aș fi rugat frumos. Chiar mi-a trecut prin minte să fac asta, mi-am imaginat cum lumina albă ar arăta întregii Curți adevărul. Însă regina fusese deja supusă probei Vălului Sfintei Jadwiga. Curtea o aflase sub vraja Șoimului. Regele vedea limpede că regina nu e posedată. Aici nu mai putea fi vorba doar de adevăr. Nici Curtea, nici regele nu dorea adevărul. Orice adevăr le-aș fi oferit, l-ar fi ignorat la fel de ușor. Nu i-ar fi făcut să se răzgândească.

Însă le-aș fi putut oferi cu totul altceva. Le-aș fi putut da exact ce-și doreau. Și până la urmă am găsit: ei doreau să știe și să vadă cum se desfășurase totul. Doreau să fie părtași la salvarea reginei. Voiau să trăiască și ei într-un cântec. Nu le ofeream adevărul, dar îi puteam face să o cruțe pe Kasia.

Am închis ochii și am rememorat vraja iluziei: „Ceva mai ușor decât oștile reale“, îmi spusese Sarkan. De cum am început să șoptesc cuvintele vrăjii, am știut că avea dreptate. Nu era mai greu să fac să răsară copacul-inimă decât mi-a fost cu acel trandafir. Acum copacul se înălța cu mare ușurință din

pardoseala de marmură. Pieptul Kasiei a săltat, o femeie a țipat și pe undeva un scaun s-a răsturnat cu zgomot. Nu m-am lăsat distrasă de forfota sălii. Am făcut să-mi curgă incantația de pe limbă, picurată cu magia aceea teribilă pe care o aveam în pântece. Copacul-inimă creștea neîncetat, revărsându-și ramurile de argint peste întreaga încăpere, tavanul fiind deja acoperit de frunzele argintii și foșnitoare, iar în aer plutea duhoarea fructelor sale. Mi-a venit să vomit. Capul lui Janos s-a rostogolit pe iarbă la picioarele mele și s-a izbit de rădăcinile întinse.

Curtenii au țipat îngroziți și s-au lipit de perete, însă pereții din jurul nostru dispăreau, pierduți printre arbori, în zăngănit de arme. Marek s-a întors alarmat și a scos sabia din teacă. Călugărița argintie era acolo, năpustindu-se asupra lui. Când i-a lovit umerii cu ghearele, acestea au zgâriat oțelul armurii sale strălucitoare. O grămadă de cadavre zăceau în iarbă cu ochii deschiși.

Un nor de fum îmi acoperise ochii. Se auzea focul trosnind. M-am întors către trunchiul copacului și Sarkan era acolo, captiv, cu scoarța argintie încercând să-l înghită cu totul. Spunea: „Acum, Agnieszka!“ în vreme ce inima-focului lucea stacojie între degetele sale. Din instinct, am întins mâna spre el, amintindu-mi groaza și chinul momentului. Pentru o scurtă clipă mi s-a părut că nu e doar o iluzie. Și el a înălțat uimit din sprâncene. Ochii lui parcă spuneau: „Ce faci, idioato?!“ Și într-un fel chiar era el, cel adevărat, apoi focul purificator a izbucnit între noi, iar el a dispărut. Era din nou doar o iluzie. Și ardea.

Mi-am băgat mâinile în trunchiul copacului, pe când scoarța se arcuia și se crăpa ca pielița unei roșii prea coapte. Kasia era lângă mine, cea adevărată. Trunchiul se despica sub forța mâinilor sale. A desfăcut în două lemnul și regina a apărut în mijlocul lui. L-am auzit pe Șoim rostind o vrajă de foc și abia atunci am înțeles că invoca un foc adevărat. Nu mai eram în Codru, ci în castelul regelui.

De cum mi-am amintit asta, vraja iluziei s-a întors în palmele mele. Copacul a fost mistuit, iar rădăcinile s-au retras și au luat cu ele întregul Codru. Cadavrele de pe jos s-au topit în pardoseală cu o ultimă imagine a fețelor lor înghițite de marmura albă. Priveam totul cu lacrimi în ochi. Nu știam că-mi pot aminti chipurile atâtor oșteni. Când și ultima umbră oferită de frunze a dispărut, ne-am aflat din nou în palat, în fața tronului pe care regele rămăsese mut de uimire.

Șoimul se uita la el însuși și se cerceta, abia trăgându-și sufletul. Focul încă trosnea în mâinile sale, aruncând scântei pe podeaua de marmură. Marek se dădea în spate, căutându-și

dușmanul dispărut. Sabia era din nou nepătată, iar armura, strălucitoare și fără nicio zgârietură. Regina stătea în mijlocul nostru, înfiorată, cu ochii mari de frică. Curtenii erau lipiți de perete sau unii de alții, cât de departe se puteau ține de noi. Eu eram în genunchi, tremurând, cu brațele înfășurate pe pântece, venindu-mi să vomit. Nu mi-am dorit niciodată să mă întorc acolo, în Codru.

Marek și-a revenit primul. S-a îndreptat spre tron, cu pieptul încă săltându-i nedomolit.

– De acolo am scos-o! s-a răstit el la tatăl său. Iată răul pe care l-am înfrânt ca să o aducem, iată prețul salvării ei! Iată răul pe care-l servești dacă nu… Dar nu voi tolera asta! Voi…

– Ajunge! a urlat regele, foarte palid îndărătul bărbii.

Chipul lui Marek era stacojiu și lucea de furie, de pofta răzbunării. Încă ținea în mână sabia. A mai înaintat un pas spre tron. Regele a făcut ochii mari și s-a îmbujorat de mânie, după care le-a făcut semn celor șase gărzi aflate lângă podium.

–NU! s-a auzit deodată glasul ridicat al reginei Hanna.

Marek s-a răsucit spre ea. Regina a făcut un pas șovăitor, târând picioarele cu mare efort. Marek o cerceta plin de uimire. Ea a mai făcut un pas și l-a prins de braț.

– Nu! a repetat.

I-a lăsat brațul jos, pe când el voia să se împotrivească. Ea l-a privit în ochi, iar el a redevenit un băiețel.

– M-ai salvat. Marechek, deja m-ai salvat!

Brațul i-a căzut moale, sub încleștarea ei. Regina s-a întors ușor către rege, care o observa atent. Avea chipul palid și frumos, încadrat de norul de păr tuns scurt.

– Am vrut să mor. Am vrut atât de mult să mor…

A făcut încă un pas și a îngenuncheat pe treptele late ale podiumului, trăgându-l și pe Marek după ea. El a plecat capul în podea. Ea însă privea spre rege.

– Iartă-l! Cunosc legea și sunt pregătită să mor.

Cu o mână fermă l-a oprit pe Marek să sară la rege.

– Sunt regina Polnyei! a spus ea tare. Sunt gata să mor pentru țara mea. Dar nu ca trădătoare!

Apoi, cu mâna întinsă, s-a întors către rege:

– Nu sunt o trădătoare, Kasimir! El m-a luat! El m-a luat!

Un murmur a cuprins întreaga încăpere, revărsându-se ca un râu ieșit din matcă. Am ridicat amețită capul și m-am uitat în jur nedumerită. Alosha avea sprâncenele ridicate de mirare. Glasul reginei era tremurat, dar suficient de puternic cât să acopere rumoarea:

– Puteți să mă osândiți ca pe orice posedat, dar Dumnezeu îmi este martor! Nu mi-am părăsit soțul și copiii! Vasily,

trădătorul, m-a răpit din curte cu soldații lui și m-a dus în
Codru și m-a înlănțuit de copac.

CAPITOLUL 22

– Te-am prevenit! mi-a zis Alosha, neluându-și ochii de la loviturile răsunătoare de ciocan.

Eu stăteam cu genunchii la piept într-un ungher al fierăriei, chiar în spatele cercului pârjolit în care picau scânteile. Nu scoteam o vorbă, căci nu aveam răspuns. Mă prevenise.

Nimănui nu-i păsa că, probabil prințul Vasily fusese la rândul său posedat, dacă acționase așa nebunește. Nimănui nu-i păsa că și el murise în Codru – un cadavru stingher ce hrănise rădăcinile copacului-inimă. Nimănui nu-i păsa că de vină fusese acel Bestiar. Prințul Vasily o răpise pe regină și i-o oferise Codrului. Toată lumea era atât de furioasă, de parcă s-ar fi întâmplat ieri. Iar acum, în loc să pornească mărșăluind spre Codru, voiau să-și îndrepte oastea către Rosya.

Încercasem deja să vorbesc cu Marek - pierdere de vreme. La nici două ore după iertarea reginei, el se afla deja în curtea garnizoanei și alegea caii cu care să plece la luptă.

– O să vii cu noi! mi-a zis el, de parcă era ceva pecetluit.

Nu și-a luat ochii de la picioarele iuți ale armăsarului în vreme ce-l plimba în cerc, cu o mână ținând frâul, iar cu cealaltă, biciul lung.

– Solya spune că poți să dublezi puterea lucrării sale, dacă nu și mai mult.

– Nu! Nu am de gând să te ajut să ucizi rosyani. Cu Codrul trebuie să luptăm noi, nu cu rosyanii!

– Și așa vom face. O vom lua pe malul estic al Rydvei, apoi vom coborî spre sud pe partea rosyană a munților Jaral și vom împresura Codrul din ambele laturi.

Apoi i s-a adresat grăjdarului, predându-i frâiele:

– Bine, îl vom lua pe acesta.

Își retrăsese coada biciului printr-o îndoire pricepută a încheieturii și apoi s-a întors spre mine:

– Ascultă, Nieshka!

L-am privit amuțită: cum îndrăznea să-mi spună pe numele de alint? Dar el și-a pus un braț pe după umerii mei și m-a condus de acolo.

– Dacă mergem cu jumătate de oștire prin Valea ta, atunci rosyanii ar veni și ei de-a lungul Rydvei și ar lua Kralia cu asalt. Ăsta este probabil și motivul pentru care s-au aliat cu Codrul de la bun început. Tocmai asta și doreau să facem. Codrul nu are oștire. El va rămâne pe loc cât timp noi vom cuceri Rosya.

– Nimeni n-ar face o alianță cu Codrul! i-am spus eu.

– Chiar dacă n-ar fi făcut-o, tot s-au folosit de Codru împotriva noastră. Ce alinare crezi că-și poate găsi mama dacă javra de Vasily a murit și el după ce a aruncat-o în acel iad nemărginit? Și chiar dacă ar fi fost și el posedat, trebuie să-ți dai seama că asta n-are nicio importanță. Rosya n-ar avea scrupule în a ne ataca atâta vreme cât noi o luăm spre sud. Nu putem porni spre Codru până nu ne asigurăm flancul dinspre rosyani. Nu mai fi atât de oarbă!

M-am retras din calea mâinii și a amabilității lui.

– Nu eu sunt oarbă aici! îi zisesem eu Kasiei, clocotind de mânie, pe când traversam în grabă curtea către fierăria Aloshei.

Alosha a spus:

– Te-am prevenit! tristă, și cu răceală în glas. Puterea Codrului nu stă într-o bestie orbită de ură. El poate gândi un plan și poate lucra ca să-și atingă scopurile. Poate vedea în inimile oamenilor, cu atât mai mult să-i otrăvească.

A luat sabia de pe nicovală și a introdus-o în apa rece. Aburi au început să bolborosească precum respirația unui monstru al apei.

– Dacă nu era vorba de posedare, trebuia să ghicești că la mijloc este altceva.

Stând lângă mine, Kasia a ridicat capul, spunând nefericită:

– Și în mine mai este ceva?

Alosha s-a oprit și a privit-o. M-am trezit că-mi țin răsuflarea, amuțită. Alosha a ridicat din umeri:

– Ce, asta nu ți se pare o nenorocire? Tu ești eliberată, regina la fel, iar acum Polnya și Rosya sunt pe cale să ardă în flăcări? Dacă ar fi fost cu putință, ar fi fost deja acolo. Regele lasă regatul pustiu, iar rosyanii probabil că vor face la fel. Vom avea o recoltă proastă anul ăsta, indiferent dacă vom câștiga sau vom pierde.

– Iar asta a vrut Codrul de la bun început, a spus Kasia.

– Una dintre dorințe, a adăugat Alosha. N-am nicio îndoială că i-ar fi devorat bucuroasă pe Agnieszka și pe Sarkan dacă ar fi avut ocazia, după care ar fi înghițit peste noapte întreaga Vale. Dar un copac nu este o femeie, el nu poate purta nici măcar o sămânță. Scutură cât mai multe și nu face decât să spere că unele dintre ele vor prinde rădăcini. Cartea aceea era una dintre semințe, regina era alta. Trebuia să fi fost trimisă de

aici pe dată. Și tu împreună cu ea. Dar acum este prea târziu să ne mai ocupăm de problema asta, a zis ea și s-a întors la forjă.

– Poate că ar trebui să mergem direct acasă, i-am spus Kasiei.

Am încercat să ignor dorul ce se iscase în mine. Doream să dau crezare propriilor mele cuvinte:

– Nu mai avem ce face aici. Vom merge acasă și vom ajuta la arderea Codrului de la rădăcină. Putem aduna o oaste de cel puțin o sută de bărbați.

– O sută de bărbați! a pufnit Alosha, vorbind cu nicovala sa. Tu cu Sarkan în fruntea unei oști de o sută de oameni puteți să-i produceți oarecare pagube, n-am nicio îndoială, dar veți plăti cu vârf și îndesat pentru fiecare centimetru câștigat. Și între timp, Codrul iese victorios din înfruntarea sângeroasă a douăzeci de mii de oameni, pe malurile râului Rydva.

– Codrul va avea de câștigat oricum! am zis eu. Dar tu nu poți face nimic?

– Ba fac! a zis Alosha și a pus sabia în foc.

Numai de când stăteam noi aici deja făcuse asta de patru ori, ceea ce-mi părea fără sens. Nu mai văzusem vreodată cum se făurește o sabie, însă îl urmărisem la lucru pe fierarul satului. Când eram mici ne plăcea să-l privim cum bate cu ciocanul în lama unei coase, pretinzând că este sabie. Adunam bețe și mimam bătălii în jurul forjei aburinde. Așadar știam că nu trebuie să forjezi o lamă iar și iar, însă Alosha a pus din nou sabia pe nicovală. Atunci mi-am dat seama că, pe lângă lovirea cu ciocanul, murmura și vrăji asupra oțelului. Buzele ei se mișcau încet în timp ce lucra. Era un soi ciudat de magie, căci nu era ceva ce avea un sfârșit. Folosea o vrajă ce putea fi suspendată câtă vreme ea băga sabia în apa rece. Lama întunecată ieșea de acolo picurând. Era ceva ciudat la ea, părea înfometată. Am privit în ea și am văzut o cădere adâncă într-o crăpătură uscată a pământului, prăvălindu-se pe pietre ascuțite. Nu era ca alte săbii fermecate, de pildă, cele purtate de Marek și de oștenii lui. Arma aceasta dorea să bea viață.

– Lucrez la sabia asta de un veac, a spus Alosha, ridicând-o.

M-am uitat la ea, bucuroasă să-mi iau ochii de la obiectul acela.

– Am început-o după moartea Corvinei și după plecarea lui Sarkan la Turn. Acum în ea se găsește mai multă vrajă decât fier. Sabia își amintește forma pe care a avut-o cândva și nu va rezista decât la o singură lovitură. Însă doar de atât avem nevoie.

A pus-o din nou în forjă și noi am urmărit cum se odihnea pe patul de flăcări: o limbă de umbră prelungă printre ele.

– Puterea din Codru este ceva ce poate fi ucis? a întrebat Kasia în șoaptă, cu ochii la foc.

– Sabia asta poate omorî orice, a lămurit-o Alosha, iar eu am crezut-o. Atâta vreme cât reușim să i-o punem la beregată. Dar pentru asta ne trebuie mai mult de o sută de oameni.

– I-am putea cere reginei, a propus Kasia.

Am clipit mirată spre ea.

– Știu că există seniori care i-au jurat credință. Vreo doisprezece dintre ei au încercat să i se închine când eram închise în Turnul Cenușiu, dar Salcia nu le-a permis să intre. Trebuie să aibă și ea la dispoziție niște soldați pe care să ni-i ofere în loc să-i trimită în războiul cu Rosya.

Iar ea cu siguranță ar fi vrut să vadă Codrul doborât la pământ. Chiar dacă Marek sau regele sau oricine de la Curte nu mi-ar fi dat ascultare, poate că ea avea să o facă.

Așa că am plecat cu Kasia să dăm târcoale în fața ușilor Sălii Consfătuirilor. Regina își avea de-acum locul ei în Consiliul de Război. Străjile mi-ar fi permis să intru, știind deja cine sunt. Mă urmăreau cu coada ochiului, neliniștiți și curioși totodată, de parcă din clipă în clipă i-aș fi putut păli cu o vrajă, ca un furuncul contagios. Însă eu nu voiam să intru. Nu doream să fiu prinsă în mijlocul unei dispute dintre seniori și generali asupra celui mai bun plan de a ucide zece mii de oșteni și de a culege victorii, în vreme ce recolta putrezea pe câmp. Nu aveam de gând să mă pun la dispoziția lor și să mă las folosită drept armă mortală.

Așadar, am așteptat afară, sprijinite de perete în vreme ce membrii consiliului se revărsau din sală: un torent de seniori și războinici. Crezusem că regina avea să vină în urma lor, susținută la mers de câțiva servitori. Însă nu a fost așa. A ieșit chiar în mijlocul mulțimii. Purta diadema făurită de Ragostok, cea la care lucrase în bibliotecă. Aurul reflecta lumina, iar rubinele străluceau deasupra părului său auriu. Acum purta și ea veșminte din mătase roșie. Toți curtenii erau adunați în jurul ei precum vrăbiile în jurul unei păsări cardinal. Regele a fost cel rămas la urmă, împărtășind un ultim gând cu părintele Ballo și alți doi sfetnici.

Kasia m-a privit îngrijorată. Trebuia să ne facem loc prin mulțime ca să ajungem la ea. O situație neplăcută, dar am fi putut s-o facem. Kasia ar fi izbutit să treacă destul de ușor. Numai că regina părea atât de diferită. Încordarea părea că pălise, la fel și mutenia. Acum înclina capul către seniorii din jurul său, le zâmbea. Era una de-ale lor, era o actriță ce împărțea scena cu ei, la fel de grațios ca oricare dintre ei. Nu m-am clintit de lângă perete. O clipă a privit într-o parte, în zona noastră. N-am încercat să-i surprind privirea. În schimb,

am luat-o pe Kasia de braț și am lipit-o și mai tare de zid. Ceva mă făcea să bat în retragere, ceva precum instinctul unui șoricel ce se vâră într-o gaură, simțind fluturarea aripilor bufniței pe deasupra.

Gărzile mi-au aruncat o ultimă privire, în vreme ce plecau după curteni. Coridorul a rămas pustiu. Tremuram toată.

– Nieshka, ce s-a întâmplat? m-a întrebat Kasia.

– Am făcut o greșeală.

Nu știam care anume, însă făcusem ceva greșit. Am simțit înfricoșătorul adevăr cum se cufundă în mine precum un bănuț într-o fântână adâncă.

– Am făcut o greșeală!

Kasia m-a urmat de-a lungul coridoarelor și pe scările înguste, aproape alergând până în cămăruța mea. Mă privea îngrijorată când eu am închis ușa în spatele nostru și m-am sprijinit de ea, ca un copil ce se ascunde.

– Vorbeai despre regină?

Mă uitam la ea cum stătea în mijlocul încăperii. Luciri de foc jucau pe pielea și în părul ei și, preț de o clipă deja înfiorătoare, în fața mea am avut o străină purtând chipul Kasiei. O clipă am adus la mine întunericul. M-am răsucit și m-am dus la masă. Adunasem câteva cetini de pin, pentru orice eventualitate. Am luat un pumn de ace și le-am ars în vatră, după care am inspirat fumul, mirosul acela aspru și amărui, și am rostit vraja de curățire. Sentimentul bizar a început să mă părăsească. De pe pat, Kasia mă privea nefericită. M-am uitat la ea, căindu-mă. Văzuse suspiciunea în ochii mei.

– La fel am gândit și eu, m-a liniștit ea. Nieshka, ar trebui… poate regina, poate amândouă ar trebui să fim… a zis ea cu glas tremurat.

– Nu! am sărit eu. Nu!

Dar nu știam ce să fac. Stăteam pe marginea vetrei, răsuflând din greu, speriată. Apoi m-am întors brusc spre foc, cu palmele căuș, și am rostit vraja iluziei. Micul meu trandafir cu spini a prins viață și tulpinile agățătoare s-au cățărat pe pereții șemineului. Încetișor, cântând, i-am dăruit parfum și câteva albine. Pe frunzele curbate am pus și câteva gărgărițe, găsindu-și acolo ascunzătoare. Apoi l-am făcut pe Sarkan de cealaltă parte a trandafirului. Am pus palmele peste ale lui: degetele lui lungi și subțiri, cu bătături de la pana de scris, cu pielea radiind căldură. A luat formă lângă mine, pe vatră, apoi lângă mine, în biblioteca din Turn.

Cântam fără încetare vraja iluziei, hrănind un șuvoi argintiu de magie. Dar nu mai era ca deunăzi, în cazul copacului-inimă. Îi cercetam chipul, încruntătura, ochii negri, mustrători, însă nu era el cu adevărat. Nu era nici o simplă iluzie de care

aveam nevoie, nu doar imaginea, mirosul sau glasul lui. Mi-am dat seama atunci că, în sala tronului, copacul-inimă prinsese viață pentru că îmi crescuse din inimă, din teamă și din amintire, din groaza ce-mi clocotea în pântece.

Țineam trandafirul în palme. L-am privit pe Sarkan aflat de cealaltă parte a petalelor și mi-am impus să-i simt palmele ce le atingeau pe ale mele, zonele în care degetele lui abia îmi mângâiau pielea și unde podul palmei se sprijinea de al lui. Am rememorat arșița gurii sale, mătasea și dantela strivite între trupurile noastre. Apoi m-am gândit la mânia mea, la tot ce-am învățat de la el, la secretele pe care le-a ținut ascunse de mine. Am dat drumul trandafirului și l-am apucat de guler ca să-l scutur, să strig la el, să-l sărut…

El a clipit și s-a uitat la mine. Undeva în spatele lui ardea un foc. Avea obrajii mânjiți de funingine, cenușă în păr și ochii înroșiți. Focul din vatră trosnea, însă era mai mult de-atât. Era trosnetul copacilor în flăcări.

– Ei bine? m-a întrebat el răgușit și nervos.

Era chiar el.

– Nu putem menține comunicarea multă vreme, indiferent de ce faci tu acolo. Nu pot să fiu atent în două părți.

Am încleștat mâinile pe pânza hainei. I-am simțit cusăturile slăbite. Aveam cenușă pe mâini, în nări și în gură.

– Ce se întâmplă?

– Codrul încearcă să pună stăpânire pe Zatochek. Îl incendiem zilnic, însă deja a câștigat doi kilometri de teren. Vladimir mi-a trimis o oaste de care se putea lipsi în Mlaștinile Galbene, însă nu e de ajuns. Regele nu-mi trimite oamenii promiși?

– Nu. Vrea să repornească războiul cu Rosya. Regina a spus că Vasily al Rosyei a sacrificat-o Codrului.

– Regina a vorbit? a zis el tăios.

Am simțit aceeași teamă care-mi punea un nod în gât.

– Șoimul a supus-o vrăjii vederii, am spus eu, certându-mă atât cu mine, cât și cu el. I s-a pus și Vălul Sfintei Jadwiga. Nu mai era nimic în ea. Nici urmă de răul-Codrului.

– Posedarea nu este singura unealtă a Codrului. Și o tortură obișnuită ar putea distruge un om la fel de bine. Poate că intenționat a lăsat-o să plece, dar imaculată pentru orice privire magică. Sau poate că a plantat ceva în ea sau în preajma ei. Un fruct, o sămânță…

S-a oprit, văzând ceva ce eu nu puteam.

– Dă-mi drumul! a strigat el și a slăbit magia. Am căzut pe spate de pe marginea vetrei și m-am lovit dureros de podea. Tufa de trandafiri s-a făcut scrum și a dispărut, iar el odată cu ea.

Kasia a sărit să mă prindă, dar eu mă săltasem deja în picioare. Un fruct, o sămânță. Vorbele lui mi-au trezit teama.

– Bestiarul! Ballo zicea că vrea să-l purifice!

Eram încă amețită, dar am zbughit-o din cameră, alarmată. Ballo voise să-i spună regelui despre carte. Kasia alerga lângă mine, susținându-mă.

Am auzit țipătul când am ajuns în josul scării înguste a servitorilor. Prea târziu, prea târziu! Parcă repetau picioarele pe când tropăiau pe pardoseala de piatră. Nu-mi dădeam seama de unde veneau țipetele: de undeva de departe și se răspândeau cu ecou pe holurile castelului. Am alergat spre Charovnikov, am depășit două slujnice care s-au lipit repede de perete, mototolind cearșafurile împăturite frumos. Am cotit-o, ca să o luăm pe cea de-a doua scară până la parter, chiar când un foc alb a izbucnit de jos, aruncând umbre alungite pe ziduri.

Lumina orbitoare s-a domolit și l-am văzut pe Solya zburând peste puțul scărilor și izbindu-se de perete ca un sac. Ne-am împleticit până jos și l-am găsit rășchirat lângă peretele opus, nemișcat, cu ochii căscați. Sângele îi curgea din nas și din gură și avea pieptul sfâșiat.

Creatura care s-a târât din Charovnikov aproape că a umplut tot coridorul, din podea până în tavan. Nu era o bestie obișnuită, ci o combinație oribilă a mai multor animale: cap de câine fioros, cu un singur ochi în mijlocul frunții și botul plin de zimți ascuțiți ce arătau ca niște cuțite în loc de dinți. Șase picioare vânjoase, terminate în labă de leu, se întindeau din trupu-i umflat și apărat de solzi ca de șarpe. Răgea și se năpustea spre noi atât de repede, încât nici nu am avut vreme să gândesc să mă mișc de-acolo. Kasia m-a înșfăcat și m-a târât pe scări în sus, iar creatura s-a dublat și și-a vârât capul prin puțul scărilor, mușcând aerul și urlând, spumă verde clocotind la gura ei.

– *Polzhyt!* am strigat eu, lovindu-i capul.

Ea s-a retras pe coridor, împinsă de o limbă de foc ce cobora de pe scări și îi pârjolea botul.

Două săgeți groase i s-au înfipt zgomotos în coaste. Creatura s-a zvârcolit și a mârâit. În spatele ei, Marek tocmai își arunca arbaleta. Un paj îngrozit luase de pe perete o suliță, pe care acum o ținea strâns, holbându-se la monstru. Sărmanul, abia și-a adus aminte că trebuie să i-o dea prințului, dar Marek i-a smuls-o din mâini.

– Du-te și cheamă străjile! i-a strigat băiatului, care a și fugit mâncând pământul.

Marek a țintit capul monstrului.

În spatele lui, ușile unei încăperi erau deschise larg, lăsând să se vadă podeaua alb cu negru pătată de sânge și trei cadavre

întinse pe jos, nobili cu hainele sfâșiate. Ascuns sub masă, un bătrân cu fața albă ca varul se holba la noi. Era secretarul palatului. Pe coridor, puțin mai departe, zăceau cadavrele a doi străjeri, de parcă monstrul venise din măruntaiele castelului și spărsese ușile, pentru a ucide oamenii ce se aflau înăuntru.

Sau poate doar pe unul dintre ei. Bestia a mârâit la împunsătura suliței, apoi s-a întors, lăsându-l în pace pe Marek. A clătinat din capul ei uriaș, dezvelindu-și dinții către Solya, care zăcea amețit și neclintit, cu ochii în tavan. Degetele lui zgâriau pardoseala, de parcă ar fi încercat să se agațe de lumea asta.

Înainte ca arătarea să se lanseze într-un atac, de pe scări, Kasia a sărit peste mine într-un salt uriaș, nimerind în zid cu un bufnet. Dar și-a regăsit imediat echilibrul, a înhățat o suliță de pe perete și a împuns aerul spre fața bestiei. Creatura cu cap de câine a încercat să apuce cu dinții apărătoarea suliței, după care s-a chircit. Marek îi înfipsese sulița în coaste. Dintr-odată s-au auzit cizme mărșăluind pe hol, căci apăreau străjile, iar clopotele catedralei sunau alarma. Pajul își făcuse treaba.

Deși am fost martoră la acel eveniment, atunci parcă nu-l simțeam pe pielea mea. Abia mai târziu, rememorându-l, mi-am dat seama că se întâmplase cu adevărat. Arșița respirației urât mirositoare a monstrului și bălțile de sânge și inima care bătea mai-mai să-mi sară din piept. Știam că trebuie să fac ceva. Bestia a scos un urlet și s-a răsucit spre Kasia și Solya, dar eu rămăsesem înlemnită pe scări. Clopotele băteau fără oprire. Le auzeam chiar deasupra capului, acolo unde o fereastră înaltă oferea privirii o bucată de cer, lumina gri-perlată a unei zile înnorate de vară.

Am înălțat mâna și am rostit:

– Kalmoz!

Afară, norii s-au înghesuit, alcătuind un burete uriaș. S-a stârnit o furtună ai cărei stropi de ploaie au pătruns prin fereastră, urmați de un trăsnet, care s-a oprit în palma mea: un șarpe de lumină sâsâitor. Orbită, l-am apucat strâns. Învăluită în lumina albă și de un vaiet ascuțit, abia mai puteam respira. M-am năpustit pe scări către creatură. Tunetele răsunau în jurul meu, iar eu m-am trezit zburând înapoi, până ce am aterizat cu spatele de zid, fumegând și simțind un miros amărui și înțepător.

Zăceam, cutremurându-mă, și lacrimile îmi curgeau șiroaie pe obraji. În mâini simțeam înțepături dureroase, căci din ele ieșea fum precum ceața din zori. Nu auzeam nimic. Când mi s-a limpezit privirea, am văzut două slujnice aplecate asupra mea, îngrozite și mișcându-și buzele fără să scoată un sunet. Însă gesturile erau destul de grăitoare: cu mișcări blânde mă

ajutau să mă ridic. Am făcut-o cu greu. La poalele scărilor, Marek și trei soldați împungeau precauți capul monstrului, care era întins fără viață, fumegând, o siluetă carbonizată de-a lungul pereților coridorului.

– Împunge-i ochiul cu sulița, să fim siguri!

Un străjer a ascultat porunca lui Marek și a împlântat adânc lancea în unicul ochi al bestiei, deja cuprins de albeață. Trupul inert nu s-a clintit.

Am șchiopătat pe scări în jos, sprijinindu-mă cu o mână de zid, și m-am lăsat tremurând în genunchi pe treapta de deasupra capului monstrului. Kasia îl ajuta pe Solya să se ridice. Și-a șters gura însângerată cu dosul palmei, abia trăgându-și răsuflarea, privind uluit bestia.

– Ce naiba e chestia asta? a întrebat Marek.

Mort, părea și mai nefiresc: labele, care nu semănau una cu alta, atârnau rășchirate. Părea că o minte bolnavă cususe laolaltă fragmente din diferite păpuși.

Mă uitam la el de sus - bot de câine, picioare rășchirate, trup gros de șarpe - și amintirea unei imagini a început să devină tot mai clară: cea pe care o văzusem ieri cu coada ochiului, când mă luptam cu dorința de a citi din Bestiar.

– Un *tsoglav*, am spus eu.

M-am săltat brusc, de a trebuit să mă agăț de perete să nu cad.

– E un *tsoglav*!

– Un ce? a zis Solya, uitându-se mirat la mine. Ce este un…?

– E o creatură din Bestiar! Trebuie să-l găsim pe părintele Ballo…

M-am oprit însă și am cercetat mai atent bestia, ochiul ei holbat, și brusc mi-am dat seama că nu aveam să-l găsim.

– Trebuie să găsim cartea! am șoptit.

Mă clătinam îngrețoșată. M-am împiedicat și aproape că am căzut peste trupul mort. Marek m-a prins de braț și m-a ajutat. Încadrați de gărzile înarmate cu sulițe, am pornit-o către Charovnikov. Ușile masive erau scoase din țâțâni și pline de sânge. Marek m-a proptit de perete ca pe o scară, apoi i-a făcut semn unei străji. Împreună au ridicat una dintre ușile sparte și au dat-o la o parte din drum.

Biblioteca era devastată, lămpile sparte, mesele răsturnate sau făcute țăndări, doar câteva lămpi mai aruncau o lumină slabă. Rafturile erau căzute peste mormanele de cărți pe care le găzduiseră. În mijlocul sălii, masa de piatră crăpase pe mijloc și se prăbușise. Bestiarul stătea deschis deasupra pietrei sfărâmate, iar o lampă strălucea peste paginile nevătămate.

Trei cadavre zăceau la podea, frânte și abandonate, pierdute în umbre. Lângă mine, Marek a rămas înmărmurit și amuțit.
Apoi s-a năpustit strigând:
– Trimiteți după Salcie! Trimiteți după…
Lăsându-se în genunchi lângă cel mai îndepărtat trup, l-a răsucit și lumina a căzut pe fața acestuia - pe fața regelui.
Regele murise!

CAPITOLUL 23

Lumea în jur țipa: gărzi, servitori, miniștri, doctori, toți adunați în jurul regelui. Marek le poruncise celor trei străjeri să-l păzească, apoi dispăruse. Eu am fost împinsă în lături ca rămășițele unei bărci naufragiate. Cu ochii închiși, m-am sprijinit de o etajeră. Kasia și-a croit drum spre mine.

– Nieshka, ce pot să fac? m-a întrebat, în timp ce mă ajuta să mă așez pe un scaun.

– Du-te și cheam-o pe Alosha! am zis, gândindu-mă din instinct la prima persoană care ar ști ce să facă în momentele astea.

A fost un impuls norocos. Unul dintre ucenicii lui Ballo supraviețuise. Își găsise scăpare ascunzându-se în coșul șemineului de piatră al bibliotecii. Un soldat observase urmele de gheare de pe vatră și cenușa răscolită pe podea, astfel că îl găsiseră cocoțat acolo, tremurând de spaimă. L-au scos și i-au dat ceva de băut, apoi el s-a ridicat și a arătat spre mine, lătrând:

– Ea a fost! Ea a găsit-o!

Eram amețită și bolnavă și încă tremuram. Au început să strige cu toții la mine. Am încercat să le spun despre carte, cum stătuse ascunsă în bibliotecă în tot acest timp. Însă ei doreau nu atât o explicație, cât un țap ispășitor. Mirosul de ace de pin mi-a invadat nările. Doi străjeri m-au înșfăcat de brațe și cred că m-ar fi dus cât ai clipi în beciurile castelului sau mai rău, când cineva a rostit:

– E o vrăjitoare! Dacă o lăsăm să-și recapete puterile…

Alosha i-a făcut să tacă. A intrat în cameră și a bătut din palme de trei ori, fiecare bătaie părând la fel de zgomotoasă ca mărșăluirea unei oști. Toți au amuțit atât cât să o audă vorbind:

– Lăsați-o la loc în scaun și nu vă mai purtați ca neghiobii! Mai bine luați-l pe Jakub. El a fost chiar aici când s-a petrecut nenorocirea. Niciunuia dintre voi nu i-a trecut prin minte că și el a fost atins de spurcăciune?

Avea autoritate, toți o respectau, mai ales străjile, care stăteau drepte în fața ei de parcă ar fi fost un general. Mi-au

dat drumul și l-au prins pe Jakub, care protesta, târându-l înaintea Aloshei.

– Dar ea a făcut-o! Părintele Ballo a zis că ea a găsit cartea…

– Liniște! a strigat Alosha, scoțând pumnalul de la brâu. Țineți-i încheietura! le-a poruncit ea străjerilor, care i-au întins brațul pe o masă, cu palma în sus.

Ea a murmurat o vrajă și i-a crestat cotul, apoi a ținut lama cuțitului lângă rana sângerândă. Jakub se zvârcolea sub încleștarea oștenilor, gemând, apoi fuioare de fum s-au înălțat din sângele lui, atrase de lama strălucitoare. Alosha a răsucit ușor cuțitul, înfășurând fumul ca pe o bobină, până când acesta a încetat să iasă din tânăr. A ridicat pumnalul în dreptul ochilor îngustați și a spus:

– Hulvad elolveta!

Apoi a suflat peste el de trei ori. Cu fiecare suflare, lama strălucea din ce în ce mai tare, ca jarul, iar fumul s-a mistuit, emanând un iz de pucioasă.

Sala aproape că se golise când ea a încheiat vraja, iar cei rămași se lipiseră de pereți, cu excepția celor doi străjeri care, palizi, îl țintuiau pe ucenic.

– Gata, puteți să-l bandajați. Nu mai țipa atâta, Jakub! Neghiobule, eram de față când a găsit cartea. Se afla de ani buni în biblioteca noastră, ascunsă ca un măr putrezit. Ballo trebuia să-i facă vraja de curățire. Ce s-a întâmplat?

Jakub habar n-avea, căci fusese trimis să-i aducă cele necesare vrăjii. Regele nu era acolo când el plecase din sală, iar când se întorsese cu sarea și ierburile, regele și străjile lui stăteau pe podium cu privirile pierdute, iar Ballo citea din carte cu glas tare, în plină transformare. De sub robă îi ieșeau picioarele cu gheare mari și alte două se întindeau din coastele sale, sfâșiind pânza veșmântului, iar botul i se alungea. Totuși, cuvintele răzbăteau nestingherite, deși bâlbâite și înecate.

Tonul lui Jakub se ridica pe măsură ce vorbea, până când a cedat și s-a oprit. Îi tremurau mâinile.

Alosha a turnat niște *nalevka* într-un pocal și i-a dat să bea.

– E mai puternică decât ne-am fi închipuit. Trebuie s-o ardem pe dată.

M-am chinuit să mă ridic de pe scaun, dar Alosha a clătinat din cap:

– Ești prea epuizată. Du-te și stai pe marginea vetrei și supraveghează-mă. Și nu încerca să faci ceva decât dacă vezi că pune stăpânire pe mine!

Cartea stătea liniștită printre resturile mesei sfărâmate, iluminată și nevinovată. Alosha a luat mănușile de oțel ale unei gărzi și a ridicat-o de jos. A depus-o în vatră și a invocat focul:

– Polzhyt, polzhyt mollin, polzhyt talo!

Apoi a rostit o lungă incantație, iar tăciunii din vatră s-au aprins precum focul din forja sa. Flăcările au lins paginile, gata să le rumege, însă cartea s-a deschis singură, iar filele au prins a flutura precum flamurile în vântul puternic, imagini ale bestiilor reprezentate acolo încercând să ne atragă ochii, luminate din spate de flăcările arzânde.

– Înapoi! le-a poruncit Alosha străjerilor.

Câțiva dintre ei făcuseră deja câțiva pași, cu privirea tulbure, fermecați. Cu ajutorul lamei pumnalului, le-a reflectat în ochi câteva scântei, iar ei au clipit și s-au retras, speriați și albi ca varul.

Alosha i-a supravegheat până când ei s-au îndepărtat suficient, apoi s-a întors spre vatră și a rostit vraja focului, iar și iar, ținând brațele larg întinse pentru a menține vâlvătaia puternică. Însă cartea sâsâia și scuipa în vatră precum un buștean verde, refuzând să se lase mistuită. Miros proaspăt de frunze primăvăratice a învăluit sala și am văzut cum vițe se înfășurau pe gâtul Aloshei, deformându-i chipul. Își ținea ochii ațintiți deasupra șemineului, însă aceștia alunecau către paginile lucitoare. De fiecare dată își presa degetul mare de lama cuțitului. Picături de sânge se prelingeau de pe lamă, iar ea revenea cu ochii la șemineu.

Începea să răgușească. O mână de scântei portocalii au aterizat pe covor, găurindu-l. Cum stăteam vlăguită pe scăunelul meu, m-am uitat la scântei și am început să fredonez un cântecel despre scânteile din vatră, spunându-le povestea: *A fost odată o prințesă de aur ce iubea un om de rând; regele le-a oferit o nuntă minunată. A fost odată o bătrână numită Baba Iaga, ce avea o casă făcută din unt; și în acea casă atâtea minuni – țac! Și scânteia a dispărut.*

A dispărut, și povestea odată cu ea. Am mai cântat o dată, mai încet și am rostit:

– Kikra, kikra!

Apoi am cântat-o din nou. Scânteile au început să picure peste pagini, fiecare înnegrind locul unde nimerea, apoi se stingea. Deja cădeau ploaie peste file, iar când s-au făcut ciorchine, fuioare de fum erau deja atrase pe horn în sus.

Alosha a încetinit și în cele din urmă s-a oprit. Focul cuprinsese în sfârșit Bestiarul. Paginile se răsuceau pe margini ca niște animăluțe în agonie, cu un iz dulceag de sevă arsă. Kasia m-a luat blând de braț și ne-am îndepărtat de vatră în vreme ce flăcările înghițeau lent cartea, asemenea cuiva care se chinuie să înghită pâine uscată.

– Cum a ajuns Bestiarul în mâinile tale? m-a întrebat un ministru, susținut de alți doisprezece. Ce căuta regele acolo?

Sala de consiliu era plină de seniori care urlau la mine, la Alosha, unul la altul, cerând răspunsuri ce nu puteau fi oferite. Jumătate dintre ei încă mă bănuiau că îl atrăsesem pe rege în capcană și propuneau să mă arunce în temniță. Alții trăseseră concluzia, neavând nicio dovadă, că Jakub cel cuprins de friguri era o iscoadă a rosyanilor care îl ademenise pe rege în bibliotecă și-l păcălise pe părintele Ballo să citească din carte. El a început să se jeluiască și să se împotrivească, numai că eu nu aveam puterea să mă apăr nici măcar pe mine împotriva lor. Am căscat fără să vreau, iar asta i-a înfuriat și mai tare.

Nu doream să fiu lipsită de respect, dar nu mă puteam abține. Nu îmi ajungea suficient aer în plămâni. Nu puteam gândi cum trebuie. Mici fulgere îmi jucau încă în palme, iar pe nări scoteam fum cu miros de hârtie arsă. Părea că trăiesc într-un vis urât. Regele murise, părintele Ballo murise. Îi văzusem în urmă cu nici o oră ieșind de la consfătuirea de război, vii și nevătămați. Îmi aminteam atât de clar: fruntea încrețită de griji a lui Ballo, cizmele albastre ale regelui.

În bibliotecă, Alosha făcuse o vrajă de curățire asupra trupului regelui, după care preoții îl duseseră în catedrală pentru priveghi, înfășurat în grabă într-o pânză. Cizmele îi ieșeau din acoperământ.

Seniorii continuau să țipe la mine. Simțeam că port și eu o oarecare vină. Știusem că era ceva suspect. Dacă aș fi fost mai rapidă, dacă aș fi ars cartea de cum o găsisem… Mi-am acoperit fața cu palmele amorțite.

Dar Marek îmi stătea alături și se răstea la nobili, încercând să-i domolească, apelând la autoritatea oferită de sulița însângerată pe care încă o ținea în mână. A izbit cu ea în masa de consiliu.

– A ucis bestia tocmai când aceasta se pregătea să-i omoare pe Solya și pe alți doisprezece bărbați de lângă el. N-avem acum timp de prostii. Peste trei zile vom porni în marș către Rydva!

– Ba nu plecăm nicăieri fără porunca regelui! a îndrăznit să-i strige unul dintre miniștri.

Spre norocul lui, se afla mai departe de o lungime de braț, de partea cealaltă a mesei, dar tot s-a dat înapoi când prințul s-a aplecat peste masă, cu pumnul înmănușat și chipul strălucind de dorința răzbunării.

– Are dreptate, a zis tăios Alosha, întinzând o mână în fața lui Marek, făcându-l să se îndrepte pentru a o confrunta. Nu este vremea potrivită să pornim un război.

Jumătate dintre seniorii de la masă urlau și își scoteau ghearele unul la altul, învinovățind Rosya, pe mine, ba chiar și pe bietul Ballo. La capătul mesei, tronul era gol. Prințul încoronat Sigmund stătea la dreapta lui. Ținea mâinile încleștate ca într-un unic pumn, la care se holba fără să scoată un cuvânt, pe când țipetele se înălțau în jurul său. Regina stătea la stânga tronului. Purta încă diadema făurită de Ragostok, strălucind în contrast cu rochia sa neagră din satin. O priveam cum citea o scrisoare pe care i-o adusese un mesager, ce acum stătea lângă ea cu tolba deschisă și cu un chip de nepătruns. Cred că abia sosise.

Regina s-a ridicat.

– Domnii mei!

Imediat toate capetele s-au întors spre ea. Le arăta scrisoarea: o mică foaie de hârtie, împăturită, căreia îi rupsese sigiliul roșu.

– O oaste rosyană a fost zărită înaintând pe malul Rydvei și va fi aici mâine în zori.

Nimeni n-a mai scos o vorbă.

– Trebuie să lăsăm deoparte doliul și mânia.

M-am uitat la ea: o adevărată regină, mândră, curajoasă, cu bărbia ridicată. Glasul îi răsuna puternic, reverberând în pereții de piatră.

– Polnya nu trebuie să dea dovadă de slăbiciune!

S-a întors către prințul încoronat. Acesta o privea la fel ca mine, uimit, cu gura căscată ca a unui copil, vrând să rostească niște vorbe care i se opreau în gâtlej.

– Sigmund, au trimis doar patru companii. Dacă iei trupele care s-au adunat deja la poalele cetății și pornești deîndată, vei avea un avantaj numeric.

– Dar eu ar trebui să fiu cel care…! a dat Marek să protesteze, însă regina Hanna l-a oprit cu un semn al mâinii.

– Prințul Marek va rămâne aici și va asigura capitala în fruntea gărzilor regale, adunând sub cârma sa și ajutoarele care sunt deja pe drum, a spus ea, dând lămuriri Curții. Și va pleca urechea la sfatul Consiliului și, sper, la al meu. Sigur nu mai putem face altceva?

Prințul încoronat s-a ridicat:

– Vom face așa cum propune regina!

Obrajii lui Marek se îmbujoraseră de mânie, dar a spus cu amărăciune:

– Precum ți-e voia!

Cât ai zice pește, fuseseră luate toate hotărârile. Miniștrii au pornit cu treburi care-ncotro, bucuroși că s-a restaurat ordinea.

Nimeni nu protestase, nimeni nu sugerase o altă abordare. Nu exista altă cale.

– Nu, stați! am spus eu.

Dar nimeni nu mai asculta. Am apelat la ultimele fărâme de magie rămase ca să-mi fac vocea mai puternică și ei să se întoarcă:

– Stați! am încercat eu să strig, însă încăperea a fost deodată cuprinsă de întuneric.

M-am trezit brusc în camera mea. Părul îmi cădea în valuri pe brațe, iar gâtul îmi ardea. Kasia stătea la capul patului, iar Salcia tocmai se îndepărta de mine cu o expresie dezaprobatoare și având în mână o sticluță subțire cu nu știu ce poțiune. Nu-mi aminteam cum ajunsesem aici. M-am uitat pe fereastră, confuză. Soarele se mișcase pe cer.

– Ai leșinat în Sala de Consiliu, a zis Kasia. N-am apucat să te prind.

– Erai total epuizată, m-a lămurit Salcia. Nu, nu încerca să te ridici! Mai bine-ai sta unde ești, fără să folosești magia timp de o săptămână. Este ca un pocal ce trebuie umplut, nu un izvor nesecat.

– Dar regina! am spus eu repede. Codrul…

– Dacă vrei, poți să nu ții cont de sfatul meu și să-ți consumi și ultimele fărâme de magie și să mori, eu nu te opresc, a zis Salcia indiferentă.

Nu știam cum reușise Kasia s-o convingă să mă vadă, dar după schimbul de priviri pe care l-au avut, se părea că nu o făcuse cu blândețe.

M-am frecat la ochi și m-am lăsat pe perne. Poțiunea pe care mi-o dăduse Salcia îmi încălzea stomacul, de parcă mâncasem ceva cu prea mult ardei iute.

– Alosha mi-a spus s-o chem pe Salcie, a zis Kasia, încă aplecată asupra mea, îngrijorată. Iar ea se ducea să-l oprească pe prințul încoronat să pornească la luptă cu oastea.

Mi-am adunat toate puterile și m-am ridicat, cu ajutorul Kasiei. Mă dureau mușchii abdomenului. Dar nu-mi permiteam să rămân în pat, indiferent dacă puteam apela sau nu la magie. În întregul castel domina o atmosferă apăsătoare. Cumva, Codrul era încă aici. Codrul încă nu-și încheiase socotelile cu noi.

– Trebuie s-o găsim!

Gărzile aflate înaintea apartamentelor prințului încoronat erau în stare de alertă, vrând să ne blocheze intrarea, însă când am strigat-o pe Alosha, ea a scos capul pe ușă și i-a convins să ne lase înăuntru. Prințul nu îmbrăcase încă toată armura, însă

avea deja apărătoarele pentru picioare și cămașa de zale. Cu o mână se sprijinea de umărul fiului său. Soția sa, prințesa Malgorzhata, stătea lângă el, cu micuța în brațe. Băiatul avea o sabie, una adevărată, cu un singur tăiș, dar făcută pe măsura lui. N-avea încă șapte ani. Puteam să pun prinsoare că băiatul avea să taie un deget – pe-al lui sau pe-al altuia – în mai puțin de o zi. Dar ținea arma cu experiența unui soldat adevărat. I-o înmâna tatălui său, nerăbdarea citindu-i-se pe chip.

– N-o să-ți fac necazuri!

– Tu trebuie să stai aici și să ai grijă de Marisha, i-a spus prințul, netezindu-i părul.

Apoi s-a uitat la prințesă, al cărei chip era liniștit. Nu a sărutat-o, în schimb i-a dus mâna la buze.

– Mă voi întoarce cât de repede posibil.

– Mă gândesc că ar fi mai bine să duc copiii la Gidna imediat după funeralii, a zis prințesa.

Știam că este numele orașului în care se născuse, portul la ocean care, prin căsătoria lor, îi revenise Polnyei.

– Aerul marin le va face bine la sănătate, iar părinții mei n-au mai văzut-o pe Marisha de la botez.

Dacă-i ascultai cuvintele, ai fi zis că gândul acesta tocmai îi trecuse prin minte, dar, după felul în care le rostise, păreau îndelung exersate.

– Dar eu nu vreau să mă duc la Gidna! a protestat băiatul. Tată…!

– Ajunge, Stashek! l-a admonestat prințul, apoi s-a întors către prințesă: Orice crezi tu că e mai bine.

După aceea i s-a adresat Aloshei:

– Îmi binecuvântezi, rogu-te, sabia?

– Aș prefera să nu o fac, a zis ea cu tristețe. De ce te arunci cu capul înainte? Mai ales după cele discutate ieri…

– Ieri tata încă trăia! Azi e mort. Cui crezi că-i vor acorda seniorii succesiunea dacă Marek se va întoarce învingător din confruntarea cu armata rosyană?

– Atunci, trimite un general, a zis Alosha, fără ton de ceartă.

Probabil că o spunea doar așa, în vreme ce mintea ei scormonea după un răspuns mai satisfăcător, în care să creadă și ea.

– Ce spui de baronul Golshkin?

– Nu pot. Dacă nu conduc eu această oaste, atunci Marek o va face. Crezi că există vreun general care să-i țină piept eroului Polnyei? Întreaga țară îi înalță acum imnuri de slavă.

– Numai un nesăbuit l-ar pune pe tron pe Marek în locul tău, a spus Alosha.

– Bărbații sunt nesăbuiți. Dă-mi, rogu-te, binecuvântarea și fii cu ochii pe copiii mei.

Am rămas pe loc, urmărindu-l cum se îndepărtează călare. Copiii se urcaseră pe un scaun și se uitau pe fereastră, în vreme ce prințesa stătea în spatele lor, mângâindu-i pe părul auriu întunecat. A plecat în fruntea unei trupe de escortă, cu flamura având ca blazon un vultur colorat în roșu și alb, fluturând în vânt înapoia lui. De la o altă fereastră, Alosha și cu mine l-am privit în tăcere până când a ieșit din curtea castelului. Apoi Alosha s-a întors spre mine și a zis cu asprime:

– Întotdeauna există un preț.

– Da, am aprobat-o eu obosită.

Și consideram că încă mai avem mult de plată.

CAPITOLUL 24

Nu mai puteam face altceva decât să dorm. Alosha mi-a spus să mă întind pe jos chiar acolo, în acea încăpere, în ciuda priviri îndoielnice a reginei, iar eu am adormit pe covorașul din lână moale din fața șemineului. Era țesut cu un model ce întruchipa dansul bizar al unor picături sau lacrimi uriașe. Pardoseala era dură, însă eram prea obosită ca să-mi pese.

Am dormit toată seara și toată noaptea și m-am trezit în zori. Eram încă obosită, însă capul nu-mi mai era atât de greu, iar palmele arse de fulgere erau acum reci la atingere. Înlăuntrul meu, magia curgea ușor și șoptit peste pietre. Kasia dormea pe un covoraș de la picioarele patului. Prin perdelele baldachinului o vedeam pe prințesă ținându-și strâns cei doi copii. Două gărzi picoteau de-o parte și de alta a ușii.

Alosha era trează într-un scaun, lângă foc, cu sabia înfometată în poală, ascuțind-o cu degetul. Auzeam șoapta ei magică în vreme ce-și trecea degetul mare pe deasupra tăișului. O zgârietură subțire sângera pe pielea ei neagră, deși nu atingea deloc oțelul, și un abur roșiatic se pierdea în lamă. Scaunul era îndreptat către uși și ferestre, ca și cum ar fi stat toată noaptea de veghe.

– De ce te temi? am întrebat-o eu încet.

– De tot și de toate. De răul-Codrului care a pătruns în palat, aducând cu el moartea regelui, a lui Ballo, ademenirea prințului încoronat către un câmp de bătălie unde orice se poate întâmpla. Acum e cam târziu ca să fiu doar precaută. Dar pot să mă lipsesc de somnul câtorva nopți. Tu te simți mai bine?

Am dat din cap.

– Bun! Ascultă-mă! Trebuie să smulgem din rădăcini răul ce a pătruns în palat, și încă repede! Nu cred că i-am pus capăt când am distrus cartea.

M-am ridicat în capul oaselor, cu brațele în jurul genunchilor.

– Sarkan credea că este regina. Că probabil fusese… torturată ca să devină o unealtă, iar nu posedată.

Mă întrebam dacă avusese dreptate, dacă regina ascunsese cumva privirilor noastre un fruct auriu, cules de sub ramurile Codrului, pe care îl plantase în grădina palatului și un lăstar argintiu deja răsărise din pământ, răspândind răul în jurul lui. Îmi era greu să cred că regina își pierduse cumpătul într-atât încât să aducă aici Codrul și să-și dea familia și regatul pe mâna lui.

– Nu cred că a fost tocmai torturată să-și vadă soțul mort, după ce el o abandonase vreme de douăzeci de ani în Codru. Și poate și pe fiul ei cel mare, a adăugat Alosha, când eu am clipit, împotrivindu-mă gândului. Am observat că l-a păstrat pe Marek în preajma ei, departe de lupte. În orice caz, este sigur că ea se află în centrul tuturor acestor evenimente. Nu poți să faci *Invocația* aia a ta pe ea?

Eu tăceam. Îmi aminteam de sala tronului, când îmi trecuse prin minte să o supun pe regină vrăjii *Invocației.* În schimb, alesesem să ofer Curții o iluzie, un spectacol de teatru, pentru a câștiga iertarea Kasiei. Poate că până la urmă fusese o mare greșeală.

– Dar nu cred că pot s-o fac singură, am zis eu.

Aveam senzația că *Invocația* nu trebuia făcută de o singură persoană. Ca și cum adevărul nu valora nimic dacă nu era împărtășit cu altul. Puteai să strigi la nesfârșit adevărul, întreaga ta viață, dar în van dacă nu era cineva care să vină să-l asculte.

Alosha a clătinat din cap.

– Nu te pot ajuta. Nu-i pot lăsa nepăziți pe prințesă și pe delfini până când nu-i văd în siguranță în Gidna.

Am spus în silă:

– Solya m-ar putea ajuta.

Ultimul lucru pe care mi l-aș fi dorit era să fac o vrajă împreună cu el, să-i dau motive să se agațe de magia mea, dar poate că vederea lui pătrunzătoare ar fi putut face vraja mai puternică.

– Solya! rostirea acelui nume era încărcată cu dispreț. Ei bine, s-a purtat ca un nebun, dar nu este deloc nătâng. Da, ai putea încerca. Dacă nu, du-te la Ragostok. Nu e la fel de puternic ca Solya, dar s-ar descurca la o adică.

– Ar vrea să mă ajute? am spus eu cu îndoială în glas, amintindu-mi de diadema de pe capul reginei. Și nici nu m-a plăcut vreodată.

– Dacă-i spun eu, o va face. Este stră-strănepotul meu. Dacă se împotrivește, trimite-l la mine. Da, știu că e un dobitoc, a adăugat ea, neînțelegând privirea mea, și a oftat. Este singurul dintre descendenții mei care a dovedit calități magice, cel puțin aici, în Polnya.

A clătinat din cap.

– Nepoata mea preferată a moștenit harul, transmițându-l copiilor și nepoților ei, numai că s-a măritat cu un venețian și a plecat în Sud cu el. Ar lua mai mult de o lună să trimit după unul dintre ei.

– A mai rămas cineva din familia ta, în afară de ei? am întrebat-o eu timid.

– O, am șaizeci și șapte de stră-strănepoți, cred, mi-a răspuns ea după o clipă de gândire. Poate că între timp s-au adunat mai mulți. S-au îndepărtat de mine puțin câte puțin. Doar câțiva îmi mai scriu la Crăciun. Mulți dintre ei nici nu-și mai amintesc că se trag din mine, asta dacă au știut vreodată. Pielea lor este un amestec de ceai cu lapte, dar îi ajută să nu se ardă la soare, iar soțul meu e mort de o sută patruzeci de ani.

A spus-o cu ușurință, de parcă nu mai conta. Bănuiesc că ăsta era adevărul.

– Și astea sunt toate posibilitățile?

Eram disperată. Stră-strănepoți, jumătate dintre ei pierduți, iar restul atât de îndepărtați, astfel încât putea suspina către Ragostok și să nu simtă decât o ușoară iritare. Nu păreau să-i păstreze rădăcinile în această lume.

– Nu aveam niciun seamăn alături de care să încep. Mama era o sclavă din Namibia, dar a murit la nașterea mea, așa că doar atât știu despre ea. Un baron din sud o cumpărase de la un negustor de sclavi mondrian, pentru a i-o oferi soției sale. Au fost buni cu mine, chiar înainte de a-mi descoperi darul magiei, însă era vorba de bunătatea unor stăpâni, nu-mi erau rude.

A ridicat din umeri:

– Am avut iubiți ocazionali, majoritatea ostași. Dar odată ce capeți experiența anilor, ei devin ca florile. Știi că încep să se ofilească încă din clipa în care le pui în glastră.

N-am putut să-mi controlez ieșirea:

– Și-atunci, de ce ești aici? Ce-ți pasă ție de Polnya sau de toate astea?

– Nu sunt moartă, mi-a replicat Alosha țâfnoasă. Și întotdeauna mi-a păsat de lucrurile bune. Polnya a avut un șir de regi buni. Și-au servit poporul cu credință, au construit biblioteci și drumuri, au ridicat Universitatea și s-au dovedit buni și la război, reușind să-și țină la distanță dușmanii, fără să se lase cotropiți. Au fost niște unelte merituoase. Puteam să plec, dacă deveneau vicleni sau răi. Și cu siguranță nu aș da săbiile mele fermecate pe mâna unor oameni care să-l urmeze pe blestematul de Marek în bătălii pentru glorie. Însă Sigmund este un om sensibil și e bun cu soția sa. Chiar mă bucur să-i fiu de ajutor să țină regatul în picioare.

Mi-a citit nefericirea pe chip și, cu o blândețe aspră, a adăugat:

– Ori înveți să-ți pese mai puțin, ori să iubești și alte lucruri, copila mea. Ca bietul Ballo, a spus ea cu o umbră de regret, dar nu suficient cât să fie luat drept pierdere dureroasă. A trăit vreme de patruzeci de ani într-o mănăstire, împodobind cu miniaturi manuscrisele, până când a început să se observe că nu îmbătrânea deloc. Cred că niciodată nu i-a venit să creadă pe deplin că era vrăjitor.

S-a întors la ascuțitul sabiei, iar eu am plecat din cameră, mai tristă și mai nefericită decât fusesem înainte să întreb. M-am gândit la frații mei care vor îmbătrâni, la nepotul meu, Danushek, care îmi aducea mingea să mă joc cu el, cu fețișoara lui încruntată și serioasă. Chipul acela va deveni al unui om bătrân, obosit și bătut de ani. Toți cunoscuții mei vor fi morți și îngropați, în urma lor rămânând copiii copiilor acestora.

Dar mai bine așa decât să nu mai fie nimeni. Mai bine să alerge copiii prin pădure, în siguranță. Dacă aș fi puternică, dacă aș avea suficientă forță, aș putea fi un scut pentru ei: pentru familia mea, pentru Kasia, pentru cei doi copilași dormind în pătuțul lor și pentru toți ceilalți care își petrec noaptea în umbra Codrului.

Spunându-mi toate acestea, am încercat să mă conving singură că sunt motive suficiente, însă mă hăituia încă gândul amar și rece în pustietatea coridoarelor întunecate. Câteva slujnice începuseră deja forfota unei noi zile de lucru, strecurându-se încetișor în și afară din camerele nobililor ca să aprindă focul, la fel cum o făcuseră și ieri, deși azi regele nu mai trăia. Dar viața mergea înainte.

Când i-am deschis ușa, l-am auzit pe Solya spunând:

– Nu-i nevoie să supraveghezi focul, Lizbeta. Doar adu-ne ceaiul fierbinte și micul dejun, așa fetiță!

Focul deja ardea în șemineul de piatră, devorând cei doi bușteni.

Camera lui nu arăta ca o celulă bântuită de gargui, ci avea un apartament cu două camere, fiecare de trei ori mai mare decât cămăruța în care mă înghesuiseră pe mine. Pardoseala de piatră era acoperită cu mai multe straturi de covorașe albe, pufoase și groase. Cred că folosea magia ca să le mențină imaculate. Un pat mare, cu baldachin, cu cearșafurile în dezordine și boțite, se vedea în cealaltă cameră, prin ușile deschise. Pe tăblia de lemn de la picioarele patului era sculptat un șoim cu aripile întinse, al cărui ochi era făcut dintr-o piatră aurie, bine șlefuită, având pupila neagră și scobită, prin care parcă se uita la tine.

În mijlocul camerei, la o masă rotundă, Marek stătea lângă Solya, cu picioarele întinse pe tăblie, îmbrăcat în straie de noapte, cu un halat cu bordură de blană. O proptea din argint sprijinea o oglindă ovală de lungimea brațului meu. După o clipă mi-am dat seama că, privind din unghiul în care mă aflam, nu perdelele patului din dormitor le vedeam eu, căci oglinda nu arăta deloc o reflexie. Ca o fereastră imposibilă, privea în interiorul unui cort, un stâlp înălțat în centru menținea laturile drapate, iar o deschizătură triunghiulară lăsa să se vadă o câmpie verde.

Solya era concentrat asupra oglinzii, cu o mână pe ramă și cu pupilele adânci ca niște puțuri ce absorbeau totul în ele.

Marek îi urmărea chipul. Niciunul dintre ei nu m-a observat până când am ajuns lângă ei, ba chiar și atunci Marek abia dacă s-a sinchisit să-mi arunce o scurtă privire.

– Unde ai fost? m-a întrebat și, fără să aștepte răspuns, a continuat: Și încetează să mai dispari așa, altfel o să-ți pun clopoțel. Rosya trebuie că are o iscoadă în castel dacă a aflat deja că ne îndreptăm spre Rydva. Asta dacă nu are chiar mai multe. De acum înainte vreau să stai lângă mine.

– Am dormit, m-am rățoit la el, dar mi-am amintit că tocmai își pierduse tatăl și mi-a părut rău.

Însă nu se arăta prea mult afectat de moartea lui. Bănuiesc că relația rege–prinț le-a influențat relația tată–fiu, iar el nu-și iertase niciodată tatăl pentru faptul că o lăsase pe regină pradă Codrului. Totuși, mă așteptasem să-i văd ochii înroșiți, dacă nu din dragoste, măcar din niște sentimente amestecate.

– Da, păi, ce altceva mai putem face decât să dormim? a zis el cu acreală, după care și-a îndreptat ochii către oglindă. Unde naiba sunt cu toții?

– Sunt deja pe câmpul de bătălie, l-a lămurit Solya, fără să-și mute privirea.

– Unde ar fi trebuit să fiu și eu, dacă Sigmund nu ar fi fost un politician ligușitor! a zis Marek.

– Vrei să spui dacă Sigmund ar fi fost un idiot, ceea ce nu este. Acum nu-ți poate oferi pe tavă un triumf decât dacă vrea să-ți ofere și coroana. Te asigur că știe deja că avem voturile a cincizeci dintre seniori.

– Cu atât mai mult! Dacă nu-și poate atrage nobilii de partea lui înseamnă că nu merită coroana, a spus Marek, încrucișându-și brațele la piept. Dacă aș fi acolo...

A privit cu dorință aprinsă spre oglinda ce nu-i putea fi de folos, în vreme ce eu îi urmăream cu indignare. Deci teama lui Sigmund că seniorii îl vor înscăuna pe Marek era mai mult decât justificată; Marek însuși încerca să i-l ia. Atunci am înțeles de ce prințesa mă privea cu suspiciune: mă considera

aliata lui Marek. Însă mi-am înghițit primele zece cuvinte urâte ce-mi veniseră pe limbă și i-am spus lui Solya:

– Am nevoie de ajutorul tău.

M-a învrednicit cu o privire adâncă și neagră arcuindu-și o sprânceană.

– Sunt de-a dreptul încântat să-ți ofer ajutorul, dar și să te aud cum mi-l ceri.

– Vreau să facem o vrajă împreună. Trebuie să o supunem *Invocației* pe regină.

S-a oprit, pierindu-i încântarea. Marek s-a întors și mi-a aruncat o căutătură fioroasă:

– Ce-ți mai trece prin cap de data asta?

– Ceva nu este în ordine! Nu te poți preface că n-ai observat. De când ne-am întors a fost un dezastru după altul. Regele, părintele Ballo, războiul cu Rosya; în toate acestea a fost mâna Codrului. *Invocația* ne va arăta...

– Ce?

Marek s-a ridicat, bătând cu pumnul în masă.

– Și ce crezi tu că ne va arăta?

S-a aplecat asupra mea. Eu am rămas pe loc, dar am lăsat capul pe spate.

– Adevărul! N-au trecut nici trei zile de când am eliberat-o din turn și regele a fost ucis, monștri bântuie prin palat, iar Polnya a plecat la război. Ne-a scăpat ceva.

M-am întors apoi spre Solya:

– Mă ajuți, te rog?

Solya se uita când la Marek, când la mine, făcându-și calcule. Apoi a răspuns cu blândețe:

– Regina și-a primit iertarea, Agnieszka! Nu putem merge la ea să-i facem o vrajă doar pentru că tu ești îngrijorată.

– Dar trebuie să fi văzut că e ceva ciudat cu ea! i-am spus eu cu furie.

– Da, ceva nu e în ordine, a admis Solya binevoitor și serviabil.

L-aș fi zgâlțâit cu plăcere. Dar prea târziu, îmi părea rău că nu mi-l făcusem prieten. Nu-l puteam ispiti; știa perfect că nu îmi voi face un obicei din a împărtăși magia cu el, chiar dacă aș avea de suferit.

– Ceva nu e deloc în ordine. Cartea aceea posedată pe care ai descoperit-o tu, dar care acum este distrusă. Nu trebuie să ne mai imaginăm și alte cauze malefice când știm deja ce a provocat dezastrele.

– Și ultimul lucru de care are nevoie Polnya sunt zvonurile despre lucruri diavolești, a adăugat Marek, mult mai calm.

Umerii i se relaxaseră când îl auzise pe Solya vorbind, gustând din plin acea explicație otrăvită, dar convenabilă. S-a lăsat pe spătarul scaunului, punându-și iar picioarele încălțate pe masă.

– Despre mama sau despre tine. Seniorii au fost cu toții convocați la înmormântare, ocazie cu care voi anunța logodna noastră.

– Poftim?!

O spusese ca și cum mi-ar fi dat o veste cât de cât interesantă, care mă privea într-o mică măsură.

– Ți-ai câștigat dreptul ăsta când ai ucis monstrul, iar oamenii de rând iubesc astfel de lucruri. N-are rost să ne certăm acum, a adăugat el fără să se uite la mine. Polnya este în pericol, iar eu am nevoie să-mi stai alături.

Stăteam înmărmurită, prea furioasă că să-mi găsesc glasul, dar oricum ei nu-mi mai acordau nicio atenție. În oglindă vedeam cum cineva intră în cort. Un bătrân plin de decorații s-a așezat greu pe scaun. Avea chipul împovărat de ani: obraji căzuți, mustață căzută, riduri adânci sub ochi și în colțul gurii. Dâre de sudoare vârstau fața murdară de praf.

– Savienha! l-a strigat Marek, aplecându-se concentrat. Ce se-ntâmplă? Rosyanii au avut timp să-și întărească pozițiile?

– Nu, i-a răspuns generalul, ștergându-și cu o mână obosită fruntea îmbrobonată. Nu și-au dus trupe la răspântii, în schimb au organizat o ambuscadă la Podul Lung.

– Ce proști! a comentat Marek. Fără fortificații, nu pot apăra răspântiile mai mult de două zile. Peste noapte ne-au mai sosit două mii de ajutoare. Dacă aș porni cu ei de îndată...

– I-am învins deja în zori, l-a întrerupt Savienha. Au murit cu toții, șase mii.

Marek a amuțit, evident luat prin surprindere. Nu se așteptase la asta. A avut un schimb de priviri cu Solya, încruntat, de parcă nu-i plăcea ce aude.

– Iar voi câți ați pierdut?

– Patru mii și foarte mulți cai. Dar i-am învins, a repetat generalul, apoi glasul i s-a frânt și el s-a lăsat moale în scaun. Nu toate dârele de pe obraji erau de sudoare.

– Marek, iartă-mă. Marek... fratele tău a murit. L-au ucis în prima ambuscadă, când s-a dus într-un raid de recunoaștere de-a lungul râului.

M-am îndepărtat de masă, de parcă aș fi putut să scap de acele cuvinte. Băiețelul de la etaj ținându-și semeț sabia, „nu-ți voi face necazuri“, fețișoara lui rotundă și dezamăgită. Amintirea m-a rănit ca un pumnal ascuțit.

Marek nu mai scosese o vorbă. Era tulburat. Solya a continuat să vobească cu generalul. Abia mai puteam suporta

să-i aud discutând. În cele din urmă Solya a acoperit oglinda cu o pânză grea și s-a întors spre Marek.

Năucirea începea să se risipească.

– Doamne Dumnezeule! a rostit Marek. Deși aș fi preferat să nu-mi revină mie, totuși așa să fie!

Solya doar a încuviințat ușor și l-a urmărit cu o sclipire în ochi.

– Dar până la urmă nici nu mai e vorba acum de o alegere, a continuat Marek.

– Așa este, a fost de acord Solya. Și oricum seniorii sunt pe drum, așadar va avea loc și votul de confirmare.

Simțeam sare în gură. Plânsesem fără să-mi dau seama. M-am dat în spate până ce am simțit clanța în mână, denivelările ei întruchipând un cap de șoim presându-mi palma. Am apăsat-o și m-am strecurat afară, închizând încet ușa în urma mea. M-am oprit pe hol tremurând. Alosha avusese dreptate. O capcană după alta, adânc îngropată sub un covor gros de frunze, plăntuța ieșise la lumină, răspândindu-și crăcuțele din țărână. O capcană după alta.

Dintr-odată am început să alerg, cizmele mele tropăind pe pardoseala de piatră, și am trecut de servitorii mirați și ferestrele însorite. Gâfâiam deja când am cotit către apartamentul prințului încoronat. Ușa era închisă, dar nepăzită, și o ceață cenușie se strecura pe sub ea. Clanța era încinsă când am împins ușa.

Perdelele baldachinului erau în flăcări, iar cuvertura era arsă. Gărzile zăceau grămadă pe podea. Zece oameni o înconjuraseră pe Alosha. Avea arsuri înfiorătoare: jumătate din armura ei era topită pe piele și totuși încă avea putere să lupte. În spatele ei, prințesa apăra cu trupul ei mort accesul la dulapul de haine. Kasia se afla lângă cadavrul ei, cu veșmintele sfâșiate, dar cu pielea nevătămată. În mână ținea o sabie cu lama ciobită, cu care amenința doi bărbați ce încercau să treacă de ea.

Alosha îi ținea pe ceilalți la distanță cu două cuțite lungi, ce cântau sălbatic în aer și lăsau scântei în urma lor. Bărbații erau ciopârțiți de li se vedeau coastele, sângele șiroia de pe ei, dar ei refuzau să se lase doborâți. Purtau uniforme rosyane, însă ochii lor erau ca verdele pădurii, cu privirea rătăcită. În cameră mirosea a crăcuțe de mesteacăn proaspăt rupte.

Îmi venea să țip, să plâng. Voiam să șterg cu palma toată imaginea acestei lumi.

– *Hulvad!* am rostit eu, magia făcându-și loc să iasă prin palmele mele. *Hulvad!*

Îmi aduceam aminte cum Alosha trăsese de firul prezenței malefice din ucenicul lui Ballo. Fuioare de fum negru au

început să iasă din fiecare rană de sabie sau de cuțit. Fumul a ieșit pe fereastră și a dispărut în lumina soarelui. Oștenii erau acum oameni obișnuiți, prea răniți să poată supraviețui. Au căzut la pământ, unul după altul.

Nemaiavând cu cine să lupte, Alosha s-a răsucit și și-a aruncat cuțitele, țintindu-i pe cei doi care încercau s-o omoare pe Kasia. Pumnalele s-au înfipt până la plăsele în spinările lor. Și mai mult fum a ieșit prin tăieturile acelea. Au căzut unul după altul.

O tăcere stranie a învăluit camera după moartea atacatorilor. Balamalele dulapului au scârțâit, iar eu am sărit în sus la acel zgomot. Ușa s-a întredeschis, iar Kasia s-a dus repede într-acolo. Stashek încerca să arunce o privire afară, speriat, cu sabia în mână.

– Nu te uita! i-a spus ea. A tras din dulap o haină lungă, din catifea groasă. A acoperit capetele copiilor și i-a strâns în brațe.

– Nu vă uitați! a repetat ea, ținându-i la pieptul ei și oferindu-le ocrotire.

– Mama! a strigat fetița.

– Taci! a certat-o băiatul cu voce tremurândă.

Mi-am acoperit gura cu palmele, înăbușind un suspin.

Alosha respira greu, sânge înspumat pătându-i buzele. S-a clătinat spre pat. M-am împleticit spre ea s-o ajut, dar ea mi-a făcut semn cu mâna să mă opresc. Apoi, tot cu un gest, a chemat sabia vrăjită și a spus: *Hatol!* Mi-a întins mânerul sabiei.

– Orice ar fi acea prezență din Codru, mi-a zis ea cu glas răgușit și șoptit, vătămat de foc, găsește-o și ucide-o, înainte să fie prea târziu!

Am luat sabia. O simțeam ciudat în palmă. Alosha s-a prăvălit pe podea chiar în momentul în care mi-a înmânat arma. Am îngenuncheat lângă ea.

– Trebuie s-o chemăm pe Salcie.

A clătinat ușor din cap:

– Pleacă! Du copiii departe de-aici. În castel nu sunt în siguranță. Pleacă!

A lăsat apoi capul pe marginea patului, cu ochii închiși. Pieptul se înălța și cobora cu mișcări ușoare.

M-am ridicat, tremurând. Știam că are dreptate. O simțeam. Regele, prințul încoronat, acum și prințesa. Codrul avusese de la început intenția să-i omoare pe regii buni ai Aloshei și să-i măcelărească pe vrăjitorii Polnyei. Am privit spre cadavrele soldaților în uniforme rosyane. Marek va învinovăți din nou rosyanii, așa cum se și presupunea că o să facă. Împodobit cu coroana, va mărșălui spre est și, după ce va fi omorât o

mulțime de rosyani, Codrul avea să-l devoreze și pe el, lăsând țara pustiită și succesiunea tronului întreruptă.

Mă simțeam iar în Codru, pe sub ramurile lui, cu prezența aceea de gheață și plină de ură stând la pândă din umbre. Liniștea ce se lăsase în cameră era doar o pauză de respirație. Zidurile de piatră și lumina soarelui nu însemnau nimic. Codrul stătea cu ochii pe noi. Codrul era chiar aici.

CAPITOLUL 25

Ne-am înfășurat în mantiile sfâșiate pe care le-am luat de la străjerii morți și am fugit, tivurile noastre lăsând urme însângerate pe pardoseală. Băgasem sabia Aloshei în ascunzătoarea ei, vraja *Hatol* deschizând un buzunar în altă lume. Kasia o ducea în brațe pe micuță, iar eu îl țineam de mână pe Stashek. Am coborât pe treptele turnului, am trecut de catul unde doi bărbați ne aruncau priviri nedumerite și încruntate. Am mai alergat până la următorul cat, ajungând pe un coridor strâmt ce ducea la bucătărie, unde era un du-te-vino de slujitori. Stashek a vrut să se tragă din mâna mea.

– Vreau la tata! a spus el încet, cu voce tremurată. Vreau la unchiul Marek! Unde mergem?

Habar n-aveam. Acum eram urmăriți. Tot ce știam era că trebuie să plecăm iute de-acolo. Codrul își scuturase prea multe semințe în jurul nostru. Zăcuseră în pământ arat, iar acum dădeau deja roade. Nicăieri nu puteai fi în siguranță când răul-Codrului trăia chiar în castelul regelui. Prințesa intenționase să-i ducă la părinții ei, la Gidna, pe țărmul nordic. „Oceanul este dușmanul răului-Codrului“, îmi spusese Alosha. Dar existau copaci și în Gidna, iar Codrul ne-ar fi urmărit până pe coasta oceanului.

– La Turn, i-am răspuns eu.

Nu avusesem de gând să spun asta. Cuvintele mi-au ieșit din gură precum plânsul băiatului. Îmi doream liniștea din biblioteca lui Sarkan, izul de mirodenii amestecat cu sulf din laboratorul lui, coridoarele înguste, ordinea și simplitatea lui. Turnul stând semeț și solitar la poalele munților. Codrul nu putea pătrunde acolo.

– Mergem la Turnul Dragonului.

Unii dintre servitori încetiniseră, cercetându-ne. Pe trepte se auzeau pași venind în urma noastră. Un bărbat a strigat autoritar:

– Hei, voi de colo!

– Ține-te de mine, i-am zis Kasiei.

Am pus mâna pe zidul castelului și, ca o șoaptă, am trecut dincolo, în grădina de legume, unde am dat peste un grădinar ce se ridica acum uluit din locul în care stătuse îngenuncheat. Am alergat printre rândurile de fasole agățată pe araci, cu Stashek după mine, speriat, simțindu-ne teama. Kasia ne urma îndeaproape. Am ajuns la zidul gros din cărămidă. Am trecut și prin acesta. Clopotele castelului sunau alarma, în vreme ce noi ne împleticeam pe panta prăfuită către râul Vandalus ce curgea în vale.

Torentul era puternic și adânc în jurul castelului, apoi lăsa orașul și se îndrepta către răsărit. O pasăre de pradă a țipat în văzduh, un șoim ce se rotea în cercuri largi deasupra cetății. Era oare Solya care ne căuta? Am smuls un mănunchi de papură de pe mal, fără să mai rostesc vreun farmec sau vreo incantație, căci îmi dispăruseră toate din minte. În schimb am deșirat un fir din țesătura mantiei și am legat papura la ambele capete. Am aruncat legătura pe jumătate în apă și am vrăjit-o. S-a transformat într-o barcă lungă și ușoară, noi ne-am urcat în ea, iar râul a tras-o de la mal și a purtat-o la vale, în viteză, lovind-o de pietre. În spatele nostru se auzeau strigăte, străjile făcându-și apariția pe zidurile castelului.

– Jos! a țipat Kasia și a acoperit copiii cu trupul său.

Gărzile slobozeau o ploaie de săgeți asupra noastră. Una i-a străpuns mantia și a lovit-o în spinare. O alta a aterizat lângă mine și s-a înfipt într-o latură a bărcii, trepidând. Am smuls penele săgeții și le-am aruncat în văzduh. Și-au reamintit pe dată ce fuseseră cândva, preschimbându-se într-un stol de harpii, care se roteau și cântau, ascunzându-ne vederii preț de câteva clipe. M-am apucat strâns de marginile bărcii și am rostit farmecul de deplasare rapidă al Babei Iaga.

Am țâșnit înainte. Dintr-un salt, castelul și cetatea rămăseseră în urma noastră, o imagine neclară, transformată într-o jucărie. La al doilea salt, deja dispăruseră după un cot al râului. La al treilea, ne-am izbit de malul golaș, iar barca noastră s-a făcut țăndări, răsturnându-ne în apă.

Aproape că m-am dus la fund. Greutatea hainelor îmbibate mă trăgea în jos în apa întunecată, lumina estompându-se deasupra mea. Fusta învolburată a Kasiei cobora lângă mine. M-am zbătut să ies la suprafață, bâjbâind orbește, și am găsit o mânuță care mă ajuta să ies: Stashek mi-a pus mâna pe rădăcina unui copac. M-am tras din apă, tușind din greu, și am reușit să mă sprijin pe un picior.

– Nieshka! mă striga Kasia, care o ținea pe Marisha în brațe.

Ne-am cocoțat pe malul noroios, picioarele Kasiei afundându-se în el la fiecare pas, lăsând gropi adânci, care se umpleau încet-încet cu apă. M-am prăbușit pe iarba

înnămolită. În mine zumzăia magia, care dorea să se reverse în toate direcțiile, necontrolată. Ne mișcaserăm prea repede. Inima îmi bătea cu putere, rămânând undeva sub ploaia de săgeți și călătoria năvalnică pe ape, iar nu pe malul pustiu al râului, cu gândăceii de baltă țopăind în urma noastră și noroiul ce-mi pătase rochia. Fusesem închisă atât de mult între zidurile castelului, printre oameni și pereți de piatră, încât malurile râului îmi păreau ireale.

Stashek stătea pe o moviliță lângă mine, cu fețișoara lui serioasă și uluită, iar Marisha i se cuibărise la piept. El o cuprinsese cu brațul. Kasia se așezase de partea cealaltă. Eu m-aș fi întins bucuroasă pe pământ și aș fi dormit o zi, ba chiar o săptămână întreagă. Însă Marek știa încotro o luaserăm. Solya avea să trimită o pereche de ochi să ne caute. Nu aveam vreme de odihnă.

Am modelat din noroi doi boi tineri și am suflat viață peste ei, apoi am construit o căruță din crenguțe. Abia dacă trecuse o oră când Kasia m-a atenționat, uitându-se peste umăr:

– Nieshka!

Am mânat boii la adăpostul unui pâlc de copaci, la o oarecare depărtare de drum. Un nor de praf se ridica de unde veniserăm cu câteva minute înainte. Am apucat hățurile, animalele supunându-se ascultătoare, și ne-am ținut cu toții răsuflarea. Norul creștea nefiresc de repede. Se apropia din ce în ce mai tare, apoi o mică trupă de călăreți înveșmântați în roșu, purtând arbalete și săbii, a trecut ca o săgeată pe lângă noi. Scântei ce trădau magia zburau din copitele cailor cu potcoave de oțel ce răsunau ca niște clopoței pe piatra drumului. Lucrarea Aloshei, întoarsă acum pentru a servi Codrului. Am așteptat până ce norul a pierit vederii noastre, apoi am revenit pe drum.

Când am ajuns în primul orășel, am văzut că deja erau anunțuri cu chipurile noastre desenate la repezeală: un pergament înfățișându-ne pe Kasia și pe mine, înfipt cu un cui în copacul de lângă biserică. Nu mă gândisem niciodată ce înseamnă să fii hăituit. Mă bucurasem să văd orașul, din care plănuiam să cumpăr ceva de mâncare. Simțeam cu toții înțepătura foamei. În schimb, ne-am tras mantiile peste cap și am înaintat, fără să scoatem o vorbă. Îmi tremurau mâinile pe hățuri, însă am avut noroc. Era zi de târg, iar orășelul era destul de mare, aproape cât o cetate. Erau destui străini cât să nu fim remarcați sau să ni se ceară să ne arătăm fețele. De cum am trecut de clădiri, am scuturat frâiele și am luat-o la goană până ce orășelul a dispărut cu totul în spatele nostru.

A trebuit să ne mai ascundem de vreo două ori, cete de călăreți trecând pe lângă noi. Și încă o dată, seara târziu, când

un alt mesager al regelui, în mantia lui roșie, ne-a depășit din direcție opusă, gonind către Kralia, scânteile potcoavelor răspândindu-se în lumina înserării. Nu ne-a văzut, atent la drum, căci eram o umbră lipită de un gard viu. În vreme ce ne ascundeam, am zărit cu coada ochiului ceva întunecat și pătrățos în spatele nostru; era ușa deschisă a unei căsuțe abandonate, pe jumătate pierdută într-un pâlc de copaci. Pe când Kasia liniștea animalele, eu am pornit la vânătoare prin grădina părăginită. Am găsit o mână de căpșune, câțiva napi cam trecuți, ceapă și câteva păstăi de fasole. Le-am dat copiilor aproape toată mâncarea, după care au adormit în căruță în vreme ce reveneam pe drumul principal. Cel puțin boii noștri nu trebuiau hrăniți, fiind făcuți din noroi. Puteau să meargă neîncetat toată noaptea.

Kasia s-a cățărat pe capră lângă mine. Puzderie de stele au apărut pe cerul larg și negru, atât de departe de viețile noastre. Aerul era rece, neclintit, prea liniștit. Căruța nu scârțâia, iar boii nu pufăiau.

– Nici n-ai încercat să le trimiți vorbă tatălui lor, mi-a zis Kasia.

Mă uitam înainte la drumul întunecat.

– A murit și el. În ambuscada rosyanilor.

Kasia mi-a luat grijulie mâna și ne-am ținut astfel pe când căruța înainta legănat. După o vreme a spus:

– Prințesa a murit lângă mine. A băgat copiii în dulap, apoi s-a lipit de el. Au înjunghiat-o iar și iar, dar ea tot încerca să stea dreaptă în fața ușilor.

Îi tremura vocea.

– Nieshka, poți să-mi faci și mie o sabie?

Nu doream asta. Bineînțeles că ar fi trebuit să-i ofer una în cazul în care eram prinse. Dar nu mă temeam pentru ea. Kasia era bine apărată când se lupta, căci săbiile parcă se înmuiau când îi atingeau pielea, iar săgețile se loveau de ea fără să o rănească. Însă ar fi fost periculoasă și înfricoșătoare înarmată cu o sabie. Nu avea nevoie de scut sau de armură. Putea trece printr-un câmp de soldați, secerându-i ca pe ovăz, cu mișcări sigure și ritmice. M-am gândit la sabia Aloshei, acea armă mortală și înfometată. Era vârâtă într-un buzunar magic, dar puteam să-i simt încă povara în spinare. Kasia ar fi ca acea sabie, de neoprit, însă ar fi de unică folosință. Nu doream să ajungă la o astfel de necesitate. Nu doream să aibă nevoie de o sabie.

Era o dorință inutilă. Am luat cuțitul de la centură, iar ea mi l-a dat pe al ei. Am desfăcut cataramele centurilor, pantofii și agrafele mantiilor, am rupt un băț dintr-un copac pe când treceam pe lângă el și le-am adunat pe toate în poala mea. În

vreme ce Kasia mâna căruța, le-am spus obiectelor să fie drepte, ascuțite și puternice. Le-am fredonat cântecul despre cei șapte cavaleri, iar ele stăteau și ascultau și s-au preschimbat într-un iatagan, cu o lamă curbată și cu un singur tăiș. Arăta mai degrabă a cuțit de bucătărie decât a sabie, cu nituri mici, din oțel strălucitor, care să susțină mânerul și apărătoarea din lemn. Kasia l-a luat și l-a cântărit în mâini, după care a încuviințat și l-a pus sub capră.

De trei zile ne aflam pe drum, munții crescuseră la orizont peste noapte, dându-mi un sentiment de alinare. Boii aveau un ritm bun, dar încă trebuia să ne ascundem pe după tufișuri, movilițe și căsuțe abandonate de fiecare dată când treceau călăreți pe lângă noi: mereu la fel. La început eram bucuroasă că reușirăm să ne ascundem de ei, prea afectată de teamă și ușurare ca să privesc mai adânc. Dar, în vreme ce trăgeam cu ochiul peste tufișuri, cum trece și dispare un nor colbuit, Kasia mi-a spus:

– Trec întruna!

Un ghem rece și tare s-a lăsat greu în stomac când mi-am dat seama că trecuseră prea mulți ca să fie doar mesageri purtând porunca să fim căutate. Aveau și alt scop.

Dacă Marek poruncise să fie închise trecătorile montane, dacă oamenii lui blocau accesul la Turn, dacă plecaseră după Sarkan și îl luaseră prin surprindere în vreme ce el se lupta cu Codrul în Zatochek…

Nu puteam face altceva decât să mergem mai departe, numai că munții nu mai erau o alinare. Nu știam ce vom găsi, odată ajunși de partea cealaltă. Când drumul a devenit o pantă ușoară ce urca dealul, Kasia a călătorit în spate cu copiii, ținând mâna pe sabia ascunsă sub mantie. Soarele era la amiază, razele lui calde și aurii luminându-i chipul. Părea absentă și stranie, cu un autocontrol neomenesc.

Am ajuns în vârful dealului și am găsit ultima răscruce din Mlaștinile Galbene, marcată de o fântână cu un mic jgheab alături pentru animale. Drumul era liber, deși fusese bătut din ambele direcții de oameni și cai. Nu-mi dădeam seama dacă era firesc să fie așa. Kasia a scos câteva găleți cu apă ca să bem și să ne spălăm fețele pline de praf. Am amestecat apă cu țărână și am făcut noroi proaspăt cu care să peticesc boii, căci mai crăpau pe ici, pe colo după o zi de mers. Fără o vorbă, Stashek îmi aducea pumni de iarbă cu noroi.

Cu toată blândețea de care puteam da dovadă, le spuseserăm copiilor despre soarta tatălui lor. Marisha nu înțelesese pe deplin, știa doar că trebuie să-i fie frică. Ceruse deja la mama de câteva ori. Acum se agăța mai tot timpul de fusta Kasiei, ca

un copilaș, și nu o pierdea din ochi. Stashek înțelesese prea bine. Primise vestea în tăcere, după care îmi spusese:

– Unchiul Marek a încercat să ne ucidă? Nu mai sunt un copil mic! adăugase el, privindu-mă atent, de parcă eu aș fi așteptat să spună asta ca adăugire la întrebarea sa.

– Nu, îngăimasem eu cu glas sugrumat. Doar că se lasă mânat de Codru.

Nu eram convinsă că Stashek mă crede. Și de atunci nu mai scosese un cuvânt. Era răbdător cu Marisha, care se agăța și de el, și mă ajuta de câte ori putea. Dar tot tăcut rămânea.

– Agnieszka! m-a chemat el după ce peticisem și crupa celui de-al doilea animal și mă îndreptam spre fântână să mă spăl pe mâini.

M-am întors și i-am urmărit privirea. Se vedea drumul pe care veniserăm până la mulți kilometri depărtare. Spre apus, un nor gros de praf părea că se mișcă spre noi. Kasia a luat-o în brațe pe Marisha. Am dus mâna streașină la ochi, mijindu-i în soare.

O oaste de mii de oameni mărșăluia spre noi. În fruntea lor, o trupă de lăncieri cu armele lucind în soare, printre călăreți și o flamură uriașă, alb cu roșu. Erau conduși de un cavaler în armură argintie, călărind un cal roib, însoțit de un călăreț în mantie albă, pe un cal sur…

Lumea parcă se răsturna, se îngusta și se prăvălea peste mine. Chipul lui Solya parcă făcuse un salt și mă privea drept în ochi. Am întors capul într-o parte atât de brusc, încât am căzut.

– Nieshka? m-a strigat Kasia.

– Repede! am spus eu, împingându-l pe Stashek către spatele căruței. M-a văzut!

Am mânat spre munți. Am încercat să ghicesc cât de departe este armata de noi. Aș fi biciuit boii dacă ne-ar fi fost de folos, dar alergau și ei cât de repede puteau. Drumul era plin de pietre, îngust și șerpuitor, iar picioarele lor au început să crape și să se sfarme. Nu mai aveam noroi cu care să-i peticesc, chiar dacă ne-am fi oprit să căutăm. Nu îndrăzneam să folosesc vraja de deplasare rapidă, căci nu vedeam ce ne așteaptă dincolo de următoarea cotitură. Dacă erau oșteni în față, iar eu aș fi picat exact în brațele lor sau, mai rău, să nimerim direct într-o prăpastie?

Animalul din dreapta s-a împiedicat și a căzut cu piciorul frânt, apoi s-a năruit într-o movilită de țărână pe pietrele drumului. Cel de-al doilea ne-a mai tras scurtă vreme, dar s-a prăvălit și el. Căruța s-a înclinat înainte, iar noi ne-am trezit prăbușindu-ne pe o grămăjoară de vreascuri și iarbă uscată.

Eram pe munte deja, copacii din jurul nostru erau fie secătuiți de sevă, fie piperniciți, iar de-o parte și de alta a drumului răsucit se înălțau piscuri înalte. Nu puteam vedea departe în urma noastră ca să aflăm cât se apropiase oastea. În mod normal ne-ar fi luat o zi de mers pe jos prin trecătoare. Kasia a pus-o în cârcă pe Marisha, iar Stashek s-a ridicat singur de jos. Mergea lângă mine ca un cățeluș, fără să se plângă. Ne grăbeam, în ciuda picioarelor umflate și obosite și a aerului rarefiat ce ne provoca dureri de gât.

Ne-am oprit să ne tragem sufletul pe un afloriment unde își croia drum un izvoraș; era suficient cât să ne umplem căușul palmei și să bem. Când m-am ridicat, un croncănit aspru deasupra capului m-a făcut să tresar. Un corb cu pene lucioase mă privea de pe ramura unui copac uscat ce atârna printre stânci. A croncănit și mai tare.

Corbul ne urmărea, țopăind când pe o creangă, când pe o stâncă. Am aruncat cu pietricele în el, ca să-l gonesc. Dar el doar sărea puțin înapoi și scotea un croncănit triumfător. Apoi i s-au mai alăturat alți doi. Poteca șerpuia de-a lungul crestei montane, mărginită de iarbă verde ce se întindea pe pantele abrupte, de-o parte și de alta.

Alergam neîncetat. Poteca se bifurca acolo unde o creastă se despărțea spre dreapta, căscând o prăpastie amețitoare. Poate că trecuserăm deja de piscul înalt. Dar nu m-am oprit să mă gândesc la asta. Aproape că l-am târât pe Stashek după mine. Undeva în urma noastră am auzit nechezat de cal, ca și cum ar fi alunecat prin trecătoarea îngustă. Corbii și-au luat zborul și s-au rotit în văzduh, după care s-au dus să vadă ce se întâmplase. Dar primul nostru însoțitor țopăia în continuare din creangă în creangă, nescăpându-ne din ochii lui strălucitori.

Aerul era foarte rarefiat, ceea ce îl făcea greu de respirat, chinuindu-ne să-l tragem în piept. Soarele cobora către asfințit.

– Opriți-vă! a strigat cineva în spatele nostru și o săgeată ne-a zburat pe deasupra capetelor, izbindu-se de peretele stâncos.

Kasia s-a oprit, mi-a pus-o în brațe pe Marisha și s-a dus la coada șirului. Stashek mi-a aruncat o privire înspăimântată.

– Mergi înainte! i-am zis eu. Mergi până ce vezi Turnul!

Stashek a fugit și a dispărut după un versant. Am cuibărit-o la piept pe Marisha, care mă ținea strâns cu brațele pe după gât și cu picioarele încolăcite pe talia mea și am fugit după Stashek. Caii erau atât de aproape, încât puteam auzi cum sunt strivite pietricelele sub copitele lor.

– Îl văd! striga băiatul.

– Ține-te bine! i-am zis eu fetiței și am alergat cât de repede eram în stare, simțindu-i greutatea cum saltă și se lovește de mine. Și-a îngropat obrazul în umărul meu și nu a scos un

sunet. Stashek s-a întors spre mine nerăbdător când eu am apărut gâfâind de după colț. Stătea pe o lespede ieșită din peretele muntos, destul de lată cât să fie considerată o mică pajiște. M-au lăsat picioarele. M-am prăbușit în genunchi, dar nu înainte de a o pune jos pe Marisha, ca să nu cad peste ea. Ajunseserăm pe versantul sudic. Poteca șerpuia în jos de-a lungul muntelui până în Olshanka.

De cealaltă parte a orașului, în fața versantului vestic, Turnul Dragonului strălucea alb în soare, încă mic și îndepărtat. Era înconjurat de soldați, o mică oaste îmbrăcată în galben. Mă uitam deznădăjduită. Oare pătrunseseră în el? Marile porți erau încă închise, nu ieșea fum de la ferestre. Nu voiam ca Turnul să fi cedat. Doream să-l strig pe Sarkan și să zbor prin hăul ce se căsca înaintea mea. M-am ridicat în picioare.

Kasia se oprise pe poteca îngustă din spatele nostru. Și-a scos sabia pe care i-o făurisem, pe când primii cai apăreau de după un cot al drumului. În fruntea lor se afla Marek. Avea pintenii roșii de sânge, sabia trasă și dinții dezveliți într-un rânjet animalic. Roibul lui s-a avântat, dar Kasia a rămas neclintită, cu pletele în bătaia vântului. S-a înfipt bine cu picioarele în pământ și a ridicat sabia, astfel încât Marek a fost nevoit să se lase într-o parte dacă nu voia să intre direct în țăișul armei.

A tras de frâu, dar a izbit cu propria sabie pe când întorcea calul pe poteca strâmtă. Kasia a parat lovitura cu o putere nemaipomenită. I-a azvârlit prințului sabia din mână. Aceasta a lovit marginea drumeagului și a dispărut în prăpastie, antrenând după ea o ploaie de pietricele și țărână.

– O suliță! a strigat Marek și un oștean i-a aruncat una.

A prins-o cu ușurință chiar când își rotea calul pe potecă. A învârtit sulița lungă și ar fi atins-o pe Kasia dacă ea nu ar fi sărit în spate. Dacă ar fi doborât-o de pe drum, nu mai conta că ea este mult mai puternică decât el. Kasia a încercat să apuce vârful suliței, dar prințul s-a retras cu iuțeală. Apoi a dat pinteni calului și a oprit chiar în dreptul corbului țopăitor, armăsarul repezindu-se cu copitele spre capul păsării. Marek o mâna înapoi. De îndată ce ar fi ajuns în locul unde drumul se lărgea, el împreună cu ceilalți oșteni ar fi înconjurat-o pe Kasia, după care ar fi ajuns la mine și la copii.

M-am chinuit să rostesc vraja Dragonului, cea care ne putea purta prin văzduh, *Valisu* și *zokinezh*… Însă chiar când încercam să potrivesc cuvintele, mi-am dat seama că n-o să-mi iasă. Nu ajunseserăm încă în Vale; calea nu ne era deschisă încă.

Mintea îmi era afectată de aerul rarefiat și de disperare. Stashek o luase în brațe pe Marisha și o ținea strâns. Am închis ochii și am rostit vraja iluziei. Am invocat biblioteca lui Sarkan, rafturi înălțându-se în jurul nostru din piatra muntelui, pline de cărți cu cotoare aurite și miros de piele; ceasul cu cuc, fereastra ce dădea către Valea verde și râul șerpuitor. Ba chiar ne-am văzut și pe noi în acea iluzie: niște siluete cât furnicile, mișcându-se pe muntele din depărtare. Un șir de douăzeci de oșteni se întindea în urma lui Marek. Dacă și-ar fi croit drum până la noi, ne-ar fi capturat.

Știam că Dragonul nu era acolo. Era în Est, în Zatochek, acolo unde o coloană de fum se înălța de la marginea Codrului. Dar eu l-am adus în bibliotecă, la masa de lucru, trăsăturile dure ale chipului său lucind în lumina lumânărilor ce nu se topeau niciodată. Se uita la mine cu acea privire supărată și uluită: *Ce-ai mai făcut de data asta?*

– Ajută-mă! l-am rugat eu, în timp ce îl împingeam pe Stashek spre el. Dragonul a întins mâinile fără să vrea, iar copiii au venit grămadă peste el. Stashek a scos un țipăt, apoi s-a holbat în ochii Dragonului. Sarkan îl privea la fel de năucit.

Le-am întors spatele, pe jumătate în bibliotecă, pe jumătate încă pe munte, și am strigat:

– Kasia!

– Du-te! a țipat ea.

Unul dintre oștenii dinapoia lui Marek putea vedea limpede biblioteca din spatele meu. A scos din tolbă o săgeată lungă și a țintit cu arcul.

Kasia s-a strecurat pe sub sulița lui Marek și a împins armăsarul, punându-i ambele mâini pe pieptul lat. Roibul a nechezat și s-a ridicat pe două picioare, încercând să o lovească cu copitele. Marek i-a tras un șut în bărbie și a împuns aerul dintre ei cu sulița, nimerind în spatele gleznei ei. Ținea arma cu ambele mâini, renunțând la frâie, însă calul făcea în continuare după vrerea stăpânului. Animalul s-a întors, iar prințul s-a răsucit și, cu o smucitură, a răsturnat-o pe Kasia. Armăsarul a lovit-o cu crupa și a rostogolit-o către marginea potecii. Marek i-a făcut vânt cu putere. Kasia nici măcar n-a mai avut timp să țipe și, în cădere, abia dacă a scos un oftat slab, în vreme ce, încercând să se agațe de ceva, a smuls un smoc de iarbă.

– Kasia! am strigat eu după ea.

Marek s-a întors spre mine, iar arcașul a lansat săgeata.

Două mâini m-au prins de umeri, o strânsoare puternică și familiară, și m-au tras înapoi. Pereții bibliotecii s-au închis chiar înainte ca săgeata să mă nimerească. Șuieratul vântului și

aerul rece parcă se retrăgeau de pe pielea mea. M-am uitat mirată. Sarkan era acolo, chiar în spatele meu. El mă trăsese.

Cu mâinile încă pe umerii mei, mă strângea la pieptul lui. Eram îngrijorată și aveam o mie de întrebări, dar el s-a îndepărtat de mine și atunci mi-am dat seama că nu eram singuri. Pe masă era desfășurată o hartă a Văii. La capătul ei stătea un uriaș cu umerii lați, cu o barbă mai lungă decât capul lui și îmbrăcat în cămașă de zale pe sub tunica galbenă. Ne păndea alături de patru bărbați în armură, fiecare cu mâna pe sabie.

– Kasia! plângea Marisha, zbătându-se în brațele lui Stashek. O vreau pe Kasia!

Și eu o voiam pe Kasia. Încă tremuram îngrozită de amintirea căderii ei în prăpastie. Cât de mult putuse să cadă fără să se lovească? Am fugit la fereastră. Eram prea departe, dar încă mai vedeam norișorul de praf ridicat în urma prăbușirii ei: o linie colbuită, trasată în josul versantului. Era o moviliță alcătuită dintr-o mantie maro și o claie de păr auriu, la o sută de pași de unde panta părea tăiată în munte. Am încercat să-mi adun mințile și magia. Îmi tremurau picioarele de epuizare.

– Nu! mi-a zis Sarkan, venind lângă mine. Oprește-te! Nu știu cum de-ai reușit toate astea și-mi imaginez că voi fi îngrozit să aflu, dar ți-ai epuizat magia pentru o oră întreagă.

A îndreptat degetul pe fereastră, către trupul prăbușit al Kasiei și, cu ochii mijiți, a rostit:

– *Tualidetal!*

Și-a încleștat pumnul și l-a tras repede înapoi, după care a indicat un loc liber de pe podea.

Kasia s-a năpustit prin aer și s-a prăbușit pe pardoseală, cu o trenă de praf în urma ei. S-a rostogolit și s-a ridicat iute, clătinându-se ușor. Avea niște zgârieturi însângerate, dar stătea cu mâinile încleștate pe sabie. A aruncat o privire către oamenii înarmați și l-a apucat pe Stashek de umăr. L-a tras în spatele ei și a ținut sabia ca pe o bârnă.

– Nu mai plânge, Marisha! i-a zis ea fetiței și a mângâiat-o pe obraz ca s-o liniștească.

Micuța încerca să i se arunce în brațe.

Uriașul nu făcea decât să ne cerceteze atent în tot acest timp. Apoi, pe neașteptate, a exclamat:

– Dumnezeule mare! Sarkan, ăsta este tânărul prinț!

– Da. Așa cred, a admis Sarkan resemnat.

Mă uitam năucită la el. Încă nu-mi venea să cred că este acolo. Era mai slab decât ultima oară când îl văzusem și aproape la fel de neîngrijit ca mine. Era murdar de funingine pe obraji și pe gât. Un strat fin de praf îi acoperea, de fapt,

toată pielea, iar, acolo unde gulerul descheiat se căsca, lăsa să se deosebească pielea curată de cea plină de praf. Haina-i lungă, din piele, atârna desfăcută. Mânecile și poalele erau pârlite, iar urme de foc alcătuiau un adevărat model pe întreaga ei lungime. Părea că tocmai sosise din locul unde ardea Codrul. Mă întrebam dacă nu eu îl adusesem aici cu invocarea mea.

Trăgând cu ochiul din spatele Kasiei, Stashek s-a mirat:

– Baron Vladimir?

A ridicat-o mai bine pe Marisha, protector, și s-a uitat la Sarkan:

– Tu ești Dragonul? l-a întrebat el, cu glasul lui de copil, pițigăiat și șovăitor, de parcă nu ar fi crezut întru totul. Agnieszka ne-a adus aici ca să ne protejeze, a adăugat el și mai șovăitor.

– Sigur că așa a făcut! a încercat Sarkan să-l liniștească.

Se uita pe fereastră. Marek și oamenii lui coborau deja panta. Și nu erau singuri. Lungul șir al oștii mărșăluia prin trecătoare, picioarele lor iscând un nor de praf ce lucea auriu în lumina apusului, purtat apoi ca o ceață către Olshanka.

Dragonul s-a întors spre mine, spunând ironic:

– Ei bine, cu siguranță se poate spune că ai adus mulți oșteni cu tine!

CAPITOLUL 26

– Probabil că a adunat toți soldații din sudul Polnyei, a spus baronul Mlaștinilor Galbene, cercetând oastea lui Marek.

Era un bărbat masiv, cu pântecele ca un butoi, care-și purta armura ca pe o simplă haină. Și-ar fi găsit cu ușurință loc în taverna din sat.

Tocmai primise chemarea la funeraliile regelui, când mesagerul vrăjit al lui Marek apăruse și-l anunțase că prințul încoronat fusese ucis. Îi transmisese apoi porunca lui Marek: Să treacă degrabă munții, să-l prindă pe Sarkan, posedat și vinovat de trădare, și să ne întindă o capcană mie și copiilor.

Baronul încuviințase, dăduse ordine propriilor soldați să se adune și așteptase până ce mesagerul își luase tălpășița. Apoi își dusese oamenii prin trecătoare direct la Sarkan, să-i spună că în capitală își făceau de cap forțe malefice.

Veniseră împreună la Turn, iar oștenii adunați la poale erau ai lui. În grabă, fortificau locul pentru apărare.

– Nu le putem ține piept mai mult de o zi, a zis baronul, arătând cu degetul pe fereastră, către oastea ce năvălea de pe munte. Așa că mai bine ai scoate o șmecherie din mânecă. I-am spus soției să-i scrie lui Marek că mi-am pierdut mințile și că sunt posedat, cu speranța de a nu le tăia capul ei și copiilor. Dar aș vrea ca și eu să-mi păstrez capul la locul lui.

– Pot dărâma porțile? am întrebat eu.

– Dacă încearcă suficient de mult, a zis Sarkan. La fel s-ar putea spune și despre ziduri.

A arătat către o pereche de care din lemn, ce coborau de pe munte, cărând două țevi lungi de tun.

– Magia nu poate respinge la nesfârșit loviturile de tun.

S-a întors de la fereastră.

– Știi prea bine că am pierdut, mi-a zis el. Fiecare om pe care l-am omorî, fiecare poțiune pe care am risipi-o n-ar face decât să servească interesele Codrului. Am putea să ducem copiii la părinții mamei lor și să pregătim acolo apărarea, în jurul cetății Gidna…

Nu-mi spunea ceva ce nu știam, ce nu știusem când zburasem acasă, în cuibul lui în flăcări.

– Nu! m-am împotrivit eu.

– Ascultă-mă! Știu că inima ta e înrădăcinată în Vale. Știu că nu poți renunța…

– Pentru că sunt legată de ea? am zis eu tăios. Eu și toate fetele pe care le-ai ales până acum?

Mă năpustisem în biblioteca lui cu o armată pe urmele mele. Acum stăteam cu șase martori de față și nu aveam timp de discuții, dar încă nu-l puteam ierta. Voiam să-l iau deoparte și să-l scutur bine, până când îmi dădea răspunsul, apoi să-l mai scutur puțin ca pedeapsă. El a tăcut, iar eu m-am străduit să-mi alung mânia clocotindă. Știam că nu avem vreme de pierdut.

– Nu de asta nu sunt de acord. Codrul poate pune stăpânire pe castelul regelui în Kralia, care se află la numai o săptămână de mers de aici. Crezi că putem duce copiii undeva unde Codrul să nu ajungă? Măcar aici avem o șansă de izbândă. Dar dacă fugim, dacă îi permitem Codrului să cucerească întreaga Vale, nu vom putea aduna niciodată o armată atât de mare care să răzbată până în inima lui.

– Din păcate, cea pe care o avem acum se îndreaptă în direcția greșită.

– Atunci, trebuie să-l convingem pe Marek să întoarcă armele, am spus eu.

Împreună cu Kasia am dus copiii în beci, cel mai sigur loc, unde le-am făcut repede un pat din paie și pături de pe rafturi. Proviziile din bucătărie erau neatinse de vreme, iar noi eram destul de înfometați după o zi de fugă, astfel încât nici măcar grijile nu ne mai puteau strica pofta de mâncare. Am luat un iepure din camera rece și l-am pus într-o oală, peste care am adăugat morcovi, boabe de hrișcă și apă. Am șoptit *lirintalem* peste ele, ca să iasă ceva gustos. Ne-am înfruptat din mâncare, fără să o mai punem în castroane, după care copiii au adormit imediat, epuizați, încovrigați unul într-altul.

– Stau eu cu ei, a zis Kasia, așezându-se lângă pat.

Și-a rezemat sabia alături și a pus o mână pe căpșorul fetiței. Într-un castron am amestecat niște apă cu făină și sare și l-am dus sus, în bibliotecă.

Afară, soldații ridicaseră cortul lui Marek, un pavilion alb, cu două lămpi magice, înalte, înfipte în terenul din fața lui. Lumina lor albăstruie dădea o strălucire nepământească pânzei albe, de parcă întregul pavilion coborâse din ceruri, ceea ce cred că era și intenția. Flamura regelui flutura în bătaia vântului pe terenul cel mai înalt: vulturul roșu, încoronat, cu gura și ghearele deschise. Soarele apunea, iar umbra munților vestici se lungea încet asupra Văii.

Un crainic a ieșit din cort și s-a așezat între cele două lămpi. Purta o uniformă albă, de gală, și un lanț gros, aurit la gât, însemnul oficialității. Încă o dovadă a lucrării lui Ragostok: vocea mesagerului era purtată către zidurile turnului cu puterea a o mie de trâmbițe. Enumera toate nelegiuirile noastre: posedare, trădare, uciderea regelui, a prințesei Malgorzhata, a părintelui Ballo, conspirație cu trădătoarea Alosha, răpirea prințului Kasimir Stanislav Algirdon și a prințesei Regelinda Maria Algirdon – mi-a luat o clipă să-mi dau seama că se referea la Stashek și la Marisha –, alianță cu inamicii Polnyei și așa mai departe. Mă bucuram să aud că Alosha era numită trădătoare, poate că asta însemna că era încă în viață.

Lista se încheia cu o cerere de predare a copiilor și cu capitularea noastră imediată. Crainicul a făcut o pauză ca să-și tragă sufletul și să bea apă. Apoi a început să recite încă o dată lunga litanie. Oamenii baronului patrulau neliniștiți în jurul Turnului, acolo unde își așezaseră tabăra, și se uitau cu coada ochiului spre ferestrele noastre.

– Da, Marek pare într-adevăr ușor de convins, a spus Sarkan când a intrat în încăpere.

Pete de grăsime îi luceau pe gât, pe dosul palmelor și pe frunte. Preparase în laborator o poțiune de dormit și de pierdere a memoriei.

– Ce ai de gând să faci cu asta? m-a întrebat el. Mă îndoiesc că Marek ar mânca o felie de pâine otrăvită, dacă asta intenționai.

Eu am întors coca pe tăblia de marmură lustruită a mesei. Păstram în minte ideea boilor pe care îi creasem: e adevărat că se năruiseră, însă fuseseră făcuți din noroi.

– Ai niște nisip? Și poate niște bucățele de fier?

Am adăugat pilitură de fier și nisip în aluat, în vreme ce crainicul își striga litania. Sarkan stătea lângă mine, pana sa scriind o lungă vrajă împletită cu iluzie și descurajare din cărțile sale. O clepsidră era așezată între noi, arătându-ne timpul necesar desăvârșirii poțiunilor sale. Câțiva soldați nefericiți ai baronului așteptau într-un ungher ca Dragonul să-și ducă treaba la bun sfârșit, clătinându-se neliniștiți de pe un picior pe altul. Sarkan a lăsat jos pana chiar când ultimele fire de nisip s-au scurs în clepsidră, exact la timp.

– Foarte bine, veniți cu mine! le-a zis el și i-a condus spre laborator pentru a le înmâna sticluțele cu poțiuni, pe care să le ducă jos.

Însă eu îmi vedeam de treaba mea, fredonând una dintre melodiile cântate de mama în timp ce făcea pâine, și împătuream aluatul iar și iar, într-un ritm constant. Mă

gândeam la Alosha, cum forja ea sabia la nesfârșit, de fiecare dată introducând în ea și mai multă magie.

Când coca a devenit netedă și modelabilă, am rupt o bucățică din ea, am rulat-o în formă de turn și am plasat-o în mijlocul aluatului. Apoi am ridicat coca pe o latură, închipuind zidul muntos din spatele nostru.

Sarkan a revenit în cameră și s-a uitat încruntat la lucrarea mea.

– Ce model încântător! Copiii se vor bucura nespus.

– Vino și ajută-mă!

Am ridicat un zid din cocă în jurul turnului și am început să murmur o vrăjă a pământului peste el – *Fulmedesh*, *fulmishta!* – înainte și înapoi, într-un ritm sacadat. Am înălțat un al doilea zid puțin mai departe, apoi un al treilea. Murmuram încontinuu asupra lor. Un șuierat ca de copaci bătuți de un vânt puternic venea pe fereastră, iar podeaua tremura sub picioarele noastre: pământul și piatra se trezeau la viață.

Sarkan mă urmărea încruntat. Îi simțeam ochii în ceafă. S-a strecurat în mintea mea amintirea ultimei lucrări făcute împreună în încăperea aceasta: trandafiri și spini răspândindu-se sălbatic în jurul nostru. Doream și totodată nu doream ajutorul lui. Voiam să rămân supărată pe el, dar și mai mult doream apropierea lui. Doream să-l ating, să-i simt în palme mușcătura magiei. Însă îmi țineam capul plecat și continuam să modelez singură lucrarea.

S-a dus la unul dintre dulapuri și a adus de acolo un sertar plin cu așchii de piatră, de diferite mărimi, asemănătoare cu granitul din care era construit Turnul. A început să le culeagă și, cu degetele lui lungi, să le preseze pe pereții turnului înălțat de mine. Recita o vrajă de reparare, una de astupat crăpăturile și alta de peticit pietrele. Magia lui a început să curgă prin aluat, vie și scânteietoare acolo unde se atingea de a mea. A aruncat o vrajă asupra pietrei pe care a pus-o la fundația Turnului, ridicându-mă astfel pe mine și lucrarea mea, ca și cum mi-ar fi pus niște trepte sub picioare, ca eu să pot înălța zidurile în văzduh.

I-am preluat magia în lucrare, trecându-mi palmele peste ziduri, vraja mea purtându-și în continuare cântecul în spatele melodiei vrăjii lui. I-am aruncat o privire. Urmărea modelul din aluat, străduindu-se să-și păstreze sprâncenele împreunate, dar era inundat în același timp de lumina transcendentă pe care i-o aduceau de obicei lucrările lui elaborate: încântare și iritare, fără voia lui.

Afară, soarele apusese deja. O lucire albastru-violet scânteia peste aluatul nostru, ca o licoare puternică ce fierbe într-un

cazan. Abia o puteam distinge în lumina slabă din încăpere. Într-o clipă, lucrarea s-a aprins ca un foc de vreascuri uscate. Un șuvoi de magie a țâșnit din ea, numai că de data aceasta Sarkan se aștepta la explozie. S-a retras brusc de lângă mine. Din instinct, am vrut să mă agăț de el, dar m-am dat și eu înapoi. Am căzut, dar fiecare în pielea lui, fără să mai vărsăm magie unul pe altul.

Un zgomot ca de gheață spartă în miez de iarnă a pătruns prin fereastra deschisă, urmat de strigăte puternice. Cu obrajii arzând, am trecut în grabă pe lângă Sarkan și m-am uitat afară. Lămpile magice din fața cortului lui Marek se rostogoleau încoace și încolo, de parcă erau niște felinare pe o barcă ce cucerea un val. Pământul se cutremura ca apa.

Oamenii baronului se retrăgeau cu spatele la zidul Turnului. Gardul lor subțire, alcătuit din bețe legate între ele, se năruia. În lumina lămpilor magice l-am văzut pe Marek scoțând capul din cort, cu părul și armura strălucitoare și un lanț auriu – același lanț auriu pe care-l purtase crainicul – atârnând din pumnul său. O mulțime de cavaleri și servitori ieșeau în urma lui, căci marele pavilion se prăbușea.

– Aprindeți torțele și focurile! a tunat Marek cu un glas nefiresc de puternic.

Pământul gemea și huruia peste tot în jur.

Solya a ieșit și el din cort împreună cu ceilalți. A luat una dintre lămpile magice și a rostit un cuvânt peste ea, care a făcut-o să lumineze mai tare. Terenul dintre Turn și tabăra lor se dislocase și se cocoșase ca o bestie leneșă și plângăreață care încearcă să se ridice în picioare. Piatră și pământ laolaltă au început să se adune, alcătuind în jurul turnului trei ziduri, făurite din pietre proaspăt tăiate, peste care se întindea o rețea de vițe albe și zimți ascuțiți. Marek a fost nevoit să le poruncească oamenilor să retragă repede tunurile, căci zidurile ce continuau să se înalțe le trăgeau pământul de sub picioare.

Cu un oftat prelung, pământul s-a liniștit. Doar câteva mici cutremure s-au îndepărtat de Turn, precum undele apei. O ploaie de praf și pietricele s-a prelins de pe ziduri. În lumina lămpilor magice, chipul lui Marek exprima nedumerire și furie. O clipă, a privit în sus la mine, feroce. I-am răspuns cu aceeași încruntătură. Sarkan m-a tras de la fereastră.

– N-o să-l convingi niciodată pe Marek dacă îi provoci furie, mi-a zis Dragonul când m-am răsucit spre el, uitând să mă jenez de propria-mi mânie.

Stăteam foarte aproape unul de altul. Și-a dat și el seama de asta în același timp. Mi-a dat drumul și s-a retras. A privit într-o parte și și-a șters broboanele de sudoare de pe frunte.

– Mai bine am merge jos să-l liniștim pe Vladimir că nu avem de gând să-i aruncăm pe el și pe oștenii lui în măruntaiele pământului.

– Ar fi trebuit să ne avertizezi și pe noi înainte, i-a spus sec baronul când am ieșit din Turn, dar n-am de ce mă plânge. Putem să-l facem să plătească cu vârf și îndesat pentru zidurile astea, atâta vreme cât noi înșine ne putem mișca între ele. Pietrele ascuțite ne taie frânghiile. Avem nevoie de o cale de acces.

Voia să construim două pasaje la capetele opuse, astfel încât să-l facă pe Marek să se lupte de-a lungul zidurilor ca să poată pătrunde pe rând prin fiecare. Sarkan și cu mine ne-am dus la capătul nordic, să începem de acolo. La lumina torțelor, ostașii înfipseseră sulițe în pământ, cu vârfurile în sus, peste care așezaseră mantiile, încropindu-și astfel corturi sub care să-și petreacă noaptea. Câțiva dintre ei stăteau în jurul unor mici focuri de tabără și înmuiau carne uscată în apă fierbinte, amestecând și hrișcă în acea zeamă ca să se fiarbă mai repede. S-au dat grăbiți din calea noastră, înspăimântați, fără ca noi să scoatem vreun cuvânt. Sarkan părea să nu observe, dar mie îmi părea rău, căci era ceva nefiresc și greșit.

Unul dintre oșteni era un băiat de vârsta mea, care ascuțea de zor vârfurile sulițelor cu o piatră, una câte una, cu îndemânare: șase lovituri pentru fiecare și o făcea atât de repede, încât cei doi soldați care duceau sulițele să le sprijine de zid abia dacă aveau timp să se întoarcă după următoarele. Cred că fusese alegerea lui să facă asta, dacă învățase să se descurce atât de bine. Nu părea deloc posac sau nefericit. El alesese să devină soldat. Poate că povestea lui începea așa: mama lui era o biată văduvă ce trebuia să aibă grijă de cele trei surori ale lui și mai era și o fată din vecini care îi zâmbea peste gard când trecea cu vitele la păscut în fiecare dimineață. Astfel că i-a dat mamei banii căpătați la înrolare și a plecat să-și caute norocul. Muncea din greu. Voia să devină caporal, apoi sergent. După care avea să meargă acasă în uniforma lui frumoasă, îi va dărui mamei sale câțiva arginți și o va cere în căsătorie pe fata zâmbitoare.

Sau poate că avea să-și piardă un picior și va ajunge acasă amărât și trist și o va găsi măritată cu un bărbat în stare să muncească pământul. Sau poate că se va apuca de băut ca să uite că a omorât oameni în încercarea lui de a se îmbogăți. Și asta era o poveste. Toți aveau o poveste. Aveau mame și tați, surori și iubite. Nu erau singuri pe lume, oameni care să nu conteze decât pentru ei înșiși. Mi se părea total greșit să-i tratăm ca pe niște bănuți într-o pungă. Voiam să mă duc și să

vorbesc cu băiatul acela, să-i aflu numele și adevărata poveste. Dar n-ar fi fost cinstit, mi-aș fi păcălit propriile sentimente. Îmi închipuiam că soldații înțeleg foarte bine că pentru noi ei reprezintă doar niște cifre: atât avem de cheltuit cu ei, suma aceasta este prea mare, ca și cum, luat separat, niciunul nu făcea cât un om întreg.

Sarkan a pufnit:

– Cu ce-i ajută pe ei dacă bântui pe aici punându-le întrebări ca să afli că unul e din Debna sau că tatăl altuia e croitor, iar altul are trei copii acasă? Îi ajută mai mult zidurile construite de tine, astfel încât oamenii lui Marek să nu-i ucidă mâine-dimineață.

– Ba i-ar ajuta mai mult ca Marek să nu încerce deloc! am zis eu, pierzându-mi răbdarea în fața refuzului său de a înțelege.

Singura cale de a-l face pe Marek să se tocmească era ca plata pentru a sparge zidurile să fie prea mare, astfel încât să nu mai dorească s-o plătească. Dar asta nu-mi potolea furia cu care-i priveam pe el, pe baron, pe Sarkan, pe mine însămi.

– Mai ai familie pe undeva? l-am întrebat eu deodată pe Sarkan.

– N-aș putea spune. Eram un cerșetor în vârstă de trei ani când am provocat un incendiu în Varsha, voind să mă încălzesc într-o noapte de iarnă. Nici nu s-au sinchisit să-mi caute familia înainte să mă facă pachet și să mă trimită în capitală, a zis el cu indiferență, de parcă nici nu i-ar fi păsat că este rupt de lume. Și nu mai face mutra asta de doliu la mine! Totul s-a întâmplat în urmă cu un veac și jumătate și cinci regi și-au dat ultima suflare de atunci. Șase regi, s-a corectat el. Mai bine vino și ajută-mă să facem o breșă aici!

Se întunecase de-a binelea și nu puteam găsi crăpături decât pipăind zidul. Am pus palma și am tresărit. Piatra murmura straniu sub degetele mele, un cor de voci grave. M-am uitat mai de aproape. Ridicaserăm mai mult decât simplă piatră și pământ: acolo erau fragmente de lespezi sculptate, oasele Turnului pierdut. Cuvinte străvechi erau săpate din loc în loc, aproape tocite de vreme, dar încă prezente, astfel încât să fie simțite, chiar dacă nu se mai distingeau cu ochiul liber. Mi-am retras palmele și le-am frecat una de alta. Aveam degetele prăfuite și uscate.

– Au dispărut de mult, a zis Sarkan, dar ecourile lor dăinuiau.

Codrul năruise ultimul Turn. Codrul îi devorase și îi risipise pe ultimii lui locuitori. Poate că și cu ei se întâmplase același lucru, poate că și ei fuseseră asmuțiți unul împotriva altuia,

până ce muriseră cu toții, astfel încât rădăcinile Codrului să se strecoare nestingherite în trupurile lor.

Am pus din nou mâinile pe piatră. Sarkan găsise o crăpătură îngustă în zid, abia cât să intre vârfurile degetelor. Am apucat fiecare de o latură a ei și am tras:

– *Fulmedesh!* am rostit eu, în vreme ce el spunea o vrajă de deschidere.

Între noi s-a lărgit o spărtură, cu un zgomot de farfurii făcute țăndări pe pardoseală. O cascadă de pietricele a ieșit la iveală.

Oștenii au scos pietrele slăbite cu coifurile și mănușile de oțel, în vreme ce noi trăgeam ca să lărgim deschiderea. Când am terminat, pasajul era potrivit pentru trecerea unui bărbat în armură, dacă se ghemuia puțin. În el, literele argintii-albăstrui sclipeau ici și colo prin întuneric. M-am strecurat repede prin acea gaură de șoarece, încercând să nu mă uit la ele. În spatele nostru soldații au început să lucreze la tranșee, pe când noi ocoleam zidul către capătul sudic, pentru a face a doua deschidere.

La terminarea celui de-al doilea pasaj, oștenii lui Marek începuseră deja să ia cu asalt primul zid, totuși nu ceva prea serios: aruncaseră peste zid cârpe în flăcări, înmuiate în ulei de lampă, și bucățele de fier cu spini ascuțiți îndreptați în toate direcțiile. Dar asta aproape că i-a înveselit pe oamenii baronului. Nu ne mai priveau pe Sarkan și pe mine ca pe niște șerpi veninoși și începuseră să îndeplinească ordinele și să se pregătească de asediu, o muncă pe care o cunoșteau foarte bine.

Locul nostru nu era printre ei. Doar le stăteam în cale. N-am mai încercat să vorbesc cu niciunul dintre ei, ci l-am urmat în tăcere pe Dragon până la Turn.

Dragonul a închis ușile masive în spatele nostru, bârna încuietorii căzând cu ecou în chingile ei de fier. Intrarea și sala mare erau neschimbate, cu băncile strâmte și neprimitoare așezate de-a lungul pereților și lămpile atârnate din tavan. Toate erau la fel de țepene și de formale ca în prima zi când bântuisem pe aici cu tava de mâncare în mâini, înspăimântată și singură. Până și baronul a preferat să doarmă afară alături de oamenii lui, vremea fiind călduroasă. Le puteam auzi vocile prin ferestrele înguste, însă numai ca o șoaptă, de parcă ar fi venit din depărtare. Câțiva soldați cântau o melodie, deocheată probabil, dar veselă și ritmată. Nu reușeam să înțeleg cuvintele.

– Măcar vom avea și noi puțină liniște, a zis Dragonul, întorcându-se spre mine.

Și-a șters fruntea, lăsând o dâră curată peste stratul de praf de granit care-i acoperise pielea. Mâinile îi erau pătate cu pudră verde și urme iridescente de ulei, ce străluceau în lumina lămpilor. S-a cercetat cu o grimasă de dezgust, privindu-și mânecile cămășii de lucru pe care tocmai le desufleca.

O clipă m-am simțit de parcă eram iarăși numai noi doi în Turn, fără oastea ce aștepta la porți, fără odraslele regale în beci, doar cu umbra Codrului alungindu-se la ușă. Am uitat că sunt supărată pe el. Voiam să mă arunc în brațele sale, să-mi lipesc fața de pieptul lui și să-i simt mirosul de fum, cenușă și sudoare. Voiam să închid ochii și să-i pun brațele în jurul meu. Voiam să-i las urme de palme pe pielea colbuită.

– Sarkan!

– Probabil că vor ataca la prima geană de lumină, a zis el repede, retezând cuvintele pe care aș fi vrut să le spun.

Chipul lui era la fel de ferecat ca porțile Turnului. S-a îndepărtat de mine și mi-a arătat scările.

– Cel mai bun lucru pe care l-ai putea face acum este să te odihnești.

CAPITOLUL 27

Ce sfat de bun-simț! Atât de bun, încât am făcut indigestie! M-am dus în pivniță să mă întind lângă Kasia și cei doi copii. M-am încovrigat acolo, clocotind de furie. Le simțeam respirația liniștită în spate, ceea ce ar fi trebuit să-mi aducă alinare, dar nu, mă enervam și mai tare: „Ei dorm, și tu nu!“ Podeaua rece nu-mi putea răcori pielea cuprinsă de febră.

Trupul meu își amintea întreaga zi. În dimineața aceea mă trezisem de partea cealaltă a muntelui și încă auzeam ecoul copitelor pe stânci în urma mea, apropiindu-se, chinul respirației mele, cuprinsă de panică în vreme ce alergam cu Marisha în brațe. Aveam vânătăi acolo unde călcâiele fetiței se loviseră de șoldurile mele. Ar fi trebuit să fiu răpusă de oboseală, însă magia era vie în mine și îmi răscolea pântecele, dorind să se reverse. Mă simțeam ca o roșie prea coaptă care vrea să-și spargă pielița. Și la porțile noastre aștepta o armată.

Nu-mi închipuiam că Solya își petrecuse seara pregătind vrăji de apărare și de somn. Avea să ne umple tranșeele cu foc alb și să-i spună lui Marek unde să-și îndrepte țevile tunurilor, astfel încât să ucidă cât mai mulți oameni. Era un vrăjitor al războiului, fusese în zeci de bătălii, iar Marek avea cu el întreaga armată a Polnyei: șase mii de soldați împotriva celor șase sute care erau de partea noastră. Dacă nu-i opream, dacă Marek trecea de ziduri și ne omorau și luau copiii…

Am aruncat pătura cât colo. Kasia a deschis ochii, apoi i-a închis la loc. M-am strecurat ușor și m-am așezat pe marginea vetrei, tremurând. Mă gândeam întruna la cât de ușor putem pierde, la Codrul întunecat și înfricoșător care avea să înghită întreaga Vale, ca un val năprasnic și verde. Încercam să alung imaginea, dar în mintea mea un copac-inimă se înălța în piața mare din Dvernik, întinzându-și ramurile monstruoase precum copacul din Porosna, dincolo de hotarele Codrului. Și toți pe care-i iubeam erau înlănțuiți de rădăcinile lui apucătoare.

M-am ridicat și am alergat pe scări, încercând să fug de propria-mi imaginație. În sala mare, ferestrele înguste și înalte erau învăluite în beznă. Nu mai pătrundea nicio melodie prin

ele. Toți soldații dormeau. Am urcat în continuare, am trecut de laborator și de bibliotecă, de sub care lumini jucăușe, verzi, violet și albastre, încă se zăreau pe sub ușă. Dar nu era nimeni acolo, nimeni care să mă certe și să-mi spună că sunt o nesăbuită. Am urcat la catul următor și m-am oprit în capătul lui, lângă covorul uriaș și franjurat. O lumină slabă se vedea pe sub cea mai îndepărtată ușă, la capătul coridorului. Nu mai mersesem niciodată pe acolo, spre dormitorul lui Sarkan. Pentru mine aceea fusese cândva odaia căpcăunului.

Covorul era gros și întunecat, cu un model țesut cu fir de aur, într-o singură linie neîntreruptă: începea cu o spirală îngustă, precum coada înfășurată a unei șopârle. Linia aurie se îngroșa pe măsură ce se desfășura, după care își urma drumul răsucit de-a lungul covorului, ca o potecă ducând spre umbrele coridorului. Picioarele se cufundau în lâna moale. Am urmărit dunga aurie lărgindu-se sub pașii mei și am pornit pe modelul solzos, scânteietor. Am trecut de camerele de oaspeți, având ușile față în față, și m-am adâncit în întunericul culoarului.

Simțeam un vânt potrivnic. Modelul covorului se distingea mai clar acum. Pășeam peste un picior cu gheare mari, de culoarea fildeșului, peste bătaia unor aripi aurii, cu vinișoare pământii.

Vântul s-a făcut și mai rece, pereții au dispărut în întuneric. Covorul s-a lățit cât toată lărgimea holului, dar și dincolo de spațiul cunoscut. Și nu mai părea a fi făcut din lână. Stăteam pe niște solzi calzi, suprapuși, moi ca pielea, ridicându-se și coborând sub picioarele mele. Ecoul respirației reverbera în pereții cavernoși, ascunși vederii mele. Inima îmi bubuia îngrozită. Picioarele doreau să facă stânga-mprejur și să fugă.

În schimb, am închis ochii. Cunoșteam bine Turnul și cât de lung trebuie să fie coridorul în realitate. Am mai făcut trei pași pe spinarea solzoasă, apoi m-am răsucit și am întins mâna după ușa despre care știam că trebuie să se afle acolo. Am dat de clanța de metal, caldă la atingere. Am deschis ochii și m-am regăsit pe coridor, privind la o simplă ușă. Câțiva pași mai încolo, atât covorul, cât și holul își aveau capătul. Modelul parcă a fost absorbit în covor, iar un ochi verde, strălucitor, mă privea deasupra unui bot împodobit cu șiruri de dinți argintii, așteptându-i pe cei care nu știau pe unde să se întoarcă.

Am împins ușa, care a alunecat silențioasă pe balamale. Camera nu era mare. Patul era mic și îngust, cu baldachin din catifea roșie. Un scaun sculptat cu măiestrie era tras lângă vatră. O carte stătea pe măsuță alături de un pocal cu vin, băut pe jumătate. Din foc nu mai rămăseseră decât câțiva tăciuni aprinși, iar lămpile se stinseseră. M-am dus la pat și am tras draperia. Sarkan dormea întins, purtând încă pantalonii de

călărie și cămașa largă. Renunțase doar la haină. Rămăsesem cu mâna pe draperie, când el a clipit neajutorat, prea surprins ca să-și arate pe dată indignarea, de parcă nu și-ar fi imaginat vreodată cum cineva ar putea da buzna peste el. Era atât de năucit, încât dintr-odată am uitat să țip la el.

– Cum ai…? a îngăimat el, ridicându-se într-un cot, pe chip răsărindu-i în sfârșit revolta.

Dar eu l-am împins pe spate și l-am sărutat.

A scos un sunet de surpriză printre buzele mele, apoi m-a apucat de brațe și m-a ținut departe.

– Ascultă aici, creatură imposibilă ce ești! Sunt mai bătrân cu un secol și ceva decât…

– Mai taci odată! i-am zis eu nerăbdătoare.

Auzi ce scuză-și găsise el! M-am urcat în pat și m-am cocoțat pe el, salteaua din fulgi înclinându-se sub greutatea noastră. L-am privit de sus:

– Chiar *vrei* să plec?

M-a strâns mai tare de brațe, dar nu se uita în ochii mei. O clipă n-a scos niciun cuvânt. Apoi, cu voce răgușită, a spus:

– Nu!

M-a tras spre el, spre buzele lui dulci și fierbinți. Îmi pieriseră toate gândurile. Copacul-inimă a fost cuprins de flăcări și a dispărut. Simțeam doar arșița palmelor lui coborând pe brațele mele goale și înfrigurate, făcându-mă să tremur și mai tare. Cu un braț mă ținea strâns de talie. Cu celălalt, mi-a tras bluza largă. Eu am scos capul și brațele, eliberându-mă, iar părul mi-a căzut în valuri pe umerii goi. El a suspinat și și-a îngropat fața în buclele încurcate, sărutându-mi prin el gâtul, umerii, sânii.

M-am agățat de el, cu răsuflarea tăiată, fericită și cuprinsă de teama inocenței. Nu-mi trecuse niciodată prin cap că ar face… Limba i-a alunecat peste sfârcul meu, pe care l-a tras apoi în gură. Eu am clipit surprinsă și mi-am înfipt mâinile în părul lui, cam dureros probabil. S-a tras înapoi, aerul rece rămas între noi înfiorându-mi pielea.

– Agnieszka! a spus el pe un ton grav, aproape cu disperare, de parcă încă ar fi vrut să mă certe, dar nu mai era în stare.

M-a rostogolit și m-a trântit pe perne, sub el. Am apucat strâns poalele cămășii și am tras sălbatic de ele. S-a ridicat și a scos-o peste cap, iar eu m-am aruncat din nou cu capul pe perne, privind la baldachin în vreme ce el se lupta cu fustele mele enervante. Așteptam cu nesaț mângâierile lui. Încercam să nu-mi aduc aminte momentul acela în care degetul lui mare îmi alunecase printre picioare. Dar, vai! îmi aminteam. M-a frecat cu încheieturile degetelor și acel fior dulce a pus din nou stăpânire pe mine. Tremurând din tot corpul, mi-am strâns

coapsele peste mâna lui, din instinct. Voiam să-i spun să se grăbească, s-o ia încet, ambele deodată.

Draperiile s-au închis în jurul nostru. Stătea deasupra mea, cu ochii lucind în întunericul intim al baldachinului. Mă privea sălbatic, cercetându-mi chipul. Ar fi putut să mă mai mângâie puțin cu degetul, dar el a mai făcut-o o singură dată. Un suspin sau un geamăt mi-a suit în gâtlej, iar el s-a aplecat și m-a sărutat, ca și cum ar fi vrut să mă devoreze.

Și-a mișcat iar degetul, iar eu nu m-am mai împotrivit. Mi-a apucat coapsele și le-a îndepărtat, punându-mi un picior peste talia lui. Încă mă privea cu o poftă nemăsurată.

– *Da*! am zis eu repede, încercând să mă mișc odată cu el, însă el mă tot lovea ușor cu degetele. *Sarkan!*

– Ți-aș fi recunoscător dacă ai avea *puțintică* răbdare! a spus el, cu o sclipire în ochii negri.

Mă uitam furioasă la el, dar apoi m-a mai lovit o dată și și-a afundat degetele în mine. Desena o linie lungă și circulară între coapsele mele. Îmi punea o întrebare la care nu știam încă răspunsul. Dar l-am aflat pe dată, am apropiat din nou picioarele, strângând cu putere, iar degetele lui au rămas ude.

M-am lăsat tremurând pe perne, cu mâinile apăsându-mi fruntea plină de sudoare sub părul încâlcit.

– Oo! suspinam eu. Oo!

– Așa! a zis el, plin de satisfacție.

Dar m-am ridicat și l-am împins pe spate în celălalt capăt al patului. L-am prins de betelia pantalonilor – încă avea pantalonii pe el! – și am zis:

– *Hulvad!*

Pantalonii s-au topit, și fustele mele odată cu ei. Stătea gol sub mine, lung și subțirel. Mă privea cu ochi mici, cu mâinile pe șoldurile mele. Zâmbetul ăla satisfăcut îi dispăruse de pe chip. M-am cățărat pe el.

– Sarkan! am rostit, reținând pe limbă fumul și tunetul numelui său, ca pe un premiu mult râvnit, după care am alunecat peste el.

A închis ochii cu putere. Chiar părea că suferă. În schimb eu simțeam o nebănuită plăcere, răspândindu-se în mine ca undele apei, dar și o durere ascuțită. Îmi plăcea să-l simt adânc în mine. Gemea, răsuflând din greu, cu degetele apăsându-mi șoldurile.

Îl țineam de umeri și mă legănam.

– Sarkan! l-am strigat din nou.

I-am răsucit numele pe limbă, cercetându-i toate ungherele întunecate, toate ascunzișurile.

El suspina neajutorat și se mișca odată cu mine. Mi-am înfășurat picioarele în jurul taliei lui, agățându-mă de el, iar el m-a ridicat și ne-am rostogolit.

Mă cuibărisem lângă el, ca să încăpem în patul îngust, și îmi trăgeam sufletul. Cu o mână în părul meu, stătea cu fața în sus și se holba la baldachin, ca și cum nu-i venea să creadă ce s-a întâmplat. Îmi simțeam brațele și picioarele grele. M-am sprijinit puțin de el și am întrebat:

– De ce ne-ai luat?

Se juca absent cu părul meu, încercând să-l descurce. S-a oprit o clipă, după care a oftat sub obrazul meu.

– Sunteți legate de Vale, toate. Născute și crescute aici. Vă are sub stăpânire. Dar este vorba de un canal propriu, pe care eu îl pot folosi ca să mai scurg din puterea Codrului.

A fluturat din mână și din palma lui a ieșit un fir de argint care a alcătuit o schiță a tabloului din camera mea, o hartă cu o rețea de linii magice împânzind întreaga Vale. Urmăreau calea strălucitoare și lungă a râului Spindle și toți afluenții lui ce coborau din munți. Olshanka și satele noastre erau marcate cu câte o stea strălucitoare.

Totuși, liniile acelea nu mă surprindeau deloc: erau ceva de a cărei prezență știusem întotdeauna, ascunsă în adâncuri: pleoscăitul găleții în fântâna din piața mare din Dvernik; murmurul râului Spindle curgând repede în zilele de vară.

Toate erau pline de magie, de putere ce aștepta să fie extrasă. Astfel că el construise mici canale de irigare din care să scoată o parte din această putere, înainte să fie absorbită de Codru.

– Dar de ce aveai nevoie de una dintre noi? am întrebat eu încă nedumerită. Puteai doar să…

Și am făcut mâinile căuș.

– Nu și dacă nu eram eu însumi legat de Vale.

Simplu, de parcă era singura explicație de pe lume! Am înmărmurit, nevenindu-mi să cred.

– Nu te neliniști! a adăugat el sec, înțelegând cu totul greșit atitudinea mea. Dacă reușim să supraviețuim zilei de mâine, vom găsi o cale să te dezlegăm.

Apoi a șters cu mâna rețeaua de linii argintii. Nu ne-am mai vorbit. Nici nu știam ce să spun. După o vreme, i-am simțit în obraz respirația lină. Draperia grea de catifea ne înconjura din toate părțile, ca și cum ne odihneam în inima lui zidită. Nu mai simțeam gheara fricii, ci o tristețe adâncă. Câteva lacrimi îmi înțepau ochii, fierbinți și dureroase, de parcă încercau să înlăture o așchie înfiptă în ochi, dar nu erau suficiente. Aproape că-mi doream să nu fi venit sus.

Nu mă gândisem niciodată ce vom face *după,* după ce puneam stavilă Codrului și supraviețuiam. Mi se părea absurd să mă gândesc la un *după* imposibil. Dar mi-am dat seama că, fără să mă gândesc serios la asta, mă imaginasem totuși continuând să trăiesc în Turn. În cămăruța mea de sus sau scotocind veselă prin laborator și bibliotecă, necăjindu-l pe Sarkan ca o fantomă dezordonată care-i rătăcește cărțile și îi lasă ușile deschise și care-l face să vină la festivalul primăverii și chiar să participe la un dans, două.

Știam deja, fără s-o exprim, că nu-mi mai găseam loc în casa mamei. Dar știam și că nu vreau să-mi petrec zilele ca Baba Iaga, într-o colibă ce colindă în lung și-n lat pe piciorul ei săltăreț, după cum ne spuneau poveștile despre ea, dar nu voiam nici în castelul regelui. Kasia dorise să fie liberă, visase cum înaintea ei se deschide lumea largă. Eu nu.

Dar locul meu nu era nici aici, lângă el. Sarkan se încuiase în Turn, ne luase una câte una, ne folosise legătura cu Valea doar ca să nu-și creeze propria legătură. Exista un motiv pentru care nu cobora în Vale. Nu era nevoie să-mi spună că nu putea să vină în Olshanka și să joace hora fără să-și întindă propriile rădăcini. Și nu dorea asta. Se adăpostise vreme de un secol îndărătul acestor ziduri pline de magie străveche. Poate că m-ar fi lăsat înăuntru, dar ar fi închis imediat ușile în spatele meu. Doar o mai făcuse și înainte. Eu îmi meșterisem o frânghie din rochii de mătase împletite cu magie ca să evadez, însă nu-l puteam face și pe el să coboare pe fereastră dacă nu-și dorea.

M-am ridicat de lângă el. Mâna i-a alunecat din părul meu încâlcit. Am îndepărtat draperiile grele și m-am strecurat din pat, înfășurându-mă cu o cuvertură. M-am dus la fereastră și am împins obloanele. Am scos capul și umerii în aerul nopții, dorind să simt adierea răcoroasă pe față. Dar n-am simțit nimic. Aerul din jurul Turnului era neclintit. Prea neclintit.

Am înlemnit cu mâinile încleștate pe pervazul de piatră. Era miezul nopții, beznă totală, majoritatea focurilor fuseseră stinse sau acoperite pentru noapte. Nu vedeam nimic. Am stat să ascult vocile pietrelor străvechi din care construiserăm zidurile și le-am auzit murmurul neliniștit.

Am fugit în grabă până la pat și l-am scuturat pe Sarkan:

– Ceva nu e bine!

Ne-am îmbrăcat în grabă, *vanastalem* transformându-mi hainele într-o fustă lungă până la glezne și un brâu curat. El meșterea un balon de săpun, o versiune mai mică a santinelei, prin care transmitea un mesaj: „Vlad, trezește-ți grabnic oamenii. Marek încearcă ceva la adăpostul nopții.“ L-a suflat pe fereastră, apoi am luat-o la fugă amândoi. Când am ajuns în bibliotecă, deja tranșeele erau luminate de torțe și felinare.

În tabăra lui Marek nu se vedea nicio lumină, cu excepția celor ținute de cei câțiva străjeri și de lampa aprinsă din pavilion.

– Da, a recunoscut Sarkan. Plănuiește ceva.

S-a întors la masă, unde deschisese vreo șase volume de magie de apărare. Însă eu stăteam în continuare la fereastră și urmăream totul încruntată. Simțeam gustul magiei lui Solya, dar mai era ceva, ceva ce se mișca încet și adânc. Încă nu puteam vedea nimic, în afară de câteva gărzi care-și făceau rondul de noapte.

În cortul lui Marek, o siluetă trecând prin fața lămpii și-a aruncat umbra pe peretele din pânză. Un profil de femeie, cu părul strâns într-o diademă cu vârfuri ascuțite. Am sărit speriată de la fereastră, răsuflând greu, de parcă m-ar fi văzut. Sarkan s-a uitat la mine nedumerit.

– E aici! Regina e aici!

N-aveam timp să mă gândesc ce înseamnă asta. Tunul lui Marek răsuna, scuipând foc, un zgomot infernal, și nori de praf se înălțau acolo unde primele ghiulele loviseră zidul exterior. Solya a scos un sunet puternic și o lumină s-a întins peste tabără: oștenii vârau cărbuni în baloți de paie și surcele, aliniați și pregătiți dinainte.

Un zid de foc își întindea flăcările către zidul meu de piatră, iar Solya se afla în spatele lui. Pe mantia lui albă jucau pete de lumină portocalii și roșii și fulgere țâșneau din brațele lui larg întinse. Avea chipul schimonosit, de parcă se chinuia să ridice o povară grea. Nu-i auzeam cuvintele acoperite de zgomotul focului, însă știam că rostește o vrajă.

– Încearcă să faci ceva cu focul ăla! mi-a zis Sarkan după ce a aruncat și el o privire.

S-a întors repede la masă și a tras unul dintre zecile de pergamente pe care le scrisese de cu seară, o vrajă care să respingă ghiulelele.

– Dar ce… am dat eu să întreb, însă el citea deja, silabele întortocheate și lungi urmându-i melodia.

Nu mai era vreme de întrebări. Afară, Solya îngenunchease și acum ridica mâinile de parcă se pregătea să arunce o minge grea. Întregul zid de flăcări s-a arcuit în aer și a sărit peste zidul de piatră, peste oamenii baronului ghemuiți în tranșee.

Strigătele lor s-au înălțat odată cu trosnetele focului. O clipă am rămas înlemnită. Cerul larg era senin, stelele se zăreau de la un capăt la altul, nu era niciun nor prin care să invoc ploaia. M-am dus repede la carafa din colț. M-am gândit că, dacă pot face ca un nor să se preschimbe în furtună, atunci pot să transform și o picătură de apă într-un nor.

Am turnat apă în căușul palmei și am șoptit o vrajă de ploaie, spunându-le picăturilor că pot deveni ploaie, apoi furtună, ba chiar un potop, până când în mâna mea s-a format argintul-viu. L-am aruncat pe fereastră și a început să plouă: un sughiț de tunet și o singură rafală de ploaie a coborât în tranșee, stingând focul în locul în care a căzut.

Tunul răsuna încontinuu. Sarkan stătea acum la fereastră lângă mine, ținând scutul, dar fiecare bubuitură o resimțea ca pe o lovitură primită din plin. Focul portocaliu îi lumina chipul de jos, lucind în dinții încleștați când gemea în urma impactului. Aș fi vrut să vorbesc cu el, între loviturile de tun, să-l întreb dacă mergea totul cum trebuie. Nu-mi dădeam seama dacă noi eram în avantaj sau ei.

Însă focul din tranșee ardea încă. Eu aruncam ploaia, dar îmi era foarte greu să fac nori dintr-un căuș de apă și devenea din ce în ce mai greu. Aerul din jurul meu era tot mai uscat, iar pielea și părul îmi erau tot mai seci, de parcă furam orice urmă de umezeală. Iar norii mei loveau focul doar din loc în loc. Oamenii baronului făceau tot ce puteau să ajute, mistuind flăcările cu mantiile înmuiate în apă, dar aceasta era pe terminate.

Cele două tunuri au răsunat la unison. Dar de data asta ghiulele de fier au lucit luminate de un foc albastru-verzui, precum cozile unor comete. Sarkan a fost aruncat în spate și s-a izbit cu coastele de marginea mesei. S-a împleticit, tușind, dar vraja fusese ruptă. Cele două ghiulele au pătruns prin scut și s-au afundat în zid cu încetineală, ca atunci când bagi un cuțit într-un fruct necopt. În jurul lor piatra părea să se topească, arzând roșu pe margini. Au dispărut în zid, după care cu un zgomot înfundat au explodat. Un nor de țărână a țâșnit în sus, așchii de piatră s-au izbit de pereții Turnului și o gaură s-a căscat în mijlocul zidului.

Marek a ridicat sulița în aer și a urlat:

– Înainte!

Nu înțelegeam cum l-ar putea asculta cineva, căci, prin deschizătura zdrențuită, focul încă ardea, în ciuda vrăjii mele, și oamenii țipau cuprinși de flăcări. Dar oștenii i-au ascultat porunca: un torent de soldați au șarjat cu sulițele la nivelul taliei, aruncându-se în haosul tranșeelor.

Sarkan s-a ridicat cu greu de lângă masă și s-a târât la fereastră, lăsând în urmă o dâră de sânge ce picura din nasul și gura sparte.

– S-a hotărât să fie mână largă, a zis el cu tristețe. Fiecare ghiulea a stat la forjă vreme de zece ani. Polnya deține mai puțin de zece.

– Îmi mai trebuie apă! i-am zis eu și în același timp l-am apucat de mână, trăgându-l după mine în vrajă.

Îl simțeam cum vrea să se împotrivească, căci nu avea o vrajă pe măsura vrăjii mele. Dar a mormăit în bărbie și mi-a oferit un simplu farmec, unul dintre primele pe care încercase să mă învețe, menit să umple un pahar cu apă din fântâna din măruntaiele Turnului. Fusese supărat la culme când eu fie vărsasem apă pe masă, fie adusesem doar câțiva stropi. Când a rostit vraja, un șuvoi de apă a început să curgă în carafă, iar eu mi-am cântat vraja asupra vasului, apoi asupra fântânii, a apei reci, adânci și adormite, apoi am azvârlit carafa pe fereastră.

O clipă n-am putut vedea nimic, căci o rafală de vânt și ploaie m-a izbit în față și în ochi, cu mușcătura iernii. M-am șters cu palmele. În tranșee, incendiul era stins deja, mici flăcărui mai jucau pe ici, pe colo. De ambele părți ale zidului, bărbați în armură alunecau în nămolul ce se ridica până la glezne. Gaura din zid scuipa noroi, iar oamenii baronului, odată ce focul dispăruse, se îngrămădeau în jurul deschizăturii cu sulițele pregătite, astupând-o cu vârfurile lor ascuțite și alungând oștenii care voiau să treacă prin ea. M-am sprijinit cu ușurare de pervaz: opriserăm focul lui Solya și atacul lui Marek. Deja folosise atât de multă magie, mai mult decât își permitea, dar noi tot îl opriserăm. Cu siguranță că acum își spunea că…

– Pregătește-te! m-a trezit Sarkan din reverie.

Solya rostea o nouă vrajă. Ținea mâinile ridicate, cu degetele răsfirate, uitându-se de-a lungul lor, și linii argintii au țâșnit din fiecare deget, despărțindu-se apoi în trei. Liniile arcuite au coborât peste zid, fiecare poposind pe altă țintă: un ochi, despărțitura din dreptul gâtului unei armuri, cotul mâinii cu care cineva ținea sabia, locul din dreptul inimii.

Dar, din câte vedeam, liniile acelea nu făceau nimic altceva. Doar atârnau în aer, abia distingându-se în întuneric. O sută de arcuri au zbârnâit la unison. Marek aranjase trei rânduri de arcași în spatele pedestrașilor. Săgețile au urmărit liniile trasate până la țintă.

Am ridicat o mână să mă împotrivesc, gest inutil. Săgețile zburau nestingherite. Treizeci de oameni au căzut doborâți dintr-o singură lovitură, toți apărători ai breșei. Soldații lui Marek au năvălit prin deschizătură, revărsându-se în tranșee, iar restul oștii se înghesuia în spatele lor. Începuseră deja să împingă oamenii baronului către primul pasaj.

Pentru fiecare centimetru se ducea o luptă grea. Apărătorii alcătuiseră o pădure de sulițe și săbii și, în spațiul strâmt, oamenii lui Marek nu puteau înainta fără să dea piept cu armele ascuțite. Dar Solya a mai trimis un rând de săgeți către

apărători. Sarkan se întorsese la masă, scotocind printre hârtii în căutarea unei vrăji pe măsură, dar n-avea cum să o găsească la timp.

Am scos din nou mâna pe fereastră, dar de data aceasta am rostit vraja Dragonului pe care o folosise s-o aducă pe Kasia de pe munte.

– *Tual, tual, tual!* am chemat eu coardele de argint, iar ele s-au lipit mănunchi în degetele mele, zbârnâind.

M-am aplecat și le-am azvârlit către creasta zidului. Săgețile le-au urmat și s-au izbit de piatră, adunându-se apoi într-o grămăjoară.

Preț de o clipă, am crezut că liniile argintii mai stăruie puțin în palmele mele, lumina lor reflectându-mi-se pe chip. Apoi Sarkan a strigat să mă avertizeze. O mulțime de coarde argintii se îndreptau prin fereastra deschisă către gâtul, sânii și ochii mei. Abia am apucat să le adun într-un snop și să le arunc orbește departe de mine. După care săgețile au intrat în zbor pe fereastră și s-au înfipt bâzâind acolo unde nimeriseră liniile argintii: în raftul de cărți, în podea, în scaun, adânc, cu penele vibrând puternic.

Mă holbam la ele, prea surprinsă pentru a mă teme, fără să înțeleg că tocmai era să fiu lovită de zece săgeți. Afară, tunurile răgeau. Deja începeam să mă obișnuiesc cu zgomotul lor. Am clipit din instinct, fără să privesc, fiind încă fascinată de cât de aproape de mine fuseseră acele săgeți. Dar Sarkan a răstunat brusc masa, hârtiile împrăștiindu-se pe podea, atât de grea încât a zgâlțâit și scaunele. M-a tras repede în spatele ei. Șuieratul unei ghiulele se auzea din ce în ce mai aproape.

Am avut suficient timp să ne dăm seama ce urma să se întâmple, dar nu suficient cât să facem ceva în privința asta. M-am ghemuit sub brațul protector al lui Sarkan, zărind prin crăpăturile tăbliei răsturnate pe o parte raze de lumină. Ghiuleaua a străpuns peretele în dreptul pervazului, sticla făcându-se țăndări, apoi s-a rostogolit până s-a lovit cu un bufnet de zidul de piatră, după care a explodat și un fum cenușiu a ieșit fierbinte din ea.

Sarkan mi-a acoperit gura și nasul. Mi-am ținut respirația, căci am recunoscut vraja împietririi. Pe când ceața plutea blând către noi, Sarkan a chemat din tavan una din sferele lui santinelă, care i s-a oprit în palmă. I-a ciupit membrana, a făcut o gaură în ea și, cu un alt gest categoric, a adunat toată pătura de fum în sferă, învolburată ca un nor.

Am expirat aerul din plămâni înainte să termine. Vântul șuiera prin gaura căscată în zid, răsfoind paginile cărților, iar foile rupte foșneau zgomotos. Am astupat cu tăblia mesei deschizătura, ca să nu alunecăm pe fereastră. Ajutându-se de o

cârpă, Sarkan a luat de jos o bucată din ghiulea și a ținut santinela lângă ea, de parcă ar fi pus un copoi să simtă mirosul.

– *Menya kaizha, stonnan olit!* i-a spus el santinelei, apoi a împins-o pe fereastră spre cerul nopții.

A plutit, cenușie ca un norișor de ceață.

Toate acestea se petrecuseră rapid, nu mai mult decât mi-ar fi luat să-mi țin respirația. Însă încă o parte din armata lui Marek se înghesuia în tranșee și împingea oamenii baronului către primul pasaj. Solya mai croise încă o dată drum săgeților, făcând mai mult loc. Dar, pe lângă asta, Marek și cavalerii săi călăreau de-a lungul zidului, mânând oamenii de la spate. I-am văzut folosindu-și biciuștile și sulițele pe propriii oameni, îndemnându-i către spărtură.

Cei din primul rând erau împinși în săbiile apărătorilor. Groaznic! Alți soldați presau din spate și, încet, încet, oștenii baronului dădeau înapoi – dopul era scos din sticlă. Tranșeele erau deja pline de cadavre, atât de multe, căzute unele peste altele. Soldații lui Marek se cățărau pe mormanele formate și trăgeau cu arcul către oamenii baronului, de parcă nici nu le-ar fi păsat că stau pe trupurile tovarășilor lor decedați.

Din cea de-a doua tranșee, apărători au început să arunce peste zid sferele cu poțiunile Dragonului. Acestea aterizau într-o explozie albastră și norișori se răspândeau printre oșteni. Oamenii surprinși de ceață se prăbușeau în genunchi sau direct pe mormanele de cadavre, amețiți și cufundându-se pe dată într-un somn adânc. Dar alți și alți soldați veneau în urma lor, cățărându-se pe ei ca niște furnici.

Simțeam o groază sălbatică. Mi se părea ceva ireal.

– N-am judecat bine situația, a zis Sarkan.

– Cum poate face asta? am întrebat eu cu glas tremurat.

Se părea că Marek dorea atât de mult victoria, încât nu-i păsa câte vieți îl costau zidurile noastre. Ar fi plătit oricât, iar soldații l-ar fi urmat către moarte, la nesfârșit.

– Trebuie să fie posedat…

Nu-mi imaginam ce altceva l-ar fi putut face să irosească viețile propriilor oameni așa, ca pe apă.

– Nu. Marek nu luptă să cucerească Turnul. Luptă să cucerească tronul. Dacă pierde aici, acum, l-am face să pară slab în fața seniorilor. Acum este încolțit.

Am înțeles, fără să-mi doresc asta. Marek chiar va ajunge să cheltuiască tot ce are. Niciun preț nu va fi prea mare pentru el. Iar toți oamenii pierduți și toată magia irosită nu făceau decât să-l înrăiască, precum un om care aruncă cu bani în stânga și-n dreapta de necaz că a cheltuit prea mult. Nu-l puteam opri. Eram nevoiți să luptăm cu el până la ultimul om, iar el avea la dispoziție mii pe care să-i arunce în înfruntare.

Tunul a mai răsunat o dată, ca să marcheze parcă teribila înțelegere a faptelor, după care au amuțit amândouă ca o binecuvântare. Santinela lui Sarkan coborâse asupra lor și se vărsase peste fierul fierbinte. Oamenii care manevrau tunurile s-au transformat pe dată în statui. Unul dintre ei rămăsese lângă tunul din stânga, cu un băț înfipt în țeavă; ceilalți erau aplecați asupra frânghiilor, în încercarea de a aduce tunul drept la locul lui; iar alții țineau ghiulele și saci: un monument al unei bătălii ce nu luase încă sfârșit.

Marek a poruncit de îndată ca alți oameni să vină și să elibereze terenul de statui. Aceștia le-au târât de acolo și le-au aruncat grămadă în țărână. Am închis ochii atunci când un soldat a zdrobit degetele de piatră ca să smulgă frânghia. Voiam să le strig că oamenii aceia sunt vii. Însă lui Marek nu i-ar fi păsat oricum.

Statuile erau grele, ceea ce le încetinea munca, astfel încât am avut un mic răgaz până la următoarele lovituri de tun. Mi-am adunat gândurile și m-am întors spre Sarkan.

– Dacă ne-am oferi să ne predăm, ne-ar asculta?

– Sigur că da. Ne va osândi la moarte cât ai clipi. Ba ai putea să le tai chiar tu gâtul copiilor în timp ce-i predai în mâinile sale, dar el va fi încântat să te asculte.

A preluat el vraja săgeților, rostind o incantație de schimbare a direcției, și o altă ploaie de săgeți a izbit zidul exterior. A scos mâna pe fereastră și a scuturat-o în jos.

– În zori, chiar dacă Marek este dispus să-și distrugă întreaga armată, oamenii nu pot lupta neîncetat, fără odihnă, mâncare și apă. Dacă le putem ține piept până dimineață, va trebui să-i retragă pentru scurtă vreme. După care ar putea fi înclinat spre tratative. Dar asta doar dacă le ținem piept până mâine-dimineață.

Dar dimineața părea mult prea departe.

O vreme ritmul luptei s-a mai domolit. Oamenii baronului se retrăseseră cu toții în cea de-a doua tranșee, astupând intrarea cu cadavre, astfel încât soldații lui Marek să nu poată pătrunde. Marek călărea în sus și-n jos de-a lungul zidului înconjurător, agitat, furios, nerăbdător, urmărind cum oamenii lui se muncesc să pună din nou tunurile în poziție de tragere. Lângă el, Solya tocmai se pregătea de o nouă ploaie de săgeți azvârlite în cea de-a doua tranșee.

Lui îi era mai ușor să le arunce decât nouă să le respingem. Vârfurile lor erau făurite de Alosha. Își doreau să-și găsească drumul prin carne, iar Solya doar le arăta calea. Între timp, noi le abăteam de la scopul lor, luptându-ne atât cu vraja Șoimului, cât și cu a Aloshei, cu puterea voinței ei, cu loviturile de

ciocan ce bătuseră fierul cu magie și hotărâre, dar și cu zborul firesc al săgeților. Pentru noi era muncă grea, obositoare, câtă vreme Solya slobozea cu mare ușurință coardele argintii în aer, doar dintr-o fluturare a brațului, ca un om care aruncă semințe pe un câmp de semănat. Sarkan și cu mine trebuia să facem cu rândul, fiecare dintre noi prinzând câte un zbor, cu mare efort. Nu mai aveam nici timp, nici putere rămasă pentru a mai face și alte vrăji.

Totul avea un ritm firesc: adunam un zbor de săgeți, ca și cum am fi tras un năvod greu, după care făceam o pauză de apă și de odihnă, timp în care era rândul lui Sarkan. Apoi mă duceam din nou la fereastră. Dar Solya rupea ritmul, iar și iar. Intervalul dintre zboruri era prea scurt, astfel încât nu ne mai puteam odihni între ele fără să alergăm atunci când ne venea rândul. După care, din când în când, lăsa să treacă mai mult sau arunca săgețile direct spre noi sau trimitea două zboruri într-o succesiune rapidă.

– Nu cred că are o provizie inepuizabilă, am zis eu, sprijinindu-mă de perete, secătuită și cuprinsă de dureri.

Erau câțiva băieți pe lângă arcași, care culegeau săgețile trase, le smulgeau din cadavre și le adunau de lângă ziduri, ducându-le înapoi pentru a fi refolosite.

– Nu, a zis Sarkan, ușor distant și rezervat, secătuit și el de magie. Numai că numărul săgeților este mai mic. Deci probabil că îl vor ține până mâine-dimineață.

Sarkan a ieșit repede din cameră după ce și-a încheiat rândul și a adus din laborator un borcan acoperit, plin cu cireșe în sirop de zahăr. Într-un colț al bibliotecii ținea pe o măsuță un samovar din argint care nu rămânea niciodată fără ceai. Supraviețuise atacului cu ghiuleaua, deși paharul delicat căzuse și se spărsese. A turnat ceai în două pahare de măsurat și mi-a întins borcanul cu cireșe.

De fapt, erau vișine de culoarea vinului roșu, adunate din livezile de lângă Viosna, situată pe la mijlocul Văii. Erau conservate în zahăr și alcool. Am mâncat două linguriță cu vârf, după care am lins lacomi lingurița până a devenit curată lună. Aveau gustul de acasă, iar magia Văii dormita în ele. El a mâncat doar trei boabe, cumpătat, cu măsură, și a scuturat lingurița de marginea borcanului, atent să nu ia mai mult decât trebuie. Am privit în altă parte și mi-am băut bucuroasă ceaiul, ținând paharul cu ambele mâini. Era o noapte caldă, dar pe mine mă lua cu fiori.

– Întinde-te și încearcă să dormi puțin, m-a sfătuit Sarkan. Probabil că va face o ultimă încercare chiar înaintea zorilor.

Reușiseră să tragă din nou cu tunul, dar fără prea multe pagube. Bănuiam că oamenii pricepuți fuseseră făcuți stană de

piatră.

Mai multe ghiulele căzuseră prea aproape, aterizând printre oamenii lui Marek, sau zburaseră peste Turn. Zidurile rezistau. Oamenii baronului acoperiseră a doua tranșee cu țepușe și sulițe, peste care așternuseră pături și pânză de cort, găsindu-și astfel adăpost înaintea săgeților.

Mă durea capul, chiar și după ce băusem ceaiul, obosită și tocită ca un cuțit folosit la tăiat lemne. Am pliat covorul, improvizând un pat, și m-am întins, simțindu-mă atât de bine, dar somnul nu voia să apară. Firele argintii luminau cerul din dreptul ferestrei la intervale lungi și repetate. Murmurul vocii lui Sarkan, întorcându-le zborul, părea atât de departe. Stătea în umbră, profilul lui conturându-se ascuțit pe perete. Podeaua Turnului trepida sub obrazul și urechea mea din cauza luptelor de jos, precum pasul greu și îndepărtat al unui uriaș.

Am închis ochii, concentrându-mă doar la respirație. Poate că am ațipit câteva clipe, dar m-am trezit dând din picioare, visând că alunecasem pe ceva. Sarkan privea în jos prin fereastra spartă. Zborul săgeților încetase. M-am ridicat și m-am dus lângă el.

Cavaleri și servitori forfoteau în jurul pavilionului ca un roi agitat. Regina ieșise din cort. Purta armură, o cămașă de zale îmbrăcată peste o rochie albă, simplă. În mână ținea o sabie. Marek s-a dus repede la ea și s-a aplecat să-i spună ceva. Ea a privit în sus la el, cu chipul limpede și dur ca oțelul.

– Îi vor oferi Codrului copiii, așa cum a făcut Vasily cu mine! i-a strigat ea atât de tare, încât a ajuns la urechile noastre. Dar mai întâi vor trebui să treacă de mine și să mă sfârtece bucată cu bucată!

Marek a șovăit, apoi a descălecat și a cerut pavăza. Și-a scos sabia din teacă. Ceilalți cavaleri coborau și ei de pe cai, iar Solya îi stătea deja alături. M-am uitat neajutorată la Sarkan. Consideram că Marek merita să moară după ce-i condusese la moarte pe propriii soldați. Dar dacă într-adevăr asta credea el, că vrem să le facem ceva atât de îngrozitor copiilor…

– Cum poate gândi așa ceva?

– La fel de bine cum s-a convins singur că toate au fost niște coincidențe, a răspuns el, în vreme ce deja căuta printre cărțile de pe rafturi. Este o minciună care se potrivește dorinței sale.

A luat un volum greu de pe raft, ținându-l cu ambele mâini. Era uriaș, înalt de aproape un metru. Am vrut să-l ajut, dar mi-am retras repede mâinile, fără să vreau. Era legat într-o piele înnegrită, scârboasă la atingere, atât de lipicioasă, încât mizeria nu se lua de pe degete.

– Da, știu, a zis el azvârlindu-l pe fotoliu. E un text de necromanție, e dezgustător. Dar mai degrabă folosesc morții

decât viața unui om.

Vraja era scrisă în versuri lungi, de modă veche. Am încercat să-l ajut cu cititul, dar n-am reușit. M-am retras încă de la primele cuvinte. Rădăcina aceste vrăji era moartea. Moarte de la un capăt la altul. Nu puteam suporta nici măcar să mă uit la ea. Sarkan s-a încruntat la tulburarea mea.

– Te porți cumva ca o domnișoară delicată? Ei bine, nu ești una dintre ele. Ce naiba ai? Nu contează, du-te și încearcă să-i încetinești.

Am făcut un salt, dornică să stau cât mai departe de cartea aceea, și am ajuns la fereastră. Am adunat de pe jos bucățele de piatră sfărâmată și am încercat asupra lor vraja ploii, la fel cum o folosisem asupra carafei cu apă. O ploaie de praf și pietricele s-a abătut asupra soldaților lui Marek. A trebuit să se adăpostească, cu mâinile deasupra capului, dar regina nici măcar nu s-a sinchisit. S-a dus la spărtura din zid, s-a cățărat pe cadavre, poalele rochiei îmbibându-se cu sânge.

Marek și cavalerii s-au grăbit să ajungă în fața ei, ținând scuturile deasupra capetelor. Am aruncat cu bolovani asupra lor, fragmente mai mari, care se preschimbau în pietroaie și, deși câțiva dintre ei au căzut în genunchi, majoritatea au rămas neatinși sub protecția scuturilor. Au ajuns la pasaj și au început să tragă corpurile din baricadă, făcându-și loc de trecere. Oamenii baronului îi împungeau cu sulițele. Cavalerii lui Marek primeau loviturile în paveze și în armuri. Câțiva dintre ei au căzut, formându-se o movilă de trupuri în armuri strălucitoare. Însă împingeau înainte, forțând deschiderea, iar regina a reușit să intre.

N-am putut vedea lupta din pasaj, dar s-a terminat iute. Sângele gâlgâia, negru în lumina torțelor, și regina a păși dincolo. A azvârlit la pământ capul unui om pe care îl ținuse în mâna liberă. Apărătorii au început să se retragă temători din fața ei. Marek și cavalerii i-au venit alături, împărțind moartea cu săbiile, iar pedestrașii s-au revărsat în tranșee în urma lor. Solya ataca și el cu fulgere albe.

Oamenii baronului cădeau, împiedicându-se în propriile picioare, fugind din calea reginei. Mi-o imaginasem pe Kasia cu o sabie, împărțind în jur aceeași teroare. Regina ridica și cobora sabia, înjunghia și tăia cu putere neobosită și nicio sabie nu o atingea. Marek striga porunci. Oamenii baronului se cățăraseră pe ultimul zid și încercau să tragă cu arcul în regină, dar săgețile nu-i puteau străpunge pielea.

Am tras una dintre săgețile înfipte în raftul de cărți, cu care Solya trăsese asupra mea, cea făcută de Alosha. M-am dus la fereastră și m-am oprit acolo cu mâinile tremurânde. Dar nu vedeam ce altceva aș mai fi putut face. Era de neoprit. Dacă o

ucideam pe regină, Marek nu m-ar mai fi ascultat niciodată. Dar puteam să-l omor și pe el, dacă o omoram pe ea… Gândul ăsta mi-a provocat greață. De sus, părea mică și departe, o păpușă, nu o persoană, dar brațul ei se ridica și cobora constant.

– Un moment! a zis Sarkan.

M-am dat înapoi, ușurată și bucuroasă, deși mi-am astupat urechile când el a recitat cuvintele lungi și tremurătoare ale vrăjii. Un vânt a bătut pe fereastră, atingându-mi pielea ca o palmă umedă și uleioasă, cu miros de putreziciune și rugină. Continua să sufle, domol și înfricoșător, ajungând în tranșee, printre cadavrele răvășite, și încet-încet a început să le ridice.

Și-au lăsat săbiile pe pământ. Nici nu mai aveau nevoie de arme. Nu încercau să rănească soldații, ci doar întindeau mâinile goale și îi apucau strâns, câte doi, trei la un singur om. În tranșee erau mai mulți morți decât vii și acum toți morții se supuneau vrăjii Dragonului. Soldații lui Marek tăiau și spintecau cuprinși de frenezie, însă morții nu sângerau. Chipurile lor erau pierdute, dezinteresate.

Unii dintre ei s-au aruncat în tranșee ca să-i prindă în strânsoare pe cavaleri, repezindu-se chiar și la mâinile și picioarele reginei. Însă ea s-a eliberat, iar bărbații în armură i-au sfârtecat cu săbiile. Oamenii baronului erau la fel de înfricoșați de vrajă ca soldații lui Marek. Fugeau atât din fața morților, cât și din fața reginei, care înainta spre ei. Morții reușeau să țină piept armatei, iar oamenii baronului doborau cavalerii din jurul ei, dar ea era de neoprit.

Nu mai rămăsese niciun strop de alb din rochia ei. Era însângerată de la glezne până la genunchi și cămașa de zale era mânjită în roșu. Brațele și mâinile erau de asemenea roșii, iar fața era pătată cu stropi de sânge. M-am uitat la săgeată și am atins magia Aloshei. Am simțit dorința săgeții de a-și relua zborul, de a căuta carne caldă și vie. În vârful săgeții era o zgârietură. Am netezit-o cu degetele, presând oțelul așa cum o văzusem făcând pe Alosha cu sabia ei. I-am mai oferit puțină magie și am simțit cum se îngreunează în mâna mea, plină de dorința de a ucide.

– În șold, i-am șoptit eu, retrăgându-mă din fața morții.

Era cu siguranță îndeajuns cât s-o oprească pe regină. Am țintit spre ea și am azvârlit săgeata. Aceasta a zburat drept, șuierând voioasă. A lovit coapsa reginei și a străpuns cămașa de zale, rămânând înfiptă, pe jumătate atârnând de zale. Dar nu curgea nicio picătură de sânge. Regina și-a scos săgeata și a aruncat-o pe jos. S-a uitat spre fereastră, o privire scurtă. M-am dat înapoi. Ea s-a întors la măcel.

Mă durea fața de parcă m-ar fi lovit, simțeam o presiune puternică deasupra punții nasului.

– Codrul! am strigat eu.

– Ce-ai zis?

– Codrul! Codrul e în ea!

Fiecare vrajă pe care o făcuserăm reginei, fiecare vrajă de purificare, moaștele sfinte, fiecare proces, nimic nu contase. Acum eram sigură de asta. Codrul se uitase la mine. Codrul găsise o cale de a se ascunde.

M-am întors spre el:

– *Invocația!* Sarkan, trebuie să le arătăm lui Marek și lui Solya, întregii armate. Dacă vor vedea că este posedată de Codru…

– Și tu îți închipui că vor crede?

A privit totuși pe fereastră, apoi a spus:

– Bine. Oricum am pierdut zidurile. Vom aduce în Turn supraviețuitorii. Și să sperăm că porțile vor ține suficient cât noi să facem vraja.

CAPITOLUL 28

Am alergat pe scări în jos și am deschis porțile. Oamenii baronului s-au revărsat înăuntru, rămăseseră îngrozitor de puțini. O sută poate. S-au îngrămădit în sala de la intrare și pe scări până în pivniță, toți murdari și obosiți, cu chipurile schimonosite de ororile văzute. Erau bucuroși să intre, însă se temeau de Sarkan și de mine. Până și baronul ne privea cu suspiciune.

– Nu erau ei, a spus el când a ajuns în fața lui Sarkan, oamenii lui făcând cerc în jurul nostru. Morții aceia...

– Nu, iar dacă ai fi preferat să-i pierzi pe cei vii, mai bine spune-mi și data viitoare voi ține cont de sensibilitățile tale.

Sarkan era obosit, dar eu eram frântă. Mă întrebam cât mai este până dimineață, dar nu-mi exprimam curiozitatea cu voce tare.

– Lasă-i să se odihnească atât cât apucă și să mănânce câte ceva din proviziile noastre.

Kasia și-a făcut și ea loc pe scări printre soldații îngrămădiți. Baronul îi trimisese în pivniță pe răniți și pe cei mai epuizați. Numai cei mai buni au rămas lângă el.

– S-au năpustit asupra vinului și a butoaielor de bere, mi-a șoptit ea. Nu cred că vor mai fi în siguranță copiii. Nieshka, ce se-ntâmplă?

Sarkan se urcase pe podium și aranja acum cartea *Invocației* peste brațele jilțului său. A înjurat în barbă.

– E ultimul lucru care ne lipsește acum. Du-te jos și transformă totul în cidru!

Am alergat degrabă împreună cu Kasia. Soldații beau cu căușul și cu coifurile sau dădeau găuri în butoaie și își băgau capul dedesubt sau reumpleau sticlele. Unii se puseseră deja pe ceartă. Însă țipetele din cauza vinului erau mai sigure decât cele din cauza ororilor, a morților și a măcelului.

Kasia i-a împins din drumul meu, dar ei nu s-au opus când m-au văzut acolo. M-am dus la cel mai mare butoi și am lăsat palmele pe el.

– *Lirintalem!* am spus eu.

Un firicel de magie s-a scurs din mine și a pornit-o tremurător printre sticle și butoaie. Soldații continuau să se îmbrâncească pentru băutură. Dar avea să mai treacă o vreme până să-și dea seama că nu se vor îmbăta mai tare.

Kasia m-a atins ușor pe umăr, iar eu m-am întors și am strâns-o în brațe.

– Trebuie să mă duc sus. Ai grijă de copii!

– Nu vrei să vin cu tine?

– Ai grijă de copii! Dacă trebuie…

Am apucat-o de mână și am dus-o până la peretele îndepărtat. Stashek și Marisha stăteau acolo treji, urmărindu-i cu precauție pe soldați. Marisha se freca la ochi. Am pipăit cu palmele pe zid până ce am găsit marginile, apoi am luat mâna Kasiei și i-am arătat crăpătura ușii. Am făcut o clanță dintr-un fir magic.

– Împinge ușa, du-i înăuntru și apoi închide după tine.

Am ridicat mâna în aer și am spus *Hatol!*, trăgând și scoțând sabia Aloshei din buzunarul magic. I-am înmânat-o:

– Ai grijă și de asta!

A încuviințat și a petrecut tolba în care se afla sabia pe după umăr. Am sărutat-o încă o dată și am fugit sus.

Toți oamenii baronului intraseră în Turn. Zidurile ne erau încă de folos, căci tunurile lui Marek nu puteau dărâma porțile. Câțiva dintre apărători se cățăraseră pe scaunele din dreptul ferestrelor înguste și trăgeau cu arcul în soldații de afară. Lovituri puternice zguduiau porțile, după care un foc magic le-a atins. De afară se auzeau strigăte și larmă.

– Vor să dea foc porților, a zis un bărbat de la fereastră, pe când eu mă întorceam în sala cea mare.

– N-au decât! a exclamat Sarkan fără să se uite la el.

M-am alăturat lui pe podium. Își transformase jilțul într-o simplă banchetă cu două locuri, cu o scândură lată în locul brațului comun. Peste ea pusese volumul greu al *Invocației,* care aștepta familiar, și totuși straniu. M-am lăsat încet în scaun și am răschirat degetele pe copertă, pipăind literele aurii, ornate, simțind zumzăitul lor ca un roi îndepărtat. Eram atât de obosită, încât aveam mâinile amorțite.

Am deschis coperta și am început să citim. Sarkan recita cu glas limpede și constant, ritmat, și încetul cu încetul ceața de pe ochii mei a început să dispară. Am fredonat, am cântat și am murmurat în jurul incantației lui. Soldații amuțiseră. Se așezaseră prin colțuri sau sprijiniți de pereți, atenți ca și cum ar fi ascultat un bun cântăreț și un cântec trist într-o tavernă, târziu în noapte. Pe chipul lor se citea uimirea când încercau să urmărească firul poveștii, încercând să și-l amintească, chiar și în vreme ce erau atrași de vrajă.

Vraja m-a atras și pe mine laolaltă cu ei, dar eu eram bucuroasă să mă pierd în ea. Toate grozăviile zilei erau încă prezente, însă *Invocația* le introducea în poveste. Dar nu în partea cea mai importantă. Puterea creștea, luminoasă și limpede. Simțeam vraja cum se înalță ca un al doilea turn. Când vom fi fost pregătiți, aveam să deschidem porțile și să azvârlim irezistibila lumină în curte. Prin ferestre se zăreau zorii.

Porțile au scârțâit. Ceva pătrundea pe sub ele, pe deasupra, printre canaturile lor. Oamenii aflați în apropierea lor strigau alarmați. Umbre subțiri și răsucite își croiau drum prin fiecare crăpătură, rapide ca șerpii. Se transformau în vițe și rădăcini, sfărâmând lemnul și piatra în zonele unde reușiseră să treacă. Se răspândeau pe lemn precum florile gerului pe sticlă, apucând și înhățând, emanând un miros familiar, dulceag.

Era însuși Codrul, lovind din plin, de parcă ar fi știut ce facem noi înăuntru, că eram pe cale să demascăm înșelăciunea. Înspăimântați, soldații din Mlaștinile Galbene tăiau cârceii vițelor cu săbiile și cu pumnalele. Știau și ei destule despre Codru cât să-l recunoască. Dar și mai multe vițe creșteau prin crăpăturile și găurile făcute de primele. Afară, berbecele lui Marek lovea din nou, iar porțile se zgâlțâiau de sus până jos. Cârceii s-au încolăcit în jurul chingilor de fier și al drugului și au tras. Rugină portocaliu-roșiatică a țâșnit din el precum sângele – lucrare de un secol ruinată într-o clipă. Cârceii s-au înfășurat în jurul piroanelor, clătinându-le cu furie în toate părțile. Balamalele scârțâiau zgomotos.

Sarkan și cu mine am continuat să citim, dar limba ni se împleticea în graba de a întoarce cât mai multe pagini. Însă *Invocația* cerea ritmul ei. Povestea nu putea fi zorită. Edificiul puterii pe care îl înălțaserăm deja se clătina sub viteza rostirii cuvintelor, ca o povestitoare care își pierde firul poveștii. Ne aflam sub stăpânirea *Invocației.*

Cu un trosnet răsunător, un colț al ușii din dreapta a cedat. Mai multe vițe groase au țâșnit înăuntru, desfășurându-se. Câteva dintre ele s-au repezit către brațele soldaților, smulgându-le săbiile din mâini și azvârlindu-le cât colo. Altele s-au încolăcit în jurul drugului și l-au tras, puțin câte puțin, până ce a ieșit din chingi. Berbecele de afară a mai izbit o dată, iar porțile s-au dat de perete, lovind oamenii care încercau să le împingă la loc.

Marek, încă pe cal, se afla de cealaltă parte, ridicat în picioare pe scările șeii și sunând din corn. Chipul îi era luminat de pofta de sânge și de furie, atât de nerăbdător, încât nici n-a observat de ce s-au deschis porțile atât de repede. Vițele prinseseră rădăcini pe lângă scările exterioare ale Turnului,

ascunzându-se pe la colțuri și în crăpăturile treptelor sparte, abia vizibile în primele raze ale soarelui. Marek și-a îndemnat calul peste ele fără să arunce măcar o privire, luând-o pe scări și trecând prin porțile sfărâmate. În spatele lui veneau cavaleri, ale căror săbii se ridicau și cădeau într-o ploaie de sânge, pe când oamenii baronului îi împungeau cu sulițele. Caii nechezau și se prăvăleau, lovindu-i de moarte pe cei ce se aflau în preajma lor.

Lacrimi amare îmi curgeau pe obraji și apoi pe cartea deschisă, dar nu mă puteam opri din citit. Apoi ceva m-a lovit, o izbitură puternică ce m-a lăsat fără suflare. Vraja mi-a alunecat de pe limbă. La început n-am auzit nimic, după care un gol s-a format în jurul meu și al lui Sarkan, înghițind toate zgomotele fără să ne atingă. Parcă ne aflam în ochiul furtunii din mijlocul câmpului, văzând perdeaua de ploaie căzând cu furie pe pământ, fără să ne ude, dar știind că în orice moment…

Fisuri s-au întins dinspre noi către carte, către banchetă, către podium, către podea și pereți. Nu erau simple crăpături în lemn și piatră, ci în lume. Dincolo de ele nu era decât absență întunecată. Frumosul volum aurit al *Invocației* s-a închis singur și s-a scufundat ca o piatră în apa adâncă. Sarkan m-a înșfăcat de braț, trăgându-mă de pe banchetă și de pe podium. Scaunul se prăbușea și el, apoi întregul podium, toate prăvălindu-se în hăul căscat.

Sarkan continua vraja, sau mai degrabă o menținea, repetând la nesfârșit ultimul vers. Am încercat să-l ajut fredonând, însă respirația îmi dispărea. Mă simțeam tare ciudat. Umărul îmi pulsa puternic, dar, când m-am uitat mai bine, n-am văzut nimic nelalocul lui. Apoi am coborât încet privirea și am observat penele unei săgeți ieșind din mine, chiar sub sân. Eram uluită. Nu simțeam nimic.

Minunatele vitralii, transformate într-o ploaie colorată, zburau în afară cu un zgomot surd, pe măsură ce crăpăturile ajungeau la ele. Oamenii cădeau în despicăturile ce se răspândeau neîncetat, iar țipătul lor dispărea odată cu ei, înghițiți de tăcere. Bucăți din zidurile de piatră și din podea dispăreau de asemenea. Pereții Turnului gemeau.

Sarkan ținea restul vrăjii de o margine, ca un om care încearcă să stăpânească un cal nărăvaș. Am încercat să-i ofer din magia mea. Îmi susținea toată greutatea cu un singur braț, dar tare ca fierul. Mă împleticeam de picioare, aproape târându-le după mine. Începeam să simt în piept o durere ascuțită, de parcă trupul meu abia se trezise și observase că se întâmplă ceva rău cu el. Când respiram, îmi venea să țip, dar nu aveam suficient aer. Soldații se mai luptau pe ici, pe colo,

alții fugeau din Turn, dorind să se îndepărteze de lumea ce se prăbușea. L-am zărit pe Marek eliberându-se din șaua armăsarului său mort și sărind peste crăpătura din podea ce se îndrepta spre el.

În cadrul porților năruite a apărut regina, cu lumina dimineții strălucind din spate. O clipă mi s-a părut că, în loc de o femeie, văd un copac cu scoarța argintie, ce se înălța de la podea până la tavan. Dar Sarkan m-a tras după el și am coborât în pivniță. Turnul se cutremura, iar pietre se prăvăleau în urma noastră. Sarkan a cântat ultimul vers pe fiecare treaptă, ținând în frâu vraja ce dorea să se elibereze.

Dar eu nu-l puteam ajuta.

Când am deschis ochii, am văzut-o pe Kasia îngenuncheată lângă mine, neliniștită. Praful plutea prin aer, însă Turnul nu se mai cutremura. Stăteam rezemată de peretele pivniței. Ne aflam sub pământ. Nu-mi aminteam cum am ajuns până aici. De undeva din apropiere, baronul le poruncea oștenilor supraviețuitori. La poalele scărilor ridicaseră o baricadă din butoaie de vin, lăzi și cazane, ancorându-le cu piatra prăbușită. Dinspre cotul scărilor pătrundea lumina zilei. Sarkan stătea lângă mine și incanta răgușit și la nesfârșit ultimul vers.

Mă așezase lângă un dulap din metal. În jurul mânerelor erau urme de foc. A dus-o pe Kasia până la încuietoare. Ea a apucat un mâner și o flacără a țâșnit, cuprinzându-i mâna. Dar ea a strâns din dinți și a tras de el oricum. Pe un raft se aflau câteva borcănele cu un lichid scânteietor. Sarkan a luat un borcănel și a arătat cu degetul spre mine. Kasia se uita nedumerită când la el, când la săgeată.

– Vrei s-o trag de-acolo? a întrebat ea.

El a făcut cu mâna un gest de împingere, iar ea, cu un nod în gât, a încuviințat. A îngenuncheat lângă mine și mi-a zis:

– Nieshka, rezistă puțin!

A prins săgeata cu ambele mâini și i-a frânt coada care ieșea din pieptul meu. Vârful a trepidat înlăuntrul meu. Am deschis gura și am închis-o, agonizând în tăcere. Nu mai puteam să respir. În mare grabă, a curățat așchiile, netezind vergeaua, apoi m-a întors pe o parte, sprijinindu-mă de perete, și dintr-o singură mișcare a împins săgeata prin mine. A apucat vârful ce-mi străpunsese spatele și a tras.

Gemeam de durere în timp ce sângele fierbinte țâșnea din ambele răni. Sarkan a deschis borcănelul, și-a turnat conținutul în palmă și mi-a frecat pielea cu el, introducându-l în rana deschisă. Mă ardea îngrozitor. Am încercat să-l împing, dar eram prea slăbită. Nu m-a luat în seamă, îndepărtându-mi rochia ca să mai toarne puțin lichid, apoi Kasia m-a răsucit pe

partea cealaltă și mi-a oblojit rana din spate. Am țipat. Dintr-odată puteam țipa! Kasia mi-a dat o cârpă din care să mușc. Am mușcat, tremurând din tot trupul.

Durerea s-a înrăutățit. M-am smuls de lângă ei, încercând să mă presez pe peretele rece și dur, vrând să mă fac una cu el și insensibilă ca piatra. Am săpat cu unghiile în mortar, văicărindu-mă, cu mâna Kasiei pe umăr… și deodată partea cea mai grea a trecut. Sângele s-a redus la câteva picături. Puteam deja să văd și să aud: luptele duse pe scări, zăngănit de săbii, scârțâit de metal și câteodată un clinchet. Sânge curgea prin baricadă.

Sarkan se lăsase moale, rezemat de peretele de lângă mine. Buzele i se mișcau în continuare, însă nu mai ieșea aproape niciun sunet printre ele. Ținea ochii închiși cu mare efort. *Invocația* era ca un castel de nisip, din care jumătate fusese măturat de val, iar cealaltă jumătate era gata să se prăbușească. Se străduia să-l proptească, dar era prea slăbit. Mă întrebam dacă și restul se năruia, dacă hăul înghițea întregul Turn și ne devora pe toți, lăsând o gaură în lume, după care se închidea la loc deasupra noastră, iar o parte din coasta muntelui aluneca la vale să umple prăpastia, ca și cum noi n-am fi existat vreodată.

A deschis pleoapele și s-a uitat la mine. A arătat către Kasia și către copiii cuibăriți în spatele ei, urmărindu-ne speriați de după un butoi. Sarkan a arătat din nou: *Du-te!* Voia să-mi spună să-i iau cu mine și să fugim, să ne ascundem repede undeva. Am șovăit, dar ochii lui au scânteiat, mânioși. A întins mâna pe podeaua goală. Cartea nu mai era, *Invocația* dispăruse. Nu mai puteam încheia vraja, iar când puterea lui avea să cedeze…

Am respirat adânc și mi-am împletit degetele cu ale lui, revenind în vrajă. El s-a împotrivit. La început am cântat încetișor și sacadat, căutându-mi drumul. Nu mai aveam hartă și nici nu-mi mai aminteam cuvintele, însă mai făcuserăm vraja înainte. Îmi aminteam unde mergeam și ce încercam să construim. Am adunat nisip în jurul zidului și am săpat un șanț lung și larg, împotriva valurilor,. Continuam să fredonez fragmente de povești și de cântece. Am început să ridic movile de nisip în mintea mea. El se ținea deoparte nedumerit, neștiind cum să mă ajute. I-am cântat o melodie mai lungă, dăruindu-i-o ca pe un pumn de nisip ud, apoi el mi l-a dat înapoi, cântând ceva lent, precis și egal, așezând pietrele una câte una la baza zidului din nisip ud, clădind turnul, făcându-l tot mai înalt.

Lucrarea redevenea puternică și solidă. Opriserăm alunecarea zidului. Eu continuam cu vraja mea, cârpind pe ici, pe colo, găsind o cale și călăuzindu-l și pe Dragon prin ea. Am

adunat mai mult nisip și l-am lăsat pe el să niveleze peretele. Împreună am înfipt în vârf o creangă cu frunze foșnitoare în loc de steag. Încă nu puteam să respir bine, căci simțeam o gheară în piept și o durere adâncă acolo unde poțiunea încă își făcea efectul, însă magia curgea acum limpede, strălucitoare, rapidă și abundentă.

Se auzeau bărbați strigând. Ultimii oșteni ai baronului se năpusteau peste baricade, venind de sus, majoritatea rămași fără săbii, singurul lor gând fiind să scape cu viață. O lumină inunda scările, precedată de țipete. Soldații aflați la adăpost apucau mâinile celor de dincolo de baricadă și îi trăgeau peste. Nu mai erau mulți. Când și ultimul a ajuns în pivniță, soldații au aruncat și ultimele bețe și cazane în vârful baricadei, astupând pe cât puteau pasajul. Vocea lui Marek a răsunat cu ecou de dincolo. Am zărit și părul auriu al reginei. Oștenii baronului încercau să o împungă cu sulițele, însă acestea alunecau pe pielea ei. Baricada se dărâma.

Dar nu puteam renunța la vrajă. Kasia se ridicase și acum împingea ușa mormântului.

– Aici, repede! le-a zis ea copiilor.

Ei s-au împleticit pe scări. Kasia m-a apucat de braț să mă ajute. Sarkan se căznea și el să se țină pe picioare. Kasia ne-a împins pe amândoi înăuntru, apoi a luat sabia de pe jos și a înșfăcat un borcănel sigilat din dulap.

– Pe aici! le-a strigat ea soldaților, care ne-au urmat.

Invocația a venit și ea după noi. Am coborât treptele în spirală, cu Sarkan imediat în spatele meu. Deasupra noastră am auzit un zăngănit, iar scările au fost învăluite în beznă; sus, unul dintre oșteni închisese ușa. Șirurile de litere aflate de ambele părți ale treptelor scânteiau din umbre și murmurau încetișor. Eu am modificat puțin lucrarea ca să alunece blând pe lângă magia literelor. În mod subtil, imaginea mea despre turn s-a schimbat, a devenit mai larg și mare, formându-se terase și ferestre și o cupolă aurită, ziduri din piatră albă, inscripționate cu litere argintii, precum pereții scării spiralate. Sarkan a încetinit ritmul, căci l-a văzut și el: vechiul turn, turnul pierdut din vechime. Lumina zorilor ne învăluia.

Am ajuns în camera rotundă de la baza scărilor. Aerul încins și îmbâcsit nu era îndeajuns pentru noi toți, dar Kasia a luat un sfeșnic greu din fier și a izbit în zidul mormântului, cărămizile prăbușindu-se în camera mortuară. Un aer răcoros ne-a întâmpinat. Kasia a împins copiii înăuntru și le-a spus să se ascundă în spatele sarcofagului străvechiului rege.

În pivniță, piatra se sfărâma. Regina îi conducea pe Marek și pe oamenii lui pe urmele noastre. Câteva zeci de soldați s-au înghesuit în camera rotundă, presați de pereți, cu chipurile

înspăimântate. Purtau tunici galbene sau ce mai rămăsese din ele, deci erau din tabăra noastră, însă eu nu-l recunoșteam pe niciunul. Nu-l zăream nicăieri pe baron. Zăngănit de săbii se auzea iar din depărtare; ultimii soldați ai Mlaștinilor Galbene rămași pe scări încă se luptau. Lumina *Invocației* se plămădea rapid.

Marek a înjunghiat și ultimul om de pe scări și l-a împins cu piciorul. Oștenii baronului i-au sărit înainte, aproape nerăbdători; cel puțin era un inamic pe care îl puteau înțelege și chiar înfrânge. Dar Marek s-a sprijinit în scut, apoi s-a strecurat pe sub el și a implântat sabia în trupul primului bărbat, apoi s-a răsucit și a tăiat capul soldatului aflat de cealaltă parte a treptelor, a lovit un altul cu mânerul sabiei, după care cu un salt a scos ochiul altuia. Kasia a făcut un pas lângă mine, împotrivindu-se cu un strigăt prelung și cu sabia ridicată, însă erau cu toții la pământ înainte ca ecoul ei să se sfârșească.

Dar și noi terminaserăm *Invocația*. Am cântat și ultimele trei cuvinte, iar Sarkan le-a cântat după mine, apoi le-am cântat la unison.

Lumina zorilor strălucea în încăpere, ieșind parcă din pereții de marmură. Marek a înaintat în spațiul eliberat chiar de el, iar regina a coborât în spatele lui.

Din sabia ei curgeau picături de sânge. Avea chipul calm și senin. Lumina strălucea pe ea și prin ea, constantă și în profunzime, dar nici urmă de posedare. Marek era curat, la fel și Solya în spatele lui. Lumina ce o inundase le prinsese și lor conturul și nu se zărea nicio umbră în ei, ci doar un soi de sclipire de egoism și mândrie precum zidurile ghimpate ale citadelei. Dar în regină nici măcar așa ceva nu se găsea. Mă uitam uluită la ea, răsuflând din greu. În ea nu exista răul-Codrului!

De fapt, nu se găsea nimic acolo. Lumina *Invocației* trecea direct prin ea. Era roasă pe dinăuntru, trupul ei fiind doar o scoarță găunoasă. Nu mai rămăsese nimic în ea care să fie atins de rău. Dar am înțeles prea târziu: plecaserăm să o salvăm pe regina Hanna, iar Codrul ne ajutase să găsim ce căutam. Dar ce găsiserăm era doar o rămășiță goală pe dinăuntru, un fragment din miezul copacului-inimă. O marionetă goală, așteptând ca noi să terminăm cu procesele și să ne convingem că nu e atinsă de rău, ca apoi Codrul să-i tragă sforile.

Lumina continua să curgă peste ea și, până la urmă, am reușit să văd Codrul, de parcă în locul chipului femeii vedeam un nor, apoi silueta unui copac. Codrul era acolo. Doar el era acolo. Șuvițele ei aurii erau de fapt vițe înfrunzite, iar mâinile

și picioarele erau ramuri, degetele de la picioare erau rădăcini lungi, ce se târau pe pardoseală și intrau adânc printre crăpături.

Se uita la peretele din spatele nostru, la deschiderea zdrențuită către mormântul cu flacăra lui albăstruie, și pentru prima dată fața ei s-a schimbat, ca răsucirea unei salcii firave în bătaia vântului puternic, ca furia furtunii abătute asupra coroanelor copacilor. Puterea care anima Codrul, orice ar fi fost ea, mai fusese aici, în mormânt.

Chipul alb ca varul al reginei se pierdea sub lumina *Invocației* asemenea vopselei curățate sub jetul de apă. Sub el era o altă regină, pământie și verde și aurie, cu pielea ca scândura de arin, iar părul, de un verde-închis, aproape negru, înspicat cu roșu, auriu și ruginiul toamnei. Cineva îi adunase șuvițele aurii și le împletise într-o diademă, împreună cu panglicuțe albe. Purta o rochie albă, dar pusă pe dos. O îmbrăcase, dar fără să-i acorde vreo însemnătate.

Am văzut cum trupul îngropat al regelui ia formă între ea și noi. Era cărat de șase oameni într-un giulgiu din in alb. Chipul îi era neclintit, iar ochii, acoperiți cu o ceață albă. Îl duceau în mormânt. L-au lăsat ușor în sarcofagul din piatră, apoi l-au învelit cu giulgiul.

În lumina *Invocației*, această regină urma îndeaproape oamenii din camera mortuară. S-a aplecat asupra sicriului. Nu i se citea tristețe pe chip, ci doar confuzie, de parcă nu înțelegea nimic din cele petrecute. A atins obrajii și pleoapele regelui cu degete lungi și noduroase ca niște crăcuțe. Dar el nu s-a mișcat. Uimită, și-a retras mâna, dându-se la o parte din drumul bărbaților. Au pus capacul sarcofagului, iar flacăra albastră s-a aprins deasupra lui. Ea îi privea încă năucită.

Unul dintre oamenii aceia i-a spus ceva, probabil să stea oricât dorește. Apoi a făcut o plecăciune și a părăsit mormântul prin deschidere, lăsând-o acolo. Când s-a întors, am văzut pe fața lui ceva ce, după atâta amar de vreme, *Invocația* a putut surprinde cu claritate: răceala și hotărârea lui.

Însă regina Codrului nu văzuse nimic. Stătea lângă sarcofag, cu mâinile întinse pe el, la fel de nedumerită ca Marisha. Ea nu înțelegea moartea. Urmărea dansul flăcării albastre. Palidă la față, s-a întors și s-a uitat de jur împrejur în încăperea goală. S-a mai uitat o dată și atunci a văzut cărămizile puse una peste alta în deschizătură. Era zidită într-un mormânt.

S-a uitat mirată o clipă, apoi a alergat și a îngenuncheat lângă spărtura rămasă. Bărbații deja umpluseră aproape tot spațiul, lucrând în mare grabă. Omul cu chipul de gheață rostea o vrajă, din degetele sale ieșind fulgere albastre-argintii, pe care oamenii aceia le zideau împreună cu cărămizile.

Regina a scos o mână, împotrivindu-se. Dar el nu i-a răspuns, nici măcar nu a privit-o. Niciunul nu-i privea chipul. I-au împins mâna în criptă, după care au pus și ultima cărămidă.

S-a ridicat, trezindu-se dintr-odată singură. Era năucită, furioasă, confuză, dar încă nu-i era frică. A ridicat mâna, dar nu știa ce voia să facă. În spatele ei, flăcăruia albastră dansa pe mormântul de piatră. Literele cioplite pe lateralele sarcofagului au primit și ele lumină, strălucind, completând lunga frază ce cobora pe pereții scărilor. S-a rotit și am citit și eu împreună cu ea: RĂMÂI VEȘNIC, ODIHNEȘTE-TE VEȘNIC, FĂRĂ SĂ TE POȚI MIȘCA, FĂRĂ SĂ POȚI PLECA. Acesta nu era un simplu poem destinat odihnei regelui. Aici nu era doar un mormânt. Era o temniță menită ei. A bătut cu pumnii în perete, a încercat să-l împingă, să-și bage degetele prin crăpături, dar totul era în van. Teroarea punea stăpânire pe ea. Piatra o amuțise, rece și neclintită. Săpaseră această încăpere la rădăcina muntelui. Ea nu avea cale de scăpare. Nu putea…

Brusc, regina Codrului a alungat aceste amintiri. Lumina *Invocației* s-a făcut fărâme ce s-au scurs ca apa printre dalele mormântului. Sarkan s-a împleticit înapoi, iar eu aproape că am căzut de perete. Eram din nou în camera rotundă, însă spaima reginei mi se zbătea în piept ca o pasăre ce vrea să iasă din colivie. Departe de soare, de apă și de aer. Dar nu putea să moară. Și nici nu murise.

Stătea acum printre noi, ascunsă pe jumătate sub chipul reginei Hanna, dar nu mai era nici acea regină din viziune. Cumva, reușise să scape din mormânt. Se eliberase, apoi îi… omorâse? Da, îi omorâse, dar nu numai pe ei, ci și pe iubitele lor, pe copiii lor, poporul lor. Îi devorase, devenind un monstru, așa cum fuseseră și ei cu ea. Și crease Codrul.

Sâsâia încet în întuneric, nu ca un șarpe, ci ca un foșnet de frunze și ramuri în bătaia vântului. Pe măsură ce înainta, vițe se răspândeau sub pașii ei, înșfăcând de glezne, de încheieturi, de gât oamenii din încăpere, târându-i și strivindu-i de pereți și de tavan, eliberându-și calea.

Sarkan și cu mine ne căzneam să ne ținem pe picioare. Kasia s-a băgat ca o pavăză în fața noastră și tăia vițele, eliberându-ne, numai că pe la spatele ei altele se furișau către sarcofag. I-au prins pe copii, trăgându-i din adăpostul lor. Marisha țipa, iar Stashek lovea în zadar coardele viței, până când acestea i-au imobilizat brațul. Kasia a făcut un pas către copii, agonia citindu-i-se pe chip, căci nu era în stare să ne protejeze pe toți laolaltă.

Apoi Marek a făcut un salt înainte. A retezat vițele cu sabia sa fermecată, cu luciri de-a lungul tăișului. S-a pus între ei și

regină și i-a împins cu scutul înapoi în siguranța criptei. Stătea drept în fața reginei, iar ea s-a oprit să-l privească.

– Mamă! a strigat el și a aruncat sabia ca s-o poată prinde de mâini.

S-a uitat în jos la chipul ei pe când ea ridica încet capul.

– Mamă! Luptă să te eliberezi de ea! Sunt eu, Marek… Marechek. Vino înapoi la mine!

M-am ridicat, ținându-mă de zid. Prințul radia hotărâre și un dor nemărginit. Armura îi era scăldată în sânge și fum, iar fața, mânjită de stropi de un roșu-aprins, însă preț de o clipă a părut din nou copil sau, poate, un sfânt neprihănit. Regina l-a privit, a dus mâna la pieptul lui și l-a ucis. Cu degetele preschimbate în ghimpi, crăcuțe și vițe, a pătruns prin armură și-a încleștat pumnul în adâncul lui.

Dacă mai rămăsese ceva din regina Hanna, o fărâmă de voință, probabil că atunci s-a consumat cu totul, cu acea dovadă de milă: Marek a murit fără să știe că a pierdut. Chipul lui nu s-a tulburat. Trupul a alunecat din mâna reginei aproape neschimbat, cu excepția acelei găuri din platoșă. A căzut pe spate, armura zăngănind pe dalele de piatră. Avea ochii limpezi și plini de convingerea că va fi auzit, că va ieși victorios. Arăta ca un rege.

Și ne cucerise pe toți cu convingerea lui. O clipă am rămas muți de uimire. Solya a tras aer în piept, uluit. Apoi Kasia s-a repezit spre ea cu sabia ridicată. Regina a parat lovitura. Au rămas nemișcate, fiecare împingând cu toată forța, câteva scântei ieșind în urma frecării celor două săbii, însă regina s-a aplecat spre Kasia, obligând-o să se lase pe spate.

O incantație de arșiță și foc se rostogolea de pe limba lui Sarkan și flăcări gălbui-roșietice și arzătoare au răsărit din podea în jurul reginei. Văpaia îi înnegrea pielea Kasiei acolo unde o atingea. Ambele săbii au fost înghițite de flăcări. Kasia a trebuit să se rostogolească într-o parte. Cămașa de zale a reginei s-a topit și ea și s-a prelins în șiroaie de lichid scânteietor, formând o baltă acoperită cu o pojghiță neagră. Rochia i-a fost cuprinsă de limbi de foc fumegânde. Însă acestea nu-i puteau atinge trupul. Picioarele reginei rămâneau albe, nepătate. De-acum și Solya o ataca, aruncând cu fulgerele lui albe, care, în contact cu focul Dragonului, străluceau albăstrii. Și aceste flăcări combinate se răsuceau în jurul reginei, încercând să găsească o slăbiciune, o cale de a o devora.

L-am prins de mână pe Sarkan, l-am hrănit cu magia și puterea mea, ca să o poată ataca în continuare cu focul lui. Flăcările cuprinseseră vițele care se răsuceau arse. Soldații care supraviețuiseră strânsorii coardelor verzi se eliberau,

fugind apoi pe scări – cel puțin ei reușeau să evadeze. Îmi veneau în minte tot felul de vrăji, dar fără să încep vreuna știam că nu pot da roade. Focul nu o ardea, sabia nu o tăia, oricât de mult ar fi lovit-o. Îngrozită, mă gândeam dacă nu ar fi fost mai bine să nu ducem până la capăt *Invocația,* astfel încât acel hău s-o înghită și pe ea. Dar nici asta nu s-ar fi întâmplat probabil. Era prea puternică. Se putea răspândi și ascunde în orice crăpătură din lumea asta și tot ar mai fi rămas ceva din ea. Ea era Codrul sau Codrul era ea. Rădăcinile îi erau prea adânci.

Sarkan respira greu și rar, atât cât reușea s-o facă. Epuizat, Solya s-a prăbușit pe scări, iar fulgerele albe s-au stins. I-am mai oferit lui Sarkan din puterea mea, dar și el avea să cedeze curând. Regina s-a întors spre noi. Nu zâmbea. Nu avea o expresie triumfală, ci doar o mânie nemărginită. Știa că victoria îi aparține.

În spatele ei, Kasia s-a ridicat și a tras sabia din teaca de pe umăr. Și-a luat avânt.

Tăișul sabiei a pătruns în beregata reginei și a rămas înfiptă pe jumătate. Un zgomot înfiorător a răsunat deodată, de simțeam că mi se sparg timpanele, iar camera s-a întunecat. Chipul reginei era împietrit. Sabia începuse să bea cu o sete neostoită. Zgomotul era asurzitor.

Părea un război între două creaturi veșnice, între o prăpastie fără fund și un râu nesfârșit. Stăteam cu toții înmărmuriți, așteptând, sperând. Dar chipul reginei rămânea la fel. Unde sabia îi străpunsese gâtul, un luciu negru încerca să-i acopere pielea, răspândindu-se din rană precum picurii de cerneală într-un pahar cu apă limpede. A dus încet mâna la rană și același luciu s-a întins și pe degete. S-a uitat atent la ele.

Apoi a întors privirea la noi cu satisfacție, clătinând insesizabil din cap, ca și cum ne-ar fi spus că ne-am purtat prostește.

Deodată s-a lăsat în genunchi, zvâcnind din cap, din mâini și din picioare, ca o marionetă căreia păpușarul i-a abandonat sforile. Flăcările lui Sarkan au cuprins trupul reginei. Părul ei auriu s-a preschimbat într-un nor de fum, pielea i s-a înnegrit și a crăpat. Vinișoare scânteietoare se zăreau pe sub pielea arsă. O clipă am îndrăznit să cred că izbândiserăm, că sabia a învins imortalitatea reginei.

Însă nenumărate fuioare albe de fum au ieșit din toate crăpăturile, trecând pe lângă noi, evadând, așa cum regina Codrului mai evadase cândva din această temniță. Sabia Aloshei continua să-i bea puterea, încercând să prindă vălătucii de fum, însă aceștia se înălțau prea repede în aer, reușind să scape până și capcanei sabiei vrăjite. Solya și-a acoperit capul

când fumul a trecut în grabă peste el, luând-o pe scări în sus. Alte fuioare s-au înălțat spre gura de aerisire, iar altele și mai mici au dispărut printr-o crăpătură din tavan pe care n-aș fi putut-o observa vreodată, o fisură minusculă. Kasia îi acoperise pe copii cu trupul său. Sarkan și cu mine stăteam ghemuiți la perete, cu gurile acoperite. Seva reginei ni se târa pe piele, o spurcăciune uleioasă, cu miros de frunze putrede și de mucegai.

Apoi a dispărut. Regina nu mai era acolo.

Trupul părăsit al reginei Hanna s-a făcut fărâme, ca un buștean preschimbat în cenușă. Sabia Aloshei a căzut zăngănind pe podea. Eram singuri, în liniștea de mormânt nu se auzea decât respirația noastră hârâită. Toți soldații rămași în viață fugiseră deja. Cei morți fuseseră înghițiți de vițe și de flăcări, lăsând în urmă doar niște fantome fumegânde pe pereții din marmură albă. Kasia s-a ridicat încet, cu copiii lipiți de ea. M-am prăbușit în genunchi, tremurând de groază și disperare. Palma lui Marek zăcea deschisă lângă mine. Cu fața în sus, fără să vadă, era întins în mijlocul încăperii, înconjurat de piatră arsă și oțel topit.

Sabia neagră se dizolva în aer. Într-o clipă, din ea n-a mai rămas decât mânerul. Arma Aloshei fusese irosită, iar regina Codrului supraviețuise.

CAPITOLUL 29

Am scos copiii din Turn în soarele dimineții, ce veghea cu lumina lui somnul celor șase mii de soldați. Muștele deja bâzâiau pe trupurile lor, iar ciorile se adunaseră în stoluri. Când am ieșit dintre ruine, păsările și-au luat zborul și s-au cocoțat pe ziduri, așteptând să le eliberăm calea.

În pivniță, trecuserăm pe lângă trupul baronului, sprijinit de peretele vetrei, cu ochii umbriți și o baltă de sânge sub el. În mâna unui soldat ce zăcea mort lângă baron, Kasia găsise poțiunea somnului încă nedesfăcută. Le dăduse apoi copiilor câte o înghițitură, înainte să-i scoatem afară. Sărăcuții, văzuseră deja prea multe.

Acum Stashek atârna moale pe umărul ei, i-ar Sarkan o căra în brațe pe Marisha. Eu mă străduiam să țin pasul în urma lor, prea epuizată să mi se mai facă rău în fața acelei priveliști oribile, prea secătuită să mai plâng. Răsuflarea îmi era încă scurtă și dureroasă. Solya mergea alături de mine și din când în când îmi oferea o mână de ajutor să trec peste vreun morman de cadavre în armură. Nu-l luaserăm prizonier. Doar ne urma, cu privirea rătăcită, ca un om care știa că nu trăiește acum un vis, dar că era mai bine să fi fost așa. În pivniță, îi dăduse lui Sarkan ce mai rămăsese din mantia lui, ca s-o învelească pe mica prințesă.

Turnul abia se mai ținea în picioare. Podeaua din sala mare era un labirint de dale sparte, rădăcini moarte și vițe ofilite, arse precum trupul reginei din criptă. Multe dintre coloane se prăbușiseră cu totul. Printr-o gaură din tavan se întrezărea biblioteca de deasupra, un scaun atârnând din ea. Sarkan privea în sus, în vreme ce se cățăra peste ruine.

A trebuit să mergem prin tranșeele dintre zidurile pe care le construiserăm ca să-l ținem la distanță pe Marek. Glasurilor pietrelor străvechi îmi șopteau triste pe când treceam prin pasaje. Niciun oștean nu mai rămăsese viu pe câmpul abandonat. În tabăra lui Marek, câțiva soldați scotoceau printre provizii. Doi dintre ei au țâșnit din pavilion, cărând la subsuoară niște pocale din argint. Aș fi plătit bucuroasă o

duzină de pocale din argint numai ca să aud vocea încă unui muritor și să văd că nu chiar toți își dăduseră viața aici. Însă ei fugiseră sau se ascunseseră în spatele mormanelor de provizii, trăgând cu ochiul la noi. Stăteam în mijlocul câmpului tăcut și dintr-odată mi-am amintit:

– Tunarii!

Erau încă acolo, o trupă de statui înlăturate din drum, cu ochii de piatră fixați asupra turnului. Nu erau loviți prea rău. Ne-am adunat în liniște împrejurul lor. Niciunul dintre noi nu mai avea suficientă putere să dezlege singur vraja. Am întins mâna spre Sarkan. El a schimbat brațul cu care o ținea pe Marisha și m-a lăsat să-i ating palma.

Am reușit să adunăm împreună îndeajuns de multă magie cât să rostim vraja de dezlegare. Soldații s-au cutremurat când au fost eliberați din strânsoarea pietrei, reveniți brusc la viață. Unii dintre ei își pierduseră degetele sau aveau cicatrici acolo unde trupurile le fuseseră ciobite, dar erau niște oameni cu pregătire militară, obișnuiți să manevreze tunul ce răsuna și trepida la fel de înfricoșător ca orice vrajă de război. S-au retras din calea noastră cu ochii mari, apoi l-au văzut pe Solya, pe care l-au recunoscut.

– Poruncă, domnule? a întrebat nesigur unul dintre ei.

Solya s-a holbat la el o clipă, apoi la noi, cu aceeași nesiguranță pe chip.

Am mers împreună până în Olshanka, drumul fiind încă prăfuit de la agitația de ieri. Ieri. Încercam să nu mă gândesc: ieri șase mii de soldați mărșăluiseră pe acest drum. Azi niciunul nu mai trăia. Zăceau morți în tranșee, în sala mare, în pivniță, pe scările adânci și spiralate. Le-am văzut chipurile în colbul stârnit de picioarele noastre. Cineva din Olshanka ne-a zărit venind, iar Borys ne-a ieșit în întâmpinare cu o căruță și ne-a transportat până în oraș. Roțile ne hurducau ca pe niște saci de grâne. Scârțâitul lor parcă reunea toate cântecele de bătălie pe care le auzisem vreodată, caii bătând ritmul cu copitele. Toate poveștile de război probabil că se terminaseră așa, cu câțiva supraviețuitori obosiți ce se întoarceau acasă de pe câmpul morții, însă nimeni nu mai cânta și această parte a baladei.

Natalya, soția lui Borys, mi-a oferit spre odihnă camera Martei, un dormitor micuț, scăldat în razele soarelui, cu o veche păpușă din cârpă așezată pe o poliță și o păturică pe pat. Acum era deja la casa ei, dar camera încă îi păstra prezența vie, un loc cald și primitor, gata să-mi ofere un culcuș, iar mâna Natalyei ce-mi mângâia fruntea parcă era a mamei care mă îmbia la somn, la somn… căci aici monștrii nu aveau să apară niciodată. Am închis ochii, prefăcându-mă că o cred.

M-am trezit abia pe seară, o seară călduroasă de vară, culorile blânde ale apusului devenind un albastru-pal. În casă era o forfotă familiară, cineva pregătea cina, ceilalți întorcându-se după o zi de lucru. Am rămas multă vreme la fereastră, nemișcată. Erau mult mai bogați decât familia mea: etajul casei era destinat numai camerelor de dormit. Marisha alerga prin grădina mare alături de un câine și patru copii, majoritatea mai mari decât ea. Era îmbrăcată într-o rochie curată din bumbac, dar pe care reușise să o păteze cu verdele ierbii, iar părul rebel începuse să i se desfacă din codițele împletite. Stashek stătea lângă ușă și îi privea, deși unul dintre cei patru copii era un băiețel de vârsta lui. Chiar și în haine simple se vedea clar că nu este un copil obișnuit, cu spatele drept și chipul solemn ca în biserică.

– Trebuie să-i ducem înapoi în Kralia, a zis Solya.

După un somn odihnitor, își recăpătase acea obraznică siguranță de sine, iar acum stătea în compania noastră ca și cum tot timpul ar fi fost alături de noi.

Se întunecase afară, iar copiii merseseră la culcare. Acum stăteam în grădină, la un păhărel de țuică de prune rece, și parcă pretindeam că sunt un om mare. Semăna prea mult cu primirea pe care părinții mei o făceau oaspeților, invitându-i să stea pe scaune și în leagănul umbros de la marginea pădurii, vorbind despre recoltă și viața de familie, în vreme ce copiii alergau veseli primprejur, culegând fructe de pădure și castane sau jucând leapșa.

Mi-am amintit când fratele meu cel mare s-a însurat cu Malgosia și dintr-odată cei doi nu s-au mai jucat cu noi, ci s-au așezat cu părinții: un solemn tip de alchimie, ceva ce simțeam că nu avea să mă ia prin surprindere. Nu mi se părea real nici faptul că stăteam aici, darămite că vorbeam despre tronuri și crime, pe un ton serios, de parcă erau obiecte reale și nu fragmente de cântece.

Era ciudat să-i aud certându-se:

– Prințul Stashek trebuie încoronat de îndată și apoi să stabilim o regență, a spus Solya. Arhiducele de Gidna și arhiducele de Varsha, cel puțin…

– Copiii vor merge la bunicii lor, chiar dacă asta înseamnă să-i car în spate tot drumul până acolo l-a contrazis Kasia.

– Drăguța mea, nu înțelegi… a continuat Solya.

– Nu sunt deloc drăguța ta! a replicat Kasia tăios, făcându-l să-și înghită cuvintele. Dacă Stashek este regele de-acum, cu atât mai bine. Regele m-a rugat să-i duc pe el și pe Marisha la familia mamei lor. Și acolo vom merge.

– Capitala este prea aproape, în orice caz, a intervenit Sarkan, pocnind din degete, cu răbdarea pierdută. Pot să

înțeleg că arhiducele nu va vrea ca regele să fie pe mâna celor din Gidna, a adăugat el cu asprime, când Solya a dat să-l întrerupă. Și nici nu-mi pasă. Kralia nu era un loc sigur înainte, așa că nu va fi nici acum.

– Dar nu va fi nicăieri în siguranță, m-am băgat și eu în vorbă. Și nu va fi multă vreme.

Se certau cu toții dacă să construiască o casă pe un mal sau pe altul al unui râu, dar ignorau semnul ieșirii din matcă marcat pe un copac din apropiere, mai înalt decât orice ușă a casei.

– Gidna este lângă ocean. Castelele din nord sunt bine plasate pentru o defensivă de proporții… a spus Sarkan.

– Dar Codrul va ajunge și acolo, l-am contrazis eu.

O știam, căci o văzusem în ochii reginei și-i simțisem mânia neostoită pe pielea mea. În toți acești ani, Sarkan ținuse departe Codrul ca pe un val oprit de un dig din stânci. Își împărțise puterea într-o mie de canale și fântâni răspândite în întreaga Vale. Dar era un dig ce nu putea rezista la nesfârșit. Azi, săptămâna viitoare, anul viitor, Codrul îl va sparge și va pune stăpânire pe toate fântânile și toate canalele ce se întind până la munți. Și, hrănit cu această putere nou-câștigată, va depăși trecătorile montane.

Și-atunci nicio forță nu i se va mai putea împotrivi. Armata Polnyei era decimată, armata Rosyei, rănită, iar Codrul își permitea să piardă o bătălie, două, ba chiar o duzină. Avea să-și stabilească o poziție convenabilă, unde să-și scuture semințele, iar, dacă se întâmpla să fie respins înapoi printr-o trecătoare montană sau alta, la final asta n-avea să mai conteze. Codrul va continua să înainteze. Regina Codrului va continua să înainteze. Putem opri expansiunea Codrului până când Stashek și Marisha vor crește mari, vor îmbătrâni și vor muri. Dar în ceea ce-i privește pe nepoții Natalyei și ai lui Borys cu care s-au jucat în grădină? Sau chiar copiii lor nevoiți să crească în umbra Codrului?

– Nu mai putem respinge Codrul câtă vreme Polnya arde în urma noastră, a zis Sarkan. Rosyanii vor trece Rydva, căutând răzbunare, imediat ce vor afla că Marek a murit…

– Ba nu mai este chip să respingem înaintarea Codrului! m-am împotrivit eu. Asta au încercat și cei din vechime… asta ai făcut și tu acum. Trebuie să-l oprim pentru totdeauna. Trebuie să oprim regina Codrului.

– Da, ce idee minunată! Dacă sabia Aloshei n-a omorât-o, atunci nimic n-o poate face. Și tu ce propui?

M-am uitat la el și am văzut gheara spaimei din stomacul meu reflectată în ochii lui. Niciun mușchi nu i se clintea pe față. Nu se mai încrunta la mine. S-a lăsat pe spătarul

scaunului și a continuat să mă privească. Solya se uita confuz când la unul, când la altul, iar Kasia mă urmărea îngrijorată. Dar nu mai era nimic de făcut.

– Nu știu, i-am spus lui Sarkan cu glas tremurat. Dar voi face ceva. Vrei să vii în Codru cu mine?

Tristă și nehotărâtă, Kasia stătea lângă mine la răspântia de după Olshanka. Cerul era colorat în nuanțe de gri și trandafiriu de soarele ce își anunța apariția.

– Nieshka, dacă tu crezi că te pot ajuta… a zis ea încet, dar eu am clătinat din cap.

Am sărutat-o, iar ea m-a cuprins în brațe cu grijă, după care m-a strâns tot mai tare. Am închis ochii și am ținut-o lipită de mine și, o clipă, am redevenit două fetițe jucându-se în umbra îndepărtată a Codrului, dar fericite. Apoi soarele și-a întins razele către noi și ne-a mângâiat. Ne-am desprins din îmbățișare și am făcut un pas înapoi. Kasia era aurie și impunătoare, de o frumusețe nepământeană, dar eu aveam magia. I-am luat fața în palme și ne-am atins frunțile, apoi ea a plecat.

Stashek și Marisha stăteau în căruță și o așteptau nerăbdători pe Kasia, cu Solya alături. Unul dintre soldați ținea hățurile. Mai veniseră câțiva luptători rătăciți, cei care fugiseră din luptă și din Turn înainte să se încheie bătălia finală, un grup alcătuit deopotrivă din oamenii din Mlaștinile Galbene și cei ai lui Marek. Ei formau acum escorta. Nu mai erau inamici. De fapt, din capul locului nu fuseseră inamici. Soldații lui Marek crezuseră sincer că salvează copiii. Și unii, și alții fuseseră pionii albi și negri de pe tabla de șah a reginei Codrului, astfel încât ea să stea deoparte și să savureze cum se elimină reciproc.

Căruța era umplută cu merinde adunate din întregul oraș, bunuri care ar fi constituit tributul strâns pentru Sarkan. Dragonul îi oferise galbeni lui Borys pentru cai și căruță.

– Te vor plăti și ca să-i duci tu până la Gidna, îi spusese el înmânându-i punga. Îți poți lua cu tine și familia. Veți avea suficient cât să începeți acolo o viață nouă.

Borys se uitase la Natalya, care clătinase din cap, apoi răspunsese:

– Vom rămâne aici.

Sarkan mormăise în barbă, nemulțumit de ceea ce lui i se părea nebunie curată. Dar eu îl privisem pe Borys în ochi. Murmurul adânc al Văii parcă fredona sub picioarele mele. Eram acasă. Special ieșisem fără pantofi, ca să-mi îndoi degetele în iarba moale și în pământ și să mă hrănesc cu puterea lor. Știam de ce nu voia să plece, de ce mama și tata n-

ar fi vrut să plece dacă m-aș fi dus în Dvernik să-i conving să părăsească Valea.

– Mulțumesc! i-am spus eu.

Căruța s-a îndepărtat, cu soldații pe urmele ei. Din spatele atelajului, Kasia se uita la mine, cu brațele cuprinzând protector umerii copiilor. Apoi praful stârnit de grupul aflat în marș s-a învolburat și n-am mai fost în stare să le disting fețele. M-am întors la Sarkan. Mă privea aspru și morocănos:

– Ei bine?

Am pornit pe drumul ce lega casa lui Borys de moară, a cărei roată scârțâitoare era învârtită constant de râul Spindle. Sub picioarele noastre, dalele de piatră s-au transformat treptat în pietricele, dispărând apoi în apa înspumată. La mal erau legate câteva bărci. Am dezlegat-o pe cea mai mică și am împins-o pe râu. Îmi ridicasem poalele fustei, iar el își aruncase cizmele în barcă. Nu eram prea pricepuți, dar am reușit să ne urcăm în ea fără să ne udăm leoarcă, apoi Dragonul a luat vâslele.

S-a așezat cu spatele la Codru și mi-a zis:

– Ține în loc timpul!

Am cântat vraja de deplasare rapidă a Babei Iaga, cât el trăgea de vâsle, și malurile au devenit neclare.

Râul Spindle curgea limpede și drept sub soarele arzător al dimineții. Razele lui scânteiau în apă. Alunecam rapid, cu un kilometru la fiecare bătaie a vâslei. Am zărit cu coada ochiului câteva femei venite cu rufele la spălat lângă Poniets, ridicându-se din mijlocul grămezilor de cearșafuri albe ca să ne urmărească plutirea ca o săgeată. Când am trecut de Viosna, pentru o clipă ne-am regăsit sub vestiții lor vișini, cu fructele abia formându-se, undele râului încă purtându-le petalele căzute. N-am reușit să văd nimic din Dvernik, deși am știut când am trecut pe lângă el. Am recunoscut o cotitură a malului, la un kilometru est de sat, și am privit înapoi să zăresc cocoșul din alamă de pe turla bisericii. Vântul bătea din spate.

Am continuat să cânt până ce zidul de copaci întunecați a apărut la orizont. Sarkan a lăsat vâslele pe fundul bărcii. S-a întors să vadă terenul dinaintea pădurii și s-a încruntat. Mi-am dat seama într-o clipă că fâșia arsă nu mai exista. Doar iarba deasă.

– O arseserăm la trei kilometri de aici.

A privit spre munții din sud, luați ca punct de reper ca să măsoare distanța străbătută deja de Codru. Nu credeam că mai are vreo importanță. Distanța era mare, dar urma să fie și mai mare. Fie găseam o cale să-l oprim, fie dădeam greș pentru totdeauna. Curenții ne-au purtat singuri. Înaintea noastră,

copacii subțiri și întunecați parcă își întinseseră brațele și își împletiseră degetele de-o parte și de alta a râului, alcătuind un tunel. Sarkan s-a întors cu fața la mine și ne-am luat de mâini. A rostit o vrajă de ascundere, pentru a ne face nevăzuți, iar eu am preluat-o și i-am șoptit bărcii, spunându-i să se preschimbe într-o plută abandonată, cu frânghiile rupte și roase, lovită ușor de pietre. Am încercat să fim ceva ce trece neobservat, fără să-i pese nimănui. Soarele se urcase pe cer și o fâșie de lumină se strecura printre ramurile umbroase ale copacilor. Am pus o vâslă în spatele nostru pe post de cârmă și am continuat să plutim pe râu în jos.

Malurile s-au umplut de vegetație sălbatică, rugi plini de mure și ghimpi precum dinții dragonului, gălbui și ascuțiți. Copacii erau aici mai groși, strâmbi, uriași. Erau aplecați spre râu. Își aruncau spre cer rămurele subțiri, luptându-se pentru un petic de cer. Păreau că-și arată colții la noi. Calea noastră sigură se îngusta, iar apa de sub noi curgea în tăcere, de parcă nici ea nu voia să atragă atenția. Ne-am ghemuit în mijlocul bărcii.

Ne-a trădat un fluturaș, o mică bătaie de aripă negru cu galben care se rătăcise zburând prin Codru. Epuizat, s-a lăsat să se odihnească pe marginea din față a bărcii, iar o pasăre ca un cuțit negru s-a năpustit și l-a înhățat. S-a cocoțat pe barcă, cu fluturașul strivit în cioc. Apoi l-a înghițit, clămpănind de trei ori, după care și-a ațintit spre noi ochii ca două mărgeluțe negre. Sarkan a dat s-o prindă, dar ea a zburat într-un copac. Un vânt rece ne-a suflat atunci în spate.

Un geamăt a venit dinspre mal. Unul dintre copacii masivi s-a înclinat foarte adânc, cu rădăcinile ieșite din pământ, și s-a prăbușit cu zgomot în apă, chiar în spatele bărcii, stârnind un val sub noi. Vâsla s-a desfăcut, luată de curenți, iar noi ne-am agățat strâns de margini, prinși într-un vârtej, după care barca a început să se scufunde cu partea din față. Apa năvălea înăuntru, rece ca gheața pe picioarele mele goale. Dar continuam să ne învârtim. Am zărit un Umblător pe mal, lângă copacul căzut. Și-a întors spre noi capul în formă de băț, ca să ne vadă mai bine.

– *Rendkan selkhoz!* a strigat Sarkan și barca noastră s-a ridicat pe linia de plutire.

Am îndreptat mâna spre Umblător, dar știam că este prea târziu:

– *Polzhyt!*

O limbă de foc portocaliu i-a cuprins spatele plin de crăcuțe. Dar el s-a răsucit și a fugit printre copaci pe cele patru picioare, lăsând în urmă o trenă de fum și de lumină. Fuseserăm văzuți. Întreaga forță a privirii Codrului s-a abătut

asupra noastră ca un ciocan. Am căzut lovită pe fundul bărcii, apa rece udându-mi hainele, dându-mi fiori. Copacii își întindeau ramurile pline de spini spre noi și își scuturau frunzele, adunându-se în urma înspumată a bărcii. Am ajuns la un cot al râului și în fața noastră erau șase Umblători conduși de o Călugăriță, toți intrau în apă formând un stăvilar viu.

Torentul devenise mai puternic, de parcă râul Spindle dorea să ne treacă de ei, numai că erau prea mulți, alții adunându-se deja în spatele lor. Sarkan s-a ridicat în barcă, trăgând aer în piept, gata să-i lovească cu foc, cu fulgere. Dar eu l-am prins de braț și m-am aruncat pe spate, plonjând în apă. Îi simțeam în mână valul de indignare. Ne-am cufundat adânc, dar am ieșit la suprafață ca o frunză plutind pe o crenguță, verde-pal și maro, răsucindu-ne la suprafață printre altele asemenea. Era și nu era iluzie. Menținеam vraja cu inima, tot ce voiam atunci era să fiu o frunză, o frunzuliță purtată de torent. Râul ne-a prins într-un firișor de curent și ne-a purtat nerăbdător, de parcă de mult așteptase șansa aceasta.

Umblătorii au înșfăcat barca, iar Călugărița a rupt bucăți din ea cu cleștii săi, după care a băgat capul să vadă dacă suntem acolo. Apoi a întors în toate părțile ochii ei fațetați. Dar noi trecuserăm deja printre picioarele lor. Râul ne-a absorbit printr-o bulboană în apa lui tulbure, tăcută și verde, ascunzându-ne de privirea Codrului, scuipându-ne apoi ceva mai departe, într-o zonă însorită, alte zeci de frunze având aceeași soartă. Mult în amonte, Umblătorii și Călugărița scormoneau prin apă, călcând-o în picioare. Dar noi pluteam liniștiți pe undele râului care ne purtau mai departe.

Am rămas frunză și crenguță o vreme îndelungată, în întuneric. Râul se îngustase, iar copacii uriași își întrețesuseră ramurile deasupra noastră, formând un acoperiș atât de des, încât nicio rază de soare nu putea să-l străpungă. Era doar o lumină scăzută, difuză. Tufișurile din jurul lor muriseră, lipsite de hrana astrului. Ferigi firave și ciuperci otrăvitoare crescuseră ciorchine pe maluri, printre trestii și rădăcini încurcate ieșind din nămol, sorbind din undele reci. Aici copacii erau mai rari. Umblători și Călugărițe veniseră pe ambele maluri să ne caute, alături de alte creaturi ciudate, de pildă un mistreț de mărimea unui ponei, cu umeri îmblăniți, ochi ca doi tăciuni aprinși și colți ascuțiți pe falca de sus. S-a apropiat cel mai mult de noi, amușinând malul, croindu-și drum prin nămol și grămezile de frunze moarte, la un pas de locul în care eram purtați cu grijă, cu mare grijă de Spindle.

Suntem frunză și crenguță, cântam eu încetișor, *frunză și crenguță și nimic mai mult.* Pe când ne răsuceam în apă, am

văzut mistrețul cum strănută supărat și se întoarce printre copaci.

Și el a fost ultima bestie pe care am întâlnit-o în cale. Furia teribilă a Codrului se potolise odată scăpați de sub privirea lui. Ne căuta în continuare, numai că nu știa unde s-o mai facă. Presiunea aceea scădea pe măsură ce înaintam. Ciripitul, croncănitul păsărilor și bâzâitul insectelor se pierdeau ușor-ușor. Numai Spindle murmura din ce în ce mai tare. Apoi s-a lărgit iar, curgând, năvalnic peste un pat de pietre lustruite. Deodată Sarkan a făcut o mișcare, a tras aer în plămâni, m-a scos din apă și m-a aruncat în aer. La nici o sută de pași înaintea noastră, râul se învolbura la marginea unei stânci, iar noi nu eram frunze adevărate, chiar dacă eu uitasem intenționat acest lucru.

Rugător, râul încerca să ne poarte mai departe. Pietrele erau alunecoase ca gheața. Mi-am julit gleznele, coatele și genunchii, căci am căzut de trei ori. Am reușit să ne târâm pe mal la câțiva pași de cascadă, uzi și înfrigurați. Copacii din jurul nostru erau tăcuți și întunecați, dar nu ne urmăreau. Erau atât de înalți, încât la bază păreau niște turnuri netede. Trecuseră veacuri de când fuseseră doar o tulpiniță. Pentru ei eram niște veverițe ce se jucau la poalele lor. Un nor uriaș de ceață se înălța dinspre cascadă, ascunzând marginea stâncii și tot ce era dedesubt. Sarkan s-a uitat la mine: *Și acum ce facem?*

Cu atenție, am intrat pe bâjbâite în ceață. Pământul umed îmi hrănea picioarele, iar ceața râului se agăța de pielea mea. Sarkan stătea cu mâna pe umărul meu. Am găsit puncte de sprijin pentru mâini și pentru picioare și am reușit să ne croim drum în jos printre stâncile zdrențuite și prăvălite, până când mi-a alunecat talpa și m-am lovit de pietre. Am căzut amândoi la vale, abia reușind să ne menținem cu picioarele înainte, până când panta ne-a aruncat la poalele unui copac ce atârna deasupra bazinului cascadei, abia ținându-se cu rădăcinile de un bolovan.

Am rămas acolo să ne tragem sufletul, întinși pe spate și privind în sus. Bolovanul cenușiu se încrunta la noi. Arăta ca un bătrân cu nasul mare și cu sprâncene din rădăcini întrețesute. Chiar și lovită și zgâriată, simțeam o imensă ușurare lăuntrică, de parcă mă adăpostisem în siguranța unui buzunar magic. Mânia Codrului nu ne putea atinge aici. Vălătuci de ceață se înălțau deasupra apei și pluteau. Prin ei priveam frunzele gălbui pe crengile lor argintii cum se mișcau în adierea vântului, atât de bucuroasă pentru această clipă de răgaz. Dar Sarkan a murmurat un blestem și m-a înșfăcat de braț. M-a târât după el prin apa ce ne ajungea la glezne. S-a

oprit imediat ce am ieșit de sub ramuri, iar eu m-am uitat înapoi prin ceață. Stătuserăm chiar la umbra unui copac-inimă noduros și străvechi, crescut pe mal.

Ne-am îndepărtat în grabă, către panglica îngustă a râului. Spindle era aici de mărimea unui pârâu, pe care l-am traversat împroșcând apa, simțind sub tălpi nisipul cenușiu și auriu. Ceața s-a subțiat, apoi a dispărut cu totul. Ne-am oprit, înmărmuriți: eram într-o poiană înțesată cu copaci-inimă, care ne împresurau ca o oaste.

CAPITOLUL 30

Am rămas împietriți, strângându-ne de mână, abia respirând, de parcă doar dacă stăteam nemișcați nu ne-ar fi putut observa. Râul se îndepărta printre copaci cu un murmur blând. Era atât de limpede, încât prin el se vedeau firele de nisip: negru cu argintiu și pământiu, amestecate cu bobițe de chihlimbar și cuarț. Soarele iarăși scânteia pe luciul apei.

Copacii-inimă nu erau înalți precum copacii-turn de pe deal. Erau însă groși, de mărimea unor stejari. Se întindeau pe lățime, răspândindu-și ramurile pline de flori gălbui. La rădăcină, un covor de frunze moarte acoperea pământul, frunze căzute din toamna trecută, iar de sub ele venea un miros de fructe putrezite, dar deloc neplăcut. Aveam încă umerii încordați.

Aici ar fi trebuit să fie nenumărate păsări cântătoare și animale mici care să adune fructele. În schimb era o liniște adâncă, stranie. Spindle susura încetișor, însă nimic altceva nu se mișca. Nimic nu era viu. Până și copacii-inimă stăteau neclintiți. O scurtă adiere a stârnit un foșnet slab, dar peste o clipă frunzele au amuțit. Râul îmi curgea peste picioare, iar soarele strălucea printre ramuri.

În cele din urmă am făcut un pas. Nimic nu s-a năpustit dinapoia copacilor, nicio pasăre nu a dat vreun semnal de alarmă. Am mai făcut un pas și încă unul. Apa era caldă aici, iar soarele ardea destul de tare, cât să-mi usuce hainele pe spinare. Am înaintat în liniște. Spindle ne conducea blând pe o potecă șerpuită printre copaci, până se vărsa într-un mic iaz.

Pe malul îndepărtat al iazului, mult deasupra coroanelor celorlalți, se înălța un copac-inimă. În fața lui, pe o moviliță verde, acoperită de flori albe zăcea trupul reginei Codrului. I-am recunoscut rochia albă, de doliu, pe care o purtase în Turn, sau ce mai rămăsese din ea. Poalele lungi și drepte erau zdrențuite și sfâșiate pe laterale. Mânecile erau putrezite în cea mai mare parte, iar nasturii din perle ai manșetelor aveau pete vechi de sânge. Părul ei negru-verzui cădea în valuri și se

împletea cu rădăcinile copacului, care urcaseră pe moviliță și acoperiseră cu degetele lor pământii trupul reginei, protejându-l. Se încolăciseră pe glezne, coapse, umeri și gât. Avea ochii închiși. Visa.

Dacă am fi avut acum sabia Aloshei, i-am fi implântat-o adânc în inimă, țintuind-o la pământ. Poate că asta ar fi omorât-o, aici, de unde izvora puterea ei, unde se afla în carne și oase. Dar sabia nu mai era.

Apoi Sarkan a scos ultima fiolă de inima-focului: lichidul acela auriu-roșiatic, înfometat și nerăbdător să fie eliberat din sticlă. Mă uitam în tăcere la poțiune. Veniserăm aici să punem capăt poveștii și să ardem Codrul. Iar aici era chiar inima lui. Ea era inima lui. Dar când mi-am imaginat cum turnăm poțiunea peste trupul ei și cum este cuprinsă de flăcări…

– Du-te înapoi la cascadă! mi-a zis Sarkan când mi-a văzut chipul, dorind să mă cruțe de această priveliște.

Am clătinat din cap. Nu simțeam nicio milă, pentru că regina Codrului merita să aibă parte de o moarte în chinuri. Căci asta împărțise și ea în stânga și-n dreapta, cu vârf și îndesat, și încă era nesătulă de moarte. Și-mi aminteam de țipătul mut al Kasiei pe când era acoperită de scoarța copacului, de chipul radios al lui Marek în timp ce era ucis de propria-i mamă. De groaza mamei când o văzuse pe copila ei aducând un șorț plin cu mure, deoarece Codrul nu cruța nici măcar copiii. De ruinele din Porosna, cu copacul-inimă tronând în vatra satului și de părintele Ballo preschimbat într-o bestie ucigașă. De glăsciorul Marishei strigând-o pe mama înjunghiată sub ochii ei.

O uram. Voiam să o văd arzând, așa cum arseseră pe rug atâția posedați pe care pusese ea gheara. Însă setea aceasta de cruzime mi se părea încă un răspuns greșit dintr-un lanț nesfârșit. Oamenii Turnului o zidiseră, apoi ea îi nimicise. Crease Codrul ca să ne devoreze, iar noi o ofeream spre mistuire focului-inimii, ca acest râu cristalin să se tulbure cu cenușă. Totul mi se părea greșit, dar nu vedeam ce altceva am fi putut face.

Împreună cu Sarkan am luat-o prin iaz. Apa nu trecea mai sus de genunchi. Simțeam sub tălpi un pat de pietricele netede. De aproape, regina Codrului era și mai stranie, căci nu părea vie. Ținea buzele întredeschise, însă pieptul nu se ridica. Arăta ca o statuie sculptată, cu pielea ca lemnul de arin, cu nervurile alungite și netezite, alternând nuanțele. Sarkan a scos dopul și a turnat conținutul printre buzele reginei, apoi a vărsat restul peste întregul trup.

Regina a deschis ochii. Flăcările au cuprins rochia, rădăcinile protectoare ale copacului-inimă, părul. Salkan m-a

tras înapoi din fața vâlvătăii. Ea a scos un țipăt răgușit și furios. Limbi de foc i se strecurau pe sub piele ca niște stele portocalii, de-o parte și de alta a corpului. S-a zbătut, lovind movilița pe care stătea, iarba pârjolindu-se repede sub ea. Nori de fum s-au ridicat în jurul ei. Prin piele i se vedeau plămânii, inima, ficatul, ca umbrele dintr-o casă cuprinsă de incendiu. Rădăcinile lungi s-au retras, răsucindu-se, iar ea a sărit de pe patul morții.

A venit să ne înfrunte, arzând ca un buștean ce stătuse multă vreme în vatră: pielea i se înnegrise și crăpase, lăsând să se vadă flăcările portocalii din interior. Din ea se ridicau norișori de cenușă. Părul i se transformase într-o vâlvătaie. A țipat din nou: din gât îi ieșea o lumină roșiatică, limba îi era ca o bucată de cărbune. Ardea în continuare. Focul o găurea, însă piele nouă ca o scoarță de copac le astupa. Iar când flăcările i-au înnegrit din nou pielea, aceasta s-a vindecat încă o dată. Regina se împleticea către iaz. Înmărmurită de groază, mi-am amintit viziunea *Invocației* și năucirea ei, teroarea ei când își dăduse seama că e captivă în piatră. Nu era doar faptul că nemuririi ei i se putea pune capăt cu o lovitură de sabie. Pur și simplu nu știa cum să moară.

Sarkan a luat un pumn de nisip și pietricele de pe fundul râului și l-a azvârlit spre ea, rostind în același timp o vrajă de creștere. Grăunțele s-au umflat în aer, transformate în bolovani. S-au izbit de ea și jeturi de scântei s-au înălțat ca dintr-un tăciune zgândărit cu vătraiul. Dar nici măcar acum nu s-a făcut scrum. Ardea, dar focul nu o mistuia. Și venea spre noi. S-a aruncat cu mâinile și picioarele în iaz, aburi sfârâitori înălțându-se în jurul ei.

Pârâul îngust și-a repezit apele peste pietre, de parcă ar fi știut că iazul trebuie reumplut. Chiar și pe sub undele cristaline ea tot strălucea. Focul-inimii scânteia adânc în ea, refuzând să se stingă. A făcut mâinile căuș și a sorbit. Apa s-a evaporat aproape în întregime în contact cu pielea ei încinsă. Apoi a luat unul dintre bolovanii lui Sarkan și, cu ajutorul magiei, a scobit miezul, făurindu-și astfel un castron din care să bea.

– Spune odată cu mine! mi-a strigat Sarkan. Menține focul în ea!

Am tresărit. Fusesem fascinată să o văd vie și arzând în flăcări în același timp. L-am luat de mână.

– *Polzhyt mollin, polzhyt talo!* a incantat el.

Eu am cântat despre focul din vatră, despre suflul blând asupra unei flăcări. Rădăcinile din spatele reginei au sfârâit, iar văpaia din ea s-a însuflețit. Regina a ridicat capul din castron și a strigat, cuprinsă de furie. Ochii îi erau două găvane umplute cu foc.

Vițe au țâșnit de pe fundul iazului și s-au încolăcit pe gambele noastre. Fiind în picioarele goale, am reușit să mă eliberez, dar cârceii s-au împletit cu șireturile cizmelor lui Sarkan și el a căzut. Alte vițe i s-au înfășurat pe brațe, înaintând ca să-l sugrume. Am băgat mâinile în apă și am rostit: *Arakra!* Scântei verzi și furioase au suit pe vițe, înlăturându-le. Simțeam furnicături în degete. A rostit rapid un farmec și s-a eliberat, lăsându-și doar cizmele în apă. S-a împleticit până la mal.

În jurul nostru, copacii-inimă se treziseră. Se cutremurau la unison, o șoaptă foșnită. Regina Codrului ne întorsese spatele. Folosea acum castronul și ca să arunce apă pe rădăcinile în flăcări ale uriașului copac-inimă, încercând să le stingă. Încetul cu încetul focul pălea. Picioarele adâncite în iaz redeveniseră lemn solid și nu mai ardeau.

– Copacul! a zis Sarkan pe când încerca să se ridice.

În jurul gâtului avea urme roșii, ca un colier de înțepături de spini.

– Încearcă să-l protejeze!

Am mers și eu la mal și m-am uitat în văzduh. După-amiaza era pe sfârșite, iar aerul era greu și umed.

– *Kalmoz!* am rostit eu către cer.

Nori mari s-au adunat pe dată.

– *Kalmoz!*

O ploaie fină a început să cadă și Sarkan a spus tăios:

– Nu încercăm să stingem focul…

– *Kalmoz!* am strigat eu din nou și am ridicat mâinile, atrăgând fulgerele din cer.

De data aceasta știam la ce să mă aștept, dar asta nu însemna și că eram pregătită. Pentru așa ceva nu aveai cum să fii pregătit vreodată. Fulgerul a furat din nou lumea din jurul meu, acel unic și teribil moment al liniștii albe și orbitoare, apoi a țâșnit din mâna mea cu un bubuit puternic și a lovit copacul-inimă drept în mijloc, clătinându-l.

Forța lui m-a făcut să mă învârt ca un titirez. Am căzut ametită la marginea pârâului, cu obrajii striviți de pietricele și iarbă. Ramuri cu frunze aurii se legănau deasupra mea. Eram orbită și năucită. Lumea amuțise, însă chiar și prin urechile înfundate răzbătea un urlet de groază și furie. Am reușit să-mi sprijin capul în mâini și am văzut cum copacul-inimă ardea, cu frunzele în flăcări și trunchiul înnegrit. Fulgerul lovise o creangă uriașă aflată mai jos pe trunchi și aproape un sfert din el se crăpase.

Regina Codrului țipa. Din instinct încercase să împingă la loc ramura, dar ea încă era în flăcări, astfel încât, acolo unde palmele îi atinseseră scoarța, aceasta fusese cuprinsă de

văpaie. Și-a retras mâinile și vițe de iederă au țâșnit din pământ, încolăcindu-se degrabă în jurul trunchiului ca să-l țină întreg. Apoi s-a întors și a venit spre mine cu fața schimonosită de furie. Am încercat să mă dau înapoi, târându-mă pe mâini și picioare, tremurând, știind că vraja mea dăduse greș. Ea însăși nu era rănită de moarte, chiar dacă acum arborele era distrus. Nu copacul-inimă o menținea în viață.

Fulgerul îl aruncase pe Sarkan printre copaci. Acum se împleticea să iasă de sub ramurile lor, cu hainele pârlite și înnegrite de fum, și se îndrepta spre pârâu.

– *Kerdul foringan!* a trâmbițat el, însă eu abia l-am auzit, iar apa a devenit agitată. *Tual, kerdul!*

Malul s-a prăbușit. Șovăitor, șuvoiul a luat-o încetișor către un alt vad, departe de iaz și de copacul în flăcări. Apa din iaz a început să se ridice în vălătuci de aburi fierbinți.

Regina Codrului s-a răsucit spre Dragon. A întins mâinile și alte plante au ieșit din apă. Le-a smuls în mănunchi și le-a azvârlit spre el. În aer, cârceii s-au umflat și au crescut, apoi s-au năpustit asupra lui, sufocându-l. L-au țintuit la pământ. Am dat să mă ridic. Mă înțepau palmele și respiram numai fum. Însă ea a venit la mine prea repede, un cărbune viu, fire de fum și ceață ieșindu-i din trup. M-a înhățat, iar eu am țipat. Pielea mea mirosea a ars, înnegrită acolo unde mă prinsese de brațe.

M-a săltat de jos. Nu mai puteam vedea sau gândi din cauza durerii. Bluza îmi ardea mocnit, iar mânecile se topiseră sub strânsoarea sa. Aerul din jurul ei era ca arșița unui cuptor și se unduia. Am întors fața de la ea ca să pot respira. M-a târât până la iaz, apoi am trecut peste ruina moviliței sale, până la copacul trăsnit.

Mi-am dat seama ce vrea să facă și m-am luptat și am țipat, ignorând durerea. Însă strânsoarea ei era de fier. Am lovit-o cu picioarele goale, pârjolindu-mă. Am orbecăit după magie și am rostit o vrajă, dar la jumătatea ei m-a zgâlțâit cu atâta furie, încât am retezat-o cu dinții. Era ca un tăciune aprins. Foc pretutindeni. Am încercat s-o agăț, să mă împing în ea, căci aș fi preferat să mor arzând. Nu voiam să aflu ce ar face din mine dacă m-ar poseda, ce ar face cu puterea mea sorbită de acest uriaș copac-inimă, aici în mijlocul Codrului.

Dar nu am reușit să o clintesc. M-a aruncat în scorbura înnegrită și plină de cenușă, lăsată în urmă de trăsnetul meu. Vițele s-au încolăcit, iar scoarța s-a închis peste mine ca un capac de sicriu.

CAPITOLUL 31

Seva rece și udă aluneca pe mine, verde și lipicioasă în păr și pe piele. Înnebunită, am împins lemnul, am rostit o vrajă de sporire a puterii și copacul s-a crăpat. Am înșfăcat cu sălbăticie cele două margini ale scoarței, am proptit talpa goală la capătul de jos al crăpăturii și m-am năpustit prin ea. Am ajuns din nou în luminiș. Nenumărate așchii îmi înțepau degetele de la mâini și de la picioare. Orbită de groază, m-am târât, am alergat, aproape că am zburat până ce am ieșit de sub umbra copacului și am căzut în apa rece. Când m-am ridicat, mi-am dat seama că totul era diferit.

Nici urmă de foc sau de lupte. Sarkan și regina Codrului nu erau nicăieri. Până și uriașul copac-inimă dispăruse. Poiana era pe jumătate goală. Stăteam singură pe malul iazului liniștit, într-o altă lume. Era o dimineață senină, în loc de după-amiază. Păsări cântătoare zburau din creangă în creangă, iar broaștele orăcăiau în apa unduitoare.

Am înțeles pe dată că sunt prizonieră, numai că în locul acesta nu simțeam prezența Codrului. Nu era acel loc îngrozitor, cu umbre alungite și strâmbe, unde o văzusem pe Kasia rătăcind și unde Jerzy se sprijinea fără vlagă de un copac. Nici nu mai semăna cu adevărata poiană, cu liniștea ei nefirească. Iazul îmi mângâia blând gleznele. Împroșcând apa, am alergat către Spindle. Sarkan nu putea rosti singur *Invocația* ca să-mi arate calea de scăpare, însă înainte râul ne fusese călăuza. Poate că el era ieșirea.

Însă Spindle era și el diferit. Râul era mai larg, dar mai lin, și se adâncea, însă deasupra lui nu plutea nicio ceață. Nu se auzea nici vuietul cascadei. M-am oprit la o cotitură care-mi părea totuși familiară. Pe mal se înălța un lăstar subțirel de copac-inimă, nu mai bătrân de zece ani, ce-și avea rădăcinile înfipte în bolovanul cu chipul de moșneag pe care-l văzuserăm la baza stâncii. Era primul copac-inimă, cel la poalele căruia aterizaserăm în alunecarea teribilă de pe stâncă, pe jumătate pierdut în norii de ceață ai cascadei.

Dar aici nu existau nicio cascadă și nicio stâncă. Copacul străvechi era doar un pomișor. Pe malul opus al râului se înălța un alt copac-inimă, iar între cele două santinele Spindle se lărgea treptat și se îndepărta în orizontul întunecat. N-am mai văzut și alți copaci-inimă, doar simpli stejari și pini.

Și-atunci mi-am dat seama că nu sunt singură. O tânără stătea pe celălalt mal, sub copacul-inimă.

O clipă am crezut că este regina Codrului. Semăna atât de mult cu ea, încât păreau a se înrudi. Avea aceeași piele de culoarea lemnului de arin, același păr încâlcit, însă chipul ei era mai prelung și ochii, verzi. Acolo unde regina era aurie și roșcată, tânăra era maronie și gri-argintie. Privea în josul râului, la fel ca mine, și deodată pe râu a răsunat un chiot venind din depărtare. Apoi a apărut o barcă, înaintând încetișor. Era măiestrit cioplită, minunată. În ea se afla regina Codrului.

Părea să nu mă observe. Stătea în barcă zâmbind, având părul împodobit cu flori. Era însoțită de un bărbat căruia mi-a luat ceva timp să-i recunosc chipul, căci până atunci nu-l văzusem decât mort. Era chiar regele din Turn.

Părea mult mai tânăr și mai înalt, fără griji. Însă regina era la fel ca în viziunea din criptă, din ziua când o zidiseră acolo. În spatele lor stătea un tânăr cu privire ageră, aproape un copil, însă mi-am putut închipui cum ar fi arătat la maturitate și mi-am dat seama că era bărbatul cu chipul aprig din Turn. La vâsle se mai aflau și alți oameni ai Turnului: voinici în armură argintie, care priveau îngrijorați la arborii uriași din jur.

În spatele lor pluteau zeci de bărci, dar erau mai degrabă simple luntri ce arătau ca niște frunze supradimensionate. Erau pline de oameni ciudați, cu pielea de culoarea lemnului, oarecum ca regina Codrului: nuc întunecat, cireș luminos, cenușiu sau fag. Cu ei se aflau câțiva copii, dar niciun bătrân.

Barca sculptată s-a lovit încet de mal, iar regele a ajutat-o pe regină să coboare. Ea s-a dus cu brațele deschise către femeia din pădure.

– Linaya!

Un cuvânt care știam că este și în același timp nu este magic, că este și nu este un nume. Un cuvânt care însemna și „soră“, și „prietenă“, și „tovarășă de călătorie“. Numele a răsunat cu ecou printre arbori, iar frunzele parcă l-au transformat într-o șoaptă, preluată de undele râului, ca și cum era scris peste tot în jurul meu.

Dar regina Codrului nu părea să observe. A sărutat-o pe obraji, apoi l-a luat de mână pe rege și l-a condus printre copacii-inimă, către dumbravă. Oamenii Turnului au ancorat bărcile și au pornit-o în urma celor doi.

Linaya privea în tăcere de pe mal cum sunt descărcate ambarcațiunile, una după alta. De cum se golea una, ea o atingea, iar luntrea se preschimba într-o frunză plutind pe ape, iar râul o purta într-un golfuleț. Curând râul s-a golit, iar cei din urmă oameni ai Turnului ajungeau deja în poiană. Apoi Linaya s-a întors spre mine și mi-a vorbit cu o voce gravă și răsunătoare, ca bătaia într-un buștean găunos:

– Vino!

Mă holbam la ea, însă ea mi-a întors spatele și a luat-o prin râu. Peste o clipă am urmat-o. Îmi era teamă, dar instinctul îmi spunea să nu-mi fie. Pașii mei împroșcau apa. Ai ei, nu. Pielea sa parcă absorbea stropii.

Timpul curgea straniu. Când am ajuns în dumbravă, nunta deja se încheiase. Regina Codrului stătea alături de rege pe movilița înverzită. Mâinile lor împreunate erau acoperite de o ghirlandă de flori. Oamenii pădurii se adunaseră în jurul lor, printre copaci, privindu-i muți. În ei era o tăcere adâncă, neomenească. Cei câțiva oameni ai Turnului îi priveau cu prudență și strângeau din ochi la auzul murmurului foșnitor al copacilor-inimă. Tânărul cu chipul aprig stătea lângă cuplul încoronat și privea cu dezgust la degetele lungi și noduroase ale reginei în mâna regelui.

Linaya li s-a alăturat. Avea ochii umezi și sclipitori precum frunzele după ploaie. Regina Codrului s-a întors, zâmbind, și a întins brațele spre ea.

– Nu mai plânge! Nu plec departe. Turnul este doar la capătul Văii.

Dar sora nu i-a răspuns, ci a sărutat-o pe obraz, apoi și-a retras mâinile dintr-ale reginei.

Regele și regina Codrului au plecat împreună, cu alaiul oamenilor Turnului. Oamenii pădurii s-au pierdut printre copaci. Linaya a suspinat încetișor, ca șoapta vântului printre ramuri. Eram iarăși singure, așezate pe movilița înverzită. S-a întors către mine:

– Poporul nostru trăia aici din vremuri de demult, a zis ea.

Ce înseamnă vremuri de demult pentru un copac? O mie, două mii, zece mii de ani? Generații nesfârșite, fiecare mai adânc înrădăcinată.

– Am început să uităm cum să ne comportăm ca oamenii. Ne-am înstrăinat încetul cu încetul. Când regele vrăjitor a venit pe aceste meleaguri, sora mea le-a îngăduit oamenilor lui să se stabilească în Vale. S-a gândit că ne-ar putea ajuta să ne amintim, că noi am putea renaște, ea oferindu-se în schimb să-i învețe înțelepciunea noastră. Ne puteam da o altă viață. Însă ei se temeau. Voiau să trăiască și să devină mai puternici, dar nu doreau să se schimbe. Și au învățat ce nu trebuie.

Anii treceau pe lângă noi pe măsură ce povestea, se vedeau ca prin ceață, gri, succedându-se ușor. Și s-a făcut din nou vară, dar multă vreme după, iar oamenii pădurii reveneau printre copaci.

Mulți dintre ei se mișcau cu încetineală, ușor amețiți. Unii erau răniți, își oblojeau brațele înnegrite de fum, unul șchiopăta cu un picior ciopârțit și alți doi îl sprijineau. Însă, la capătul ciotului, piciorul părea să crească la loc. Câțiva părinții își țineau copiii de mână, iar o femeie își căra pruncul în brațe. În depărtare, înspre apus, o coloană de fum negru se înălța în aer.

Pe măsură ce se apropiau, oamenii pădurii adunau fructe din copacii-inimă și își făceau cupe din scoarța și frunzele căzute, așa cum în copilărie Kasia și cu mine ne jucam că dăm petreceri cu ceai. Cufundau cupele în apa cristalină a iazului și stropeau cu ea prin întreaga poiană, singuri sau în grupuri de doi sau trei inși. Îi priveam cu ochii plini de lacrimi, dar fără să știu de ce. Unii dintre ei se opreau în zone însorite, unde mâncau fructe și beau apă. Mama a mestecat un fruct, după care i l-a dat pruncului, apoi i-a oferit o sorbitură din cupa ei.

Se transformau. Le creșteau picioarele, degetele li se lungeau, pătrunzând în pământ. Trupurile li se întindeau și își ridicau brațele către soare. Îmbrăcămintea li se destrăma, preschimbată în frunze moarte și iarbă uscată. Copiii se transformau cel mai repede. Se înălțau pe dată în trunchiuri suple, cenușii, cu ramuri bogate, pline cu flori albe și frunze argintii, de parcă viața rămasă în ei ar fi ieșit într-o singură suflare.

Linaya a părăsit movilița și s-a dus printre ai săi. Răniții și bătrânii se zbăteau, prinși undeva la mijlocul transformării. În schimb pruncul a devenit un minunat copac strălucitor, împodobit cu flori. Însă mama lui stătea îngenuncheată și tremurând cu mâinile pe trunchi și cupa vărsată, într-o agonie oarbă. Linaya a atins-o blând pe umeri, apoi a ajutat-o să se ridice și să se îndepărteze puțin de pruncul-copăcel. A mângâiat-o pe cap și i-a dat fructul său și o sorbitură din propria cupă. I-a cântat cu glasul ei straniu și grav. Mama stătea cu capul plecat și ochii înlăcrimați și, deodată, a ridicat fața către soare și a început să crească. În clipa următoare nu mai era ea.

Linaya a ajutat și ultimii oameni prinși între cele două lumi, le-a oferit apă din cupa sa și le-a mai băgat în gură o bucățică de fruct. Le mângâia scoarța și le cânta o melodie magică până ce transformarea era completă. Unii deveniseră copaci piperniciți și noduroși. Cei mai bătrâni se preschimbaseră în

lăstari. Poiana era acum plină de copaci-inimă. Linaya rămăsese singură.

S-a întors la iaz.

– De ce? am întrebat-o eu neajutorată.

Trebuia să știu, dar parcă nu voiam să aud răspunsul. Nu doream să știu ce i-a mânat la acest gest suprem.

A arătat departe, pe râu.

– Vin aici, a spus cu glasul ei grav. Uite-i!

M-am uitat și, în locul cerului senin reflectat în apă, am văzut bărbați în bărci cioplite, purtând felinare, torțe aprinse și topoare mari. Un steag flutura în fruntea primei bărci, în care stătea tânărul de la nuntă, numai că devenise bărbat și avea chipul aprig, cel care o zidise pe regină. Acum avea pe cap propria coroană.

– Vin. Au trădat-o pe sora mea și au închis-o undeva unde nu poate crește, iar acum vin după noi.

– Dar nu poți să te lupți cu ei?

Simțeam magia înlăuntrul ei. Și nu era un izvoraș, ci o fântână adâncă.

– Nu poți să fugi de ei?

– Nu!

M-am oprit cu întrebările, căci în ochii ei se vedeau păduri nesfârșite și verzi. Cu cât mă uitam mai mult, cu atât semăna mai puțin cu o femeie. Văzusem doar o parte din ea: coroana cu ramuri întinse, pline de frunze, flori și fructe. Dedesubt era o vastă rețea de rădăcini care se alungeau și se răspândeau adânc în pământul Văii. Și eu aveam rădăcini, dar nu ca ale ei. Cu grijă, eu puteam fi scoasă, scuturată și replantată în castelul regelui sau într-un turn de marmură. Aș fi fost nefericită, dar aș fi putut supraviețui. Pe ea nu aveai cum să o scoți de aici.

– Au învățat lucruri rele. Dar dacă noi am rămâne și am lupta, ne-am aminti lucrurile rele și am deveni… Am hotărât că e mai bine să nu ne reamintim, a zis ea în cele din urmă.

S-a aplecat și a umplut din nou cupa.

– Stai!

Am prins-o de braț înainte să bea, înainte să mă părăsească.

– Mă poți ajuta?

– Te pot ajuta să te schimbi. Ești destul de înrădăcinată ca să vii cu mine. Poți crește alături de noi. În pace.

– Nu pot.

– Dacă nu vii, vei rămâne singură aici, iar tristețea și spaima ta îmi vor otrăvi rădăcinile.

Am rămas tăcută și înfricoșată. Și atunci am înțeles. De aici provenea răul-Codrului. Oamenii pădurii se transformaseră de

bunăvoie. Ei trăiau încă, visând adânc, însă erau mai aproape de viața copacilor, nu a oamenilor. Nu erau treji și vii și captivi, oameni prinși înapoia scoarței, care vor neîncetat să se elibereze.

Dar dacă nu mă transformam, dacă rămâneam umană, singură și abătută, nefericirea mea i-ar fi îmbolnăvit copacul-inimă, precum cei strâmbi din afara dumbravei, mai ales dacă puterea mi-ar fi rămas vie.

– Dar nu poți să-mi dai drumul? am zis eu deznădăjduită. Ea m-a pus în trunchiul tău…

S-a întristat. Mi-am dat seama că numai așa știa să mă ajute. Ea se transformase. Ceea ce rămăsese din ea în copac era adânc, straniu și încet. Copacul își regăsise aceste amintiri ca ea să-mi poată arăta o cale de scăpare – calea ei–, însă numai atât putea face. Era calea găsită pentru ea însăși și pentru poporul său.

Cu un nod în gât, am făcut un pas înapoi. Mi-am luat mâna de pe brațul său. M-a mai privit o clipă, apoi a băut din cupă. Aici, la marginea iazului, a început să prindă rădăcini. Ramuri argintii i-au crescut și s-au înălțat la fel de mai mult pe cât era de adânc lacul magiei din ea. A continuat să crească, împodobită cu ghirlande de flori. Trunchiul se dezvolta pe sub scoarța cenușiu-argintie.

Rămăsesem din nou singură în dumbravă. Însă glasul păsărilor amuțise. Câțiva cerbi se îndepărtau înspăimântați printre copaci – o imagine de o clipită a cozilor albe –, apoi au dispărut. Frunze uscate și ruginii cădeau din copaci și trosneau sub tălpi, cu marginile pișcate de ger. Soarele era la asfințit. M-am cuprins cu brațele, înfrigurată și înfricoșată. Respirația se transforma în norișori albi, iar picioarele goale mi se zbârceau în contact cu pământul înghețat. Codrul mă împresura și nu aveam cale de scăpare.

Însă în spatele meu se zărea o lumină strălucitoare și familiară: *Invocația.* M-am întors plină de speranță în poiana de-acum cernută de zăpadă, căci timpul trecea ca fulgerul. Copacii tăcuți erau goi și triști. Lumina *Invocației* cobora ca o rază de lună. Iazul sclipea argintiu și cineva ieșea din el.

Era însăși regina Codrului. S-a târât la mal, lăsând urme în pământul reavăn acoperit de pătura de nea, și s-a prăbușit. Era încă îmbrăcată în rochia albă, de doliu. Stătea ghemuită pe o parte, încercând să-și tragă sufletul, apoi a deschis ochii. S-a ridicat pe brațele tremurătoare și a privit în jur la noii copaci-inimă, cuprinsă de groază. S-a săltat anevoie de jos, cu rochia plină de noroi și înghețată pe piele. S-a așezat pe moviliță, apoi a înălțat încet ochii către uriașul copac-inimă sub care se afla.

S-a urcat cu pași șovăitori în vârful moviliței înzăpezite și a pus palmele pe trunchiul gros și argintiu. A rămas așa o clipă, tremurând, apoi a apropiat obrazul de scoarță. Nu plângea, dar privea în gol.

Habar n-aveam cum reușise Sarkan să rostească *Invocația* de unul singur, sau orice altceva ar fi fost asta, însă stăteam așteptând încordată, cu nădejdea ca viziunea să-mi arate ieșirea. Fulgi de nea cădeau în jurul nostru, scânteind în lumina vie. Nu-mi atingeau pielea, în schimb îi acopereau urmele de pași. Regina Codrului nu se clintea.

Copacul-inimă foșnea încetișor. Și-a coborât spre ea o ramură pe care îmbobocea o floare, în ciuda iernii. Bobocul a înflorit, apoi i-au căzut petalele și un mic fruct verde a început să crească, după care s-a copt, auriu. Atârna de creangă – o invitație delicată.

Regina Codrului a luat fructul, ținându-l în palme, însă în liniștea dumbrăvii un zgomot familiar a venit dinspre râu, un topor mușcând din lemn.

Ea s-a oprit cu fructul l-a buze. Am rămas amândouă nemișcate, ascultând cu atenție. Sunetul s-a auzit din nou. Mâinile i-au căzut moi, scăpând fructul care a fost pe dată înghițit de zăpadă. Și-a ridicat poalele zdrențuite ale rochiei și a coborât movilița, alergând spre râu.

Am fugit după ea, inima bătând în ritmul loviturilor de topor care veneau de la marginea poieniței. Lăstarul se transformase într-un copac înalt și viguros, cu ramuri întinse. Una dintre bărcile cioplite era legată la mal și doi oameni tăiau celălalt copac-inimă. Veseli, izbeau cu rândul, mânuind topoarele grele, fiecare pătrunzând adânc în lemn. Așchii argintii săreau prin aer.

Regina Codrului a scos un urlet de groază răsunător. Tăietorii s-au oprit surprinși, încleștând mâna pe coada toporului și privind în jur. Ea s-a năpustit asupra lor. I-a înșfăcat de beregată cu degetele ei lungi și i-a azvârlit în râu. S-au zvârcolit, sufocându-se. Ea a îngenuncheat lângă copacul rănit. A apăsat palmele pe tăietura din care se scurgea seva, încercând să închidă rana. Însă copacul nu mai putea fi salvat. Deja stătea înclinat deasupra apei. Într-o oră, două avea să se prăvălească.

Regina s-a ridicat. Tremura încă, dar nu de frig, ci de furie, iar pământul rezona cu sentimentele ei. La picioarele sale, a început să se crape, despicătura întinzându-se în ambele direcții, urmând linia ce mărginea dumbrava. Ea a sărit peste fisura ce se lărgea neîncetat, iar eu am imitat-o exact la timp. Barca s-a prăbușit în hăul căscat și a dispărut, iar râul s-a avântat sălbatic în cascadă, în vreme ce dumbrava s-a

scufundat în norii de ceață, sub noua stâncă ce avea s-o protejeze. Unul dintre tăietori a alunecat în apă și a căzut peste margine, țipând. Celălalt îl striga și întindea mâna către el, dar era prea târziu.

Lăstarul s-a prăvălit odată cu dumbrava, iar copacul rupt a rămas lângă noi. Cel de-al doilea tăietor s-a luptat să ajungă la mal, agățându-se de marginea prăbușită.

Agita toporul în fața reginei care se apropia de el. Lama a lovit în carnea ei, dar a sărit trepidând din mâna lui. Ea nu l-a luat în seamă. Avea o expresie de rătăcire pe chip. Apoi l-a înșfăcat pe tăietor și l-a cărat până la copacul rănit. El se zbătea neputincios pe când ea îl strivea de trunchi, iar vițe au țâșnit din pământ ca să-l țintuiască de copac.

Trupul i s-a arcuit, privind îngrozit. Regina Codrului s-a dat un pas înapoi. Picioarele lui erau legate de gaura făcută de topoare și deja se preschimbau, lipindu-se de trunchiul lemnos. Cizmele i s-au sfâșiat și au căzut, lăsând loc degetelor ce se întindeau, devenind rădăcini. Brațele ce se împotriveau s-au preschimbat în ramuri, iar degetele parcă se topeau unul într-altul. Ochii cuprinși de agonie dispăreau sub scoarța argintie. Îngrozită, am alergat, fiindu-mi milă de el. Dar mâinile mele nu puteau apuca scoarța, iar magia nu avea niciun efect. Dar nici nu puteam îndura să stau cu mâinile în sân și să privesc.

Apoi el a reușit să se aplece și să mă strige cu vocea lui Sarkan:

– Agnieszka!

Și a dispărut, trunchiul înghițindu-l în scorbura adâncă ce se căscase în el. Dar eu am apucat marginile și m-am furișat iute după el în întuneric. Aroma umedă și caldă de pământ răscolit mă îneca, la fel și mirosul de fum ce încă stăruia. Nu doream să rămân aici, ci să ies repede. Dar știam că aș face o greșeală dacă m-aș întoarce. Așa că stăteam captivă în trunchiul copacului. Am împins și mi-am făcut loc să înaintez, în pofida oricărui instinct și a terorii. Mi-am impus să ating lemnul ars și scorojit, așchii înțepându-mi pielea. Seva lipicioasă îmi astupa ochii și nasul, fără să mai pot respira. Nările îmi erau pline de lemn, putregai și cenușă.

– *Alamak!* am șoptit cu glas răgușit vraja de trecere prin pereți.

Apoi am împins și am trecut prin scoarță și lemn ars, revenind în poiana plină de fum a copacilor-inimă.

Mă aflam pe moviliță, cu rochia înmuiată de sevă verzuie, având în spate copacul distrus. Lumina *Invocației* încă strălucea pe malul celălalt, iar apa rămasă în iaz părea că reflectă în ea o lună plină, apărută deasupra orizontului, atât de puternică, încât îți rănea ochii. Sarkan stătea în genunchi de

cealaltă parte a iazului. Avea gura umedă și din mâini i se scurgeau picături, singurele zone ale corpului care rămăseseră neînnegrite de funingine, noroi și fum. Sorbise din căușul palmelor. Băuse din Spindle atât apă, cât și putere, pentru a aduna suficientă forță cât să rostească singur *Invocația.*

Însă acum regina Codrului era deasupra lui și îl sugruma cu degetele ei lungi. Scoarță argintie se cățăra de pe mal pe genunchii și pulpele sale, în vreme ce el încerca să-i slăbească strânsoarea din jurul gâtului. Ea l-a lăsat și s-a răsucit urlând de furie când a văzut că evadasem, dar era prea târziu. Cu un geamăt lung, creanga uriașă a crăpat de tot și s-a prăbușit cu răsunet, lăsând în urmă o rană adâncă.

Am coborât de pe moviliță ca să o întâmpin pe pietrele ude. Ea venea mânioasă spre mine.

– Agnieszka! m-a strigat Sarkan, întinzând o mână către mine, zbătându-se în zadar, căci era pe jumătate înrădăcinat în pământ.

Dar, când să mă înhațe, regina Codrului a încetinit și s-a oprit. Lumina *Invocației* pătrundea prin ea, scoțând la iveală spurcăciunea, norul negru al disperării îndelungate. Însă lumina cădea și asupra mea, trecând prin mine, și am știut că nu vedea chipul meu, ci pe al alteia.

Și-atunci am văzut în ea pe unde umblase, cum îi vânase pe oamenii Turnului, vrăjitori și fermieri și tăietori de lemne deopotrivă. Cum plantase, unul după altul, copacii-inimă, înrădăcinându-i în propria nefericire și hrănindu-i cu ea. Amestecată cu groaza din mine, am simțit mila surorii sale curgându-mi prin vene, adânc și lent – milă, tristețe și regret. A văzut-o și regina Codrului, ceea ce a făcut-o să stea pe loc în fața mea, tremurând.

– I-am oprit!

Avea vocea ca scârțâitul unei crengi pe geam în miez de noapte, când îți imaginezi cine știe ce creaturi nocturne ce vor să-ți intre în casă.

– A trebuit să-i opresc!

Nu mie mi se adresa. Privirea ei trecea prin mine, poposind pe chipul surorii sale.

– Au ars copacii! a spus ea, căutând înțelegerea cuiva de mult plecat din lumea asta. I-au tăiat și așa vor face mereu. Ei vin și trec ca anotimpurile, ca iarna căreia nu-i pasă de primăvară.

Linaya nu mai avea glas cu care să vorbească, însă seva ei era lipită de pielea mea, iar rădăcinile sale se întindeau adânc sub picioarele mele.

– Suntem meniți să dispărem, am zis eu cu blândețe, răspunzând pentru amândouă. Nu putem rămâne aici o

veșnicie.

Regina Codrului s-a uitat în sfârșit la mine, nu prin mine.

– N-am putut să plec de-aici, a spus ea, iar eu știam că încercase.

Îi ucisese pe stăpânul Turnului și pe oștenii acestuia, plantase copaci-inimă pe toate câmpurile, apoi venise aici cu mâinile însângerate, ca să-și doarmă somnul de veci alături de poporul său. Doar că nu fusese în stare să prindă rădăcină. Își amintise acele lucruri rele, însă le uitase pe cele bune. Își adusese aminte cum să ucidă și să urască și uitase cum să crească. Iar la sfârșit nu putuse decât să se întindă lângă sora sa – nici adormită, nici moartă.

Am întins mâna și de pe o ramură aplecată a copacului rănit am cules singurul fruct care o aștepta, strălucitor și auriu. I l-am oferit.

– Te voi ajuta, i-am spus. Dacă vrei să o salvezi, să știi că poți s-o faci.

S-a uitat la copacul suferind, aflat pe moarte. Șuvoaie de lacrimi noroioase îi curgeau pe obraji – un amestec de țărână, cenușă și apă. Mi-a luat încet fructul, pipăindu-l cu blândețe și apoi cuprinzându-l cu degetele ei lungi și noduroase. Ne-am atins și ne-am uitat una la alta. O clipă, prin fumul unduitor dintre noi, mi-a trecut prin minte că aș fi putut fi acea fiică după care tânjise cândva, copilul ce era pe jumătate al oamenilor Turnului și pe jumătate al ei. Mi-ar fi putut fi maestru și călăuză, așa cum jurnalul Babei Iaga îmi arătase calea. Probabil că nu ne-am fi dușmănit niciodată.

M-am aplecat și am luat puțină apă în cupa unei frunze, ultimele picături de apă limpede rămasă în iaz. Am urcat amândouă pe moviliță. A dus fructul la gură și a mușcat, sucul prelingându-i-se auriu pe bărbie. A închis ochii. Am luat-o de mână, dar i-am simțit ura și agonia ca un păienjeniș de vițe ce o sufocau. Am atins cu cealaltă mână sora-copac, căutând fântâna adâncă a magiei sale, serenitatea și calmul ei. Însă faptul că fusese lovită de trăsnet nu o schimbase deloc. Și-ar fi păstrat serenitatea, chiar și dacă întregul copac ar fi fost doborât și peste ani pământul l-ar fi înghițit.

Regina Codrului s-a aplecat peste rana adâncă și a cuprins cu brațele trunchiul înnegrit. I-am dat să soarbă ultimele picături de apă, apoi am mângâiat-o și am șoptit cu blândețe:

– Vanalem!

Și a început transformarea. Rochia zdrențuită i-a fost luată de vânt și pielea arsă s-a descojit în fâșii negre, uriașe, iar scoarță nouă a început s-o înfășoare de la pământ, ca o fustă largă și argintie, contopindu-se cu bătrânul trunchi vătămat. A deschis ochii și m-a privit cu o neașteptată ușurare, apoi a

dispărut. Creștea, din picioarele ei se alungeau rădăcini peste cele ale surorii sale.

M-am dat înapoi și, când rădăcinile ei s-au înfipt adânc în pământ, am fugit la Sarkan prin nămolul iazului secat. Scoarța își încetase cățărarea. Împreună am rupt-o și am desfăcut-o bucăți de pe picioare, eliberându-l. L-am tras de acolo și, epuizați, ne-am așezat amândoi pe malul râului.

Eram prea obosită să mă mai gândesc la ceva. El se încrunta la mâinile sale, aproape cu ranchiună. Apoi s-a ridicat repede și, aplecat deasupra albiei râului, a început să sape în pământul moale și umed. L-am urmărit cu privirea goală, apoi mi-am dat seama că încerca să readucă râul pe cursul lui. M-am urnit și eu și m-am dus să-l ajut. De cum m-am apucat, am avut același sentiment pe care el nu-și dorise să-l trăiască – acela că făcea exact ceea ce trebuia să facă. Râul voia să curgă pe acolo și să reumple iazul.

N-a fost nevoie decât de câțiva pumni de pământ și șuvoiul s-a repezit printre degetele noastre, acoperind apoi vechea albie. Iazul era din nou plin de apă. Obosiți, ne-am așezat din nou. El se chinuia să se curețe de noroi și se ștergea de un colț al cămășii, de iarbă, de pantaloni, dar nu reușea decât să întindă murdăria. Semicercuri negre se zăreau pe sub unghii. Până la urmă a scos un oftat de enervare și și-a lăsat mâinile în poală. Era prea sleit să folosească magia.

M-am sprijinit de el, simțindu-i enervarea ciudat de alinătoare. O clipă mai târziu, mormăind, mi-a cuprins umerii cu brațul. Liniștea adâncă punea din nou stăpânire pe dumbravă, de parcă toate incendiile și furia nu fuseseră decât o scurtă întrerupere a păcii veșnice. Cenușa se lăsase la fundul iazului și fusese absorbită. Copacii își scuturau în apă frunzele arse pe margini, mușchiul cucerea peticele răscolite, iar fire de iarbă își scoteau capul din pământ. La capătul îndepărtat al iazului, tânărul copac-inimă se îngemăna cu cel bătrân, îmbrățișându-l și închizându-i rana. Mici flori albe au răsărit pe ramurile amândurora, ca stelele.

CAPITOLUL 32

Am adormit în dumbravă, amețită și sleită. Nu am simțit când Sarkan m-a ridicat în brațe sau când m-a dus înapoi la Turn; m-am trezit doar cât să murmur un reproș pentru neplăcuta senzație din stomac pricinuită de vraja lui de salt prin aer, după care m-am cufundat iar în somn.

Când m-am deșteptat, învelită în patul îngust din cămăruța mea, mi-am azvârlit pătura de pe picioare și m-am sculat fără să mă gândesc la îmbrăcăminte. Pictura ce înfățișa valea era spintecată de-a curmezișul, unde o aschie zimțată de piatră o străpunsese; pânza atârna în fâșii, cu toată magia scursă din ea. Am ieșit pe coridor și mi-am căutat drumul printre bucăți de piatră sfărâmată și ghiulele împrăștiate pe podea, frecându-mi ochii uscați. Am coborât scările și l-am găsit pe Sarkan împachetând de plecare.

– Cineva trebuie să elimine spurcăciunea din capitală înainte ca ea să se răspândească, a spus el. Alosha are nevoie de multă vreme ca să se refacă, iar Curtea va trebui să se întoarcă în Sud până la sfârșitul verii.

Purta haine de călărie și cizme din piele vopsită în roșu și argintată. Eu eram o făptură mânjită de funingine și noroi ce înainta clătinându-se, îndeajuns de zdrențăroasă ca să arate ca o fantomă, dar prea jegoasă.

Abia dacă m-a privit în față, ocupat fiind să înghesuie flacoane și fiole într-o cutie căptușită, un sac plin de cărți așteptând deja pe masa de laborator aflată între noi. Podeaua de sub picioarele noastre era înclinată pieziș. Zidurile erau găurite ici și acolo, pe unde loviseră ghiulele sau căzuseră bolovani, iar vântul cald de vară șuiera vesel prin spărturi, suflând hârtii și pulberi peste podea și lăsând pete șterse și unsuroase de roșu și albastru pe piatră.

– Am proptit Turnul pentru moment, a adăugat în timp ce așeza în cutie un flacon cu fum violet, având dopul de plută bine sigilat. Voi lua inima de foc cu mine. Ai putea să începi reparațiile în…

– Nu o să fiu aici, l-am întrerupt. Mă duc înapoi în Codru.

– Nu vorbi prostii! Crezi că moartea unei vrăjitoare îi distruge toate lucrările sau că, schimbându-și gândul le poate îndrepta dintr-odată? Codrul este încă plin de monstruozități și stricăciune și va mai fi așa pentru multă vreme.

Nu greșea cu nimic, iar regina Codrului nu era moartă, ci doar visa. Însă el nu pleca din cauza stricăciunii sau a regatului. Turnul îi fusese ruinat, băuse din apa râului Spindle și mă ținuse de mână. Așa că acum nu știa cum s-o ia mai repede la goană ca să-și găsească alte ziduri de piatră în spatele cărora să se ascundă. Dacă se închidea pentru zece ani, rădăcinile aveau să i se usuce fără să le mai simtă lipsa.

– Nici că se vor împuțina dacă o să stau într-un morman de pietre, i-am răspuns.

I-am întors spatele și l-am lăsat cu sticluțele și cărțile lui.

Deasupra mea, Codrul era scăldat în flăcări roșii, aurii și portocalii, dar câteva flori de primăvară nedumerite își iteau capul alb prin pătura de frunze a pădurii. Un ultim val de arșiță lovise în această săptămână, tocmai la vremea recoltei. Pe câmp, treierătorii munceau sub un soare arzător, însă aici, în lumina slabă de sub bolta deasă, lângă susurul râului, era mai răcoare. Am mers desculță pe frunzele uscate ce trosneau sub picioarele mele, cu coșul plin de fructe de aur, și m-am oprit la o cotitură. Un Umblător stătea chircit pe malul apei, aplecându-și capul lunguieț ca să se adape.

M-a văzut și a încremenit, atent, dar nu a luat-o la fugă. I-am întins unul dintre fructele din coș, iar el s-a apropiat tiptil de mine, cu picioarele sale țepene, până la o distanță de-un braț. Am rămas nemișcată. În cele din urmă și-a întins membrele din față, a apucat fructul și a început să-l mănânce, rotindu-l și ciugulindu-l până la semințe. Apoi m-a privit, după care a făcut câțiva pași în pădure. I-am făcut semn că am priceput ce vrea.

Umblătorul m-a condus cale lungă prin pădure, printre copaci, iar la sfârșit a dat la o parte o perdea groasă de viță, așezată peste ce părea a fi un povârniș abrupt de piatră și mi-a arătat o crăpătură îngustă în stâncă, de unde ieșea o duhoare pătrunzătoare și dulceagă de putreziciune. Ne-am strecurat prin trecătoare și am ajuns într-o vale strâmtă și ferită. La un capăt se afla un copac-inimă bătrân și răsucit, gri de putregai, cu trunchiul umflat nefiresc. Crengile îi atârnau peste iarba din vâlcea, atât de încărcate de roade, încât vârfurile lor măturau pământul.

Umblătorul stătea neliniștit deoparte. Ei învățaseră că pot obloji copacii-inimă suferinzi, iar câțiva se încumetaseră chiar să mă ajute. Acum, după ce scăpaseră de furia neostoită a

reginei Codrului, mi se părea că au un instinct de grădinar; sau poate că doar le plăceau mai mult fructele nevătămate.

În Codru erau încă creaturi de coșmar, nutrind ele însele prea multă furie. De cele mai multe ori mă ocoleau, dar din când în când dădeam peste leșul sfâșiat și descompus al unui iepure sau al unei veverițe, uciși se pare doar din simplă cruzime; și, uneori, câte unul dintre Umblătorii care mă ajutau reapărea ciuntit și șchiopătând, cu un picior smuls ca de maxilele unei Călugărițe, sau cu trupul zgâriat adânc de gheare. Odată, într-o zonă întunecoasă a Codrului, am căzut într-o groapă-capcană, acoperită ingenios cu frunze și mușchi pentru a se contopi în peisajul pădurii, plină de bețe frânte și de o scursură scârboasă și strălucitoare, care mi s-a lipit de piele, provocându-mi arsuri. Astfel că m-am dus în dumbravă și m-am spălat în iaz. Încă mai aveam pe picior o cicatrice greu de vindecat, acolo unde un băț mă tăiase. Putea fi doar o capcană obișnuită pentru animale, pusă spre a prinde vânatul, dar eu nu credeam asta. Credeam că fusese pregătită pentru mine.

Însă nu am lăsat ca asta să-mi întrerupă munca. M-am afundat printre ramuri și m-am apropiat cu urciorul de trunchiul copacului-inimă. I-am turnat la rădăcini din apa râului Spindle, dar știam chiar înainte să încep că pentru el nu prea mai exista speranță. Erau prea multe suflete prinse înăuntru, sucindu-l în toate direcțiile, și se aflau acolo de prea multă vreme; din ele nu mai rămăsese destul ca să le scoți afară și ar fi fost aproape cu neputință să le liniștești și să le alini pe toate odată, să le faci să alunece în visare.

Am stat îndelung cu mâinile pe scoarță, căutându-le, dar chiar și cele pe care le-am putut găsi fuseseră pierdute de-atâta amar de vreme, încât își uitaseră numele. Zăceau neclintite, în locuri umbrite și întunecoase, sleite și cu ochii goliți. Chipurile lor aveau trăsăturile pe jumătate șterse. Până la urmă a trebuit să mă opresc și să renunț, înfrigurată, deși razele fierbinți ale soarelui răzbeau printre frunze. Suferința mi s-a agățat de piele, dornică să mă pătrundă. M-am întors afundându-mă iarăși printre ramurile grele ale copacului și m-am așezat sub un petic de soare în celălalt capăt al văii. Am luat o gură de apă din urcior, rezemându-mi fruntea de marginea îmbrobonată.

Încă doi Umblători veniseră prin trecătoare ca să se alăture celui dintâi: stăteau unul lângă altul, cu capetele lor lunguiețe aplecate atent spre coșul meu. Am dat fiecăruia să mănânce câte un fruct curat, iar când m-am apucat de lucru au sărit să mă ajute. Împreună am îngrămădit surcele uscate în jurul trunchiului copacului-inimă și am săpat un cerc mare în pământ, la hotarele crengilor sale.

După ce am terminat, m-am ridicat și, întinzându-mă, mi-am arcuit spinarea obosită, apoi mi-am frecat palmele cu țărână. M-am înapoiat la copac și mi-am pus din nou mâinile pe scoarță, dar de data asta n-am mai încercat să comunic cu sufletele captive.

– *Kisara !* am spus și am început să extrag apa din copac. Am lucrat delicat și încet. Apa se aduna pe scoarță în broboane mari și se prelingea domol, ca niște pârâiașe, scurgându-se în pământ. Soarele își continua drumul pe cer, răzbind tot mai puternic printre frunze pe măsură ce ele se chirceau și se veștejeau. Era pe cale să apună atunci când am terminat, cu fruntea lipicioasă de sudoare și mâinile acoperite de sevă. Pământul de sub picioarele mele era moale și umed, iar copacul se îngălbenise ca un os, crengile trosnindu-i ca niște bețe în bătaia vântului. Toate fructele de pe ramuri se uscaseră.

M-am pus la adăpost și, rostind un cuvânt, l-am aprins. Apoi m-am așezat jos greoaie, mi-am șters mâinile pe iarbă cât de bine am putut și mi-am strâns genunchii la piept. Umblătorii și-au îndoit picioarele cu grijă și mi s-au alăturat. Copacul nu țipa și nu se zbătea, mistuit mai mult de jumătate; ardea repede și fără prea mult fum. Fulgi de cenușă cădeau pe pământul umed, topindu-se asemenea fulgilor de zăpadă timpurii. Uneori îmi ajungeau pe brațele dezgolite, nu într-atât de mari cât să mă ardă, doar mici scântei. Nu m-am retras. Eram singurii care mai puteam jeli copacul și visătorii săi.

La un moment dat am adormit, istovită de muncă, în timp ce focul continua să ardă. Când m-am trezit dimineața, copacul era în întregime ars, un ciot negru prefăcut în scrum. Umblătorii au adunat și netezit cu mâinile lor cu multe degete cenușa din locul pe care focul îl curățise, lăsând în mijloc o mică movilă, acolo unde stătuse copacul. Am îngropat acolo un fruct din coșul meu. Aveam într-o fiolă poțiune de creștere, pe care-o făcusem din apă de râu și semințe de copac-inimă. Am turnat câteva picături peste movilă și am cântat fructului un cântec de încurajare până ce un copăcel de argint și-a ițit capul și a crescut cam până la înălțimea vârstei de trei ani. Noul copac nu avea un vis al său, în loc de coșmaruri chinuitoare el continua să viseze visul liniștit al copacului din dumbravă, în care fructul își avusese obârșia. Când îi va sosi vremea, Umblătorii îi vor putea mânca rodul.

I-am lăsat îngrijindu-l, ocupați să ridice crengi înalte pentru a-i face umbră și a-i feri frunzele noi și proaspete să se usuce în soarele fierbinte, și m-am întors printre stânci în Codru. Pământul era plin de nuci coapte și de ruguri de mure, dar nu am cules. Mai trebuia să treacă mult timp până ce fructele din

afara dumbrăvii ar fi putut să fie mâncate fără teamă. Era prea multă durere sub ramuri, prea mulți copaci-inimă chinuiți își aveau încă rădăcinile adânc înfipte în pădure.

Scosesem câțiva oameni dintr-un copac-inimă din Zatochek și alți câțiva dintr-unul de pe latura rosyană, însă ei fuseseră răpiți de foarte puțină vreme. Copacii-inimă luau totul: nu numai visele, ci și carnea și oasele. Descoperisem că speranța lui Marek fusese întotdeauna deșartă. Oricine era prins înăuntru pentru mai mult de o săptămână, două devenea într-o măsură prea mare o parte a copacului pentru a mai putea fi scos vreodată.

Pe unii reușisem să-i alin, ajutându-i să alunece într-un vis lung și profund. Câțiva își găsiseră chiar singuri drumul spre visare, odată ce regina Codrului dispăruse și furia ei însuflețitoare pierise. Dar sute de copaci-inimă erau încă în picioare, mulți dintre ei în cotloanele întunecate și tainice ale Codrului. Extragerea apei din copaci și aprinderea lor reprezentau cea mai blândă cale de a-i dezrobi pe cei pe care îi găsisem. De fiecare dată mă simțeam ca și cum aș fi ucis pe cineva, deși știam că era mai bine așa, decât să-i las captivi și lâncezind. Întristarea lor a continuat totuși să mă însoțească.

În acea dimineață un dangăt de talangă m-a făcut să ies din ceața somnului și, dând un tufiș la o parte, am zărit o vacă gălbuie ce se holba la mine, rumegând gânditoare iarba. Mi-am dat seama că mă aflam lângă frontiera rosyană.

– Mai bine te-ai întoarce acasă, i-am spus. Știu că e cald, dar ai putea mânca de-aici ceva care să nu-ți priască.

Un glas s-a auzit strigând-o, iar peste o clipă o fată a apărut dintre tufișuri și, văzându-mă, s-a oprit; avea vreo nouă ani.

– Fuge adesea în pădure? am întrebat-o, nestăpânind prea bine graiul rosyan.

– Pășunea noastră este prea mică, mi-a răspuns, privindu-mă cu ochii ei limpezi și albaștri. Dar când fuge o găsesc de fiecare dată.

M-am uitat la ea și am știut că spune adevărul; în interiorul ei sclipea un firicel argintiu, magie gata să iasă la suprafață.

– Nu o lăsa să se ducă prea departe. Și când vei fi mai mare, vino să mă cauți. Trăiesc de partea cealaltă a Codrului.

– Ești Baba Iaga? m-a întrebat ea cu interes.

– Nu. Dar poți să zici că mi-e prietenă.

Acum mă dezmeticisem îndeajuns cât să-mi dau seama unde eram și am făcut imediat cale întoarsă spre apus. Rosyenii își trimiseseră străjile să patruleze hotarele Codrului dinspre latura lor și nu voiam să le fac necazuri. Apariția mea din când în când la hotare încă îi neliniștea, chiar și după ce le

înapoiasem o parte dintre sătenii lor pierduți, și nu puteam să-i învinuiesc cu adevărat pentru asta. Toate cântecele care se revărsau din Polnya mă înfățișau în chip mincinos și primejdios și bănuiam că barzii nu le purtau pe cele mai defăimătoare și în partea mea de Vale. Auzisem că, doar cu câteva săptămâni în urmă, un bărbat fusese huiduit și izgonit dintr-o cârciumă din Olshanka pentru că încercase să cânte unul în care mă transformam într-un lup fioros și-l devoram pe rege.

Oricum, pasul îmi era mai ușor: întâlnirea cu fetița și vaca ei îmi luase de pe umeri o parte din apăsarea cenușie. Am cântat cântecul de marș al Babei Iaga și m-am grăbit să ajung acasă. Îmi era foame, așa că am mâncat un fruct din coș, fără să mă opresc din drum. Puteam să simt în el gustul pădurii, magia curgătoare a râului Spindle preluată de rădăcini, ramuri și rod, amestecată cu lumina soarelui ca să devină sucul dulce de pe limba mea. Mai era în el și o chemare, căreia într-o zi poate că voi vrea să-i răspund, într-o zi în care voi fi obosită și dornică să-mi visez propriul vis. Dar deocamdată era doar o poartă deschisă pe o colină îndepărtată, un prieten făcându-mi cu mâna de la distanță și sentimentul adânc de pace al dumbrăvii.

Kasia îmi scrisese din Gidna: copiii erau cât se poate de bine. Stashek era încă foarte tăcut, dar se ridicase și le vorbise Seniorilor atunci când fuseseră convocați să voteze, îndeajuns de satisfăcător ca să-i convingă să-l încoroneze regent al bunicului său. El acceptase și să fie logodit cu fiica arhiducelui de Varsha, o fată de nouă ani, care evident îl impresionase puternic, reușind să scuipe peste o parcelă din grădină. Aveam ceva îndoieli că asta poate fi temelia unei căsnicii, dar cred că nu era mai rău decât dacă s-ar fi căsătorit cu ea, pentru că altfel tatăl ei ar fi iscat o răzmeriță.

Pentru a sărbători încoronarea lui Stashek s-a organizat un turnir și, spre uimirea bunicii sale, el îi ceruse Kasiei să-l reprezinte. S-a dovedit a fi o alegere pe jumătate potrivită, căci Rosyanii au trimis un grup de cavaleri, iar după ce Kasia i-a pus pe toți la pământ, au început să aibă rezerve în a ne invada ca răzbunare pentru bătălia de la Rydva. Destui soldați scăpaseră din asediul Turnului ca să povestească despre invulnerabila Regină războinică de aur, nimicitoare și de neoprit, iar oamenii o confundaseră cu Kasia. Așa că Rosya încuviințase în silă propunerea lui Stashek de reînnoire a armistițiului, iar vara se sfârșise cu o pace fragilă, ce le dădea timp ambelor părți să-și revină după dezastru.

De asemenea, Stashek profitase de triumful Kasiei pentru a o numi căpitanul gărzilor. Acum ea învăța să lupte cu sabia cum trebuie, ca să nu mai dea peste ceilalți cavaleri și să-i trântească din greșeală în timpul antrenamentelor. Doi seniori și un arhiduce o ceruseră în căsătorie și, îmi scria ea cu indignare, la fel o făcuse și Solya.

Îți poți închipui? I-am spus că îl cred nebun și el mi-a răspuns că își păstrează speranța. Când i-am povestit, Alosha a râs preț de zece minute, oprindu-se doar ca să tușească, după care mi-a zis că a făcut-o știind că-l voi refuza, doar ca să arate Curții că acum îi este loial lui Stashek. I-am spus că nu mă voi lăuda că m-a cerut cineva în căsătorie, iar ea mi-a zis să aștept, că va răspândi el vestea în jur. Desigur, o grămadă de oameni m-au întrebat despre asta în săptămâna care a urmat. Aproape că am vrut să mă duc și să-i spun că-l accept până la urmă, doar ca să-l văd pus în încurcătură, dar mi-a fost prea teamă că, dintr-un motiv sau altul, va decide să meargă până la capăt și va găsi o cale ca să nu mai pot scăpa.

Alosha e mai bine pe zi ce trece, iar copiii sunt și ei bine. Pleacă împreună la scăldat în fiecare dimineață, mă alătur și eu și stau pe plajă, dar nu mai pot să înot: mă duc imediat la fund și nu suport apa sărată pe piele, chiar dacă intru numai cu picioarele. Trimite-mi, te rog, un alt urcior cu apă de izvor! Mă simt mereu puțin însetată aici și este bună și pentru copii. Dacă îi las să bea o gură înainte de culcare, nu au coșmaruri cu Turnul.

Vă voi face o vizită adevărată la iarnă, dacă tu crezi că nu-i primejdios pentru copii. Socoteam că nu vor mai vrea să se întoarcă, dar Marisha m-a întrebat dacă poate să vină și să se joace din nou în casa Natalyei.

Mi-e dor de tine.

Am făcut un ultim salt vrăjit ca să ajung la râul Spindle și la poiana unde se afla căsuța mea din copac, în scorbura unui bătrân stejar somnoros. De-o parte a ușii, rădăcinile stejarului formaseră o scobitură mare pe care o acoperisem cu iarbă. Am încercat s-o păstrez plină cu fructe din dumbravă, pentru ca

Umblătorii să le poată lua. Era mai goală decât o lăsasem, iar de cealaltă parte a ușii cineva îmi umpluse lada de lemn.

Am pus fructele pe care le mai aveam în scobitură și am intrat o clipă. Casa nu trebuia dereticată: pe jos era mușchi moale, iar cuvertura de iarbă se întinsese înapoi peste pat fără ajutorul meu. Eu aveam mare nevoie să mă aranjez, dar irosisem prea multă vreme în dimineața aceea rătăcind mohorâtă și ostenită. Soarele trecea de amiază și nu voiam să întârzii. Am luat doar scrisoarea pentru Kasia și urciorul cu apă din râul Spindle și le-am pus în coș ca să le dau Dankăi să le trimită din partea mea.

M-am întors la malul râului și am mai făcut trei salturi spre apus ca să ies în sfârșit din pădure. Am traversat râul pe podul Zatochek, în umbra înaltului și tânărului copac-inimă care creștea acolo.

În vreme ce Sarkan și cu mine pluteam în josul râului căutând-o, regina Codrului dăduse un ultim atac plin de furie, iar copacii înghițiseră jumătate din Zatochek înainte ca noi s-o oprim. Oameni care părăseau satul m-au întâlnit pe drum pe când mă depărtam de Turn. Am alergat restul drumului și am dat de o mână de apărători disperați, gata să doboare copacul-inimă nou sădit.

Ei rămăseseră ca să câștige timp pentru ca familiile lor să poată scăpa, dar o făcuseră așteptându-se să fie luați, atinși de răul-Codrului; cu tot curajul lor, aveau privirea sălbatică și arătau îngroziți. Nu cred că m-ar fi ascultat dacă nu mi-ar fi văzut hainele fluturând zdrențuite, părul încâlcit și înnegrit de funingine și picioarele goale din colbul drumului: cu greu puteam fi luată drept altceva decât o vrăjitoare.

Chiar și așa, nu știau ce să creadă atunci când le-am spus despre Codru, că fusese învins, învins pentru totdeauna. Niciunul dintre noi nu-și închipuise că se va întâmpla vreodată. Dar văzuseră Călugărițele și Umblătorii fugind deodată înapoi în Codru și erau cu toții istoviți. În cele din urmă s-au dat la o parte și m-au lăsat să lucrez. Copacul nu avea nici măcar o zi: Umblătorii îi prinseseră înăuntru pe căpetenia satului și pe cei trei fii ai săi, ca să-l facă să crească. Am reușit să-i scot pe frați afară, dar tatăl lor nu a vrut să iasă, un cărbune încins de durere îi arsese încet în pântece.

– Te pot ajuta, m-am oferit.

Dar bătrânul a clătinat din cap, refuzând, cu ochii deja pe jumătate visători, zâmbind, iar nodurile dure ale oaselor și trupului său prinse sub scoarță s-au topit brusc sub mâinile mele. Cocârjatul copac-inimă a suspinat și s-a îndreptat. A

lepădat pe dată toate florile lui otrăvitoare, iar în locul lor flori noi au îmbobocit pe ramuri.

Am stat un moment împreună sub crengile argintii, respirând parfumul lor slab, de neasemuit cu copleșitoarea duhoare dulceagă de putreziciune a florilor stricate. Apoi apărătorii și-au dat seama de ce făceau, s-au foit nervos și s-au retras. Le era la fel de frică să accepte pacea copacului-inimă cum ne fusese mie și lui Sarkan în dumbravă. Niciunul dintre noi nu era în stare să-și închipuie ceva venit din Codru care să nu fie plin de răutate și ură. Fiii căpeteniei satului s-au uitat la mine deznădăjduiți.

– Nu poți să-l scoți și pe el afară? m-a întrebat cel mai mare.

A trebuit să le spun că nimic nu-l mai putea *scoate* afară; că pomul era el. Eram prea obosită ca să îi lămuresc foarte bine, dar oricum nu era un lucru pe care oamenii să-l poată lesne înțelege, nici măcar cei din Vale. Fiii păstrau o tăcere nedumerită, neștiind dacă să se întristeze sau nu.

– Îi era dor de Mama, a spus fratele cel mare și au încuviințat toți din cap.

Sătenii nu s-au împăcat ușor cu gândul că un copac-inimă creștea pe podul lor, dar au avut destulă încredere în mine, încât să-l lase în picioare. Copacul crescuse bine de atunci: rădăcinile i se îngemănau deja cu bârnele de pe pod, făgăduind să-l ia în stăpânire. Era plin de fructe, păsări și veverițe. Puțini oameni erau dispuși deocamdată să-i mănânce roadele, dar animalele se bizuiau pe simțul lor și la fel am făcut-o și eu. Am mai cules câteva în coș și am plecat mai departe cântând pe drumul lung și prăfuit către Dvernik.

Micul Anton era afară cu turma familiei, lenevind pe spate în iarbă. Când m-a văzut venind, a sărit pe dată în picioare, un pic tulburat, însă cam toată lumea se obișnuise cu apariția mea din când în când. Poate că ținând seama de cele petrecute nu aș fi îndrăznit să merg mai întâi acasă, dar eram foarte obosită după acea zi teribilă: obosită, singură, furioasă și tristă în același timp, durerea reginei Codrului împletindu-se cu a mea. Când în sfârșit terminasem de curățit Zatochekul, aproape pe negândite picioarele mele vlăguite făcuseră cale întoarsă și mă aduseseră acasă. Mama îmi aruncase o privire în pragul ușii și nu rostise niciun cuvânt, mă pusese doar în pat. Stătuse lângă mine și îmi mângâiase părul, cântându-mi până am adormit.

A doua zi, când am ieșit la imașul satului ca să vorbesc cu Danka și să-i povestesc ce se întâmplase și ca să trec pe la Wensa, Jerzy și Krystyna, toți cei din jurul meu dădeau semne de neliniște. Dar eram încă obosită și nu aveam chef să le acord atenție, așa că le-am ignorat teama și după un timp în

care nu am dat foc la nimic și nu am transformat pe nimeni în fiară, ele au încetat. Am învățat că trebuie să-i obișnuiesc pe oameni cu mine; acum mă opream în toate satele regulat, în fiecare sâmbătă în altul.

Sarkan nu se întorsese. Nu știam dacă se va mai întoarce vreodată. Am auzit din gură în gură că era încă în capitală, ocupat să pună lucrurile în ordine, dar nu-mi scrisese. Ei bine, ne descurcasem și fără un senior care să potolească neînțelegerile, căpeteniile satului puteau face foarte bine asta, iar Codrul nu mai reprezenta aceeași primejdie, dar erau treburi pentru care satul avea nevoie de un vrăjitor, dacă ar fi putut găsi unul. Așa că am trecut pe la fiecare și am vrăjit focurile de înștiințare, iar acum, dacă le aprindeau, o lumânare pereche din căsuța mea se aprindea și ea ca să-mi dea de veste unde sunt chemată.

Dar azi nu aveam de lucru. I-am făcut lui Anton cu mâna și am plecat să hoinăresc prin sat. Mesele încărcate de roade erau așezate pe imaș, învelite cu pânză albă, iar în mijloc era un careu pentru dans. Mama se afla acolo cu cele două fiice mai mari ale Wensei, scoțând tăvile pline cu tocană de ciuperci; am alergat și am sărutat-o, iar ea mi-a cuprins obrajii în palme și mi-a netezit părul răvășit, zâmbind larg.

– Uită-te la tine, mi-a zis, luându-mi din păr o crenguță lungă argintie și câteva frunze ruginii uscate. Și ai putea să-ți pui și cizmele. Te-aș sfătui să te duci să te speli și să stai undeva potolită.

Picioarele goale îmi erau prăfuite până la genunchi. Dar ea râdea bucuroasă, iar tata mâna căruța cu lemne pentru focul de afară de diseară.

– O să mă aranjez înainte de ora mesei, am răspuns eu, șterpelind o ciupercă, și am plecat să o văd pe Wensa în odaia de zi a casei sale. Era mai bine, dar încă își petrecea o mare parte a timpului așezată într-un scaun lângă fereastră, doar cosând câte puțin. Kasia îi scrisese și ei o scrisoare, însă una rece și pompoasă. I-am citit-o și am mai înmuiat tonul un pic, pe unde am putut. Wensa a ascultat-o în tăcere. Cred că în sufletul ei zăcea un simțământ tainic de vinovăție care se lega de revolta ascunsă a Kasiei. Era o mamă care încetase să se mai împotrivească unei sorți nedorite. I-ar fi luat multă vreme să se vindece și de asta, dacă i-ar fi fost cu putință. S-a lăsat înduplecată să vină cu mine la imaș și am zărit-o la masă alături de fiicele ei.

Nu era niciun foișor anul acesta, era doar o mică serbare a satului nostru. Marea serbare se ținea în Olshanka, la fel ca în fiecare an fără alegere și ca în fiecare an de acum încolo. Ne-

am încins cu toții prea tare mâncând în soare, ceva neobișnuit pentru vremea recoltei, până când, în sfârșit, astrul s-a apropiat de asfințit. Nu mi-a păsat. Am mâncat un castron mare de *žurek* acru, în care pluteau felii de ouă fierte și o farfurie plină cu varză călită și cârnați, iar apoi patru clătite umplute cu vișine, după care ne-am așezat la soare gemând că mâncarea a fost gustoasă, dar că am mâncat prea mult, în timp ce copiii mici alergau nebunește de colo-colo pe imaș până ce, treptat, s-au întins sub copaci și au adormit. Ludek și-a scos *suka*, a pus-o pe genunchi și a început să cânte, încetișor mai întâi; când tot mai mulți copii au fost cuprinși de somn, s-au mai ivit și alte instrumente care i-au ținut isonul, iar lumea bătea din palme și cânta purtată de voie bună și am deschis butoaiele cu bere și am trecut de la unul la altul carafa rece cu votcă adusă din pivnița Dankăi.

Am dansat cu frații mei și cu frații Kasiei, iar apoi cu câțiva băieți pe care nu-i cunoșteam prea bine. Stăteau deoparte îndemnându-se unul pe altul să mă invite, dar nu m-am sinchisit. Se temeau puțin că s-ar putea să-i pârjolesc, dar tot așa mă simțeam și eu când mă furișam la amurg în curtea bătrânei Hanka să-i fur din copac merele mari, roșii și dulci. Eram cu toții fericiți, cu toții împreună și am putut recunoaște cântecul râului curgând pe sub pământul de sub picioarele noastre, cântecul pe a cărui muzică dansam cu adevărat.

M-am trântit fără suflu în fața scaunului mamei mele, cu părul răsfirat liber pe umeri, iar ea a oftat și l-a pus în poală ca să mi-l împletească la loc în cosițe. Coșul meu era la picioarele ei și am mai luat un fruct auriu și zemos ca să-l mănânc. Mă lingeam pe degete și eram pe jumătate pierdută uitându-mă la foc, când Danka s-a ridicat deodată de pe lavița lungă colț în colț cu a noastră și, lăsându-și cana jos, a rostit destul de tare ca să le atragă atenția tuturor:

– Stăpâne!

Sarkan stătea la intrarea în cerc. Își sprijinea o mână de masa cea mai apropiată, iar lumina focului se oglindea jucăuș în inelele, nasturii fini și broderia șerpuitoare din argint. De-a lungul tivului de la veșmântul său albastru se afla un dragon al cărui cap era cusut pe un rever, trupul coborându-i pe marginile veșmântului, până ce coada îi ajungea pe celălalt rever. Manșetele de dantelă ale cămășii i se revărsau dincolo de mâneci, iar cizmele îi erau într-atât de lustruite, încât focul strălucea din ele. Părea mai măreț decât sala de bal a regelui și întru totul ireal.

Îl priveam cu toții încremeniți, și eu printre ceilalți. Gura i s-a subțiat arătând ceva ce odată aș fi numit nemulțumire, iar acum jignire adâncă. Am sărit în picioare și m-am dus la el,

lingându-mi degetul cel mare. A zărit coșul descoperit din spatele meu și văzând ce mâncam, s-a uitat urât la mine.

– E îngrozitor, mi-a zis.

– Sunt minunate! Sunt toate coapte.

– Cu atât mai bine ca să te preschimbe în *copac*.

– Nu vreau încă să fiu copac.

Fericirea fierbea prin mine, un șuvoi luminos și surâzător.

Se întorsese.

– Când ai ajuns?

– Azi după-amiază, mi-a răspuns cu răceală. Am venit să iau dările, desigur.

– Desigur.

Nu aveam nicio îndoială că mi-ar fi spus că și la Olshanka fusese în primul rând pentru tribut, doar ca să mai ascundă încă puțin adevărul. Dar nu eram în stare să mă prefac, nici măcar cât să se obișnuiască cu gândul; fără să vreau gura mi s-a lățit într-un zâmbet. S-a îmbujorat și s-a uitat în altă parte, însă nu-i folosea la nimic, căci lumea ne privea plină de curiozitate, prea îmbătată de bere și dans ca să-și mai aducă aminte de politețe. S-a uitat iarăși la mine și văzându-mi zâmbetul s-a încruntat.

– Vino să o cunoști pe mama! am spus și l-am luat de mână.

NOTE

1 - Prăjitură poloneză, asemănătoare kürtösului, denumită şi „Brăduţ“ datorită aspectului său (n. tr.).

Table of Contents

Despre autor	2
Capitolul 1	8
Capitolul 2	27
Capitolul 3	39
Capitolul 4	52
Capitolul 5	60
Capitolul 6	77
Capitolul 7	89
Capitolul 8	100
Capitolul 9	114
Capitolul 10	124
Capitolul 11	133
Capitolul 12	145
Capitolul 13	152
Capitolul 14	165
Capitolul 15	177
Capitolul 16	187
Capitolul 17	198
Capitolul 18	208
Capitolul 19	219
Capitolul 20	231
Capitolul 21	245
Capitolul 22	252
Capitolul 23	262
Capitolul 24	270
Capitolul 25	280
Capitolul 26	291

Capitolul 27 300
Capitolul 28 317
Capitolul 29 330
Capitolul 30 340
Capitolul 31 345
Capitolul 32 356
Note 368